

Valtorta Mária

A Megváltó társai

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A Megváltó társai

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
A Megváltó társai

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	6
A fordítások listája – rövidítések	11
Bevezetés	13
Hogyan lehetünk a Megváltó társai?.....	13
Az engesztelő lelkek	13
V. M. önfelajánlása áldozati lélekként.....	14
Önfelajánlás áldozatként az Igazságosságnak és a Szeretetnek.....	14
Az én két kis koszorúm az öt sebhez:	16
Egy másik kis koszorú a belenyugvás elérésére:	16
A szeretet és szenvedés himnusza.....	17
Második vértanúságom	19
Szegény kisdedek!	20
Az engesztelő áldozatok mentik majd meg a világot!	21
A szenvedés titka	22
Hogyan lehet valaki engesztelő áldozattá?	24
Mi őrzi meg a lelket a romlástól?	25
Boldog, aki ártatlanul hal meg	26
A kísértés nem bűn.....	27
A Sátán okozhat betegségeket	28
Isteni megszállás	29
A vezeklés hatása Istenre	31
Győzd le testi fáradságodat!	32
Az Oltáriszentség engesztelése	33
Adj életet áldozatoddal!	34
A legnagyobb irgalom.....	35
Légy a szeretet ciszternája!	36
Hogyan működik Isten akarata?.....	38
A szerető Isten senkit sem vet el.....	40
Jézust a szeretet áldozta fel	42
Akikben a szeretet csodát művelt	43
Az angyalok csodálják	44
Ismerem az ember teherbírását	45
Nagyon nagy szükségem van a keresztfeszített lelkekre!.....	46
Legnagyobb szenvedésem	48
Szeretet mindenk fölé!	49
Igazi és hamis tanítványok.....	50
A szeretet tudománya.....	51
Szeretem az alázatosakat.....	54
Az áldozati lelkek két keresztje	56
Könnyek és áldozatok kellene	57
A szenvedés közelgő kelyhe	58
Isten a kisgyerekekhez szól.....	60
Írásaid forrása: Isten.....	61
Szavaim forrása benned	62

A szeretet áldozata	64
A vigasztaló angyal.....	66
Mindig legyen meg Isten akarata!.....	68
Parancsaim a harag idejére.....	70
János apostol tanítása.....	71
Három áldozati lélek	72
Az áldozati lélek halála.....	73
Arany és tömjén	74
Az áldozati lélek szerepe	76
A vigasztalás kelyhe	77
Jézus szenvedése.....	78
Elhagyatottság.....	83
Engedelmesség.....	84
Engesztelés a zárdákban	87
Bolondok!?!.....	88
Beoltás.....	89
Az áldozati lelkek papsága.....	92
A világ gyűlöl titeket	93
Az Úr elrejt a jövőt	94
Heti program a szenvedésre	95
A Szent Szív három hírnöke	99
Kiegyensúlyozott élet.....	101
Tökéletesítlek szenvedésedben	104
Hasonlat a házasságról.....	106
Hasonlatosság Istenhez	109
Jöjj!	110
Sose hazudom!	112
Virágok	113
Szándékosan vakok!.....	115
Ti mind választottak vagytok.....	117
Ha Isten békét ad, ki kárhoztathat?	118
Légy hű hozzám!.....	121
Az illatáldozat oltára	123
Társaimmá teszek titeket	126
Az ajándékok ajándéka	128
A paradicsom szentjei.....	131
A szenvedés célja.....	133
Nem fog megszűnni szenvedésed	135
Villámhárítók	137
A Sátán háborúja Isten ellen	138
A Sátán gyűlöli enyéimet!	140
A szóvivők szenvedése	141
Tégy mindent bölcsőmbé!.....	144
Merülj el a szeretetben!.....	145
Még most is meg vagyok döbbenve.....	147
A szenvedés ideje van most	150
Énekeld szenvedésének evangéliumát!	151
Emlékezz az elkülönült testvérekre!	152
A szeretet megvéd a kígyómarásoktól	153
Egy korty Jézus keserű kelyhéből.....	154

A kis Jézus kérése	155
Orvosi bizonyítvány	157
Engedelmeskedj, és ne félj!	159
A jó akarat és az erős szeretet számít.....	160
Júdás példája	161
A társmegváltók szenvedése	162
A Szentlélek a Kálvárián	164
Anyai pártfogás	165
Kétkelkedtem mindenben	167
Képzeltő vagyok?.....	168
Püspöki jóváhagyás kell a Műre!	170
Anyátok vagyok!.....	173
Csak azt írom le, amit megparancsol	174
Jézus indítóokai a kinyilatkoztatásra	175
Kövessetek engem!	176
Rózsa a pusztában	178
Mária a rózsafüzér rózsáiról.....	180
Az áldozati lelkek szenvedései és a mise.....	181
Ellenségszeretet.....	183
Jézus bosszúállása.....	185
Utasítások a Mű kiadására	186
„Bocsáss meg neki!”	187
A Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon.....	188
Sokakat megmentettél áldozatoddal	190
A Mű nem annyira a tömegnek szól, mint inkább a lelki mestereknek.....	191
Valtorta Mária betegségei	192
A hibák oka a Műben.....	193
Élj máglyádon!.....	196
Én meg te – Párhuzam Jézus és Valtorta Mária szenvedései között.....	197
Befejezés – Jézus stílusának szépsége	218

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérmálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzelme se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könnyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiességének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonna volna miattuk anyja villámait.

A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a lányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhetette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”.

Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a

lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszentelési szertartás után, rövid autósor kísérte a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyiit tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell'Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevelték a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarát, a korabeli mise leckéinek magyarát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vastag kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiséggért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológiai-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

Bevezetés

Hogyan lehetünk a Megváltó társai?

Szent Pál az efezusiakhoz írt levelében kijelenti:

Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak a javára. (1,24)

A fenti sor magyarázatában ezt olvassuk: „Krisztus akarta, hogy az Egyház tagjai folytassák engesztelő tevékenységét a világ végéig. A mi áldozatunknak is van érdemszerző ereje. Egymás számára is kieszközölhetjük a kegyelmet.”

Ezt tesszük, valahányszor felajánljuk napunk „minden imáját, munkáját, örömét és szenvedését” engesztelésül bűneinkért és Jézus Szíve szándékainak megvalósítására, egyesülve a Szűzanya Szeplőtelen Szívével, különösen is gondolva a Szentatya által jóváhagyott havi általános és missziós szándékokra.

A legtökéletesebben a Szűzanya tette ezt, aki egész életében teljesen egyesült Jézus szándékaival és szenvedéseivel, oly bensőségesen, hogy Fájdalmas Anyának, sőt Társmegváltónak nevezzük őt. Természetesen tudjuk, hogy megváltásunkhoz egyedül Krisztus önfeláldozására volt csak szükség, de a megváltás kincseinek kieséséhez és szétosztásához mindenkinél bensőségesebben hozzájárult a Szűzanya. Egyes magán-kinyilatkoztatásokban Jézus Társmegváltónak nevezi őt, sőt azt akarja, hogy minden pap és minden hívő is váljék ilyen módon a Megváltó társává.

Az engesztelő lelkek

Egyes lelkek különösen is indítást éreznek arra, hogy felajánlják magukat Jézusnak erre a célra. Valtorta Mária ezek közé tartozott, és a neki adott kinyilatkoztatásokban Jézus gyakran beszélt az engesztelő lelkek szerepéről.

Ezeket a részleteket gyűjtöttük itt össze, időrendi sorrendben, Valtorta Mária feljegyzéseiből, amelyeket három vaskos kötetben „*I Quaderni*” címmel adtak ki olaszul, az 1943-ban, 1944-ben és az 1945-50-ben készített feljegyzésekből. Ezeknek eddig csak egyes részletei jelentek meg angolul, németül, vagy magyarul.

Az idézeteknek mi adtunk címetet, és az idézetek végén jelezzük annak időpontját, hogy akik ellenőrizni akarják a fordítást, vagy más nyelven akarnak hasonló összefoglalásokat készíteni, könnyebben megtalálhassák azokat.

A fordítások sohasem tökéletesek, mindig lehet javítani rajtuk. Jól láthatjuk ezt a Szentírás fordításainál, amelyekből állandóan újabb és tökéletesebb fordításokat igyekeznek készíteni.

Ez a fordítás nem egy embernek a műve, és a fordítók névtelenül kívánják azt a mások rendelkezésére bocsátani.

Krisztus kifejezett kívánsága, hogy a Művet csak az illetékes püspök jóváhagyásával (Imprimatur-ral) adják ki, miután az Egyház Tanító Hivatala elismerte annak természetfeletti jellegét. (Lásd a 230-233. 258-263. 299. és 302. oldalon.) Természetesen, az Egyház kijelentése után sem köteles senki sem hinni a Mű isteni eredetében, ha komoly okai vannak a kételkedésre. Az ilyen írásokat csak „emberi ítéleten” alapuló hittel fogadhatjuk el, ami nem csalatkozhatatlan.

V. M. önfelajánlása áldozati lélekként

1946 február 10-én, V.M. jegyzetként írja:

Urunk azt mondja nekem, írjam le felajánlásomat, a Megfeszített Jézushoz intézett énekemet, és más lelki dolgokat, amelyek előkészítették a jelenlegi állapotot. Engedelmeskedem, előrebocsátva ezt a rövid megjegyzést.

Ünnepélyesen felajánlottam magamat áldozatként az irgalmas Szeretetnek, 1925. Szentháromság ünnepén. De utána, egy engem ösztönző erő hatására és a világi események előérzete következtében, amelyek utána teljesedtek, 1930. júliusától 1931. májusáig szükségét éreztem annak, hogy a Női Katolikus Akció újságján keresztül tanácsoljam az áldozati lelkeknek igazi keresztes hadjáratát a világ megmentésére. Ajánlatomat, amiről úgy éreztem, hogy Isten tanácsolta, durván visszautasították 1931. május 17-én, azt mondva, hogy nincs rá szükség, mert mind Olaszországban, mind más nemzetekben minden rendben van. Pusztán 14 nap múlva láttam, hogy Isten fájdalmas bizonyítékot adott (a Katolikus Akció ellen indított küzdelemben), ami meghazudtolta a túlságos derűlátást. Azért arra gondoltam, hogy elvégzem én magam azt, amit mások haszontalannak tartottak megtenni. Remegtem kissé attól, hogy felajánljam magamat az Igazságosságnak, visszaemlékezve Kis Szent Teréz szavaira: „Ha felajánlanátok magatokat az Igazságosságnak, remegnetek kellene, de nem akkor, ha az irgalmas Szeretetnek ajánljátok fel magatokat. Ő irgalmasan fog bánni veletek.” Miközben haboztam, hogy igent vagy nemet mondjak, elérkezett Jézus Szent Szívének ünnepe, 1931 júniusában. A kis kör által énekelt misén, mindjárt a Glória után, *értelmi* látomásban és *értelmi* felfogással láttam mindazt a csapást, ami gyötört minket ebben az utolsó tíz évben. Egy apokaliptikus jelenet szemlélése... Oly nagy aggodalom fogott el, és oly megfélemlítően sírás, hogy többé semmit sem láttam. Semmit, a szakadékon kívül, amibe a világ hamarosan belezuhan, és a szükségesen kívül, hogy az áldozati lelkek meggátolják azt, vagy legalábbis lelassítsák a világ futását a szakadék felé. Úgy kellett kivinni engem a templomból, vezetve a mise végén, mert semmit sem láttam; annyira sírtam... Amikor haza- értem, leírtam felajánlásomat, amit utána ünnepélyesen elvégeztem a Szent Vér ünnepén. Íme a szövege.

Önfelajánlás áldozatként az Igazságosságnak és a Szeretetnek

Istenem, minden hatalom, minden bölcsesség, minden jó kezdete és vége, örök és nem teremtett Szeretet, Szentháromság, légy áldott most és mindig, szeressen és imádjon mindenki örökkön örökké.

Azért, hogy ez az irántad való szeretet elterjedjen az egész földön, és átítassa azt és hogy Krisztus Országa megalakuljon rajta, minden emberhez elvive a békét, azt a békét, amely csak tőled jön, hogy a lelkek hozzád, az élő víz forrásához forduljanak, amely kielégít minden szomjúságot és az örök életet adja, én, jóllehet nyomorúságos és bűnös vagyok, fel merem emelni semmiségem mélységéből szívemet és életemet, egész magamat feléd fordítom, boldog Háromság, és felajánlom neked ezt a semmiségemet, mint az engesztelés és a szeretet áldozatát azért, hogy eljöjjön országod, kivirágozzék békéd, a lelkek megváltása által, akiket szeretek és ismerek, és akik kedvesek előttem, minden kötelék révén, amelyek engem velük egyesítenek, és ugyanúgy azokért, akik számomra idegenek, vagy irántam ellenségesek.

Legyen kedves előtted, kicsinységében ez az áldozat, amelyet felajánlok neked, Istenem, Szűz Mária és Szent József közbenjárása által. Ez minden, amit neked tudok adni, és örömmel adom azt, a lelkek megtéréséért, a világ békéjéért, jólétéért, nyugalmaért, hazám békéjéért és minden javáért, az Egyház diadaláért ellenségei felett, azáltal, hogy Isten visszatér ezekhez a

népekhez, amelyek most a Sátán és a szakadás prédái. Felajánlom a papság tökéletesedéséért, magam és szüleim örök üdvösségéért, és mindazokért a lelkekért, akiket szerettem, és Törvényedre oktattam, és akiket hozzád irányítottam.

Ha az én nyomorúságom találkozna a te hatalmad villámaival, megsemmisülnék nagy hatalmad előtt, és ha semmiségemet és bűneimet a te Tökéletességeddel állítanám szembe, akkor el kellene menekülnöm, mint aki méltatlan színed előtt, *de én bízom benned*, amint neked tetszik, és neked adom egész magamat, múltammal, jelenemmel, jövőmmel, minden hibámmal és jóra való törekvésemmel, bukásaimmal, végtelen vágyaimmal együtt, hogy szeresselek téged és a lelkeket. Arra gondolok, hogy te a Szeretet, Irgalmasság, Jóság vagy, hogy lelkünknek Atyja, Testvére és Jegyese vagy, te vagy a megtestesült Szeretet, és senkit se taszítasz el szerető kebledtől. Azért biztos vagyok abban, hogy te kegyesen lehajolsz ehhez a kis rabszolgádhoz, hogy elfogadd felajánlását, meghallgasd imáit, teljesítsd vágyait.

Ó, lábaddal fogok állni addig, amíg neked tetszik, várva mosolyodra, amely azt mondja nekem, hogy kedves számodra felajánlásom, és nem fog megrettenteni engem a várakozás, mert tudom, hogy az próbára tétel, amivel hitemet akarod kipróbálni, és semmiségem sem okoz félelmet bennem, mert felöltöztetem azt a bennem élő Istenem érdemeivel. És imádott Igém, Mesterem és Megváltóm kimondhatatlan szavait megismétlem, hogy imámat neked, az Örökkévalónak bemutassam: „Atyám, bocsáss meg az embereknek, mert nem tudják, mit tesznek, bocsáss meg Krisztus, Mária, a vértanuk és a szentek érdemeiért, *és ha megbántott Igazságosságod kiengesztelésére új engesztelő áldozatokra van szükség, íme, Atyám, áldoz fel engem az emberek kibékítéséért Istennel, egymással, és Országod eljöveteleért.*”

Ó, Kedvesem, a te Szíved vérzik, állandóan megsebezve a bűnöknek tengere által, amely elárasztja a földet, és a szeretet iránti szomjúságod növekszik, valahányszor az emberiség eltávolodik tőled. Ó, fogadj el engem, mint a te megvetett szereteted vigasztaló áldozatát. Szeretném megújítani ezt a felajánlást valahányszor egy bűn megsebez téged, és újabb sérelem éri Szent Háromságodat, szeretnék ártatlan és érdemekben gazdag lenni, hogy jobban megvigasztalhassalak téged, szeretném, ha velem lennének a lelkek seregei, készen arra, hogy felajánlják magukat szeretetednek. De szegény vagyok és egyedül, aki magam is bűnös vagyok. Azonban nem ijeszt meg engem képtelenségem, nyomorúságom, egyedüllétem. Olyan vagyok, amilyen neked tetszik, és ez nekem elég, és felbátorít engem arra, hogy felajánljam magamat neked. Te tetted szívembe ezt a mindinkább növekvő szomjúságot a szeretet és az önfeláldozás után, és ezt mondja nekem, hogy akarsz engem is, aki szegény és gyenge vagyok, igazán semmi, aki elvész a te végtelenségem előtt.

Tudatában ennek a csekélységemnek, kérlek, ne bánj velem úgy, mint egy jegyessel vagy nővérrel. Te az ég és a föld Ura vagy, én egy porszem vagyok... Te a királyok Királya vagy én, a te utolsó alattvalód vagyok. De, amint egy királyi palotában vannak az uralkodó bennfentesei, akik közel állnak hozzá érzelmeikben, és vannak pusztán szolgák, akiknek csak az a feladatuk, hogy engedelmességednek, úgy én is arra vágyok, hogy tekints engem egy szolgálódnak, sőt még kevesebbnek, Kedvesem. Rabszolgánod akarok lenni, akinek egyetlen célja, hogy *alázatosan és hűségesen szolgálja* Urát. Vak eszközöd akarok lenni, felhasználva a földön az irgalmas Szeretet diadalára, alázatos szolgáló, aki teljesen odaadja magát Királyának ügyéért, a teremtmény, aki a porban áll trónusod lábánál, hogy szegényes énekével elfedje a bűnösök káromló kiáltásait, hogy megvigasztalja hűséges szeretetével a te átdöfött Szívedet, hogy megnyerjen számodra sok lelket az ő rejtett áldozatával. Te magad mondtad, kedves Jézus, hogy a legnagyobb szeretetről az tanúskodik, aki életét adja barátaiért. Íme, jövök, felajánlom magamat neked, egyetlen, tökéletes Barátomnak, hogy Országod megszilárduljon a földön és az emberek szívében.

Te azt is mondtad: „Amikor majd fölmagasztalnak, mindenkit magamhoz vonzok.” Én is, téged követve, fel akarok magasztaltatni a fájdalom keresztjén, a te üdvözítő Kereszteden, amelytől legtöbben félelemmel menekülnek, és veled, általad megfeszítve, engesztelni akarok

azokért, akik bűnöket követnek el, engedelmeskedve neked azokért, akik lázadoznak, áldani téged azokért, akik átkoznak, szeretni azokért, akik gyűlölnek, könyörögni azokért, akik erről megfélekedeznek, egyszóval, élni a tökéletes szeretetben, mindent visszavíve hozzád, mindent benned látva, mindent érted és benned szeretve, mindent elfogadva tőled, végtelen Javamtól.

Ó, Kedvesem, a kereszt által, amit tőled kérek, az életért, amit neked felajánlok, a szeretetért, amire vágyakozom, tégy engem a te irgalmas Szereteted boldog áldozatává. Hogy én abban és abból éljek, hogy az ő ösztönzésére cselekedjek, hogy minden tettem, szavam, gondolatom, cselekedetem viselje magán ennek a te szeretetednek a jelét. Legyen az én vértem, az én megtisztulásom, örömöm, vértanúságom, forrasszon engem össze minél bensőségesebben veled, a végső egybeforrásig, amelyben a szabad lélek repül, hogy ismét egyesüljön veled, hogy tökéletesen imádjon és szeressen a boldog örökkévalóságon keresztül.

Az én két kis koszorúm az öt sebhez:

Imádunk téged Krisztus, és áldunk téged, mert Szent Kereszted által megváltottad a világot.

Imádom, Jézusom, jobb kezed Szent Sebét, és kérlek annak fájdalmára, add meg nekem a szeretet lelkületét. Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség.

Imádom Jézusom, bal kezed Szent Sebét... add meg nekem a bűnbánat szellemét. M., Ü., D.

Imádom Jézusom, jobb lábad Szent Sebét... add meg nekem az apostolkodás lelkületét. M., Ü., D.

Imádom Jézusom, bal lábad Szent Sebét... add meg nekem az áldozat szellemét. M., Ü., D.

Imádom oldalad Szent Sebét, és kérlek, annak szeretetére, fogadd el felajánlásomat áldozatként az isteni Igazságosságnak és a te irgalmas Szeretetednek. M., Ü., D.

Ó, Jézusom, szent és szeplőtelen tested fájdalmára, amelyet szereteted átszögezett, kérlek, add meg nekem, amit tőled kérek. Erősíts meg engem szent Véreddel, amely sebeidből csurgott, tisztíts meg engem az átszúrt Szívedből omló vízzel, gyűjtsd lángra szívemet isteni sebeid ragyogásával, tedd, hogy a szeretet sugarai, amelyek abból kiáradnak, hatoljanak bele szívembe, mint mindmegannyi égő nyilak, és nyomják bele a te átszögezett Szíved lenyomatát, hogy én a szeretet felfeszítettjévé váljak. Add meg nekem, Szent Sebeid szeretetéért, hogy mindinkább szomjazzak téged, mind mélyebben azonosuljak veled, mindinkább égjen bennem a szeretet, amely megtisztít minden hibától és felkészít engem az égre.

Egy másik kis koszorú a belenyugvás elérésére:

Imádunk, stb...

Imádom, Jézusom, jobb kezed Szent Sebét, és kérlek, annak szeretetére, add meg nekem a testi szenvedésekbe való belenyugvás ajándékát. M., Ü., D.

Imádom, Jézusom, bal kezed Szent Sebét, és annak szeretetére kérlek, add meg nekem az erkölcsi szenvedésekbe való belenyugvás adományát. M., Ü., D.

Imádom, Jézus, jobb lábad Szent sebet... a lelki szenvedésekbe való belenyugvás ajándékát. M., Ü., D.

Imádom, Jézus, bal lábad Szent sebet... a belenyugvás ajándékát a szenvedésekbe, keserűségekbe, megaláztatásokba a betegségek által, a sértésekbe, az árulásokba, a magamra hagyatottságba, az emberektől elszenvedett durvaságokba. M., Ü., D.

Imádom, Jézusom, oldalad Szent Sebét, és annak szeretetére kérem tőled, add meg nekem a legkeserűbb halálba való megnyugvás kegyelmét is. Kérem tőled a nyugodt, békés, örvendetes halált. Kérlek, hogy az irántad való szeretet vágyában leheljem ki lelkemet.

Ó, imádott Uram, akit értem feszítettek keresztre, az irántunk való szeretet isteni Vértanúja, kérlek, tedd, hogy önként, örvendezve szenvedjek. Növeld bennem irántad való szeretetemet abban a mértékben, amelyben a szenvedés növekszik. Ha a szeretet lángjai teljesen átjárják majd lelkemet, kedves lesz számomra a szenvedés és édes a halál a te és az emberek iránti szeretetből.

Jézus Szíve, légy mindig az én javam és az én szeretetem.

Ó, Anyám, Mária, amikor erősebben dühöng fölöttem a vihar és lenyom a kereszt; add meg nekem a te mosolyod édességét, amikor a lélek gyötrődik a szenvedésekben, add meg nekem simogatásod vigaszát, amikor félelemmel tölt el a halál, add nekem öledet, hogy oda meneküljek és add nekem anyai szívedet, hogy megvigasztaljon bágyadtságomban. Anyám, rád bízom életemet és haláltusámat. Hogy karjaid között halhassak meg, és a Paradicsomban ébredhessek fel.

Kegyves pátriárka, Szent József, a végső pillanatban, jöjj hozzám, hogy vezesd lelkemet az utolsó úton az üdvösségre. A te tekinteted készítse menekülésre a pokoli kísértőt, és meneküljön lelkem karodba, amely Üdvözítőm számára bölcső volt, és abból repüljek az örök Szeretet felé. Szent József, légy pajzsom a végső küzdelemben, hogy Krisztusban haljak meg!

Szent Angyalom, akit Isten irgalmassága adott mellém, bocsásd meg, hogy mindeddig oly kevésbé szerettelek, tedd, hogy mindig szeresselek és tiszteljelek ettől fogva, és állj mindig mellettem, de még inkább a halál órájában, hogy a Gonosz ne tudja megzavarni átmenetelem nyugalma, és én keresztény hűségben és az örök Akaratnak alávetve magamat leheljem ki lelkemet. Angyalom, légy társam a halálban Jézusomhoz.

Ó, atyám, Assisi Szent Ferenc, arra a szeretetre, amellyel Jézus Krisztus szeretett téged, és te szeretted Őt, esd ki nekem, kérlek, a türelmet és a Szeretetet, amit kiesdettél saját magad számára. Nem kérem tőled a sebhelyek látható dicsőségét, amire nem vagyok méltó, de a benső részesülést a fájdalomban, és Jézus és a te szeretetedben, hogy én, titeket követve, Isten és a lelkek iránti szeretetben haljak meg.

A szeretet és szenvedés himnusza

1934 nagypéntekjén

Ó a fájdalom Férfia, szívemnek Kedvese. Azért, hogy Istenhez hasonlóvá váljak, nekem is szenvednem kell.

Tehát hozzám jöjjetek, kedves tövissek, édes szögek! Engem döfjete, engem üssetek át, mert a jegyes az ő Királyának ékszereivel akarja feldíszíteni magát.

Lásd, milyen bágyadt az Ő tekintete, mennyire ég a szája, miközben imádkozik a kereszten a bűnös emberiségért. Hallod-e, szívem, amint a „Hang” mormolja a szeretet szavait, zokogás közepette?

Mily nagy az Ő fájdalma! Ő meghal értünk, és megbocsát, és megígéri a Paradicsomot, és lehajtja kedves fejét: „Szomjazom!” mondja, és várja könnyörületességünket.

– Áldott ajkadnak, szenvedő szívednek, mit tudok adni, hogy csillapítsam végtelen szomorúságodat? Mellednek milyen balzsam ad enyhet, Üdvözítőm?

– A te hűséges érzelmedet, a te nagylelkű szenvedésedet.

Ó, hozzám, hozzám jöjjetek, édes tövissek és kedves szögek! Engem vegyetek körül, belém verjete, engem szögezzetek a durva fára! Keblemre, szívemre helyezem Királyom fejét.

Érzelmekkel, szeretetemmel akarom Letörölni könnyeit, csökkenteni lázát, megvigasztalni haláltusájában.

Legyen áldott a szenvedés, amely engem veled egyenlővé tesz!

Legyen áldott kereszted, amely felemel engem egészen az égig!

Legyen áldott a szeretet, amely szárnyakat ad szenvedésemnek!

Legyen áldott az a nap, amelyen pillantásod beteggé tett engem, még boldogabb legyen a pillanat, amely neked szentelt engem, de szeráfi a gyötrelmem, amely egyesít engem, Megváltóm, a kereszttel, a szenvedéssel, Isten, a te dicsőségedért!

Ó, hozzám, hozzám jöjjetek, édes tövisek, kedves szögek! Engem díszítsetek, belőlem véssetek ki Királyom hasonmását! Jöjj, jöjj, kereszt durva fája, amely bíborvörös, egyedül te vagy az én támaszom, téged akarlak keresni itt lent!

Fenn, az égben, a tündöklés közepette, többé nem bágyadtan és nem sóhajtozva, hanem örökké ragyogva vár Megváltóm.

Óhózá fogok repülni egy napon, feldíszítve a kereszttel, körülvéve fejemet töviseivel, felemészte szeretetétől.

És a hozsannázó angyalok és tündöklő szeráfok között, a gyötrelmeket és a fájdalmakat Ő mindmegannyi drágakővé fogja változtatni.

Áldott legyen a szenvedés, áldott legyen a kereszt, áldott legyen a szeretet, amely az égben beteljesedik!

(1946, 224-23)

Második vértanúságom

Jézus

Az első alkalommal Atyám vízzel tisztította meg a világot, a második alkalommal vérfürdővel, és pedig milyen Vérrrel! Sem az első, sem a második fürdőnek nem sikerült Isten gyermekeivé tennie az embereket. Most az Atya belefáradt, és elpusztítja az emberi nemet. Ezért megengedi, hogy elszabaduljanak a pokol büntetései, mert az emberek az éggel szemben előnyben részesítették a poklot és annak urát: Lucifert, aki gyötri őket, hogy rávegye a mi káromlásunkra, és tökéletesen a saját fiaivá tegye őket.

Én eljőnnék, meghalni egy második alkalommal is, hogy üdvözítsem őket, és még rettenetesebb halállal. De Atyám nem engedi meg... Szeretetem megengedné, az igazságosság nem. Tudja, hogy hasztalan lenne. Azért csak az utolsó órában jövök el. De jaj azoknak, akik abban az órában Lucifert választották Uruknek, és úgy látnak meg engem! Nem lesz szükség fegyverekre angyalaim kezében ahhoz, hogy győzzenek az antikrisztusok ellen viselt háborúban! Elég lesz az én tekintetem!

Ó, ha az emberek még hozzám tudnának fordulni, hozzám, aki az üdvösség vagyok! Nem kívánok mást, csak ezt, és sírok, mert látom, hogy semmi sem képes arra, hogy felemeltesse fejüket az ég felé, ahonnan karomat nyújtom nekik.

Mondd a jóknak, hogy szenvedésükkel gondoskodjanak második vértanúságomról. Az Atya nem akarja, hogy én viseljem el azt. Minden embernek, aki feláldozza magát, megengedi néhány lélek megmentését. *Néhányét...* és ne csodálkozzanak azon, hogy csak keveset enged meg minden kis megváltónak, hanem gondoljanak arra, hogy én, az isteni Megváltó, a Kálvárián, feláldozásom órájában, a jelenlevő ezrek közül csak a latort, Longinust és néhány, néhány keveset tudtam megmenteni...

(1943. ápr.; 23. 83-84)

Szegény kisdedek!

Szomorkodsz miattuk? Én is. Szegény kisdedek! Kisgyermek, akiket én annyira szerettem, és akiknek így kell meghalniuk! És én, egy Atya és egy Isten gyengédségével simogattam őket, aki az Ő teremtésének remekművét látja a még meg nem szentségtelenített kisdedben. A gyermekekben, akik meghalnak, meggyilkolva a gyűlölettől és a gyűlölet kórusában.

Ó, atyák és anyák, ne szentségtelenítsétek meg, káromkodástokkal a letört virágok feláldozását! Az atyáknak és anyáknak meg kell érteniük, hogy kicsinyeiknek egyetlen könnycseppje, ezeknek az ártatlanul feláldozottaknak egyetlen sóhaja sem marad visszhang nélkül szívemben. Megnyílik számukra az ég, mert semmiben sem különböznek kis testvéreikétől, akiket Irántam való gyűlöletében Heródes ölt meg. Ezeket is megölik a gonosz Heródesek, akik a hatalom birtokosai, amit én adtam nekik, hogy a jóra használják, és amiért számot kell majd adniuk nekem.

Eljönnék mindenkiért. *De főleg ezekért*, akik most születtek meg az életre, Isten ajándékeként, de akiket az ördög ajándékeként már vadul megfosztottak az élettől. Tudjátok meg, hogy az ártatlan vérnek lemosására, ami beszennyezi a földet, és amit engem, a Szeretetet gyűlölve és átkozva ontanak ki, szükség van az ártatlan vérnek erre a harmatára, mert ez az egyetlen, ami káromkodás és gyűlölködés nélkül hull, épp úgy, mint ahogy én, a Bárány, kiontottam Véremet értetek. Az ártatlanok, az új korszak kis bárányai, az egyetlenek, akiknek áldozata, amelyet az angyalok gyűjtenek össze, teljesen tetsző Atyám számára.

Ezek után következnek a bűnbánók. *De csak utánuk*, mert még a legtökéletesebb bűnbánó is magával vonszolja, áldozatával, az emberi tökéletlenségek, a gyűlölet és az önzés maradványait. A megváltók sorában az *első*k azok a kisdedek, akik borzalmak közepette zárják le szemüket, hogy Szívemen nyissák ki azokat, az égben.

(1943. május 1.; 87)

Az engesztelő áldozatok mentik majd meg a világot!

Amikor egy lélek eljut arra, hogy teljesen *az enyém legyen, a szeretet foglalja el a Törvény és a Parancsolatok helyét*. Isteni mindkettő, de még éreztetik jelenlétüket. Olyanok, mint a ti állati természetekre helyezett lószerszámok, hogy az ne ágaskodjék fel, és ne essen bele a szakadékba.

De a Szeretet nem nehezedik rátok. Nem zablá a megfélekezéshez. Erő, amely elvezet titeket arra, hogy megszabaduljatok emberi voltotoktól is. Amikor egy lélek igazán szeret, a Szeretet foglalja el mindennek a helyét. Olyan a lélek, mint egy kisbaba mamájának karjában, aki táplálja, öltözteti, elaltatja, megmossa, hordozza, jární tanítja, elhelyezi a bölcsőbe, javát akarja. *A Szeretet a titokzatos ápolónő, aki felneveli az ég számára szánt lelkeket.*

Ha egy rendkívüli csoda folytán, amit háromnegyed részben ti akarnátok – mert bizonyos csodák nem jöhetnek létre, nem szabad létrejönniük a ti akaratotok nélkül – és negyed részben az én jószágom révén, minden lélek elérkezne oda, hogy csak a léleknek élne, azaz mindenki méltó lenne az égre, én csak egy szót szólnék a földhöz: „Vége”, hogy mindnyájatokat az égbe vihesselek, mielőtt az emberiség újabb kovásza ismét megrontana valakit a leggyengébbek közül. De sajnós, ez sose fog megtörténni. Sőt, mindinkább meghal a földön a lelkiesség és a szeretet.

Ezért azoknak a lelkeknek, akik lelkiiesen és szeretetben tudnak élni, el kell érkezniük a lelkiesség, a szeretet és *az áldozat* csúcsára – mert az áldozat *sohasem* hiányzik ebből a hármasságból, ami szükséges ahhoz, hogy igazi tanítványommá legyen valaki – és engeszteljen azokért, akik megölték szívükben a lelkiességet és a szeretetet.

Engesztelni, vigasztalni, szenvedni. Az engesztelő áldozatok lesznek azok, akik megmentik a világot.

(1943. jún. 12.; 51)

A szenvedés titka

Tudod-e Mária, miért világítottam meg számodra azokat a dolgokat, amelyeket *egyedül* neked tartottam fenn? Azért, mert te nem elégszel meg azzal, hogy kövessed Jézust az Utolsó Vacsora terméig; hanem beléptél, szenvedő Jegyessed mögött, a kínzókamrába is. Ennek megtételéhez nagy nagylelkűség, nagy szeretet, nagy hűség kell, és én értek ahhoz, hogy megjutalmazzam ezt a három nagy erényt.

Amikor letartóztattak engem, az apostolok és tanítványok, akik tudtak követni, hűséget esküdve, egészen a kenyértörésig, elmenekültek. Csak ketten követtek engem. A szerető János, és az ösztöneire hallgató Péter. De Péter, mint mindazok, akik ösztöneikre hallgatnak, elvesztette bátorságát az első nehézségnél és megijedve, megállt az ajtónál. János, aki teljesen szeretett, szembeszállt mindennel és mindenkivel, és belépett.

Abban a pillanatban János több bátorságról tett tanúságot, mint egész hátralevő életében. Később, hosszú apostoli élete alatt, megerősítette és segítette őt a Szentlélek, és az első években Anyám, aki az apostolok Tanítónője és erőssége volt. Ezenfelül megerősítette hitét az én feltámadásom, az első csodák és tanításom terjedésének látása.

De azon az éjszakán *egyedül* volt. Vele szemben állt az állatias tömeg, a Sátán, aki felfújta *kétségeit*, hogy másokat, főleg a hűségeseket is kételkedővé tegye, ami az első lépés a tagadáshoz. Ellene volt saját testének félelme, amely érezte a Mestert fenyegető veszélyt, és amely érezte, hogy ugyanaz a veszély vár követőire is.

De János, a szeretet és a tisztaság, ott maradt, és belépett Mestere, Jegyese, Királya után. Aki a szenvedés Királya, a szenvedés jegyese, a szenvedés Mestere.

Addig, amíg egy lélek nem fogadja el, hogy bebocsátást nyerjen a szenvedés titkába, amelyet én, a Krisztus, megízleltem egészen fenekéig, nem mondhatja, hogy teljesen ismeri tanításomat, sem azt nem mondhatja, hogy részesül a világosságban, ami a mindenkinek adott világosságból jön.

Az én tövisekkel megkoronázott homlokomból, átszúrt kezeimből, átfürt lábaimból, átdöfött mellemből rendkívüli fények áradnak ki. Ezek azokhoz mennek, akik szemüket sebeimre és szenvedéseimre szegeznek, és akik a szenvedést és a sebeket minden más teremtettdolognál szebbeknek találják.

A stigmatizáció (Jézus sebhelyeinek viselése) nem mindig véres. Minden lélek, aki szeret engem egészen addig, hogy követ a szenvedésbe és a halálba, ami az élet, hordozza sebhelyeimet szívében és értelmében. Az én sugaraim fegyverek, amelyek megsebesítenek, és fények, amelyek megvilágítanak. Kegyelem vagyok, ami belép és éltet, kegyelem vagyok, ami oktat és feleml.

Jóságomban mindenkinek megadom, de végtelenül azoknak, akik teljesen nekem adják magukat. És hidd el, hogy valóban, ha az igazak tetteit beírják a nagy Könyvbe, amit kinyitnak majd az utolsó napon, az engem a fölládozásig szeretők cselekedetei, az önkéntes áldozatok cselekedetei, akik hozzám hasonlítanak a testvérek megváltásában, Szívembe vannak beírva, és onnan, sose lesznek kitörölve az időtlen időkön keresztül.

Természetes, hogy te nem tudod megmagyarázni, miként történik, hogy bizonyos, neked fenntartott dolgokat *világosan* látsz. Ne is törekedj megmagyarázni. Sokat beszélnél, de semmit se mondanál. Ezek olyan dolgok, amelyeket el kell fogadnod, de nem tudsz megmagyarázni, még önmagadnak sem. El kell fogadnod a gyermek, a galamb egyszerűségével.

Odaadod annak a felebarátodnak, akinek a jó Jézus mondja, hogy add oda, és megtartod magadnak a többi, mint értékes gyöngyöket, bezárva szívedbe, s igyekszel kiérdemelni sok más a szeretetben, hűségben, nagylelkűségben, tisztaságban teljesen elmerült étellel.

(1943. jún. 14.; 165-167)

Hogyan lehet valaki engesztelő áldozattá?

Minden kor vallásosságának megvan a sajátos kifejezőmódja.

Az Egyház a világ hullámverése közben született. A szüzek és az Istennek szentelt egyének a pogány tömegben elvegyülve éltek, és elvitték abba Krisztus illatát, amely átjárta őket, és megnyerték a világ Krisztusnak.

Utána következett a szigorú elkülönülések korszaka. Annak az időnek felfogása szerint szükséges volt eltemetkezni a világ számára, hogy valaki tökéletessé váljék, és hozzájáruljon a lelkek megváltásának folytatásához. A kolostorokból, remeteségekből, az elfalazott cellákból az áldozatoknak és az imának folyamatai áradtak ki a földre, szálltak le a tisztítóhelyre és emelkedtek fel az égbe.

Később jöttek a tevékeny élet szerzetesházai. Kórházak, menedékhelyek, iskolák húztak hasznot a keresztény vallásnak ebből az új megnyilvánulási formájából.

De most, az újpogányság pogány világában, amely még kegyetlenebb, mert ördögien ravaszabb, újból szükség van Istennek szentelt lelkekre, akik a világban élnek, mint Egyházam első idejében, hogy általam illatosítsák a világot. Ezek magukban foglalják a tevékeny és a szemlélődő életet, egy szóval: „Áldozatok”.

Mily sok áldozatra van szüksége ennek a szegény világnak ahhoz, hogy elnyerje az irgalmasságot! Ha az emberek hallgatnának rám, minden egyesnek szeretettel megparancsolnám: „Hozzatok áldozatot, vezekeljétek, hogy üdvözüljétek!” De nem rendelkezem másokkal, csak az Áldozatokkal, akik értenek ahhoz, hogy engem kövessenek az áldozathozásban, amely a szeretetnek legmagasabb megnyilvánulása.

Mit mondtam? „Abból fogják megérteni, hogy tanítványaim vagytok: hogy kölcsönösen szeretitek egymást... Nincs senkinek nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.”

Az áldozatok oly magasba emelték a szeretetet, hogy az, hozzám hasonló alakot vett fel. Az áldozatok feláldozták magukat értem, mert én vagyok a lelkekben, és aki megment egy lelket, engem ment meg abban a lélekben.

Azért nincs nagyobb irántam való szeretet annál, amely feláldozza magát értem, Barátotokért, és a szegény bűnös lelkekért, akik a mi elbukott barátaink. Azt mondom: a mi barátaink, mert ahol egy Istent szerető lélek van, ott Isten is vele van, és azért ketten vagyunk.

Sokszor siránkozva gondolsz a zárdai életre. De fontold meg, lelkem, hogy azáltal, hogy áldozat vagy, ez hasonlóná tesz téged a legszigorúbb zárdában élőhöz. Az áldozat imád, az áldozat engesztel, az áldozat imádkozik. *Egy áldozatnak az imája egyenlő a zárdabelinek imájával, de azzal a hozzáadott nehézséggel, hogy a világ szétszóródásai közepette kell imaéletét élnie.*

Ebben is példaképed vagyok. Én, az Áldozat, tudtam imádni, imádkozni, engesztelni, a világban élve. Valaki a legkételetesebb áldozati lélek lehet, a tömegben élve. És valaki nem érheti el a tökéletességnek ezt a fokát, a kettős rács mögött. Itt is a szeretet számít, és nem a külsőségek.

Hogyan válhat valaki áldozattá? *Azáltal, hogy egyetlen gondolata: hogy engem megvigasztaljon másokat megmentve. Az áldozattal ment meg másokat. Engem megvigasztal a szeretettel, és a szeretet lángra lobbantásával a kihűlt szívekben. Az áldozat élete az, hogy többé sosem önmagáé, hanem állandóan kiárad, állandóan lángol.*

Azok, akik így tudnak élni, elnyerik a Láthatatlan Jelenléteket, aminek te is örvendesz. Mert én ott vagyok, ahol apostolaim és vértanúim vannak. És az áldozatok vértanúk és apostolok.

(1943. jún. 16.; 175-176)

Mi őrzi meg a lelket a romlástól?

A régi időktől kezdve különleges fűszereket használnak a holttestek megőrzésére, amelyek megállítják a rothadást. De, ti, szegény emberek, akikért hasztalanul haltam meg, lelkileg cafatokra szakadtok. Csontotok velejéig átitat titeket romlásával a teljesen szennyes társadalom. Miért nem használjátok magatok számára a fűszereket, amelyek megállítják romlásotokat?

Én megtanítottalak titeket erre. Megtanítottalak titeket életemmel, szavammal és halálommal. Evangéliumomban megvan az útmutatás arra, hogy testileg, lelkileg, gondolataitokban és cselekedeteitekben egészségesen éljete. Én e szerint az evangélium szerint éltem életem harminchárom évében.

Nem mondhatjátok nekem azt, amit mondhattok hamis prófétáitoknak: „Vizet prédikálsz, de bort iszol! Nem élsz tanításod szerint!” Nem. Jézus nemcsak szavában volt mester, hanem tetteiben is.

Megtanítottalak titeket arra, hogy előnyben részesítsétek a tisztaságot és a megtartóztatást a bujasággal szemben, a józanságot a tivornyázással, a hűséget a csalárdsággal, a munkát a henyéléssel, a becsületességet a csalással, a tekintély tiszteletét a lázadozással, a család szeretetét a féktelen étellel, az irgalmasságot a durvasággal, az alázatosságot a kevélységgel, az igazságosságot a hatalommal való visszaéléssel, az őszinteséget a hazugsággal, az ártatlanság tiszteletét a bűnbe vitellel, a hitet a hitetlenséggel, az áldozatot a mulatással szemben. Ezeket a dolgokat én, az Isten, tettem meg először.

Ti mindent lábbal tapostatok, és bolondokként táncoltatok a viselkedés isteni szabályain, amelyek javatokra szolgáltak volna mind ebben az életben, mind a másvilágon.

Minden téren gyarapítottátok a tudást, kivéve az egyetlen szükségesben: evangéliumom ismeretében. Jöllaktatok minden étellel, kivéve az egyetlen szükségessel: az én szavammal. Azt hittétek, hogy felemelkedtetek a felsőbbrendű ember szintjére. Egyedül az állatok szintjére süllyedtetek le, minden állatot felülmúló mértékben. Az én Törvényem hozza létre a felsőbbrendű embert, mert istenivé tesz, és örök életet ad. A többi mind nem emel fel titeket. Csak megőrjíti benneteket.

Márta azt mondta nekem: „Mester, ő négy napja a sírban van és már bűzlik.” De ti hány évszázad óta vagytok már ott? Mindinkább belesüppedtek a sírba és a halál rothadásába. Még szavam sem ráz fel titeket. Még könnyeim sem.

Hogyan tudtok megelégedettek lenni, ennyire megalázva? A tiétek volt az ég, Isten örökösei voltatok. Most kik vagytok? Egy leprás tömeg, amelyet ördögök szálltak meg, akik gyötörnek és megölnek titeket, megőrzítenek, a tűzbe vonszolnak, mielőtt még meghalnátok. *A pokol tüze van értelmetekben és szívetekben. És én a szeretet kellemes lángját tettem oda.*

A fűszerek, amelyek megóvnak titeket a teljes rothadástól: *a bűnbánat, az áldozat és a szeretet.* De akarjátok ti azokat használni? Nem. Nem néztek a keresztre feszített Mesterre, aki áldozatával új lelket adott nektek, amely képes az örök életre, ha ti megmossátok azt az Ő vérében és könnyeivel a bűn leprájától. Ti nem néztek rá. Ő beszél nektek a jóságról, a szeretetről, az áldozatról. Ti gonoszok akartok lenni, gyűlölni akartok, mulatozni akartok.

A nagy Áldozatra és a kis áldozatokra, akik új életet akarnak adni nektek, ti öklötöket emelitek fel, fenyegetőzve, és gúnyos káromlásokat szórjátok rájuk.

Vigyázzatok, megátalkodott emberek! Isten türelme végtelen, *de nem azért, hogy tovább kísérsétek, mert megmondta általam: „Ne kísérsd a te Uradat, Istenedet!”*

(1943. jún. 16.; 177-178)

Boldog, aki ártatlanul hal meg

Ma is, az én isteni Testemnek ünnepén, a Sátán lesújtott rám templomaimban és gyermekeimben. Nem vonulok diadalmasan, a Béke Ostyájában, utaitokon, virágszőnyegeken, hozsannák éneklése közben. Elesem a romok között, a teljes erejével kiszabadult szeretet-ellenes gyűlölet pokoli zajában.

A mai virágokat, a harag idejének Krisztus-Testét, az én megölt gyermekeim képezik. *És boldogok ezek között azok, akik ártatlanul esnek el, és akiknek halála, harag nélkül, oly szép, mint egy vértanúság.* Az én véremet nem látják a megöltek vére között. Én megmaradok az Ostya fehérségében. Mások vére az, ami rám hull, mivel azok kegyetlensége, akik alárendelik magukat az Ellenségnek, az, ami megsebesít engem, és megsebesíti velem együtt azokat, akik áldozatok, mint én. A közöttetek nagyoktól, a legkisebb gyermekig, akit megfojtottak, mint egy ártatlan bárányt. A nagyok egyenesen állnak, mintegy titokzatos kereszten az Egyház és az ég között, megsebesítve, köpésekkel borítva, átszögezve, megostorozva, éppúgy, amint az Uruk volt, akit egy hazugság eladott az Ellenségnek. *De ezeket az áldozatokat nem áldozták fel hiába. Ezeket nem szennyezte be a gyűlölet. Ezek áldozatok. Boldogok az Örökkévalóságban, mert áldozatok!*

Jelem legkedvesebb gyermekeimben van, *igazi gyermekeimben. Megjelöltelek mindnyájukat, akik szerettek engem, és akiket én szeretek. Ez a jel inkább isteni pecsét jelenlegi Péterem homlokán, mint az a hármaskorona, ami megkoronázza őt, a Béke Főpapját, akiben nem található meg a gyűlölet kovásza.* (XII. Piusz pápáról van szó) Minden dicsfénynél jobban ragyog ez a jel az áldozatok fején, akik elesnek velem együtt a Sátán fegyverei által, és akik Krisztus második eljövételének előfutárai.

És a lesújtott egyházaknak ezek az angyalai imádkoznak, imádják a Részeket, amelyeket elsöpörtek, és ők gyűjtik össze az ártatlan lelkeket, akiket megvigasztalnak majd az égben könnyeikért.

(1943. június 24.; 62-63)

A kísértés nem bűn

Nem kell azon csodálkoznia a léleknek, hogy kísértéseket tapasztal. A kísértés annál erősebb, minél inkább előrehaladt a lélek az én utamon.

A Sátán irigy és ravasz. Azért latba veti értelmét ott; ahol több erőre van szükség ahhoz, hogy elszakítson egy lelket az égtől. A világias embernek, aki a testért él, nincs szüksége a kísértésre. A Sátán tudja, hogy az már magától is azon dolgozik, hogy megölje lelkét, és hagyja, tegye meg azt. De a lélek, aki Istené akar lenni, magára vonja a Sátán teljes haragját.

A lelkeknek azonban nem kell remegniük, nem kell lehangoltaknak lenniük. *Az, hogy kísértéseket állnak ki, nem bűn. Bűn, ha engednek a kísértéseknek.*

Vannak nagy kísértések. Azokra az igaz lelkek azonnal védekezéssel válaszolnak. *De vannak kis kísértések, amelyek észrevétlenül elbuktathatnak titeket.* Ezek az Ellenség kifinomult fegyverei. Ezeket akkor használja, amikor látja, hogy a lélek éber és figyel a nagy kísértésekre. Akkor a Sátán mellőzi a nagy eszközöket, és ezekhez folyamodik, amelyek oly finomak, hogy bármely oldalról belétek tudnak hatolni.

Miért engedem meg ezt? Hol lenne az érdem, ha nem lenne küzdelem? *Az enyéimnek mondhatnátok-e magatokat, ha nem innátok az én kelyhemből?*

Mit gondoltok? Azt, hogy az én kelyhem csak a szenvedésből állt? Nem, emberek, akik szerettek engem. Krisztus – Ő mondja ezt nektek, hogy felbátorítson titeket – előttetek tapasztalta meg a kísértést.

Azt hiszitek, hogy ez csak a pusztában történt? Nem. Akkor a nagy eszközökkel legyőztem a Sátánt. Ezeket szembe állítottam az ő nagy kísértéseivel. De igazán mondom nektek, hogy én, a Krisztus, más alkalmakkor is kísértéseket szenvedtem. Az evangélium nem beszél erről. De beszél róla a Kedves (János): „Ha el kellene mondanunk az összes csodát, amit Jézus művelt, a föld nem lenne képes befogadni a könyveket.”

Fontoljátok meg ezt, kedves tanítványok! Hányszor kísértette a Sátán az Emberfiát, hogy meggyőzze Őt arról, tegyen le a jó hír hirdetéséről! Mit tudtok ti az állandó vándorlásban kifáradt test kimerüléséről, az állandó hithirdetésről, a lélek fáradtságáról, *amikor látta és érezte, hogy körülveszi az ellenség, és a lelkek, csak kíváncsiságból, vagy emberi haszon reményében követik Őt?* Az egyedüllet pillanataiban a Kísértő hányszor körülvelt engem, hogy elcsüggyessen! És a Getszemániban töltött éjjelen, nem gondoljátok, mily kifinomult ravaszsággal igyekezett megnyerni az utolsó ütközetet az emberi nem Megváltója és a pokol között?

Az emberi értelem nem képes megismerni ezt és behatolni az isteni és az ördögi között lefolyt küzdelem titkába. Csak én, aki átéltem azt, ismerem, és azért mondom nektek, hogy *én ott vagyok, ahol valaki szenved a Jóért. Ott vagyok, ahol egy ember folytatja az én művemet. Ott vagyok, ahol egy kis Krisztus van. Ott vagyok, ahol beteljesül az áldozat.*

És mondom nektek, lelkek, akik engeszteltek mindenkiért, mondom nektek: *Ne féljete!* Mindvégig veletek vagyok. Én, a Krisztus, legyőztem a világot, a halált és az ördögöt vérem árán. *De nektek adom, engesztelő áldozatok, véretem, Lucifer mérge ellen.*

(1943. júl. 1.; 111-112)

A Sátán okozhat betegségeket

Az Evangéliumban nincs olyan részlet, amely ne lenne kapcsolatban a természetfelettil.

A hamis mai „felsőbbrendű emberek” tagadják, hogy az ördög okozhat testi betegséget. Sok mindent tagadnak a „felsőbbrendű” emberek. *Túl sokat. Nem fogják fel, hogy most ők a „megszállottak”.* Tagadják, hogy természetesen kívüli erők okoznak bizonyos betegségeket. Azonban természetes erőkkel nem tudnak megmagyarázni és meggyógyítani bizonyos bajokat. Éppen azért nem tudják, *mert bizonyos betegségek gyökere a testen kívül van. A testre nehezednek, de nem attól származnak. Azokon a területeken születnek, ahol a szellem erői tevékenykednek.*

Két lelki erő létezik: az égi, Istené, és a gonosz, a Sátáné.

Néha Isten betegségeket küld választottjaira. Ezek a betegségek útlevelék Isten Országába. A Sátán még gyakrabban okoz betegségeket, hogy bosszút álljon Istennek egy szolgáján, vagy súlyos büntetésként azoknak a szegény embereknek, akik engedtek megtévesztéseinek. *Szegények ezek, rettenetes szegénységgel, mert elvesztették az igazi gazdagságot a kegyelemét, amely Isten gyermekeivé és örököséivé tesz titeket.*

Ilyen esetekben hatástalanok az emberi ellenszerek. Csak Isten ujja törli el a nyomorúságot okozó határozatot, és írja alá a megszabadítás döntését. Az, aki megszabadult, *meggyógyul a „megszállottságtól”, ha megszállott volt. Az, aki megszabadult, belép az égbe, ha betegsége Istentől volt.*

De a testi betegségeken kívül vannak lelki betegségek is. Ezek a Gonosz művei. Ezek meggörnyesztenek titeket, rángatódzás, habzó száj, az érzékek és beszéd eltompulása, erkölcsi eltévelyedések a jelei, amelyek rosszabbak a testi betegségeknél, mert a lelket görnyesztenek és tompítják el.

Én meg tudom ezeket gyógyítani. Egyedül én. A lélek, amely felszabadul a befolyástól, amely meggörnyedve tartotta, felegyenesedik és dicsőíti az Urat, mint az Evangélium asszonya.

Te tapasztalod ezt. Tested elhal, és te érzed. De mily szabadnak és erősnek érzed magadat, mert Mestered meggyógyított téged! *Egy erőteljes és békés uralom hatolt be lelkedbe. Úgy érzed, hogy a láncok, összetörve, lábad elé estek.*

Most azt mondom neked: „Kövess engem” Kövess új lelkületteddel, és többé ne vétkezzél, hogy a Sátán ne tudja kivetni rád hálóját. Ha közlőből követsz engem, ő nem tud ártani neked, *mert aki engem követ, az nem vétkezik, és nem vétkezve nem szolgál annak, aki titeket ellenségeimmé akar tenni.*

(1943. júl. 2.; 191-192)

Isteni megszállás

Amint előzőleg mondtam neked, vannak olyan betegségek, amelyek nem közönségesek, mert szellemi erők okozzák. Isten vagy a Sátán, az Egyik az ég magasából, a másik a pokol mélyéből működve, különböző okokból és céllal érint velük bizonyos embereket.

De ezek a különböző és ellenkező eredetű betegségek, ha Istentől erednek, magukkal hozzák az ember számára, aki Isten vértanúja, a világosságot és a szeretetet, a felmérhetetlen Fényből és végtelen Szeretetből származva. A másik, amely a mélység mocsarából ered, ahol a Sátán uralkodik, sötétségbe és gyötrelembe burkolja az embert.

Azt mondtam, hogy *az ember Istenének vértanúja*. Igen. A lélek, amely teljesen ráhagyatkozik Istenére, annak vértanújává válik. Isten maga működik itt, megszentelőként. A Szeretetre ráhagyatkozó ember vértanúsága nem kevésbé véres, még ha testéből nem folyik is vére, mint azé, akit egy hóhér végez ki. Mert nemcsak a test és a vér, hanem az értelem, a lélek és a szellem is gyötrődik egy boldog vértanúságban. Ennek célja, a lelki keresztre feszítés után – amely megsebez minden képességet a testben, vérben, értelemben, lélekben, szellemben, rányomva dicsőséges pecsétemet – magának a Tűznek lángoló átölelése, a meggyújtott Szeretettel, az elmerülés a lángoló Egységben, amely a mi Háromságunk; a teljes megismerése annak, hogy mi az Isten és mit jelent az örök Istent birtokolni, és általa birtokolva lenni.

Igen. Két alakja van a lelki betegségnek, és két alakja a lelki megszállásnak. De ha „megszállottnak” mondják azt, akit a Sátán megragadott, gyötör, akire ránehezedik, aki felett uralkodik, akkor nemde még inkább jogos „megszállottnak” mondani azt, akit Isten ölelt át, emelt fel, alakított át, és aki felett uralkodik?

Boldog, fenséges, örvendetes megszállás! A léleknek nincs más dolga, csak az, hogy ráhagyatkozzék, szeretettel, a Szeretetre, amely körülveszi, átöleli őt, amely beléje hatol, magával ragadja, amely új érzéssel és a halandók által nem ismert ismerettel látja el. Ez elmerülés Isten örvényében, a Fény; a Tudás, a Szeretet, minden erény örvényében. Elmerülés a Béke örvényében.

A lélek mind ritkábban lép ki ebből. Azokban a ritka pillanatokban, amikor kilép – amelyek annál ritkábbak, minél inkább elvész a lélek Istenben – illatozik Istenének illatszerétől. Erre sem a földnek, sem a pokolnak mérges kigőzölgései nincsenek hatással. Lelkét ugyanis átjárja az isteni illat.

Az Istentől „megszállt” lélek annyira hasonlónak válik Istenhez, hogy külseje is átváltozik. Isten fénye ragyog tekintetéből, szavaiból, mosolyából, kifejezésének új magasztosságából, annyira, hogy azok, akik érintkeznek vele, azt mondják: „Itt valami nem evilági lény van.”

Az Istentől „megszállott” lélek értékes, lepecsételt edény, de amelyből kiárad az illat, amellyel tele van. **Lepecsételt**, mert a szeretet megszenteli és **az Egyetlen**, tulajdonává teszi a megszállt lelket, és csak az **Egyetlen** nyitja fel és zárja le ezt a pecsétet, amelyet arra a lélekre tett, aki átadta magát neki. **Kiárad**, mert Isten illata oly erőteljes, hogy nemcsak az edény belsejét tölti meg, hanem átítatja annak anyagát is, azért kiárad belőle a lelki illat, és átjárja a tömeget, megtisztítva azt a test és a vér szagától.

Ha az emberek tudnák, mit jelent Isten „megszállottjának” lenni, mindnyájan kívánnák a „megszállást”. *De ahhoz, hogy azt megismerjék, végre kell hajtani az első lépést, a nagylelkűségnek, a lemondásnak első cselekedetét*, és utána ki kell tartaniuk ebben az első cselekedetben. A többi magától jön, mert, amint az elektromos hullámot, kiszökellve az A pólusról, magához vonzza az erősebb Z pólus, úgy a lelket is, amely Isten hatáskörébe került, Ő maga vonzza, függetlenül attól, hogy a hatáskör melyik részében van.

Mert én vagyok az Alfa és az Omega, és minden létezőt átölelek. Csak az ellenkező emberi akarat, amely a Vadállat jele alá helyezi magát, torzítja el tevékenységemet, mert én szabadnak

alkottalak titeket, és nem kényszerítem akaratotokat. Azért ha a ti akaratotok a testé és a vére, azaz a Sátáné, ott az én akaratom nem tevékenykedhet, mert az én akaratom Lélek, és a ti lelketekre van hatással, és a lélek meghal ott, ahol az anyag uralkodik.

*Lélekben kell újjászületnetek ahhoz, hogy beléphessetek Isten hatáskörébe, és le kell győznötök a testet és annak urát: a Mammont (vagyont). Akkor megtörténik a „megszállás”. Elővételezett mennyország a földön, a lélek boldog felszállása az égbe a halálban, a mennyország teljessége az én Országomban, ahol az *enyém* örökre velem lesznek, fény a Fényben, béke a Békében, öröm az Örömben, dicsőség a Dicsőségben.*

(1943. júl. 3.; 192-194)

A vezeklés hatása Istenre

Valtorta Mária egyszer oly rosszul érezte magát, hogy arra gondolt, mérsékli némileg szokásos, szigorú önmegtagadásait, amelyeket néhány hónapja kezdett el – mert azt gondolta, hogy Jézus ezt akarja. De Jézus ezt válaszolta neki:

– Nem. Tarts ki! A világot elborítja a bűn tengere, és a vezeklés óceánjaira van szükség megmosására. Ha sokan *lennének, akik úgy engesztelnek, mint te*, azt mondhatnám: *lassulj le!* De túlságosan kevesen vagytok, és a szükség nagy. És azáltal, hogy megteszed, amire képes vagy, csak egy kis rész lesz jóvátéve. Nagyon nagy az aránytalanság a bűn és az engesztelés között. De én nem azt nézem, mennyit tudtok tenni; azt nézem, és aszerint ítélek, hogy megtesztek-e *mindent*, amit tudtok. *Mindent. Mindent* akarok a végtelen kiengesztelésére. *Mindent* követőimtől: azoktól, akik szeretnek, és akik áldozatok, hogy kiengeszteljék a bűnösök végtelen bűnét.

Tarts ki! Nem fogsz belehalni. Sőt, a béke és a fény mindinkább belép lelkedbe. Tartsd eszedben azonkívül, hogy amikor emberi bölcseségből enyhítetted vezeklésedet, azt a kísértés sugallta, és te engedted neki. Akkor megengedtem. Most nem. És megérted ennek okát.

Segíts engem a Sátán legyőzésében a szívekben! Emlékezzél vissza arra, hogy bizonyos ördögöket az imával és a szenvedéssel lehet legyőzni. Irgalmasságot kérek tőled, irgalmasságot a bűnösök iránt és irántam. Ők a te testvéreid, és nem tudnak szeretni engem. A te vezeklésednek kell meggyújtania a tüzet, ami kialudt a szívekben. A *te Testvéred* vagyok, és megostoroznak a bűnösök. Ha látnád, hogyan ostorozzák testemet, te, aki nem tudod nézni egy állat verését, nemde Jézusod védelmére kelnél?

Jusson eszedbe: minden káromlás, minden átkozódás Isten ellen, a hitnek minden elvesztése, minden árulás egy ostorcsapás számomra. Kétszeresen *fájdalmas, mert én, most, többé nem* a húsz évszázaddal ezelőtti *ismeretlen Jézus vagyok, hanem a megismert Jézus vagyok. A világ tudja, mit tesz, most, és mégis lesújt rám.*

Jusson eszedbe: többé nem vagy saját magadé. Áldozat vagy. Tehát szeretetből, és hogy hűséges légy szolgálatodhoz, *ne engedj belőle. Minden vezeklés egyel kevesebb seb Istened számára*, mert te részesülsz abban, érettem. *Minden vezeklés egy fény, amely kigyúl egy szívben.* Én magam fogom elvenni tőled a vezeklést, amikor úgy ítélem, hogy elég volt a szenvedésből, és kezdedbe teszem a pálmát. *Egyedül én.* Én vagyok a te Urad.

Gondolj arra, hányszor fáradtam bele a szenvedésbe, és mégis szenvedtem, érted... mert szerettelek...

(1943. júl. 4.; 247-248)

Győzd le testi fáradtságodat!

Ne befolyásoljon a pillanatnyi fáradtság vagy félelem! Ezek az emberi természettel járnak, amelyet az Ellenség mindig támad.

A Sátán vágya az elnyelésre kielégíthetetlen, és éhsége annál inkább növekszik, minél nagyobb az áldozata. Éhségével együtt növekszik haragja Krisztus és a keresztények ellen. *Az igazi keresztények ellen.* Azért mindent megkísérel. Amikor dühöngő oroszlánként képtelen a nyílt támadásra, akkor csúszómászóként furakodik be. Mindig a Kígyó, amely igyekszik rátekeredni anélkül, hogy meghallaná, készen a megsemmisítésre, miután körülvette áldozatát. Azért kísérletezik, amikor másra nem képes, a kifárasztással és a megfélemlítéssel.

Ezt a fegyverét rajtam is kipróbálta. Nem sikerült neki, de tudod-e, hányszor használta? A legravasabb és legerősebb cselvetése a Getszemániban történt. Nyomást gyakorolt rám, megmutatva nekem, mit kell elszenvednem, és mégis mily kevésnek lesz haszna belőle.

A lélek vértanúságát szenvedtem el, a jövő századok „áldozataira” gondolva, akik hasonló módon fognak szenvedni, a Sátán mesterkedése révén. Szenvedtem, rád gondolva. De ne félj! Az én akkori vértanúságom megfizette a váltságdíjat a ti gyengeségeitekért, és ha ti nem engedtek az Ellenségnek, a ti gyengeségetek, ha az gyengeségből, csak gyengeségből ered, nem jár következményekkel. A Sátán eltölthet titeket a félelem borzongásával. De nem többel, mert én barátaim és követőim mellett vagyok. A Sátán csak azokat szállja meg teljesen, akik a bűnnel alávetik magukat a sátáni igának. Egyébként az csak bosszúállás, és csak a felszínen okoz zavart anélkül; hogy megzavarná a mélységet, ahol én uralkodom.

Ez többé-kevésbé kegyetlen szenvedés. A tied ma csak egy halk sziszegés volt, nem több. Túlságosan bennem vagy ahhoz, hogy a Sátán bármi másra képes lenne. Régen, évekkel ezelőtt, erősen gyötört téged, és nem mindig talált elég erősnek ahhoz, hogy megremegtesd őt. De a múlt nem számít. Mondom neked: *tarts ki, a múlt meghalt.* Az a megpróbáltatás is hasznos volt. Most elmúlt. *Maradj meg most Isten barázdájában, ahová helyeztelek, és ne félj!*

Mondom neked: ne félj! És mondom neked: *győzd le a test fáradtságát, a test félelmét, ami a Sátán ármánykodása, győzd le a lélek bátorságával.* Ha egyedül szenvednél, halandó teremtmény, nem tudnál kitartani. De én veled vagyok. De te értem szenvedsz. *Hidd el ezt, és minden bátor cselekedet könnyű lesz számodra, mert a lélek erősebb a testnél, és legerősebb akkor, amikor a szeretet kötelékével össze van kötve Istenével.*

(1943. júl. 4.; 248-249)

Az Oltáriszentség engesztelése

Tudod, miért kérek még fokozottabb engesztelést és egyetemes imákat az Oltáriszentséghez? Az igazságosság kedvéért. Isten igazságos még a legjelentéktelenebb dolgokban is. Gondolod, hogy nem volna igazságos az Ő tiszteletét illetőleg?

Az Oltáriszentség magában foglalja Jézusod testét és véré, lelkét és istenségét. Azért, amikor az engesztelés szellemében imádkoznak hozzám az Oltáriszentségben, nemcsak testemhez, hanem véremhez is, és ugyanúgy lelkemhez és istenségemhez is imádkoznak. Azért vérem kiengesztelését magában foglalja az, amit az Oltáriszentségnek nyújtanak, amelyben én *teljesen* jelen vagyok.

Kérem, hogy szeressék és használják fel véretem a lelkek végtelen szükségleteiért. Ne hagyják terméketlenül az erőnek ezt az óceánját, amelynek hullámaint vérem mozgatja. De, ha jó lenne, hogy a Megváltó vére nagyobb tiszteletben részesülne, mint amit kap, az is igaz, hogy szentségére való tekintettel, ezt a tiszteletet és szolgálatot azokra a lelkekre bízom, akik inkább meg vannak áldva a lelki ajándékokkal.

Tiszteletet és szolgálatot mondtam. Ahhoz, hogy egy tiszteletnek szolgálja legyen valaki, nem szükséges, hogy pap legyen. Minden lélek pap, aki ért ahhoz, hogy az én *igazi tanítványom* legyen. Én nem tagadom meg tőletek ezt a megtiszteltetést, és nem tagadom meg magamtól. Semmi sem kedvesebb nekem, mint az, ha szerető és tiszta kezek merítenek és öntenek ki engem a terméketlen, szennyes, beteg lelkekre. A felszentelt pap kiönt engem a lelkekre a gyóntatásban. De azok a rejtett papok, akiket csak én ismerek, akiket a szeretet szentelt fel, fel tudnak ajánlani, és ki tudnak árasztani engem *minden* lélekre.

Nincs érdemteljesebb szolgálat ennél, ami egyesíti saját véré a nagy Áldozat vérével, egy titokzatos misében, amelyet én mutatok be, és amelynek ti vagytok az oltárszolgái, együtt mutatva be az áldozatot és együtt gondoskodva a hívekről és azokról, akik nem hívek, de akiknek szintén szükségük van az én véremre és a tietekére, az én Áldozatomra és a tietekére ahhoz, hogy megtalálják az Élet és az Igazság útját.

Egy másik ok, amiért megkövetelem, hogy jobban engeszteljének engem az Oltáriszentségben, az, hogy káromolnak engem a Szentségben, míg véretem, megkímélik ettől. Megmenti azt ettől az, hogy megfélelkeznek róla. *Jobb, ha megfélelkeznek valakiről, mintha káromolják.*

Íme, miért mondom neked, hogy igazságos az, hogy *sokat* engeszteljék az Oltáriszentséget. Általánosan engeszteljék a Szentséget, de legkedvesebb tanítványaim rendkívüli tisztelettel tegyék ezt vérem iránt.

Rábízom ezt barátaim között legkedvesebb barátaimra. Ugyanúgy, amint a háborúban a legmegbízhatóbb emberek védik a zászlót, úgy én is azokra bízom véretem, akik szeretetből leginkább képesek bármiféle áldozatra királyukért, mert a leghűségesebbek. Megbízom őket azzal, hogy áthaladjanak a tömegek között, véremmel színültig telt szívükkel, hogy az leszálljon a szegény emberekre és megmentse őket. Nagy jutalomban részesül Országomban az, aki Urának érdekében feláldozta magát. Ezt mondja nektek az Úr, ezt mondja a Megváltó, ezt mondja a Szeretet, és így lesz, mert Isten hűséges és igazmondó és százszorosan fizet vissza.

(1943. júl. 12.; 209-210)

Adj életet áldozatoddal!

Aki bezárja szívét az irgalmasság előtt, az Isten előtt zárja be szívét. Mert Isten testvéreitekben van, és aki nem irgalmas testvérei iránt, az nem irgalmas Isten iránt.

Nem lehet elválasztani Istent gyermekeitől. *Fontoljátok meg jól, hogy ti, akik éltek, mind az Örökkévaló gyermekei vagytok. Ő teremtett titeket. Azok is, akik látszólag nem azok, mert Egyházamon kívül élnek, az Ő gyermekei. Ne gondoljátok, hogy megengedett számotokra a durvaság, önzés, az iránt, aki nem tartozik közétek. Az eredet egy: az Atyáé. Testvérek vagytok akkor is, ha nem éltek ugyanazon atyai földél alatt. És miért nem gondoltok arra, hogy visszahívjátok a távollévőket, az elveszetteket, a szerencsétleneket, akik különböző okokból az én hajlékomon kívül élnek?*

Isten nem kizárólag a katolikusoké, és nagyon tévednek azok a katolikusok, akik nem fáradoznak azokért, akik nem katolikusok. Nem dolgoznak az Atya érdekeiért, csak élősdiékként élnek az Atyánál anélkül, hogy gyermeki segítséget nyújtanának neki. Istennek nincs szüksége a segítségre, mert végtelenül hatalmas. Mégis ezt akarja tőletek.

Isten mintegy életadó vérként kering a világegyetem testének ereiben. Ennek a nagy testnek, amelyet Ő teremtett, a katolicizmus a középpontja. De hogyan éltethetné Isten a távolabbi tagokat, ha a központ magába zárna Kincsét, és kizárná a tagokat a jótéteményből?

Isten ott is van, ahol a különböző hit vagy különböző lelkiület azt a gondolatot kelthetné bennetek, hogy ő nincs ott. Igazán mondom nektek, hogy *a látszat nem igaz. Sok katolikus inkább meg van fosztva Istentől, mint azok, akik vademberek. Mert sok katolikus csak névleg Isten gyermeke, sőt, ami még rosszabb: megveti ezt a nevet, és másokat is megvetésére indít képmutató életének cselekedeteivel, amelyek ellenkeznek az én törvényem előírásaival; még ha nem jutnak is el a nyílt lázadásig, ami Isten ellenségeivé teszi őket. Ezzel szemben egy nem-katolikus hitében, amely lényegében téves, de amelyet erőssé tesz a becsületes élet, inkább feltalálható az Atya jele. Ezeknek csak arra van szükségük, hogy megismerjék az Igazságot. A hamis gyermekeknek viszont az Igazságon kívül meg kell ismerniük Isten tiszteletét és szeretetét is.*

A lelkeknek, akik *enyém* akarnak lenni, irgalmasaknak kell lenniük ezek iránt a szegény lelkek iránt. Az áldozati lelkeknek fel kell áldozniuk magukat ezekért *is*. Mi mást tettem én? Nemde feláldoztam magamat mindenkiért? Ha irgalmasság az, hogy valakinek enni adtok, valakit felruháztok, szomját enyhítitek, eltemettek, oktattok, vigasztaltok, mennyivel inkább az, amikor saját áldozatotok árán, az igazi Életet adjátok a testvéreknek?

Ha a világ irgalmas lenne!... A világ birtokolná Istent, és az, aki titeket gyötört, lehullana, mint az elhalt levél. De a világ, és a világon főleg a keresztények, gyűlölettel helyettesítették a szeretetet, képmutatással az igazságot, sötétséggel a világosságot és Sátánnal az Istent.

És a Sátán ott, ahol én elhíntem az irgalmasságot, és azt saját véremmel növeszttem, elhinti saját töviseit, és pokoli lehetetével fejleszti azokat. Eljön majd az ő vereségének órája. De jelenleg ő jön el, *mert ti segítitek.*

Boldogok azok, akik meg tudnak maradni az Igazságban, és dolgozni tudnak az Igazságért! Irgalmasságuk elnyeri majd jutalmát az égben.

(1943. júl. 14.; 212-213)

A legnagyobb irgalom

Ne ingadozz és ne kételkedj! Amit neked mondtam az igaz.

Mivel Isten a Teremtő, ott is jelen van, ahol nem látják. Nem imádják az Igazságban, vagy egyáltalán nem imádják? De Ő egyformán jelen van.

Ki adott életet a távoli patagóniainak, ki a kínainak, ki az afrikai bálványimádónak? Ki tartja életben a hitetlent, hogy ideje és módja legyen a hit felfedezésére? *Az, aki létezik*, és akit senki sem tud kisebbé tenni. Mivel Ő az élet a teremtményekben, Ő teremtett minden dolgot. Az Ő bizonyossága előtt, még akkor is meg kell hajolnia minden fejnek, ha le akarják tagadni Őt.

Nos, *a legnagyobb irgalmasság* az, hogy elviszi valaki Istenhez a távollévő lelkeket, akik ösztönszerűleg érzik, de nem ismerik, és nem szolgálják Őt az Igazságban. Azt mondtam: „Vigyétek el az Evangéliumot *minden* emberhez!” De azt hiszed, hogy én csak a tizenkettőnek és a papságban az ő közvetlen utódaiknak adtam ezt a parancsot? Nem. *Azt akarom, hogy minden igazán keresztény lélek apostoli lélek legyen.*

Az, hogy hozzám hozzák a lelkeket, növeli dicsőségemet, de növeli a jó és hűséges szolga dicsőségét is, aki áldozatával eléri nyájam növekedését. A Szent (Kis Szent Teréz), akit te szeretsz, többet tett száz misszionáriusnál, és dicsősége az égben százszor nagyobb, *mert ismerte az irgalmasság tökéletességét a földön, és felemésztette magát, hogy az igazi Életet adja a bálványimádóknak és a bűnösöknek.*

Te azt mondd nekem: „De, Uram, amikor valaki vétkezett ellened, és megmarad bűnében, halott a kegyelem élete számára.” Igaz. *De én vagyok a Feltámasztó, és annak könnyeiért, aki sír a kegyelem számára halottak miatt, kiárasztom végtelen hatalmammat.*

Az Evangélium három halottját visszahívtam az életbe, mert nem tudtam ellenállni egy atya, egy anya és egy nővér könnyeinek. Az áldozati és apostoli lelkeknek a kegyelem számára halott szegények nővéreinek, anyáinak és atyáinak kell lenniük, és hozzám kell jönniük, karjukban a szerencsétlen holttestekkel, mint legnehezebb keresztjüket hordozva őket karjaikon, és szenvedniük kell értük addig, míg ki nem mondom az Élet szavait.

(1943. júl. 14.; 213-214)

Légy a szeretet ciszternája!

Íme, itt vagyok, hogy egészen meggyógyítsalak. De, szegény Mária, bizonyos sebek szükségesekek, és részei annak a munkának, aminek egy léleknek alá kell vetnie magát ahhoz, hogy kialakuljon arra az alakra, amelyet az isteni Művész akar neki adni. Ha egy márványtömb, amelyet már faragnak, azt mondaná: „Nekem úgy tűnik, hogy elég ez a kalapácsolás, karmolás és vésés. Elég szép vagyok, és visszaadom a szobrász gondolatát.” De ha a szobrász nem így látja, akkor folytatja az ütést és vésést addig, míg a mű tökéletes nem lesz. Ugyanezt teszem én a lélekkel. És minél rendkívülibb tervem van egy lélekkel, annál inkább dolgozom rajta.

Tehát idehallgass! Néhány hónapja el vagy merülve a misztikus békében és örömben. *De nem szabad elfelejtened, hogy sokan nem részesülnek ebben, és ha te részesülsz, azt egyedül kegyelmemnek köszönheted.* Most, íme, a tegnapi vihar éppen arra szolgált, hogy két dologra emlékeztessen téged.

Az első az, hogy te egy szegény, szegény teremtmény vagy, tele fogyatékoságokkal, és nagy szükséged van a segítségre mindenkitől, hogy ne légy fogyatékos, és főleg szükséged van Jézusod kedvességére. Ha Ő egy pillanatra a földre tesz téged, úgy teszel, mint egy néhány hónapos kisdéd: azonnal elesel, bepiszkítod magadat, és ártasz magadnak.

A második az, hogy az áldozati lélek állandóan szolgálja testvéreit. Nézd, Mária, oly sok körülmény mily sok lelket levertté, csüggedtté tett. Az élet, és főleg a másokkal való együttélés oly sok csapdát jelent a szegény embereknek, és eljuttatja őket oda, hogy kételkednek önmagukban, másokban és Istenben. Mária, nem mindenki részesül bennem olyan módon, mint te. És ha te, aki birtokolsz engem, annyira szenvedsz mások cselekvésmódja miatt, gondold el, mit kell szenvedniük azoknak, akik nem sírhatnak az én keblemen.

Te mindig birtokoltál engem, akkor is, amikor azt hitted, egyedül vagy, és nem jöttél hozzám. Az én láthatatlan jelenlétem elég volt neked arra, hogy a viharokban szíved békét élvezzen. Aránylagos békét, mert akkor te nem segítettél engem. De mindig elég volt ahhoz, hogy meggátolja hajótörésedet. De a többiek!... A többiek, akik az én ellenségeim, a többiek, akiknek hite annyira ellanyhult, hogy többé már nem is hit!... Nekik a viharban nincs Mesterük.

Ha figyeltél volna rám, amikor hozzád beszéltem! Ezekben a napokban beszéltem neked arról, miként kell bánnod anyáddal, és *annak szükségességéről, az áldozati lelkek számára, hogy helyettem iganak az epéből és az ecetből.* Tehát légy nyugodt! Ittál belőle, nem nagy örömmel, az igaz. De ittál belőle. Nem volt céltalan. Ajánld fel szenvedésedet, megaláztatásodat azért, mert nem voltál bátrabb! Ajánlj fel mindent testvéredért!

És ne kételkedjél bennem! Mestered mindenkinél jobban megért. Ha nehezteltél volna, vagy ha kikeltél volna ellenem, megsértettél volna. *De a te alázatosságod, anyád iránt és az, hogy hozzám menekültél segítségért, megsemmisítették azt, ami történt önuralmad kiegyensúlyozottságának hiánya miatt.*

Kisgyermek vagy, aki akaratoskodtál. A kisgyermekeknek megbocsátanak, főleg amikor betegek, és amikor megbánják, hogy akaratoskodtak. És Jézus megbocsát neked. *Meglátod majd, hogy lelkiatyád is, aki az én nevemben beszél, és az én sugallatomra, ugyanezt mondja neked.* Próbára akarod tenni? Ne add neki ezt a füzetet gyónás előtt, és végezd el gyónásodat. Majd meglátod!

Légy jó és bízzál! Szeress engem és szenvedj! Gondolj arra, hogy csak én szeretlek téged úgy, amint neked szükséged van a szeretetre, hogy csak én értelek meg téged tökéletesen, hogy csak én tudlak igazán megvigasztalni téged. Szenedj... *Végtelen szükség van erre ezekben a napokban: mindenki számára és főleg számotokra, olaszok számára.*

Mondtam neked, hogy légy a szeretet ciszternája, hogy mindenkinek adni tudd a szeretet édes vizét. *De mondom neked, hogy egy fájdalmas művelet által meg kell tisztítanod a gyűlölet legkeserűbb vizét is, hogy mindinkább enyhíteni tudd oly **nagy** szomjúságtól haldokló testvéreid szomját.*

A szükségletek növekszenek, a ciszternának is növekednie kell. Szentségtörés és ostobaság lenne egyesíteni a szeretetet a gyűlölettel, és megrontani a szeretet édes vizét a gyűlölet keserű vizével. *Azért neked, szenvedéseid árán oda kell helyezned magadat, mint egy természetfeletti szűrőt, hogy te szívd fel az egész keserűséget, és engedd folyni a megtisztított, vizet úgy, hogy növekedjék a szeretet ciszternájában a hullám.*

Aki az én nevemben egy pohár vizet ad, áldott lesz. De mit fog kapni az, aki szívéből facsarja ki azt az italt? Gondolj erre, és *emelkedj fel!*

(1943. júl. 15.; 215-217)

Hogyan működik Isten akarata?

Láttad-e már, mit tesznek azok, akik puha gyapjún akarnak aludni? Elhívják a kárpitost, aki addig üti, veri a gyapjút, míg az egészen könnyűvé lesz. Minél erőteljesebben verik a gyapjút annál puhábbá, és tisztábbá válik, mert a por és a töredékek leesnek a földre, és a gyapjú tisztává és könnyűvé lesz.

Ugyanúgy, sőt még rosszabbul bánik vele, ha a gyapjával fonni vagy szőni akar. Akkor vasfésűvel is dolgozik rajta, ami durván szétszedi a gyapjút és kiegyenesíti, mint a jól fésült hajat.

Így tesz az is, aki lennel vagy kenderrel sző. És még a selyemgubónak is el kell szenvednie a forró vizet, a durva kefét és a gépet, ami kifacsarja.

Lelkem, ha ezt kell tenni a természetes szálakkal, hogy azokból ruhát vagy ágyneműt készítsenek, mit nem kell tenni ugyanígy a ti lelketekkel, hogy alkalmassá váljék az örök életre? Ti sokkal értékesebbek vagytok, mint a len, a kender és a gyapjú. Belőletek kell kialakulnia az örök élet anyagának.

Nem Isten tökéletlensége miatt – mert Isten tökéletes dolgokat teremt – hanem a ti tökéletlenségetek miatt, lelketek vad, borzas, tele van durvasággal, töredékekkel, porral, egyszóval nem alkalmas arra, hogy felhasználják az isteni Város számára, ahol minden tökéletes.

Azért az isteni előrelátás, gondviselés és atyai jóság megdolgoz titeket. Mivel? Akaratával. Isten *akarata az eszköz, ami belőletek, vad fonalakból, értékes anyagot és értékes gyapjút csinál.* Ezernyi módon dolgoz meg titeket: kereszteteket ajánl fel nektek, megmutatja számotokra az önmegtagadás szépségét, vonz titeket hívásával, hogy teljesítsétek azt, irányít titeket sugallataival, megaláz titeket atyai büntetésével, a tízparanccsal a helyes útra vezet titeket.

Ezek a dolgok, *amelyek szükségesek, nem változtatják meg alakjukat és erejüket a századok folyamán.* Pontosan ezekre van szükség ahhoz, hogy ellenálló és szabályos anyagot alakítsanak ki belőletek, ami képes arra, hogy létrehozza az örök életet. Minél tanulékonyabbak vagytok Isten akarata iránt, annál értékesebb anyaggá váltok.

Amikor aztán nemcsak tanulékonyan engedelmeskedtek ennek az áldott akaratnak, amely mindig javatokra működik, hanem teljes erőtökből kéritek Istent, hogy tökéletesen ismertesse meg azt veletek, azért, hogy, bármily áron, tökéletesen teljesíthessétek, még akkor is, ha annak alakja nagyon ellenkezik emberi természetetekkel, akkor anyagotok olyan lesz, mint egy hímzésekkel díszített nehéz selyemszövet.

Ha azután mindehhez még hozzáteszitek a tökéletességet, amely kéri számotokra a szenvedés akarását, hogy hasonlókká legyetek hozzám a megváltás művében, akkor nehéz selyemszövetetekbe végtelen értékű drágaköveket helyeztek el, és eredetileg nagyon tökéletlen fonalatokból az örök élet remekművét készítitek.

De, Mária, milyen kevés lélek képes engedni, hogy Isten működjék benne!

Isten keze számotokra mindig a legtökéletesebben szerető Atyáé, és isteni értelemmel működik. Azért Ő tudja, hogy mely pontig gyakorolhat nyomást rátok, és erejének milyen fokát kell belétek öntenie ahhoz, hogy alkalmasak legyetek az isteni működések elviselésére.

De amikor az ember visszautasítja jó mennyei Atyátokat, amikor fellázad az Ő akarata ellen, amikor a bűnnel megsemmisíti az erő ajándékait, amiket az Atya neki ajándékoz, akkor az ilyen lélekben hogyan tud mennyei Atyátok működni? A lélek megmarad vadnak, sőt mindinkább terheli az összevisszaság és a tisztátalanság. És én sírok felette, látva, hogy semmi, még mindenkiért kiontott vérem sem szüli őket újra a jóság számára.

De midőn egy lélek nemcsak visszautasítja, hogy Isten működjék benne, hanem ellenszenvet is táplál magában Isten és a testvérek ellen, akkor teljesen megszűnik a mi

működésünk, és a bűn atyja, a Sátán vesz székhelyet a szenvedélyeknek ebben a rendetlen zűrzavarában.

Ekkor *kell* az áldozati lelkek türelmes és nagylelkű működésének érvénybe lépnie, mind önmaguk, mind mások számára. Ezek elérik, hogy Isten visszatérjen, a kegyelem csodájával ahhoz, hogy működjék ezen a lelken, miután menekülésre kényszerítette a Sátánt villámló tekintetével.

Mily sok lelket mentenek meg számomra az áldozati lelkek! Ti vagytok az én természetfeletti aratóim, akik learatjátok az örök élet termését, elemésztve magatokat a tüskékkel teljes hálátlan munkában. De emlékezz rá, hogy elsősorban vérrokonaink számára kell feláldozni magunkat.

Én nem romboltam le a családi kötelékeket. *Megszenteltem azokat. Azt mondtam, hogy természetfeletti szeretetettel szeressétek rokonaitokat. És mi nagyobb szeretet annál, hogy szeretjük beteg lelkű vérrokonainkat?* Normálisnak tűnne számodra, hogy valaki mindenki érdekét előmozdítja, kivéve saját családjáét? Nem. Azt mondanád, hogy ostoba. Ugyanígy igazságtalan az, aki gondoskodik távoli rokonainak lelki szükségleteiről, de nem helyezi az első sorba közvetlen vérrokonait.

Tudod, mihez tartsd magadat. Ne törődj azzal, hogy hálátlansággal viszonyozza! *Azt, amit ő nem ad meg neked, megadom majd én. Növelj áldozatodat érte!* (Jézus itt Valtorta Mária édesanyjáról beszél, aki csak halála előtt tért meg, Mária imáinak és áldozatainak következtében.)

(1943. júl. 17.; 255-257)

A szerető Isten senkit sem vet el

Megmagyarázom neked, hogyan növekszik szeretetünk mértéke óráról órára.

Ne értsd félre a magyarázatot! *Istenben mindörökké jelen van minden. Minden tökéletes és befejezett. De Isten sose tétlen. Állandóan létrehoz.* Emberi hasonlatokkal jobban megvilágítom ezt számodra.

A Három Személy, aki szereti egymást, és szereti műveit, olyan, mint mindmegannyi hőforrás, amely egyetlen pontban egyesül, amelyből utána kiárad a világegyetemre. Nos, a három tűzforrás melege, amely állandóan kiárad, (ugyanolyan erővel a kezdettől fogva), mit hoz létre? Hőemelkedést, azon a környéken, ahová behatol a három áradat. Ha ezt befogadására kész eszköz gyűjti össze, akkor egyenlő marad a kiáradás és a termelés. De ha az eszközök visszautasítják befogadását, mert más anyagokkal vannak megszenyezve, akkor megváltozik az egyensúly. És a természetes életben még katasztrófák is előfordulhatnak.

A természetfeletti életben is előfordulnak. Talán nem tapasztalod? Ha a te szeretetedet nem ismerik el és nem fogadják el, nemde növekszik az szívedben, annyira feszítve azt, hogy néha kirobban az igazságos méltatlankodásnak egy kitörésében? Azt mondom: *igazságos, mert én igazságos vagyok.* De azt is mondom: *azonban győzd le azt szeretetből!* És ha ez megtörténhet bennetek, akiknek szeretete csak viszonylagos, mi nem történik meg Istenben, akiben minden végtelen?

Szeretetünk, amit az ember visszautasít, növekszik, növekszik, növekszik...

Ó, szerencsétlen emberek! Közel van a pillanat, amelyben ez a Szeretet haragosan mennydörögve kérdezi majd: miért vetitek meg? A jelenlegi idők már a megvetett Szeretet első felháborodásai, mert tovább nem tudja elviselni a sérelmet, mivel igazságos és tiszteli saját tökéletességét. *Azért megy, koldusként kérve valakit, hogy nyissa meg szívét a mi nagyon heves Szeretetünknek, és váljék áldozattá, elfogadva, hogy felemésztődjék a Szeretet vigasztalásában. A máglyát ajánlom fel, tudom. De ne meneküljetez tőle, ti, akik még nem adtatok el magatokat az Ellenségnek.*

Senki sem hiheti, hogy Szeretetünk visszautasítja őt, legyen bármily kicsiny és nyomorult, bármily nagy bűnös. Ő az Irgalmasság. És a legnyomorúságosabb lelkeket egének legragyogóbb csillagaivá tudja, akarja tenni.

Jöjjetek hozzám mindnyájan: szegények, beszennyezettek, gyengék, és én királyokká teszlek titeket! Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik nyomorúságtokban megtanultátok felfogni az én Nagyságomat, sötétségetekben az én Világosságomat, tökéletlenségetekben az én Tökéletességemet, önzésetekben az én Jóságomat!

Jöjjetek! Lépjetez be Szeretembe és engedjetez, hogy az belépjen hozzátok! Én vagyok a Pásztor, aki mindhalálíg fáradozom az eltévedt bárányért, és véretem adom érte. Ó, bárányaim, ne féljetez, ha sok tövis és szenny van ruhátokon, és sebek vannak testetekben! Csak nyissátok ki szájatezkat, nyissátok meg lelketezket szeretetemnek, és lélegezzetez be! Igazságosak leszetez Isten iránt és önmagatok iránt, mert Istent megvigasztaljátok, és magatokat megmentetez.

Jöjjetek, nagylelkűek, akik már szeretetez engem, húzzátok mintegy halászhálóban a testvéretez, akik még haboznak. Ha mindenkit kérek, hogy lépjen be és vigasztalja meg a visszautasított Szeretetez, tőletez, áldozati lelkek, azt kérem, hogy adjátok magatokat teljesen nekem, az én Szeretetem romboló munkájának a földön, amely azonban olyan nagy dicsőségez terem meg, amit ti nem is tudtok elképzelni.

Mennyire fognak ragyogni azok a lelkek, akik egészen felemésztődésükig elfogadták Isten Szeretetez! *Magának az én Szeretetemnek ragyogásában fognak részesülni, ami megmarad bennük: az isteni ragyogás örök Tüze és Drágaköve.*

Jézus még hozzáteszi (Valtorta Mária anyjának elviselhetetlen viselkedésére célozva): Tudod mit kell tenned, hogy elnyerd a jót anyád számára? Tedd pontosan ellenkezőjét annak, amit ő tesz! Azaz: türelmetlenségét viszonzod türelmeddel; igazságtalan bánásmódját és őszinteségének hiányát őszinteségeddel; lázadását alárendeltségeddel, gyűlöletét szereteteddel; minden téren megnyilatkozó kiállhatatlanságát vidám megnyugvásoddal.

A lelkeket így nyerik meg: *ez ellenkező viselkedéssel. De ne gondold arra, hogy megértesd ezt vele! Dolgozz csendben, felajánlva mindent nekem! Együtt el fogjuk érni azt, amit majd elérünk. De, még ha ez semmit sem segítene, te akkor is megtetted kötelességedet, és jutalomban részesülsz érte.*

(1943. júl. 18.; 257-259)

Jézust a szeretet áldozta fel

Imádkozzál! Istened kinyitja számodra az ajtót, mielőtt megismernéd a legnagyobb borzalmat. Jelenleg lépj be az Ő Szívének hajlékába, és *add nekem szeretetedet, hogy megengeszteld Igazságosságomat. Igazán mondom neked, hogy a szeretet által okozott halál a legkegyetlenebb a halálok között, mert nemcsak egy dologtól szenved valaki, hanem mindentől, ami a teremtett világban létezik. Szerved Isten és a felebarát érdekében.* Ez a te Jézusod halála, mert tudd meg, a leghelyesebb szó az én halálomat illetően nem: a megostorozás, kínzás, kereszt, hanem: a szeretet.

A szeretet áldozta fel Isten Fiát. Az irántatok való szeretet. A szeretet legyen az, ami feláldozza az új megváltókat.

(1943. júl. 30.; 330-331)

Akikben a szeretet csodát művelt

Az én vérem, amit haragosan magukra kívántak ellenségeim és vádlóim, nem vesztette el kettős tulajdonságát: a bocsánatot és az elítélést.

Elmúlnak a századok, leányom, de én és minden, ami az enyém, az örök jelenben marad. A sötétség órájában csak az én isteni vérem bíbora ragyogott, mint egy világítótorony, amely meg akarta menteni az emberi nemet. De csak kevesen látták. Az történt, ami megismétlődik a századok folyamán, és meg fog ismétlődni mindaddig, míg a föld létezik. Végtelen szeretettel ömlött ki. A megváltás csodáit hozta létre ott, ahol szeretetet talált. De kárhozattá vált azok fölött, akik haraggal és gyűlölettel válaszoltak egy Isten áldozatára.

De mit szólna ehhez? Én Isten voltam, és a próféták bejelentették eljövetelemet. Az általam véghezvitt csodák megerősítették szavaikat. Én magam megerősítettem isteni természetemet az elítélés órájában, amikor a vádlott nem hazudik. Mégis megöltek. Nem mentegethetik magukat Krisztusnak ezek az ellenségei azzal, hogy nem tudták, ki volt az, akit vádoltak, és akinek halálát akarták. És ezért szigorúbb volt az ő elítélésük, mert, sose felejtsd el, *többet követelnek attól, aki több szeretetben, jótéteményben és ismeretben részesült. Az hogy én jó vagyok, nem ment fel titeket a köteles tiszteletadástól.*

De ma is, leányom, ma is nemde ugyanaz a helyzet? A világ most is tudja, hogy ha üdvözülni akar, ha békét akar, ha boldog akar lenni, segítségemre szorul. Mégis: mit csinál a világ? Vádol és átkoz engem. Vádol azzal, hogy nem szeretem, hogy kegyetlen vagyok, közömbös vagyok, és átkoz ezekért a bűnökért, amelyeket nem követtem el.

Mi ez? Hogyan tudja a világ vádolni Istent? Hogyan átkozhatja az ember Istent? *Olyan, mint egy hangya, amely megpróbál feldönteni egy hegyet. Ilyen ostoba az Istent gyűlölő ember törekvése. Nem ér el vele mást, mint csak azt, hogy tönkreteszi magát, és fejjel /efelé zuhan szentségtörő erőlködésében.*

Ez vonatkozik azokra, akik a távoli zsidók mai unokái. A többiek, a bűnös tömeg kevésbé bűnös tagjai, nem átkoznak és vádolnak nyíltan, de *nem imádkoznak bizalommal, nem hoznak áldozatot életükben, nem lángol a szeretetük.* Gépiesen mozgatja őket a lelki gépezet, de nincs saját mozgató erejük. Vizek, amelyeket a kereszténység századai mozgatnak, de amelyek egyedül csak ezért mozognak. Nem saját jószántukból. És mint minden víz, amely eljut egy síkságra, és nagyon távol van a hegyi forrástól, poshadt lesz, mert túl keveset mozog, megromlik.

De a világot nem menti meg az, aki romlott és lázadozik. És igazán mondom neked, hogy ha még nem érte nagyobb baj ezt a szegény emberi nemet, amelyért meghaltam, az biztosan nem a lélek nélkül végzett imának és a közömbös egyéneknek köszönhető. *Hanem az menti meg a világot,* és mindeddig az mentette meg, *hogy vannak néhányan, akikben vérem a szeretet csodáit hozta létre, mert a szeretetnek az ég felé emelt edényeit találta bennük.*

De nagy fájdalommal látom, hogy ezek az emberek, akikben gyökeret ver a szeretet, mind kevesebben lesznek. Az áldozatok! Az én áldozataim! Ó, ki adja a Megváltónak, a nagy Áldozatnak az áldozatok seregét, hogy megmentse a világot, amely bűnről vádolja Istent, és *nem gondol arra, hogy annak baja onnan ered, hogy az ember vétkezik Isten és az ember ellen.*

(1943. okt. 6.; 266-268)

Az angyalok csodálják

Amikor egy ember annyira képes emlékezni eredetére, hogy természetfeletti módon tud élni, akkor az angyali természet fölé emelkedik, és az angyalok csodálják.

Mikor történik meg ez? Akkor, amikor egy ember az én akaratomban elmerülve él, teljesen rám hagyatkozva, nem él, nem szeret, nem tesz mást, csak amit értem és velem tesz. Akkor felemeli a testet oly fokra, amilyenben nem részesültek az angyalok, akik nem ismerik a test megpróbáltatásait, és nem szereznek érdemet a felette való uralommal. Amikor aztán az ember keresztre feszíti magát a keresztre feszített Mester szeretetéből, akkor okot ad az angyali seregeknek a csodálatra, mert ők nem képesek szenvedni irántam való szeretetből, és nem képesek keresztre feszíteni magukat, mint Jézus, a világ Megváltója és az Örökkévaló Fia tette.

Keresztem körül, mint már bölcsőm körül is, imádó angyalok seregei voltak, mert a bölcső és a kereszt volt az én megváltói küldetésem kezdete és vége. *De a kis keresztre feszítettek körül is, akik csendben feláldozzák magukat a tökéletes szeretet törvénye szerint, ott vannak az angyalok seregei, mert engem látnak bennetek, akik meghaltok értem.*

Hagyj tehát engem tevékenykedni! *Tevékenykedni mindvégig. Hamarosan én leszek számodra az apa, anya, azonkívül, hogy testvér és jegyes vagyok. Hamarosan nem lesz senkid, rajtam kívül.* (Valtorta Mária egyedüli gyermek volt, és ugyanabban az évben vesztette el atyját, és anyját.) Jöjj, a csapás kemény, de tudj róla, és légy nagylelkű! Engedj cselekedni! Nem teszek semmit, ami nem viseli magán a szeretet jelét. Légy olyan, mint a most született bárány, a jó pásztor karjai között. Ha Pásztorod ezt a keserű füvet eteti veled, ezt is azért teszi, mert szebb helyet akar adni neked Szívében. És ne félj! Én segíteni foglak. Látod, hogy mindig segítelek.

Szükségem van szenvedésedre. Feltétlen, teljes, mélységes szenvedésedre. Te nem tudod, hogy mily értékes lesz az én kezemben. Amikor majd megtudod, azt fogod mondani, hogy megtízszereztem szenvedésed értékét, és hálás leszel érte. Azonban légy hálás mostantól fogva, bizalommal és szeretettel.

A földről az égbe szálló szavak kórusából hiányzanak a hálaadás szavai. Ez néma hang, és nagyon rossz. Nagy méltatlanság, hogy Ádám törzse, amelyet az Egy és Hármass Isten szeretett, és amellyel a legnagyobb jót művelte, nem tud hálás lenni. De ha ezért bocsánatot nyerne azok, akik nem ismerik a Szeretetet, azok számára, akiket maga a Szeretet oktat, nem lesz bocsánat hálátlanságukért. Amikor egy kisgyermek hibázik, vagy egy szegény tudatlan hibázik, részvételt vannak iránta. Nem így, amikor egy felnőtt és művelt ember követi el ugyanazt a hibát.

Téged a Mester nevelt, és nem szabad vétened a Mester tanítása ellen. *Téged szeretetemmel neveltelek föl, mint ahogy egy kisgyermek felnövekszik a tejjel. Légy hűséges a Szeretethez minden, minden, minden dologban!*

(1943. aug. 12.; 279-281)

Ismerem az ember teherbírását

Nem, nem vagy egyedül. Közeledben van Jézusod, úgy, amint kevesen részesülnek ebben. Mert ha igaz, hogy minden gyermekemet segítem kegyelmemmel, nagyon keveset segítek olyan módon, mint téged. Azért teszem ezt, mert látom nagyon fájdalmas állapotodat. *Tudom, meddig tart egy ember ellenállása, és mivel a szenvedés súlya, amit el kell viselned, összetör, és nem közönséges, rendkívüli eszközökkel segítek annak elviselésében. Ezeket nagyon kevesek számára tartom fenn.*

Emlékezem arra, hogy segítségre szorultam szenvedésem tragikus óráiban. És azt, amit a magam számára kívántam, kívánom azok számára is, akik *kétszeresen hasonlók hozzám. Hasonlók, mert tanítványok, és hasonlók, mert keresztre vannak feszítve.*

Nem vagy egyedül. Én vagyok a te Círeneid és Anyám Veronikád. Mária az árvák mintaképe, és emlékezik árvaságának szenvedésére, amint én emlékezem az én haláltusámra.

Az életszentség nem nyomja el a fájdalmat. Mária, szeplőtelen életszentségében kegyetlenül szenvedett szüleinek halálától, akiket nem tudott megvigasztalni csókjaival. Látod, mennyire hasonlítasz hozzájuk? Mária, oly tökéletes lelkében, amely mindjárt Istené után következett, úgy tudott szeretni és szenvedni, mint senki más, *mert az életszentség, ami a szív minden érzékenységének tökéletessége, magával hozza a szeretetre vagy a szenvedésre való képesség növekedését,* ami annál inkább növekszik, minél szentebb a lélek. És Mária lelke a legszentebb volt.

Nos, ezt az Asszonyt adom neked Veronikaként és anyaként. *Ő nem volt megkímélve semmiféle szenvedéstől sem.* Senkit sem kellett volna jobban megkímélni, mint őt, aki szeplőtelen volt, és így mentes volt a szomorúság terhétől, amit Ádám bűne okozott. Ez az Asszony oly sok könnyet ontott, a sok gyász miatt, mert látta, hogy a halál elragadta atyját, anyját, jegyesét és Fiát.

Szeptember van, Mária átdöfött Szívének és Keresztem felmagasztaltatásának hónapja. Ne utasítsd vissza, hogy hasonló légy az Átdöföthöz és a Feláldozotthoz.

(1943. szept. 1.; 298-299)

Nagyon nagy szükségem van a keresztrefeszített lelkekre!

Leányom, olvassuk együtt a Prédikátor könyvének utolsó verseit! Ha ő nagyon bölcs volt, én vagyok Isten Bölcsessége. Tehát végtelenül felette állok. De mint ő, oktatom népemet. Húsz évszázada oktatom. Elkezdtem az oktatást Szavammal, és folytatom kedves szolgálaim szavai által.

De azok között, akik népemben oktatásban részesülnek, különösen szeretem azokat a tanítványokat, akik számára a Mester több, mint mester: barátjuk. Királyi gazdagsággal megnyitja számukra bizalmának és a kinyilatkoztatások kincstárának kapuit. Ezeket a szeretettekét kézen fogva viszem magammal a titkok legmélyére. Képessé teszem őket Szavam befogadására, amelyet olyan bőséggel adok, és amit csak új Jánosaim számára tartok fenn.

Kis Jánosom, rád bízom Szavamat. Add át a mestereknek, *hogy azok felhasználják az emberek javára. Az, az Egyetlen Pásztortól, a Jó Pásztortól jön, aki vérével írta le Szavának igazát.*

Amikor a világnak egy vezetője, amikor a föld egy lángesze rábíz egy hívére egy szent zászlót vagy egy értékes titkot, amikor átad egy megbízatást vagy egy találmány leírását, a hívő mily szent tisztelettel viszi és adja át azt! De én sokkal több vagyok, mint egy vezető vagy egy lángész. Én Isten vagyok, az Atya Igéje és Bölcsessége, a ti Uratok és Megváltótok. *Az én Szavam nemcsak arra szolgál, hogy valami jót adjon a földnek, hanem hogy azt a Jót adja, ami nem hal meg: az örök Életet. Azért nincs szentebb és értékesebb dolog az én Szavamnál.*

Fogadd azt térden álló lelkeddel, és szereteted legyen a tömjén, amely megtisztítja szívedet, amely azt fogadja, kezded, amely azt leírja, szád, ami azt megismétli, szemed, ami azt olvassa. Élj angyal és pap módjára, mert azt hallhatod meg, amit az angyalok hallanak, és amit a papok ismételnék el. És élj mindinkább az áldozat módjára, *mert az áldozat nyitja meg a lélek füleit, és a vér az, ami megmossa a nyelvet, amely az Úrról beszél!*

Ezekben a napokban, amelyek megelőzik a Kereszt ünnepét *nagyon nagy szükségem van a keresztrefeszített lelkekre.* Tedd meg nekem a szívességet, hogy szenvedsz értem! Higgyél Jézusodban! Ha vissza tudnék térni a keresztre értetek, mennyire visszatérnék! De nem tehetem. És a sok ellenséges vérből, amelyet testvérgyilkos gyűlölettel ont ki az ember a földön, hiányzik az én vérem, amelyet nem tudok többé kiontani rátok a Keresztről.

Miközben átváltoztatom a kenyeret és a bort Krisztus Testévé és Vérévé a föld oltárain – nagyon kevés oltár van, és azokat nagyon kevés igazán imádkozó lélek veszi körül – ti, kicsiny, kedves áldozataim, kertemnek kedves virágai, helyettesítsétek Megváltótokat, és adjátok nekem testeteket a világ bűneiért engesztelő áldozatként!

Leányom, ne keress semmi mást, ezt mondom én is a Prédikátorral! Mi többet kívánhatsz annál a küldetésnél, hogy kis Krisztus vagy Jézusod helyett? És mit kívánhatsz, ami nagyobb az én Szavamnál?

Isten egyszerű. *Minél inkább megközelíted Istent, annál egyszerűbbé válsz. Annál inkább fogod érezni magadban az emberi tudás unalmasságát és hiábavalóságát, néha még azt is, ami Istenre vonatkozik, de ember írta. Minél többet szól hozzád Isten, annál inkább észreveszed a szenvedést, amit az emberi szó durva és keserű hangja okoz, összehasonlítva az én szavam kedves és természetfeletti hangjával. Ne fáraszd magadat a sok tanítással, ne helyezd magadra a sok előírás béklyóit! Légy egyszerű és szabad! Rajtad csak a könnyű iga legyen, amely nem teher, hanem szárny: az enyém.*

Csak egy dolgot kell tenned ahhoz, hogy tévedés nélkül hozzám jöjj. Azt, amit a Prédikátor tanácsol, de amit én így módosítok: „Szeresd Istent és tartsd meg parancsait!” Nem mondom: „féld”. Azt mondom: „szeresd”. *A szeretet sokkal magasabb a félelemnél, és biztosabb a cél*

eléréséhez. A félelem azoknak való, akik még távol vannak Istentől, hogy ne tévedjenek le a jó útról. Mint a szemellenző, meggátolja az emberbe zárt állatiasságot abban, hogy minden csábító, csalóka árnyék föléje kerekedjék. De azok számára, akik már közel vannak Istenhez, s főleg azok számára, akik Isten karjaiban vannak, a szeretet kell, hogy vezetőjük legyen.

Isten ítéletet fog mondani minden cselekedet felett. *De természetes, hogy a szeretettől mozgató cselekedetek sose lesznek teljesen rosszak és olyanok, amelyek visszatetszenek az Úrnak. Rajtuk lesz emberi korlátozottságotok jele, de be lesznek fedve a szeretet ragyogó jelével, amely megsemmisíti a bűnöket, és az ember cselekedeteit kedvesekké teszi az Úr számára.*

Íme, leányom! Míg a világ tele van a gyilkosság zajával, és a gyűlölet túlcsoordul a szívekből, mi ketten, akik szeretjük egymást, csendben és békében, a szeretetről beszélünk. És nincs semmi, ami annyira boldoggá tenné Jézusodat, mint ezek a kis Betániák, amelyekben én vagyok a Mester, aki megpihen és tanít egy szerető Máriát, aki teljes szeretetével nézi és hallgatja Őt.

Tegnap nem tudtad leírni mindazt, amit neked mondtam? Nem fontos. Ne gyötrődj miatta! *Annak a beszédnek a magva ugyanúgy benned van. Amikor akarom, majd kicsíráztatom. És akkor még szebb lesz.*

Légy mindig jó és türelmes! Békémet adom neked.

(1943. szept. 10.; 334-337)

Legnagyobb szenvedésem

Bátorság, Mária! Gondolj arra, hogy az én haláltusám fájdalmait szenveded el. Nekem is nagy fájdalmaim voltak tudómben és rekeszizmomban, és minden lélegzetvétel, minden mozdulat, minden szívverés megtette fájdalmamat. És én nem ágyban voltam, mint te, hanem egy terhet kellett hordoznom, meredek úton. És utána felfüggesztve, a napon, nagy láztól égve, amely számtalan kalapácsként vert ereimben.

De nem ezek a fájdalmak voltak a legsúlyosabbak. A szív és a lélek haláltusája jobban gyötört. *Leginkább attól szenvedtem, hogy biztosan tudtam: az emberek milliói és milliói számára hasztalan lesz szenvedésem.* Azonban ez a bizonyosság egy cseppel sem csökkentette készségemet, hogy szenvedjek értetek.

Ó, kedves a szenvedés, Mária, mert engeszteli az Atyát, és üdvösségekre szolgál! Annak tudata, hogy vérem lemossa majd a jelet, amely örökre rajtatok maradt volna vétetek miatt, és annak tudata, hogy halálom visszaadja nektek az életet. Annak tudata, hogy miután elmúlt az Igazságosság órája, a Szeretet szeretettel néz majd rátok, az én áldozatom miatt. Mindez balzsam volt a keserűségnek abban az óceánjában, amelynél nagyobb keserűség nem volt a földön, mióta az ember létezik, aki alig több a semminél. Rám nehezedett az egész emberiség bűne és Isten haragja.

Azt mondtam: „Legyetek hasonlókká hozzám, aki szelíd vagyok és alázatos szívű!” Mindenkinek mondtam ezt, mert *tudtam, hogy ebben a követésben rejlik boldogságtok kulcsa mind a földön, mind az égben.*

Mindaz a pusztulás, amiben részetek van, annak köszönhető, hogy nem vagytok szelídek, sem pedig alázatosak. Sem családokban, sem munkatokban és hivatástokban, sem nemzeti törekvésekben. *A kevélység és a harag uralkodik rajtatok, és ezek okozzák oly sok bűnötöket.*

A bűnök harmadik oka bujaságtok. Ez egyéninek tűnik számotokra, de ez és az előző kettő, sok, sok, sok egyént ránt bele a bűnbe, egész világrészeket. Időnként feldőlnek a világot egyedül azzal, hogy elérkeznek a Sátán néhány gyermeke lelkének tökéletességére a gonoszságban, engedelmességre neki, hogy atyjuk átkozott aratásával megtöltsék annak magtárait.

Igazán mondom nektek, hogy most van annak az ideje, amikor a hazugság atyjának parancsára, az ő gyermekei aratnak a lelkek között, akiket én teremtettem, és akikért hasztalanul ontottam véremet. Bőséges aratás, bőségesebb, mint amit a Sátán, remélve, el tudott képzelni. Az eget megrázza a Megváltó sírása, aki látja a keresztény világ kétharmadának pusztulását. És még többet, mint kétharmadát. (Ezt a második világháború alatt mondta Jézus, s lehet, hogy a háborús pusztulásokra értette.)

Mindenkinek mondtam: „Legyetek szelídek és alázatos szívűek, hogy hasonlókká legyetek hozzám!” De az én áldottjaimnak, leginkább szeretett gyermekeimnek, Szívem kedveltjeinek, *az én kis megváltóimnak, akiknek állandóan megisméltető áldozata folytatja a megváltó Forrás folyását, amely kiáradt elvérzett Testemből, mondom, és Szívemre szorítva és homlokodon csókolva mondom: „Legyetek hozzám hasonlókká, aki nagylelkű voltam a szenvedésben, a nagy Szeretet által, amely egészen eltöltött engem.”*

Minél inkább szeret valaki, annál nagylelkűbb, Mária. Emelkedj fel! Érintsd meg a csúcst! Én várlak téged a csúcson, hogy magammal vigyelek a Szeretet Országába.

(1943. szept. 24.; 394-395)

Szeretet mindenk fölött!

Mit kell tennetek azokkal, akik megtagadnak engem? Azt, amit én tettem Péterrel. Sírjatok és imádkozzatok, hogy visszavezessétek őket hozzám!

Nem a ti dolgotok, hogy kiválasszatok magatoknak egy helyet az égben, mondtam Jakabnak és Jánosnak. Ezt mondom nektek is. De legyetek rajta cselekedeteitekkel, hogy kiérdemeljétek egyet egemben. Tudjátok, mik azok a cselekedetek, amelyeket véghez kell vinnetek kiérdemléséhez. *Nem kell mást tennetek, csak ránéznetek Jézustokra, hogy megtudjátok, hogyan kell cselekednetek. Szeretet, szeretet, szeretet mindenk fölött. Lássatok engem, Istenetek, mindenkiben, szolgáljátok testvéreiteket, amint én szolgáltalak titeket egészen életem feláldozásáig, hogy elszakítsatok a lelkeket a Sátántól!*

Lelkeket, mondtam. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy nem kell szeretnetek testvéreitek testét is. *Az irgalmasság testi cselekedetei készítik elő az utat az irgalmasság magasabb cselekedeteihez: italt, ételt adni, felruházni, gondoskodni szegény testvéreitek ruhát nélkülöző, szegény, éhező és szomjazó lelkéről, azokról, akik eltávolodtak Aklomtól vagy azon kívül nőttek fel, és haldokolnak a pusztában.*

A ti feladatotok, keresztények, és főleg a tiétek, szerető, áldott és kedves áldozatok, élő virágok, akik kiárasztjátok teljesen értem virágzó lelketeket, és akik örök rózsákként fogtok élni az égben, *a ti feladatotok, igazi barátaim, hogy visszavezessétek hozzám a tévelygőket, anélkül hogy ítéletet mondanátok arról, megérdemlik-e a mennyországot.*

Nem a ti dolgotok ítéletet mondani a jutalomról vagy a büntetésről. Egyedül én vagyok a Bíró. A ti dolgotok csak az, hogy visszavezessétek, az én fegyvereimmel: *az imával és az áldozattal, és végül utolsóként a beszéddel, a tékozló fiúkat az Atya házába, hogy örvendezhessen Isten Szíve, és örömmel teljen el az ég egy új, megtért bűnös miatt, aki elhagyja a sötétséget és visszatér a Világossághoz, az Igazsághoz és a Szeretethez.*

(1943. szept. 29.; 362-363)

Igazi és hamis tanítványok

Van egy jel, amely megkülönbözteti az igazi tanítványokat a hamisaktól.

Az igazi tanítvány nem törekszik arra, hogy másoknál többre becsüljék. Alázatos, mint Mestere, és mint kedves Anyám, minden gonddal eltakarja természetfeletti képességeit, a közönséges élet ruhájával. Szenvedés számára, ha látja, hogy felfedezik igazi természetét, és ha lehetséges lenne elérnie, szeretné, hogy senki se figyeljen fel arra, és főleg ne beszéljen róla.

A hamis tanítvány, ellenkezőleg, fölmagasztalja önmagát, ünnepli önmagát, és felhívja a figyelmet minden cselekedetére és önmagára. Mindkettő egyaránt képmutatás. Hamis alázatossággal igyekszik rávenni másokat arra, hogy olyan fényben lássák, ami neki tetszik, azaz a szentség fényében, *amely azonban a hazugságnak és a kevélységnek kettős bűne.* De leányom, amint egy papírvirág különbözik az igazi virágtól, úgy különbözik a hamis tanítvány az igazitól. Becsaphatja a felületes szemlélőt, de nem csapja be azt, aki figyelemmel közelíti meg.

Azonkívül – tudd meg – hogy azon, aki kis másom, annyira bennem él és általam működik, van egy jel, amit a lelkek észrevesznek. A lelkek, mondtam. Fölszemes panaszkodni, hogy mások észrevesznek. *Az Isten által megszállott lélekből kiárad egy illat, egy fény, amely isteni, a benne élő Istené.* És te tudod, hogy az illat és a fény kiárad mindenünnen, ha erős. És melyik fény és illat erősebb Istenénél? Nos, ha az emberi látás vagy szaglás, jóllehet korlátolt, képes felfogni a fényt és az illatot akkor is, ha azok jól el vannak zárva, azt akarod, hogy a lélek, amelynek érzékenysége nem emberi, hanem szellemi, ne vegye észre Isten illatát és Isten fényét, aki egy szívben él?

Mondtam már neked más alkalmakkor, hogy ti, kedves szeretteim, fény és illat vagytok a világban, és bebalzsamoztatok velem a testvéreket, és átadjátok nekik az én Fényemet, ami bennetek van. És akkor miért csodálkozol? *Hagyd, hogy a világ mondja, hogy a jó és a kevésbé jó világ mondja: „Te Istennek egy leánya vagy”.* Ez is arra szolgál, hogy hozzám vezesse a lelkeket. Te „Mária” vagy ebben is, és mondd magasztaló énekedet. Mária nem magasztalta fel magát kevélyen, amikor mások dicsérték, de nem is tagadta le Isten nagy dolgait, amelyeket Ő benne művelt.

Mária, azaz te, *sose magasztald magadat! Mint egy virág a napsütésben, hagyd, hogy mások lássák, amint a Nap átölel, és alázatosan mondd: „Szép vagyok, hála neked”, és szeretetteljesen ajándékozz meg mindenkit mindazzal az örömmel, amit Isten helyezett beléd fényének simogatásával és igazságának illatával.* És tedd mindezt, követve az én hallgatásomat és Máriáét. Szent erény a hallgatni tudás! *A hallgatás, Mária, minden szónál jobban beszél, amikor az szerető hallgatás.*

(1943. szept. 30.; 363-364)

A szeretet tudománya

És most, lelkem, hogy elérkeztünk az Énekek Énekének végére, megtanítalak a szeretet tudományának utolsó találékonyására.

Légy tiszta, mert Kedvesed tisztább a liliumnál és a hónál, és a jegyesnek ugyanazokba a ruhákba kell öltöznie, amibe Ura öltözik, és azt kell értékelnie, amit Ő értekel. Közeledik a Fény, Mária. Távolítsd el a testnek még legkisebb árnyékait is, hogy egészen világos légy az óra számára, amelyben eljövök, és a Világosság: Jézus, szívére ölel téged, hogy elvigyen hajlékába, ahol többé nem lesznek azok az elválások, amelyek ezen a földön léteznek.

Növeld mindinkább szépségedet; mert közel van a menyegző. Övezd fel magadat az utolsó áldozatok drágaköveivel, és tedd ezt örömmel, mert Az adta azokat neked, aki örök szeretettel szeret téged!

Lángolj a szeretet ragyogásával, hogy élénkévé tedd lelki tekintetedet! Egy hideg jegyes, akkor is, ha csak lanyha, nem igazi jegyes. Én azt akarom, hogy lángolj a teljes szeretetből.

Légy rettenthetetlen az Ellenség minden erejével szemben, aki igyekszik megzavarni téged pokoli irigységében. Hasztalan fogja ellened hadba vetni ördögi szekereit. Addig, amíg hűséges maradsz, négy és négy és tízszer négy ördög is kevesebb lesz, mint egy fűszál lábad alatt, amely megteszi utolsó lépéseit, hogy átmenjen azon, ami még elválaszt téged Szerelmed lakóhelyétől.

Semmi se zavarjon meg téged! Te haladj előre, rám támaszkodva. Maradj ott mindvégig, és átkelésed kellemes és fényes lesz, mint a kilépés egy félhomályos és nehéz útról, a virágzó rétre, amely tele van napsütéssel és a madarak énekével. És valóban, annak számára, aki szeretve kiérdemelte az ég birtoklását, a halál nem más, csak a belépés az örök Szépségbe és az örök Örömbé.

Mivel a múltban nem voltál mindig bűn nélkül, töröld el ennek az árnyéknak még emlékét is azzal az eszközzel, amelyre megtanítottalak. *A mindig élénkebb szeretettel.* Egyedül értem, belőlem, velem élj. Tedd, hogy az Atya, reád tekintve, téged annyira velem egyesülve lásson, hogy ne tudjon téged elválasztani Fiától. Szeretetem menyegzői köntösként takarjon be téged, amely alatt el tudom rejteni ruhád szakadásait.

Jaj nektek, ha egyedül jelentek meg az Igazságszolgáltatás előtt. *Bármennyire is jók lehettek, mindig van bennetek valami romlott. De ha velem együtt jelentek meg az Atya előtt, a Fiú tündöklése annyira körülveszi lelketeket, hogy azt széppé teszi, és az én tündöklésem sose oly élénk, mint amikor bemutathatok az Atyának egy engem szerető lelket, aki nem tette hasztalanná a maga számára megváltói áldozatomat.* Az Atya Igazságszolgáltatásának nincs szíve megszorítani a Fiút, a szent Jeruzsálem egy új polgárának Megváltóját, és egy áldással megsemmisíti annak a léleknek a tartozását, és megnyitja számára az eget.

Menekülj a földi mulatozásoktól, szigeteld el magadat velem! Amikor valaki arra készül, hogy belépjen egy idegen országba, hogy ott tartózkodjék, megtanulja annak nyelvét, hogy ne legyen képtelen ott élni. Legalább annak a nyelvnek első elemeit elsajátítja. Oktalan az, aki odamegy anélkül, hogy egy szót is tudna. Sokat fog fáradozni az első időkben.

Igaz, az örök hazában a Bölcsesség az első pillanatban megtanít titeket. De látod, lelkem, *az utolsó idők a földön előkészítenek az égre.* Amikor Jóságom megad nektek minden jelet és minden időt arra, hogy előkészüljete az Életre, amikor nemcsak Irgalmasságom műve által, hanem az emberi akarat által is, módot kaptatok arra, hogy elvégezzétek az utolsó előkészületet az Életbe való belépéshez, akkor *boldog az, aki gondosan készül fel erre. Ezt a gondosságot sose lehet túlzásba vinni.*

Ha gondotok lenne erre, mindnyájatoknak, akik az életkor vagy a hosszú betegség, vagy a háború kegyetlen körülményei miatt szinte biztos életveszélyben vagytok, akkor nem lenne oly

fájdalmas a tisztítóhelyen való tartózkodás. Véghezvinnétek belém való átalakulásotokat az irántam való szeretettel, az igazi bűnbánattal azért, hogy megszomorítottatok engem, az igazi nagylelkűséggel, az igazi megnyugvással Isten akaratában, minden erény jóindulatú gyakorlásával. Nem kellene annyit fáradoznotok, mint annak az embernek, aki a test és vérnek oly keveréke, amelyen a lélek alig uralkodott, hogy olyan lélekké változzék, aki ismeri az igazi Igazságot, azaz azt, *hogy Isten az egyetlen Lény, aki megérdemli valakinek minden tevékenységét.*

Neked van időd arra, hogy felkészülj a Hajlékra. *Tartsd eszedben, hogy ha sok bűnére nyert bocsánatot az, aki nagyon szeretett, de sokat is követelnek attól, aki sokat kapott. És kevés halandó kapott annyit, mint amennyit Isten, rendkívüli szeretettel, neked adott.*

Semmi se legyen nehéz, semmi se legyen visszataszító számodra, semmit se hagyj tétlenül ahhoz, hogy véghez vidd a végső simításokat menyegzői ruhádon! Ha minden utad mind fáradtságosabbá lesz, gondolj Jézusodra, aki szintén oly fájdalmasnak találta utolsó útját, amely a Golgotára vitte! Minden áldozati lélek egy kis megváltó: önmaga és testvérei számára. És a megváltás útjai nem nyugodt, virágos ösvények, de sziklás kapaszkodók, teleszórva vadrózsabokrokkal. Út, amelyet kereszttel vállukon tesznek meg, lázas erekkel, a haldokló test bágyadtságával, a vér ízével a kiszáradt szájban, tövisekkel a fejen, és az utolsó gyötrelmekre való kilátással a szívben.

A megváltás a csúcson teljesül. És az engesztelő szertartás utolsó pompájaként három szög képezi az ékszereket: az elszakítás az érzelmek utolsó édességétől, az elhagyatottság az ég és a föld között, a sötétség nemcsak a légkörben, hanem a szívekben is. Utána jön a Nap, hogy megcsókolja a feláldozottat. De előbb a sötétség és a fájdalom van.

Maradj egyesülve velem, maradj egyesülve velem! Minél inkább eljön az óra, annál inkább maradj egyesülve velem! *Nincs más, mint Jézus, aki segít, és nincs más, csak Jézus, aki oktat, mert átélte ezt a tapasztalatot, amelyre tanít, hogy elszenvedd a szeretet vértanúságát.*

De mielőtt elszenvedtem ezt, nekem növekednem kellett, és első táplálékom Anyám teje volt, és utána szent kezei készítették elő ételemet. Ugyanígy *minden kis megváltónak Máriában kell élnie, hogy Krisztussá alakuljon. Jézus lelketek ereje. Mária a kedvesség. Mielőtt kiisszátok az ecetet és az epét, innotok kell a kábítószeres bort. Ezt Mária bátorító mosolya adja nektek. Balzsam, amely boldoggá tett engem a földön, balzsam, amely boldoggá tesz a Paradicsomban, és Istennel boldoggá teszi az egész Paradicsomot: Anyám anyai mosolya. Anyám a csillag az életben és a csillag a halálban. Főleg a feláldozás szenvedésében ő a csillag.*

Néztem Anyámnak ezt a hősies, meggyötört mosolyát; az egyetlen vigaszt, a végtelen vigaszt, ami felszállt keresztem felé. *Néztem, hogy ne engedjek a csüggedésnek, ami megközelített. Nézd őt te is, mindig! Nézzétek, ti, emberek, akik szenvedtek! Mária mosolya menekülésre készíti a csüggedés ördögét.*

Legyetek egyesülve Máriával, akinek gyermekei vagytok, mint én! Éljen Mária szívében, lélek, akit az égbe akarok vinni! Ennek az Anyának kezei, amelyek nem csapják be gyermekeit, tele vannak simogatással számodra. Karjai arra az ölére szorítanak, amely engem hordozott, és szája azokat a szavakat mondja neked, amikkel engem vigasztalt meg.

Bezárlak téged Mária hajlékába, hogy utolsó földi tartózkodásod alatt ne tévedj el. Oda nem lép be a zavar, mert ő a Béke Anyja. Oda nem lép be az Ellenség, mert ő a Győztes.

Mária tanítson meg téged a Szeretet legfőbb lángjaira, ő, aki a Szeretet Leánya, Anyja és Jegyese!

Távolíts el minden hidat közted és a világ között! Éljen Jézusban és Máriában! Tartsd emlékezetben, hogy ha az ember odaadná minden vagyonát azért, hogy birtokolja a szeretetet, az semmi sem lenne, mert a Szeretet olyan dolog, hogy Istenhez mérve minden más értéktelen. Isten lelketek Szeretete, életetek igazi célja. Az egyetlen dolog, ami számít: a Szeretet birtoklása. És birtokolja a Szeretetet az, aki érte lemond mindenről, amiye van.

Utána jön a béke, Mária. Most a küzdelem ideje van. *De annak, aki szeret, ez a küzdelem a győzelem koronájával jár.* Hamarosan eljövök, hogy töviskoronádat felcseréljem az örömével. Tarts ki!

Tedd pecsétemet minden szívverésedre; minden munkádra! Vésd be azt könnyekkel szíved rostjaiba! Én vagyok az, aki megment, és aki szeret.

(1943. okt. 19.; 468-471)

Szeretem az alázatosakat

A szombaton meggyógyított, meggörnyedt asszony története igazán a tied.

Meggörnyesztett téged a benned és a másokban levő emberi gyengeség.

Olyan egyenes voltál azelőtt, kis lélek, aki az én utamon jártál, sürgetve a szeretet erejétől Jézusodért, akinek vértanúi méltóságát minden más dolognál jobban megértetted, és akihez hasonlóvá akartál lenni a vértanúságban, mert a Szeretet kinyilatkoztatta neked, hogy *a vértanúság a megvallott, bevallott, tökéletesen teljesített szeretet.*

Utána meggörnyedtél. A föld felé hajolt lelked, amely előzőleg csak az égre nézett. Az emberi gondok és érzelmek léptek a lelki gondok helyébe, amelyek egyedül Isten érdekeiért foglalkoztattak téged, és amelyek anélkül, hogy szándékosan akartad volna tenni, a te lelked érdekeit is előmozdították. Az emberi érzelmek foglalták el irántam érzett szereteted helyét.

Ezek a gondok és ezek az érzelmek sokkal jobban összepréseltek, mint az én Keresztem, *mert ha a kereszt súlyos, az támogat és felemel is.* Ezek „görnyesztettek” meg téged. A lelkek Kísértője erősen dolgozott azon, hogy te hagyjad magadat meggörnyeszteni az emberi indítóokoktól. *A Kísértő hasznot húz gyengeségeitekből, hogy azokat a bűn eszközévé tegye.*

És bünt követtél el, tudod? Igen, bünt követtél el, nagy szenvedést okozva nekem. Az én Tudásom tudta, hogy ez átmeneti jellegű volt, de nem akartam, hogy keresztül menj ezen. Ez nagyon eltávolított téged az én utamtól és az égtől.

Nagyon szeress engem, Mária, mert irgalmasságom csodákat művelt érted. Megmentettelek téged a Gonosztól az Atya szeretetével, az Orvos segítségével és Isten türelmével. Végre meghallottál engem, és visszatértél hozzám. Már az én utamon voltál, és követni és szeretni akartál engem. *De meg voltál görnyedve.*

Szellemednek nem sikerült megszabadítania magát lelki betegséged minden következményétől és a test hajlamaitól. Túl sokáig el voltál nyomva, és túl sok dolog izgatott, és igazában, a téged körülvevő emberek biztosan nem segítettek téged a teljes feltámadásban. Ellenkezőleg, cselekvésmódjuddal megsemmisítették lelki előhaladásodat és megbénították erőidet, hogy teljesen felkelj. Egyedül ez szolgál mentségedre.

De azt akarom, hogy ebből a helyzetből is indítást nyerjen irántam való szereteted és felebaráti szereteted az iránt, aki így akadályozott téged. Megfosztott téged az új tollaktól, amelyeket a már megismert és gyakorolt szeretet adott neked, hogy hozzám repülj. *Bárki legyen is, emlékezz meg róla! Ha az, aki téged sírásra indított, egész életében annyi szeretetet kapott volna, mint amennyit én adtam neked, fontold meg, akkor jobb lett volna nálad. Ez a gondolat van előttem, amikor megítélem ezeket az eltompult lelkeket, és neked is erre kell gondolnod, hogy teljesen megbocsáss nekik, és teljesen szeresd őket.*

Amikor úgy ítéltam, hogy elégségesen megbűnhödtél azért, hogy elhagytál engem, amikor azt gondoltam, hogy kiengeszteltél érte, akkor felegyenesítettelek téged, lelkem. Tudtam, hogy hamarosan szenvedés ér, és a szenvedéssel együtt az egyedüllét is. Nem hiába hívnak engem „Irgalmasságnak”. *Az Irgalmasság vagyok.* Azért jöttem, hogy számodra a rokonság, barátság, öröm, minden legyen. De előbb „megszabadítottalak” téged az utolsó kötelékektől, amelyek még akadályoztak.

Ha „a zsinagóga vezetői” ismerték volna az órát és az okot, amit a csoda véghezvitelére választottam, megütköztek volna rajta. Még ma is vannak néhányan, akik dorongoknak látják mások kis szalmaszárait, és nem látják saját gerendájukat. Azt gondolják, hogy meg van engedve számukra, hogy elemezzék, ellenőrizzék, bírálgassák Isten műveit.

De mit akarnak? Nem én vagyok talán az úr, aki úgy teszek és akkor, amikor nekem tetszik? És ha a te sötét semmiségedből egy ragyogó és tevékeny erőt akartam kihozni, ha belőled, a nyomorúságból, egy kincset akartam alkotni, talán nem megengedett ez számomra?

És ha úgy ítélem, hogy elég volt számodra a megpróbáltatás, és most a te állhatatosságod, bizalmad, bűnbánatod, szereteted megérdemelték az én segítségem jutalmát és az én szeretetemet, bírálhatja-e valaki, amit műveltem?

Szeretem, hogy a semmisség szolgáljon engem, amit a szeretet és az alázatosság kedvessé tesz Szívemnek, hogy visszatükröződjék hatalmam. Ha csak a „tökéleteseket” vettem volna magam mellé, hogyan remélhetnék a szegény emberek, hogy beléphetnek az égbe?

Veszem a gyengéket, a bűnösöket, akik csak bízni tudnak és remélni, hogy kedveljenek engem – nem mondom „szeressenek”, mert ha szerettek volna, nem lettek volna gyengék és bűnösök – veszem ezeket a gyermekeket, akiknek tökéletlenségeivel összevegyülnek a tökéletesség erei, és fényeket és mestereket formálok belőlük szegény testvéreik számára, akik még gyengébbek és bűnösebbek, mint ők. Szeretetre gyűjtöm őket, megéheztetem velük az áldozatot, elfogadom tőlük, amit felajánlanak. Amikor elérkeznek az „áldozatok” fokozatára, megszentelem őket küldetésükre.

Minden nap „szombat” számomra. mert ti mindennap mindenre képtelenek vagytok, ha a Tökéletesség szempontjából nézlek titeket, de minden napot alkalmasnak tartok arra, hogy kimondjam: „elég volt!” annak, aki meggörnyeszt titeket, és a lelket, akit kiválasztottam, bebocsátom szolgálatomra.

Tartsd mindig szemed előtt múltadat és az én tevékenységemet. Az első arra fog szolgálni, hogy megtartsd alázatosnak, és mindinkább megmosson a bűnbánattal. A második mindinkább lángra gyűjtja benned a szeretetet.

Élj remélve Jézusodban! Ha annyira szerettelek téged, nem leszek szigorú veled.

Élj állhatatosan! Csak a te akaratod tud elszakítani téged tőlem, és levetni ismét a sötétségbe.

Élj alázatosan! Közlöm magamat az alázatos lelkekkel.

Élj szeretve! Minél inkább szeretsz engem, annál jobban megértesz engem.

Élj szívedben békével! Megadom ezt neked, vigasztalásodul.

(1943. okt. 20.; 472-474)

Az áldozati lelkek két keresztje

Kis Krisztus, aki elestél a kereszttel, kelj fel és vedd a kereszttel, és menj, könnyeket és vért hullatva!

Nem mindig a bűn okozza az eséseket. Az áldozatok mások bűnei miatt érzett fájdalmukban esnek el, és azért, mert ismerik ennek a szenvedésnek a gyümölcsét. Ezek a legszentebb esések, hasonlóak az enyémeihez, mert szeretetből esnek el.

Mária, az áldozati lelkek két keresztet helyeznek gyenge vállaikra. Jézusét, amit hordozni akarnak, és azt, amely testvéreiknek büntetése lenne. Az áldozati lelkeknek, akik kinyilatkoztatást kaptak a jövőről, az emberek bűnei által okozott szenvedés a szenvedés óceánjának látszik, és könnyeik fátylán keresztül látnak minden jövőbeli sírást.

Mária, nem segít, hogy behunyod szemedet. *Az értelem az, ami látja, mert, egyesülve az enyémmel, rendelkezik az én csodálatos felfogással. Ez ajándék. De olyan ajándék, mint amelyet Pilátus katonái adtak nekem, amikor királyként megkoronáztak: ajándék, amely megsebez. Tövisek. Itt tövisek. De légy hűséges hozzájuk. Odaát rózsák lesznek.*

Nézz a síráson túlra, a sötétségen túlra, az emberi szenvedésen túlra, amelynek hulláma elfed és átáztat téged. Mert az áldozati lélek helyzete hasonló a kikötő hullámtörőjéhez. Rázúdul a viharos tenger dühe, és összetöri, miközben maga is összetörik. *Lásd a borzalmak mögött, amelyeket a világ teremt, a béke földjét, az öröm szeretetét, az elragadtatás életét, ami rád vár.*

(1943. nov. 1.; 423)

Könnyek és áldozatok kellenek

Amikor a büntetés ideje elmúlt, kimondom az én „Elég!”-emet, és összegyűjtöm a lesújtott és szétszórta tömeget, kenyeret és békét adok neki, mert Atya vagyok, ne felejtsd el, és *ha nem lettetek volna részek a vértől és megmérgezve a vágótól, hogy igyátok azt, mindig békét és kenyeret adtam volna nektek. Annál gyorsabban, annál bőségesebben és biztosabban adom a kenyeret és a békét, minél számosabbak az igazak az örültek tömegében. Elsöpri őket a közös büntetés, nem büntetésként, hanem a ti megváltástokért. Mert ahhoz, hogy a Jó kivirágozzék, mindig szükség van a szentek könnyeire és a megváltók áldozatára.*

Ó, boldogok ezek a krisztusok, akiket ti nem ismertek, de akiket Szívem összegyűjt, mint drágaköveket, egy páncélszekrényben. Ó, boldogok ezek az angyalok, akik tudják, a káromlások és szennyes beszédek kórusa között, amelyben elvesztek, énekelni a „Dicsőséget” és a „Szent, szent, szent”-et Istenüknek. Ők tisztítják meg ezt a földet a mocsaras kigőzölgésektől, amelyeket a ti bűneitek hoznak létre. Ők égő füstölökként élnek és felajánlják Istennek a legszentebb tüzet: a szeretetét. Ezekért hozom még létre a bocsánat csodáját, az én népem maradékának csodás összegyűjtését. Megértetem velük, hogy csak Istenben van az üdvösség. A többiek, azok, akik nem akarnak népem lenni – és emlékezz arra, hogy én nem a ti mértéketekkel mérek – folytatják az ő királyuk zászlójának követését.

Nem szabad meghalnia a világnak anélkül, hogy Krisztus hadseregét össze ne gyűjtsék az Ő vezetése alatt. Szétszórva, lesújtva, leverte, hasonlónak téve a homokhoz, amelyet a szél a tenger partjára szór, hallani fogjátok a parancsot, és hozzám fogtok jönni, mert eljön a pillanat, amikor én leszek a Királya ezeknek a korona nélküli szegény országoknak, és ezeknek a király nélküli alattvalóknak. Már látom annak az időnek szellemeit, válaszolni a hívásra, és jönni, küzdve minden akadály ellen, amelyeket a tévedés századai vetettek el, jönni a Fény felé, az Igazság felé. „Szellemeket” mondok, mert csak a szellem által élők tudják majd felismerni az őket hívó hangot.

Ti, akik most már a lélek életét élitek, előfutárai Krisztusnak második eljövételében, készítsétek elő számomra az utat áldozatokkal! Ti vagytok az Antikrisztus előfutárainak ellentétei. Ők az ő nevében készítik elő a pusztulást. A Sátán előfutárainak ruházata az emberi méltóság. *Isten Fiának előfutárain ugyanaz a korona van, mint Királyukon, és trónusuk és katedrájuk a kereszt és a szenvedés.*

De mint mindig, és főleg, mint abban az órában, amelyben a Szenvedésnek le kell győznie a Bűnt, mindig a szenvedés az, ami megment, és mindig az áldozat az, ami üdvözít. És most a világnak, hogy megváltsák, nem annyira arra van szüksége, hogy kalászkok borítsák, hanem inkább hősi lelkekre, a szeretet áldozataira.

(1943. nov. 17.; 563-564)

A szenvedés közelgő kelyhe

Nagyon gyakran nem fordítjátok szemeteket arra; aki a ti Gondviseléseitek. Sokszor gyakran hasztalan rojtokat tesztek egy dologra, és utána azt mondjátok: „Ezt mi készítettük.”

Nem. Nem ti vagytok a szerzői, sőt gyakran annak megsemmisítői vagytok, mert közömbösítitek a gyümölcsöket, amik egy műből származnak, amikor nem semmisítitek meg magát a művet kezetekkel és romboló elmétekkel.

Isten oly sokat adott nektek, mindent megadott nektek, ami hasznos és szükséges testetek és véretek számára, és értelmetek és lelketek számára. Ti mindennek, főleg mindannak számára, ami az értelemre és a lélekre vonatkozik, egy „tavat” vájtok ki. Ó, igen! Egy tavat. *De az egy tó, amelyben Isten tiszta vize megposhad, és megromlik, mert sok más dologgal érintkezik, és ki van téve minden behatásnak.*

Így a tudásból, amit mértéktelenül megszorítottatok, de nem emeltetek fel Istenhez, számotokra veszélyes dolgot csináltatok. És ugyanezt tettétek a vallással, amit sok haszontalan dologgal akartatok felcicomázni, elemezni emberi látásmóddal, megszentelteleníteni, megmagyarázni anélkül, hogy Istenre vonatkoztattátok volna, lealacsonyítottátok, külsőséggé és nem életmóddá tettétek.

Mindig ugyanúgy kell korholnom titeket. Azt hittétek, egyenlők vagytok Istennel, sőt még felül is múltjátok. *És elbuktatok a létrehozott dolgokban, amelyek nem Isten gyermekeié, hanem egyedül az értelmes állatoké, a föld legértelmesebbjeié, de emberileg értelmeseké.* És már az is sok, hogy értelmesek vagytok, és megtisztelitek magatokat azzal, hogy azt mondjátok: „Cselekedeteinkkel gondoljunk a holnapra.” Legtöbbször egyedül csak a mára gondoltok, és arra, hogy a mai napot miként fordíthatjátok ünneppé testetek számára, amit túlságosan szerettek.

Még akkor sem léptek ki ebből a ti beteges örvendezésetekből, amikor szenvedtek egy büntetés miatt. Sőt, annál inkább örülni akartok, és csak állatok módjára igyekeztek élni, kielégítve az érzékek éhségét. És az egyik és másik örvendezés közben kigúnyoljátok Istent, akiben többé nem hisztek, csak annyiban, hogy utána átkozzátok, és hozzá könyörögtök a szenvedés pillanatában. És miért? Mit vártok? Nem így lehet elnyerni Isten segítségét. Én annak a számára létezem, aki becsületes és hűséges. Még ha gyenge is, megbocsátok neki, és megsegítem. De nem teszek semmit a gúnyolódókért és tagadókért, akik értenek ahhoz, hogy kivegyék saját részüket, és gyermekeimnek csak fájdalmat és gyötrelmet okozzanak.

Es te, aki első vagy gyermekeim között, (XII. Piusz pápáról beszél, ami a következőkből kiderül), erősítsd meg szívedet, ajkadat az én átszúrt mellem titokzatos forrására téve.

Hírnököm vagy, és több mint hírnököm, Helyettesem a földön, az, aki képviseli a Barányt, és a Bárány szíve és szava van benned, úgy hogy új Krisztus leszel a szenvedésben és sorsodban.

Mily sok szenvedés van már a közelgő helyben! És nem segít rajtad, hogy már oly sokat itál belőle, és hogy igaz emberként éltél. *Nem segít rajtad, mert a szenvedés annál inkább megtölti; minél többet iszol belőle, mert az a szenvedés a számunkra ellenséges erőből származik, aki, mivel nem marhatja meg Krisztust, megmarja az ő teremtményeinek testét.* És ki inkább az enyém, mint te, aki szelíd és igazságos vagy, aki evangéliumi vagy, mint Jánosom?

Mint a Kedves (János apostol), szegezd szemedet az égre, hogy a szemlélődés heve elragadjon, mert a szenvedés órája mindinkább közeledik, és szükséged van arra, hogy eltelj a szemlélődéssel, hogy így el tudd viselni a szenvedést anélkül, hogy az megtörjön.

Maradj a „Világ Világossága”, helyettem, akkor is, ha a sötétség föléd jön, hogy összetörjön! Még elesve is tartsd felemelve Keresztemet, amely a Világosság. Még haldokolva is hallasd a Hangot, amely az égből beszél rajtad keresztül, példás Szolgám.

Sírtál, és nem segített rajtad, hogy megismerted Fatima titkát. Gondoskodásod a világról ellened fordult. Úgy bántak veled, mint egy megszállottal. De nem számít. Anyám veled van, és én veled vagyok.

Mi közel vagyunk a nagy „hangokhoz” és a kis „hangokhoz”, akik az én nevemben beszélnek, és akik felemésztik magukat, hogy Krisztus Hangja még elhangozzék ezen földön, amelyen nyüzsögnek az ördögök. Legyetek áldottak, a Szó nagy és kis hordozói! *Mi le fogjuk győzni a Sátánt. Én mondom neked. És a győzelem órájában maga az én Világosságom lesz a ti világosságtok, ragyogóvá tesz titeket, mint új napokat.*

(1943. nov. 20.; 568-570)

Isten a kisgyerekekhez szól

Azt mondtam: „Aki szeret engem, ugyanazt teszi, amit én teszek.” *Mert én az engem szeretőkben élek, az áldozatokban, akik megsemmisítik magukat a szeretetben egészen addig, hogy meghaljanak tőle, és hatalmam csodáit művelem bennük.*

Én kisgyermekként vettelek téged, és közéjük állítottalak, mert Isten különösen szeret a kisgyermekhez beszélni. Azokhoz, akik koruknál fogva kisgyermek, *vagy lélekben kisdeded, mert egyszerűek és tiszták ahhoz, hogy elfogadják Isten kinyilatkoztatásait.*

De azon a napon, amelyen „nagy” akarnál lenni, és egyenrangú velük, én megszűnnék kezemben tartani és oktatni téged. A felnőtteknek nincs szükségük arra, hogy vezessék őket, hacsak nem vakok, se arra sincs szükségük, hogy oktassák őket, mert „tudnak” és dicsekszenek ezzel.

Mit tudnak? Azt mondja a Kedvelt (János apostol) akit szeretek, és aki úgy szeret téged, amint ahogy te szereted őt, téged, aki kis húga vagy, azt mondja, hogy ha leírnák mindazokat a csodákat, amelyeket Krisztus művelt, a föld nem lenne képes befogadni a köteteket. Ha ez erős túlzás is, nem kevésbé igaz, hogy ha attól fogva, amikor a világra jöttem, mindmáig és egészen a világ végéig véghezvitt csodáimat leírnák, a kötetek oly számosak lennének, mint az ég csillagai, *és az is igaz, hogy azoknak tudása, amit azok tudnak, akik azt hiszik magukról, hogy mindent ismernek, egy maréknyi homokszemhez hasonló csak a tengerpart homokjához képest.*

Isten fényei nincsenek kimerítve és kimeríthetetlenek, és köztük egy sem hasztalan, vagy pontatlan. Azért azok, akik „tudnak”, félig írástudatlanok, akiknek nem lehetek Mesterük, mert ostoba kevélységükben azt képzelik, hogy nincs szükségük mesterre, és megengedik maguknak, hogy bírálják Isten műveit, aki fog egy kisdedet; hogy kioktassa a bölcseket.

Ha kellemetlenkednek neked kétszínű bírálataikkal és korholásukkal, az én válaszómmal válaszolj nekik: „Nem tudjátok, hogy nekem Atyám érdekeiért kell munkálkodnom?” És ne ijedj meg!

Előzőleg az én karomban voltál. Most az Atya és az Anya is tartanak téged. Biztosabb vagy, mint egy kisded anyja ölén és egy kismadár az anyai szárny alatt. De maradj meg „kicsinek”: *Mindig részed lesz táplálékként a mi tejünkben.*

És a jóakarató vakok, akik kezüket a te kis kezébe teszik, amely nem alázza meg őket, mert egy gyermek segítsége sose megalázó, részesülnek a vezetésben az Élet útján.

Menj békében, megáldalak téged!

(1943. dec. 2.; 611-612)

Írásaid forrása: Isten

Ne aggódj Mária! Mondd velem: „Hálát adok neked, szent Atyám, mert elrejtetted ezeket a hatalmasaktól és kinyilatkoztattad nekem, aki kicsiny vagyok.”

Hagyd, hogy mások képtelen gondolatokban leljék kedvüket! Te tudod, hogy írásaid forrása Isten, hogy Istentől jön, amit leírsz. Ez elég számodra.

Emberi dicsőségért fáradozol? Nem. Az én dicsőségemért dolgozol. És akkor ne foglalkoztassanak és aggasszanak téged az emberi szörszálhasogatások vagy az emberi dicséretek. Te tedd meg, ami rajtad áll! Én leszek a jutalmad. A többiek, ha nem tudják megtenni kötelességüket, és nem veszik számításba ajándékodat, részesülni fognak abban, ami igazságosan megilleti őket.

Maradj nyugodtan boldogságodban, ami a legszebb jele annak, hogy ezek az írások honnan jönnek. *A te boldogságod a Jóban való átalakulásodból származik.* Angyalod meglegedetten néz téged, mert látja, hogy átváltoztál belém. Segítsd, amint tudod, amennyire tudod, Jézusod művét! Állandóan dolgozzál önmagadon! Törekedned kell a tökéletességre! *Szenvedj azért, hogy ez sikerüljön, és szenvedj testvéreidért, akik annyira süketek a szeretet szavaira!*

Ha szavamnak ciszternájává tettelek tégedet, hogy a szomjazók igyanak belőle, neked állandó áldozatok árán, be kell lélegezned a Szót. A testi szenvedéseknek, szívbeli szenvedéseknek, értelmi szenvedéseknek, lelki szenvedéseknek, mindnek ezt a célt kell szolgálnia. Én mindezt megengedem, mert azt akarom, hogy mindinkább növekedjék áldozati erőd, amely szenvedéseddel lelkeket nyer az ég számára.

A kétely, amelyet a Sátán igyekszik beléd oltani, az egyetlen fegyver, ami megmaradt számára ahhoz, hogy megzavarjon téged. A kétely, hogy tévedsz. Én biztosítalak téged. Élj biztonságban, Jézusban!

Menj békében! Még ha a világ visszautasítaná is a te ajándékodat, én nem venném el tőled Szavam mézét, és az teljesen megmaradna benned, mint egy királyi páncélszekrényben, amelynek te lennél feltétlen királynője. Aludj áldásommal!

(1943. dec. 11.; 652-653)

Szavaim forrása benned

Amikor a Teremtő megteremtette a földet, a semmiből hozta létre, egyesítve az éter gázait, amelyeket már megteremtett, és amelyek az égbolttá váltak, egy tömegben, ami forogva megszilárdult, mint egy meteor-lavina, amely mindinkább növekedett a kezdeti mag körül.

A ti tagadástok is (*tagadásnak nevezem azt a tudományt, amely Istent tagadva akar magyarázatokat adni*) elfogadja a központ felé vonzó erőt, amely megengedi egy testnek, hogy az forogjon anélkül, hogy elveszítené egy részét, hanem inkább minden részét központja felé vonzza. Vannak gépeitek, amelyek, még ha nagyszerűek is, mikroszkopikus módon ismétlik meg az Isten által teremtett központ felé vonzó erőt. Isten világokat teremtett, és tart forogva a nap körül, határozott tengellyel, anélkül, hogy kirepülnének az égi utakról, amelyeket nekik kijelölt, s megzavarnák a teremtett rendet, és szerencsétlenségeket okoznának, kiszámíthatatlan pusztulással.

A földnek, így alakulva ki ködös lövedék pályáján, amely megszilárdul, áthaladva a tereken, erőszakkal magához kellett ragadnia a más forrásokból kiáradó elemeket, amelyek zárva maradtak a tűzhányók tüzeinek, kéneknek, víznek és különböző ásványoknak alakjában, amelyek a felszínre törnek, tanúskodva létezésükről és a titkokról, amelyeket egész tudástoknak sem sikerül pontosan igazán megmagyarázni. Ez a föld, amelyet Atyám, az Isten, a semmiből teremtett.

Milyen sok jó erőt nem ismertek még, ti, akik mesterek vagytok a rossz erők felfedezésében és használatában! Ez utóbbiakat a Gonosztól kéritek, és ő megtanít rá, hogy kínozzon titeket, és az ő nevében és szolgálatában a hozzátok hasonlók kínzóivá tegyen benneteket. De a jó erőket nem kéritek a Jótól, aki atyailag megtanítana rájuk titeket, amint megtanította az első embereket, akik szintén bűnösök és általa elítéltek voltak. Megtanította őket az eszközökre és azok használati módjára földi létezésük alatt.

Vannak jótékony források és üdvös nedvek, amelyeket még nem ismertek, és amelyeket nagyon hasznos lenne megismernetek. De nemcsak ezek: vannak olyanok, amelyeket ismertek, de nem akartok használni, előnyben részesítve másokat, a pokoli orvosságokat, amelyek tönkreteszik a lelket és a testet.

Emiatt talán megszűnnek létezni ezek a források, amelyek cseppjeiben fel vannak oldva az ásványokból elrabolt sók, bezárva bolygótok ölébe? Ezek feltörnek a rétegekből és a föld ereiből a felszínre, megfagyva vagy forrva, ízetlenül, színtelenül, szagtalanul, vagy érzékeitek által észlelhető ízzel, színnel és szaggal. Nem. Ezeknek teremtése folytatódik, mint testetek véréé, a föld belsejében, az állandó felszívódás és átalakulás folyamata révén, amely olyan, mint az ételé gyomrotokban, amely vérré válik, táplálva a szöveteket és a velőket, a szerveket és a sejteket, amelyek azután létrehozzák a vért. Ezek folytatják a szivárgást úgy, amint az izzadság folytonosan áttör a bőrön. Ezek engedelmessé válnak. Amikor ez többé nem lenne, földi robbanások jelentkeznének, és a föld, mint a szelep nélküli kazán, felrobbanna, halálotokat okozva.

Mária, azt akarom, hogy olyan légy, mint ezeknek a forrásoknak egyike.

Én táplálak téged a belém való átalakulás folyamatával, amelyet az én jószágom akart. De te, anélkül, hogy aggódnál amiatt, hogy a lelkileg betegek hozzád jönnek-e vagy sem, hogy iganak abból, ami belőled szivárog, és amely az én Szavam, folytatnod kell küldetésedet, mint a forrásnak, amely megtelik és hagyja, hogy merítsenek belőle. Ha nem merítenek belőle azok, akik számára az különösen fel van ajánlva, és akiknek leginkább kellene, mert nem hiszik egészségesnek és szentnek, akkor túlcordul, és javára válik azoknak, akik véletlenül lépnek kapcsolatba vele.

Én mindig táplálom benned Szavam forrását. *Nekem elég az, hogy te nekem adod szeretetedet, alázatosságodat, akaratodat, áldozatkész lelkületedet. De ha szeretsz, már megvan mindened, mert az minden erény anyja.* Aki szeret, az alázatos az iránt, akit szeret, akiben minden tökéletességet lát. Aki szeret, az vágyakozik arra, hogy megelégedettnek lássa azt, akit szeret. Aki szeret, az nem irtózik az áldozattól, ha az az áldozat hasznos lehet a szeretett egyén számára. Ez áll az emberi szeretetre is. Százszorosan áll, amikor emberfeletti a szeretet.

És te, aki már ismered az alázatosság és az áldozat gyümölcsét, a két hatalmas mágnest, amelyek vonzanak engem minden természetfeletti ajándékkal, növeld a megsemmisülésig és az esztelenségig az alázatosságot és az áldozatot.

Éljenek az áldozatok, akik az istenszeretet örültjei, akiket az magával ragad, *a világ győztesei*, akik azt lábbal tapossák. Ők Istennek, Krisztusnak, a legfőbb Áldozatnak a győztesei.

(1943. dec. 11.; 653-655)

A szeretet áldozata

Még az a lélek is, aki egészen Istené akar lenni, alá van vetve az élet szükségleteinek.

Nem szükséges azok rabszolgájának lennie ahhoz, hogy hatással legyenek rá. Még akkor is, ha már annyira lelkiesek vagytok, hogy inkább a lélek, mint a test uralkodik, addig, míg lelketek testetekbe öltözve él, mint ahogy a héj körülveszi a gyümölcsöt, alá vagytok vetve a test szükségleteinek. Lecsökkentve arra a legkisebb fokra, amit én is elfogadtam, ez nem bűn, hanem kötelesség és józanság.

Én nem hirdetem a test tönkretételét a test által, beteges vadsággal, mint némelyik aszkéta tette a világon elszórva létező vallásokban. Én, példámmal is bemutatva, azt tanítottam, hogy nem kell aggódni a testért, amely meghal, hanem a halhatatlan lélekre kell gondot viselni. Tanítottam, hogy ne féljetez attól, aki meg tudja ölni testeteket, hanem attól féljetez, aki lelketeket öli meg. Tanítottam, hogy ha választanotok kell a test és a lélek megőrzése között, mindig a lélek megőrzését válasszátok. De nem tanítottalak titeket arra, hogy gyötörjetez a testet, valami félreértett vallásosságból, és még kevésbé képmutató vallásosságból.

Igazán mondom nektez, hogy ha böjtöltök is szájatokkal, de utána nem böjtöltök szívetekkel, tartózkodva attól, hogy ártsatok cselekedeteitekkel, szavaitokkal, és gondolataitokkal felebarátaiteknek, akkor visszataszító számomra böjtölésetek, és számotokra a lélek halálát okozza, mert a szeretetet nélkülöző cselekedetek csak köveket gyűjtenek megkövezésekre az örökkévalóságban.

Amint mondom nektez: „Ne öljetez meg lelketeket a test cselekedeteivel”, úgy azt is mondom: „Ne öljetez meg nem szent viselkedéssel testeteket, ami egyszerűen csak szertelenség.” *Legyetez szentek lélekben, gondolatban, érzelmeitekben, cselekedeteitekben, testetekben!*

Hogyan érhetitek el tehát, hogy az élet nem térít el titeket célotoktól, és a lélek, mint királynőtök a testet alárendeltségben tartja anélkül, hogy igazságtalanul uralkodna fölötte?

A szeretettel. Az olyan, mint egy zenekar karmestere. Irányítja minden cselekedetez, amelyek a zenekar különböző hangszereihez hasonlóan, egyetlen összhangot alkotnak. Ez lehet egy egyszerű dallam, vagy egy bonyolultabb részlet, vagy még egy pompás nyitány is, attól függően, hogy szeretetez mire képes.

A szeretet óriásai elérik a teljes és mély benyomást keltő kórust egy rendkívüli szimfóniában, amelyhez csatlakoznak az angyalok és a szentek, akik nem látnak valaki tőlük különbözőt a szeretet óriásaiban, akik szeráfi lélekkel még a földön élnek.

Azok, akik szeretnek, tudják már énekelni dallamukat. Ennek meghallgatására feléjük hajolnak az angyalok és a szentek. Készek arra, hogy egyesüljenek velük. Felfogják, hogy a hűséges buzgóság elnyeri a szerető lelkek növekedését. Ez a szeretőkből a szeretet óriásait hozza létre.

Azok, akik készek szeretni, csak azt tudják, hogyan ismételjék a dallamos mondatot. Olyan ez, mint a veréb kiáltása a nap felé, amely késik abban, hogy megmelegítse őt aranyos sugaraival. Mert a veréb nem olyan, mint a pacsirta. Nem tud a magasba röpdülni a hajnal megünneplésére, mint a pacsirta, amely a nap felé röpdül. ... De a veréb félénk, rövid kiáltását is megáldja Isten, mert a veréb hűséges, és megad mindent, amire képes. Isten megőrzí cselekedeteit attól, hogy beszennyeződjenek.

Kik a szeretet óriásai? *Az áldozati-lelkek.* Ti megkülönböztetez az igazság, az engesztelés és a szeretet áldozatait. De ne tegyetez különbséget! *Az áldozat mindig a szeretet áldozata.*

Aki engesztel, miért engesztel? *A testvérek iránti szeretetből, akikért megfizeti az engesztelésnek azt a részét, ami az ő dolguk lenne. A felebaráti szeretet hősiességre készíti.*

Ki az igazságosság áldozata, kinek ajánlja fel magát? *A megbántott Istennek, hogy megvigasztalja őt a sértésért. Az istenszeretet hősiességre ösztönzi.*

A Szeretet az örök áldozat-bemutató. Az, aki feláldozta a Testté lett Istent, és az, aki feláldozza a ti testeteket és lelketeket, hasonlóvá téve azt a Megváltó Krisztushoz.

Az áldozati lélek biztos üdvösségében, mintha már be lenne zárva az én örök Országomba. Minden szívverését, mozdulatát, szavát, érzelmét, cselekedetét megszenteli a szeretet, amely megőrzi minden emberi szennytől.

Az áldozati lélek imádkozik akkor is, amikor nem imádkozik. Az ő élete ima.

Az áldozati lélek belém hatol, és szívem központjából, amely „Nővérnek” nevezi őt, veszi és szétesztja a kegyelmeket és áldásokat testvéreinek. Áldozataim számára nincsenek korlátok. Minden, ami az enyém, az övéké, akik fel akarták ajánlani lényüket az örök Áldozat-bemutatónak.

Az áldozati lélek ki van feszítve egy tövises kőpadon, amelynek tövisei a fájdalom és a szeretet. Fájdalom, hogy nem látja Istenét úgy szeretve, amint az ő hősiessége megengedi neki látni azt, hogy mennyire kellene Istent szeretni.

Jobban, mint a betegségek és a szerencsétlenségek, gyötri őket a lelki nyomorúságok látványa, amelyek mint egy ellenség által elpusztított város romjai, elborítják a hozzájuk hasonló lelkeket, eltörölve bennük Isten képmását, és eltemetve az Ő szent nevét a bűn romjai alatt. Jobban, mint a szenvedés önmagában, az ő fájdalmuk az, hogy érzik képtelenségüket arra, hogy eljussanak a szeretet tökéletességére, amiről álmodnak, mert szeretnének Istennek az Ő Tökéletességéhez méltó ajándékot adni. És ha engem három szeg odaszögezett oltáromhoz, őket is, mert az én szeretetem, az ő szeretetük, és az ő fájdalmuk, az a három szeg, amely őket mindhalálig odaszögezve tartja, ami nem más, mint kilehelni lelküket az én keblemen, miután „minden beteljesedett.”

Az én Szeretetem! Tűztenger, amely az ég magasságából lezuhan egy lélekre, és állandó tűzhullámmal felemészti azt, mintha lágyméreg lenne, amely lángba öltözik. Kielégíthetetlen éhség, amely közös mindkettőnél, akik szeretik egymást. Krisztus teljesen magáévá akarja tenni teremtményét, és a teremtmény be akarja magába lélegezni Istent, hogy Őt saját életévé tegye.

Minden megáll ez előtt az uralkodó előtt, aki elvonul, hogy érvényesítse jogait. Létezés, értelem, érzelmek, kinyílnak, és szárnyakká válnak, és az jön és belép, mert a szeretet minden dolog királya. A lélek veszi akkor szeretett jegyesének szenvedéseit, és magáévá teszi. A kincsek kincse számára az, hogy napról napra gyötrődjék ezért a célért, és lássa lelki szemével, hogyan tér vissza a világosság a szívekbe és hogyan fordulnak azok Istenhez, mert a szeretet szavak nélkül is megtérít, és kötelek nélkül is vonz.

A szeretet az az erő, amely kormányozza a világegyetemet, és a szeretet az, ami megmenti a világot. Nem a katonai vezetők, nem a tudósok, nem a képzettek, hanem a szerető lelkek azok, akik meg tudják találni az utakat a győzelemhez, amelyek a Jóhoz vezetnek. Széttépik égő buzgóságukkal a sátáni láncokat, amelyek titeket annak a Gonosznak a rabszolgáivá tesznek, aki gyűlöl titeket.

És ha a hívők szeretete elnyerné a jobb idők csodáját, amit életmódokkal ti magatok akadályoztatok meg, az áldozatok szeretete, amely az én tökéletességemhez hasonló szeretet, az, ami gátat emel a támadás ellen, amit a Sátán indít, hogy tönkretegyen titeket egy csüggedt áttal. Az áldozatok szeretete kinyitja a Bocsánat ajtóit, és elolvasztja az akadályokat áldozatok tűzével...

(1943. dec. 12.; 659-662)

A vigasztaló angyal

Tihozzátok beszélek, kedves áldozataim, akiknek szüksége van egy vigasztaló angyalra, aki buzdít titeket arra, hogy úgy szenvedjétek, amint én, mert ha kedves volt számomra Atyám akaratának teljesítése, a szeretettől lángoló lelkeimmel, nem hiányoztak a test félelmei és lázadásai a szenvedés előtt.

Kis Jézusok, ti se hagyjátok figyelmen kívül a test és a lélek kettősségét. A lélek azt kiáltja: „Áldozd fel magadat, hogy üdvözlj!” A test nyög: „Irgalom! Élni akarok, nem pedig szenvedni!” De én jövök, és Szavam adom nektek, hogy megerősítsem a ti testeteket is a szenvedésre.

Szánom a ti testeteket is, mert amikor az a megváltás eszköze, amikor Isten lelke vette birtokába és mozgatja tetszése szerint, mint a szél a fűszálat, amelyet megcsókol, az nem elmarasztalendő anyag, hanem szent, és megismeri majd a dicsőséget Országomban.

Én megszenteltem a testet is, megváltva tanításommal és véremmel. Aki tanításomhoz hűségesen él és nem neveti ki véreimet, hanem annak erejéből, időről időre megtisztul benne, megjavítja magát, szentté és elfogadhatóvá teszi testét is Isten számára.

A test a ti oltárotok terítője. Az oltár a lélek, amelyen a szellem feláldozza magát. De minden oltárt le kell takarni tiszta vászonnal, hogy készen álljon, mint titokzatos asztal. A tiszta test, amely fel van áldozva, amelyet a fájdalom értékessé tett, képezi a fehér oltárterítőt, amely letakarja oltárotokat. Az a tiszta, sima, díszes terítő, amely mellé az örök Főpap nem húzódozik eljönni, hogy bemutassa a szertartást lelketek ostyájával.

Kedves áldozati lelkek, ne várjátok hálát és megértést a világtól. „Ti a világban vagytok, de a világ nem ismer titeket, mert nem vagytok többé a világe.” Látjátok, ebben hasonlók vagytok Mesteretekhez.

Ti feláldozátok magatokat a világért, „és a világ fejcsóválva néz titeket, és megvetéssel illet”, és lesújt rátok bűnös kezével. Ebben is hasonlók vagytok hozzám.

A világ igyekszik veszélyes törökbe csalni titeket „ravasz kérdésekkel, amelyek dicséretnek tűnnek, de, valójában vallatások, amelyek alkalmasak arra, hogy kezükbe adják a köveket megkövezésekhez.” Válaszoljatok a világnak „hallgatással és türelemmel” és ha kitarat gonosz vallatásában – hogy meggyőzze önmagát, és igazoltnak érezze magát; és meggyőzzön titeket, hogy bármit mondotok is, az káromlás – válaszoljátok: „Én Atyám akaratát teszem. Nyíltan cselekszem, nem a sötétben, hogy ártsak. Az igazság világosságában cselekszem. Ha úgy tűnik nektek, hogy rosszat tesztek, mutassátok meg nekem! Ha nem tudjátok, mert nincs rossz abban, amit tesztek, miért üttök engem?” *Akkor is, ha a világ megöl titeket, én kétszeres életet adok nektek, mert kétszeres vértanúk lesztek: a világe és a szereteté.*

Ne fáradjatok bele abba, hogy áldozatok legyetek! *A világ bántásai és hálátlanságai, annak ellenére, hogy olyanok, mint a faltörő kos ütése a törekeny kocsi ellen, ne térítsenek le titeket az áldozat bíbor útjáról – az én utamról – amely csatlakozik a dicsőség királyi útjához, és elvezeti lelketeket az én hajlékom örömébe.*

Ne mondjátok: „Hasztalan minden”. *Amikor úgy látszik, hogy a mag terméketlen talajba hullt, mert azonnal nem sarjad ki zsenge levelekkel, az azért van, mert mély gyökereket ereszt, hogy utána erősebben szülessen meg, telt kalással. De a ti sírástoknak kell megöntöznie a száraz földet, és véreteknek, legyen az ereitek vagy lelketek vére, azaz a teljes áldozatnak, kell táplálnia a nedvességet nélkülöző port, amit termékeny földdé kell tennie.*

Az ima olyan, mint a víz, amely elpárolog a napsugár hatására és felszáll, és utána leszáll, hogy táplálékot adjon a földnek. A ti imátok – és a ti egész életetek ima – felszáll, a szeretet tevékenységének hatására, az én trónusomhoz, és kérlel testvéreitekért. Én, aki látom, és nem tévedek, megáldom azt, és visszaküldöm ahhoz, aki méltó befogadására. És ha testvéreitek

között csak a szeretet ellenségei vannak, azaz Isten ellenségei és a tiétek, a ti imátok, amely az én áldásom, kegyelemmé változik, és visszatér hozzátok, és titeket halmoz el a mennyei jókkal.

Ne fáradjatok bele abba, hogy „testvéreknek” hívjátok azokat, akik ellenségekként bánnak veletek. A kis Jézusoknak csak „testvérei” vannak, akkor is, ha azok csak gyűlölni tudnak titeket. Hagyjátok, hogy az öntudatlanul és tudatosan sátánok véghezvigyék műveiket! Ti a ti műveiteket cselekedjétek! Én figyelem, megítélem, és mindenkinek megadom, amit érdemel.

Azért beszéltem hozzátok, hogy kiábrándítsalak titeket az emberi kielégülésekből, a ti áldozati életeteket illetően. Én, a legfőbb Áldozat, sose részesültem életem harminchárom éve alatt annyi megbántásban, mint az alatt a néhány óra alatt, ami a Getszemánitól halálomig tartott: De éppen ezek az órák tettek engem a Megváltóvá. Emlékezzetek erre!

Jelenleg egyedül tőlem szabad vigasztalást remélnetek. Amikor véget ér a megpróbáltatás, boldoggá tesz majd titeket, hogy olvassátok az Élet könyvében azoknak a nevét, akiket ti mentettetek meg, és szívemre szorítva várjátok az ő hálájukat, amikor a *mi* szenvedésünk által megváltottak belépnek a Békébe.

(1943. dec. 13.; 662-665)

Mindig legyen meg Isten akarata!

Mária mondja:

Van rendkívüli nagylelkűség, amelynek illata egyedül azok lelkéből árad ki, akik egyesültek Urammal, és akiknek illatát egyedül Isten értékeli, vagy az, aki már Isten országában él.

Nagylelkűség lemondani a szabadságról, és bezárkózni egy zárdába, megtiltva maguknak azokat az emberi örömeket, amelyeket Isten megengedett és Fiam megáldott. A szülők viszont belépnek a teremtő tervek mezejére, és folytatják, az emberek által, a Teremtő munkáját.

Az Atya az új lelkek örök forrása. Ő teremti az égben a lelkeket. Ezek magok, amelyek arra vannak rendelve, hogy magot hozzanak létre. Beöltöznek egy testbe és férfivá vagy nővé válnak, a két test egyben való egyesülésében, amely új ruhát teremt a földön az új lélek számára, amely arra van rendelve, hogy leszálljon a földre, és azt benépesítse Isten teremtményeivel.

Nincs nagyobb öröm, az Úr szeretete után, annál, hogy saját gyermekének anyja valaki, és azt mondja: „En alkottalak téged, én tápláltalak és hordoztalak, én adtam neked véretem és tejemet, a te tested az enyém, és az én gondolatom a tiéd, mert te vagy anyád gondolata és célja.”

Van egy még magasabb anyaság, de az már nem emberi, és már be van foglalva a nagy, felülmúlhatatlan, első örömbé, amelyet az Úr szeretete jelent. Mert az a mi szent Urunk teljes szeretete, ami megszeretteti velünk a teremtményeket egészen addig a pontig, hogy anyjukká válunk, készen arra, hogy életet adjunk nekik szenvedéseink által, abból a célból, hogy növeljük az Örökkévaló dicsőségét, növelve Országá polgárainak számát.

Nagylelkűség felajánlani magunkat áldozatként a világért. Nagy nagylelkűség, mert hasonlónak tesz titeket Jézusomhoz, az ártatlan, szent Áldozathoz, akit a szeretet felemészített. De van egy még nagyobb nagylelkűség, a hősi nagylelkűség annak általános hősiességében.

Isten nagyszerű, átalatok felfoghatatlan módon. Ő az örömei folyamaival jutalmazza meg a nagylelkű lelkeket. Magát közli velük a lelki kapcsolatokban. Világosságot ad, amelyek szavak, és szavakat, amelyek világosság. Életerőt ad, ami pihenés, és megpihentet Szívén, amely az életerő. Magával tartja fenn a nagylelkű lelket, és egyesíti magával, amikor látja, hogy az ember nagylelkűsége oly erőteljes, hogy meghaladja erejét, oly módon, hogy a teremtmény meggörnyed, mint Fiam, a rettenetes súly alatt, amelyet nem utasít vissza, hanem csak azt kéri, hogy egy pillanatra emeljék fel azért, hogy felkelhessen és tovább mehessen, egészen a csúcsig, mert tudja, hogy a teljes áldozatban éri csak el örömét.

Nos, a hősiesség csúcspontja az áldozatban az, amikor egy teremtmény oly messzire megy szeretetében, hogy nagylelkű tud lenni abban is, hogy lemondjon arról a vigasztalásról, hogy részesüljön Isten segítségében és érezhető jelenlétében.

Mária, én próbára tetted téged. Tudom. Én meg tudlak tanítani téged az áldozatnak erre a tudományára. Mert ez nem egyszerű oktatás, ez Tudás. *Aki eljut erre a pontra, nem tanuló: tanító abban, ami a legnehezebb tudomány: hogy le tudjon mondani nemcsak a szabadságról, az egészségről, az anyaságról, az emberi szeretetről, hanem le tudjon mondani Isten vigaszáról, ami elviselhetővé tesz minden lemondást, sőt, mi több: kellemessé és kívánatossá teszi azt.* Akkor kiissza a keserűséget, amit Fiam kiivott, és megismeri az egyedüllétet, amely körülvette szívemet a mennybemenetel reggelétől az én mennybe felvételemig. *Ez a szenvedés tökéletessége.* Mégis, Mária, én boldog voltam szenvedésemben. Nem volt önzés bennem, csak lángoló szeretet.

Amint tudtam, fokozatosan felfelé haladó fokokon keresztül, teljesíteni minden felajánlást és elválást, mindig lelkem előtt tartva, hogy a felajánlás és az elválás, amely engem átdöfött,

teljesítette Istennek, az én Uramnak akaratát és növelte az Ő dicsőségét, és fokozatosan elszakadtam Fiamtól, az Ő küldetésére való előkészület által, az Ő igehirdetése, elfogatása, halála, eltemetése által – amikről tudtam, hogy csak rövid ideig fognak tartani. Úgy tudtam rámosolyogni és megáldani Őt, anélkül, hogy számon tartottam volna a szív könnyeit, az Ő dicsőséges élete negyven napjának hajnalán, amikor, tanúk nélkül, mint a feltámadás reggelén, Ő eljött, hogy megcsókoljon, mielőtt felszállt az égbe.

Én, az Anya, elvesztettem Fiam jelenlétét, ami azelőtt kimondhatatlan örömet adott nekem. De én, az Ő első híve, tudtam, hogy számára befejeződött az ellenséges világon való tartózkodás, azon a világon, amely többé nem tudott ártani neki, mert többé nem tudta elérni az emberi ármánykodás, amely azonban nem szűnt meg ellenséges lenni iránta.

Az ég megnyílt, hogy befogadja a dicsőségbe a Fiút, aki szenvedése után visszatért az Atyához. A hármass Szeretet ismét egyesült anélkül, hogy többé szükség lett volna az elválásra. Én azonban éreztem a fény és a levegő hiányát. Mert Jézusom többé nem lakott a világon, és lehelete többé nem szentelte meg a levegőt. De, amikor Ő, miután „az Emberfia volt”, visszatért, mint „Isten Fia”, örökre isteni dicsőségébe öltözve, az én utolsó „Legyen”-em nem volt kevésbé készsége és nagylelkű a názáretinél.

Mindig „legyen” Isten akaratára. Akár azért, hogy eljöjjön hozzánk, hogy részünkké legyen, akár mert elszakad tőlünk, hogy felszálljon, előkészíteni a lakóhelyeket Országában. Körülvenni őt szeretettel, amikor velünk van, a szeretetből élni, nézve azt, ahol Ő van, és emlékeztetni Őt, hogy szolgálója szereti és vár meghívó mosolyára, hogy meghaljon az öröme egy kitörésében, amely fényes kezdete a Paradicsom ragyogó, örök napjának. Miután fogadtuk, szolgáltuk, hallgattuk Őt addig, míg velünk volt, éljünk egy fokkal sem csökkentve a szeretetet amiatt, hogy többé nincs látható módon jelen köztünk.

Felajánlani ezt a lemondást az Ő dicsőségére és a testvérekért. Mert a mi egyedüllétünk bennük isteni társasággá változik, és a csend, amely most a mi vágyakozásunk, átváltozik a Szóvá sokak számára, akiknek szükségük van arra, hogy hirdessék nekik az Igét.

Vannak emlékeink, Mária. Másoknak semmi emlékül sincs. Mi biztosak vagyunk abban, hogy Ő dolgozik a lakóhelyek előkészítésén. Mások úgy tekintik az időt, mint egy folyót, amelynek torkolata egy semmi. Azt mondom, „mi”, mert csatolom a tieidhez az én akkori gondolataimat, amikor a földön éltem.

Adjuk nekik – és veled a nagylelkűeknek, akik el akarnak jutni a nagylelkűség csúcsára – ezt a lemondást is, ha kéri tőled, hogy a te kincsed sok más léleknek is a kincse legyen, és a lélekben nélkülözők ismét beöltözzenek ebbe a Fénybe, a szellemileg irástudatlanok ennek a Tudásnak a szellemébe, amely, miután egyszer részesültek benne, többé nem szűnik meg élni és tevékenykedni, és amit a Jóság kedveltjeinek adott, hogy választottjaivá tegye őket.

(1943. dec. 14.; 665-668)

Parancsaim a harag idejére

Szeretteim, akik karjaimba zárva éltek, mint a régi Tabernákulumban, megadom nektek rendeleteimet a haragnak ebben az idejében, amely elérkezett, nem miattatok, hanem a világ bűnei miatt.

Amikor az általános szerencsétlenségben látjátok a nyugtalan és megzavarodott embereket, örjögve az igazságtalan fájdalomtól, ne egyesüljete velük! *Sirassátok meg a közös szerencsétlenségeket, de felismerve bennük az isteni igazságszolgáltatás jelét, ne adjátok át magatokat az emberi zavarnak!*

Lelkem megérintette pupillátokat, és olyan látást adott neki, amivel az emberi szem nem rendelkezik. Ti a földön túlra láttok, és igazán ismeritek a dolgokat. Neveztétek azért nevének ezt az időt, arra figyelve, amit megérdemel: *az engesztelés ideje*, nem a káromkodásé, amellyel legtöbbször magukra vonják az ég haragját.

A bűnösök gyászoljanak, mert ez az idő az ő gyümölcük. Ti, akik leborultok dicsőségem előtt, áldjátok azt, mert a büntetéssel még visszahívja a hűtlen és bálványimádó emberiséget az egy és szent Istenhez! Ti maradjatok bennem!

A szeretet olaja rajtatok van, és töletek kiárad a világra. Ti vagytok azok, akik azt levonjátok. Ti értékes edények vagytok, amikben életetek áldozatait tömjénné változtatják. Égő lámpások vagytok, amelyeket semmiféle szél sem zavar meg. Megtartjátok lángra gyúlt lelketeket, mint az én oltárom felé irányított lángot.

Ne feledkezzetek meg kiválasztástokról, és ne szentségtelenítsétek meg a királyi jelet emberi romlással! Maradjatok meg a Tabernákulumban, hogy megáldjátok azt, aki átkoz, imádkoztatok azért, akinek minden irgalomra szüksége van! Miattatok menekül majd meg a világ.

(1943. dec. 14.; 670)

János apostol tanítása

Az Apostol beszél:

János, a kis Jánosnak. A Mester és az Anya után én is beszélek, hogy lelki tanítást adjak neked.

Ahhoz, hogy valaki a szeretett legyen, azt kell tennie, amit én tettem a Szentlélek sugallatára. *Tökéletes hűség*, amely mindent habozás és vitatkozás nélkül elfogad. *A lélek, az értelem és a test tisztasága. Hősies szeretet.*

Néha Isten próbára tesz minket, a lélek aranyát vizsgálva. Arra vagyunk rendelve, hogy ebben a hajlékban éljünk, amelyet én birtokolok Istenem mellett. De ide nem lép be az, akinek lelkébe a legkisebb tisztátalanság vegyül. A próbatételek megfosztanak minket attól, ami tisztátalan bennünk, és lelkünkéből salak nélküli kristályt alakítanak.

A hűség képesít minket arra, hogy a próbákat kiálljuk anélkül, hogy kár érné hitünket és szeretetünket.

Én mindig hittem a Mesterben, mindent elfogadtam tőle, készségesen azt akartam, amit Ő kívánt tőlem, megsemmisítettem az én akaratomat és emberi értelmemet, amelyet elégettem, mint egy áldozatot az oltáron, hogy én Krisztus méltó ostyája legyek. A magaméból semmit sem akartam. Mindent Mesteremtől kértem: új szívet, új gondolatot, új jellemet. Hogy az Övé legyen, mint az Övé, és teljesen az Ő szolgálatára álljon.

Természetes tisztaságomat fehérebbé tettem az angyali liliumnál, belemártva Mesteremért érzett szeretetembe. Nem nehéz angyaloknak lenni, amikor szárnyaink Krisztus Szívén nyugszanak. És szeráfokká válni, akiknek szeretete számára nincs többé titok, természetes következmény azok számára, akik a megtestesült Szeretet rendelkezésére bocsátják magukat. Szükség van ezeknek a lelki menyegzőknek megkötésére, ahhoz, hogy sose ismerjék meg a titokzatos házasságtörés borzalmát.

A szeretetben van üdvösségünk, mert az megszentel minket, fenséges örvényébe vonva minket, és megbocsátja nekünk azt, amit a test bennünk, a mi akaratumk ellenére, elkövet, mert az lázadó súly, amely lefelé vágyódik, miközben a lélek már a magasba vonzódik, vágyakozva és felszállva, Isten imáadásában.

Az én szavam hozzád, nőtanítvány, ugyanaz, mint amit régen a tanítványoknak mondtam:

Szeress! A szeretetből jön a fény, jön az élet, jön a remény, jön a hit, jön az állhatatosság, az erősség és az igazságosság. Minden a szeretetből jön. *Aki birtokolja a szeretetet, birtokolja Isten Lelkét. És aki birtokolja a Lelket, abban hét forrás van, amelyek megsemmisítik a bűnök szomját, amely meggátolja az istenben való Életet.*

A Sötétségben, amely most uralkodik, hordozd magadban lángra gyújtva a világ Világosságát. Általa elnyered az ég birtoklását.

(1943. dec. 27.; 699-700)

Három áldozati lélek

Január 3.-tól Valtorta Mária távolból egy Kálvárián három keresztet látott. Kettő egyenesen állt, de a közepén lévő erősen megdőlt, mintha elesne. A látomás értelme ismeretlen maradt addig, míg 4.-én Jézus meg nem magyarázta:

A három kereszt három áldozati lélek jelképe, akik ebben a városban élnek. *Az egyik már hordozza az érett gyümölcsöt, amelyet le fognak szakítani a szent fáról, hogy nyugalomra helyezték Isten Városában.* Számára eljött a béke, és mint Krisztust, szenvedése után, leveszik a keresztről, hogy a boldog élet magva legyen. Üdvözöld a testvér lelket! (Antonia Dal Bo a neve.)

A másik két kereszt két áldozati léleké. Az egyik a tiéd. Még magasan áll az ég felé, mert küldetésed még tart egy kissé. A hegy kopár és szomorú hármaskoronája. De látod, mily közel van az éghez, és mily nagy ég van körülötte. És a világ milyen távol van. Már az oltár és az ég között vagytok, kedves áldozataim, és az angyalok körülöttek vannak, hogy fölvegyék lelketeket, amikor befejeződött utolsó szenvedésetek...

Mind közelebb jön majd hozzád a látomás, mert égek a vágytól, hogy átéljed szenvedésemet. De ne félj! Amint a hajlékony ág meghajlik, úgy a Kereszt is le fog tenni téged a megpróbáltatás után, amint letette nővéredet, és az ég megnyílik számodra.

Menj békében!

(1944. jan. 4.; 21. oldal és 6. jegyzet)

Az áldozati lélek halála

Láttad Anyám boldog átmenetelét. Annyira kimerült és elgyötört vagy, hogy szeretetem szükségét érzi a látomások édességét önteni rád. És számodra, akinek meg kell halnod, mi vigasztalóbb ennél?

Az áldozatok halála nem mindig nyugodt, mint Mária estéje. Vannak közületek olyanok, akik a kereszten maradnak utolsó leheletükig. De ennek az utolsó tartamán keresztül is a fájdalom kívül az elragadtatás lesz társatok, az ég békéjéig. A fájdalom már ki van merítve, amikor eljön estétek, és az égből rátok ömlik a béke, amely nem várakozik rátok, hanem elétek fut, hogy elborítson balzsamával az oly sok szenvedés után.

Ne féljete ti, akik felajánljátok magatokat! Csak én, aki az egész világért engeszteltem, nem ismertem a vigaszt halálomban. És mivel megismertem annak keserűségét, irgalmas vagyok, és kis krisztusaim számára megnyitom az eget, hogy fénybe, örömbbe vezessem be őket az utolsó pillanatban. Nem haltok meg, nem, ti, akik a keresztet választottátok. *Elhagyjátok a fájdalmat, hogy belépjete az örömbbe. És minthogy Isten gyermekének öröme Isten birtoklásában áll, olyan örömben részesültök, ami megelőzi a halált Isten megismerésében, akit szemetek lát, mielőtt behunyjátok a föld borzalmi számára.*

Higgyete bennem! Az én tanítványaim halálát irigylik az angyalok.

(1944. jan. 5.; 22)

Arany és tömjén

Ismételten mondom nektek, hogy amikor Isten veletek van, a föld minden erői együttesen olyanok, mint a füst, amelyet egy erős szél szétszór.

A hatalom nem a fegyverekben és a fegyveresek számában van. A hatalom abban a részben van, amelyik birtokolja Istent. Isten ott van, ahol a becsületes élet, az Úr szeretete, a jog igazsága van.

Hiábavaló abban remélni, hogy Isten ott van, ahol a bűnök túllépik azt a határt, amit irgalmasságom megenged... Az Atya nem akarja, hogy az ember elveszen, hanem azt, hogy győzzön s üdvözljön. Isten nincs ott, ahol egy hatalom nevében megengedik a visszaéléseket. Isten nincs ott, ahol nem szeretik Őt, és nincs szeretet ott, ahol bűnös életet élnek és szeretetlenek a felebarát iránt.

Ne hazudjatok, azt mondván: „Én szeretem Istent, de nem tudom szeretni a felebarátot, mert ezt és ezt tette velem.” Nem. Nem szerettek.

Ha a szeretetből táplálkoznátok egészen addig, hogy testté és vérré válna bennetek, nem tudnátok különbséget tenni, és nem tudnátok elválasztani a kettőt. Az Istennek ajándékozott magasztos szeretettől törés nélkül haladnátok a felebarátotoknak ajándékozott szent szeretet felé. Ha élne bennetek a szeretet, isteni köpenyként eltakarná a testvérek nyomorúságait, és azok Isten kis másainak látszanának számotokra, akinek éppúgy gyermekei, mint ti. Ha a szeretetet életetekké tennétek, boldogan szeretnétek azt, aki nem szeret titeket, tudva, hogy ilyen módon elérkeztek a tökéletes szeretethez, amely nem a viszonzás reményében cselekszik, hanem teljesen hiszi, hogy a Jó feljegyezi érzelmeiteket, és örök kincseket csinál belőle, amit megtaláltok majd, amikor beléptek az Országba.

Mit tettem és teszek én irántatok? Azt szeretem, aki engem szeret? Nem. Fájdalmas szeretettel szeretem azt is, aki megbánt engem. Szeretlek titeket, mielőtt még léteztetek volna, jóllehet ismertem a megbántásokat, amelyekkel majd illettek engem. Ha az iránt, aki szeret engem, égi előszeretettel viseltetek, az azért van, mert ők, akik szeretnek engem, vigasztalást nyújtanak szívemnek, helyettetek, akik lesújtotok rám. Az irgalmasság nagy bőségével rendelkezem. Mint kimeríthetetlen forrásból öntöm rátok a szeretet hullámain, hogy magamhoz hívjalak titeket, hogy megmentselek titeket, hogy abban az örömben részesítselek titeket, amelyet csak bennem találhattok meg, remélve, hogy belétek hatolok és meglágyítom kemény szíveteket, és jókká teszek titeket, gyermekeim, akik oly sokba kerültek nekem, és akik nem akartok hinni bennem.

Ne utasítsátok vissza felétek nyúló kezemet, amely megismerte a görcsöket, mert átszögezték, de sokkal inkább szenved amiatt, hogy visszautasítják, mint hogy átszögezték. Édes lenne számomra az átszögezés, ha tudnám, hogy ebből az üdvösség jön számotokra. Simogatások lennének a végtelen sebek, csókok a tövisszúrások, a kereszt pedig ölelés, ha mindent látó gondolatommal tudnám, hogy Áldozatomban a megváltás jön az egész emberi nem számára. Most fáradtan lehanyatlik, az irgalmasság súlya miatt, amit nem tudok kiárasztani.

Az aranyat, a szentek imái adják nekem, és a tömjént az elégi áldozatok, de a mirhát, a legkeserűbb mirhát ti adjátok nekem, akik nem szerettek engem, és akik ismét megízleltetik velem a Getszemáni kelyhét és a Kálvária spongyáját a szeretetlenségekkel. Nagyon értékes az arany és a tömjén, amit lábaimhoz helyeznek, amely lábak önként mentek a halálba értetek. De kevés, kevés, nagyon kevés a mirha halmához képest, amelyek elborítják a földet, és amelyek tetején a Sátán nevet, kigúnyolva engem. Azt hiszi, hasztalan volt áldozatom, s legyőzött.

De nem győzött le. Mindig és egyedül a Sátán szolgálói lesznek a legyőzöttek. Én és az én üdvözlőjeim mindörökre győztesek leszünk, és békés, ragyogó, örök dicsőségünkben látni

fogjuk a szent és rettenetes Név által leverteket, amely az én Nevem, és látjuk eltűnni őket az örök Halálban.

Gyermekeim, akik még szerettek engem, ne féljete! Én vagyok az Üdvözítő. És ti, akik nem tudtok szeretni engem, de nem gyűlöltek, rázzátok fel magatokat, és jöjjetek hozzám! Hívlak titeket zászlóm köré. Jöjjetek! Higgyetek! Győzzétek le lelki és testi ellenségeiteket a szeretet kardjával!

(1944. jan. 6.; 24-26)

Az áldozati lélek szerepe

Most túl sokan elkárhoznak a csüggedésben, és engem vádolva hálnak meg. Még a kisgyermek száján is ma több a káromkodás, mint az ima, és az átkozódás, mint a mosoly, és mind többen tudnak káromkodni és átkozódni. Szegény virágok, akiket a világ és pokoli királyuk beszennyezett, amikor bennük még nincs más, mint egy ki sem nyílt virágbimbó. *Szükség van arra, hogy legyenek áldozatok, akik szeretnek, szenvednek, imádkoznak, áldanak, remélnek, de megisméltém: szenvednek, szenvednek, szenvednek attól, ami szenvedést okoz a testvéreknél. Ezek az áldozatok megtisztítják szeretetükkel, szenvedésükkel, imádságukkal, áldásukkal, reményükkel azokat a helyeket, amelyeken találkoznak a Halállal, nem a testével, hanem a lélekével. Azért van erre szükség, hogy a ti túl sok, túl sok, túl sok átkozódásokra ne feleljen végül az enyém, amely kiirt titeket anélkül, hogy több időt adna nektek arra, hogy segítségül hívjatok engem. Azért van szükség erre, hogy a túl sok, túl sok, túl sok vádatok, amivel engem illettek, végül ne forduljon vissza rátok az én rettenetes vádammal. Azért van szükség erre, hogy a ti túl sok, túl sok, túl sok elcsüggedésekre, ami természetes gyümölcse a ti fattyú életeteknek, végül ne feleljek örök elátkozásokkal. Én megváltottalak titeket, de ti lábbal tapostok engem és az általam nektek adott üdvösséget.*

Mondom nektek, hogy ha azok száma, akik engem szeretnek, bennem hisznek és remélnek, azonos volna azokéval, akik nem szeretnek, nem hisznek, nem remélnek, és ha a tragikus pillanatokban, amelyekben veszély fenyeget titeket, azonos számú ima szállna fel a szitkozódásokkal együtt – figyelj fel arra, hogy nem mondom, hogy nagyobb, hanem azonos számú – akkor az ördögök és az ember-ördögök minden cselvetése és akarata, összetörve maradna, és megszűnne anélkül, hogy többé rosszat okozna nektek, mint ahogy a sas, amelyiknek megtörik a szárnyait, többé nem tud zsákmányt szerezni.

Bátorság! Légy egy, aki üdvözít!

Üdvözíteni! Azért hagytam el az eget, hogy üdvözítsem az emberiséget. Azért haltam meg, hogy üdvözítsem az emberiséget.

Üdvözíteni!

A legnagyobb szeretet. Az, ami Krisztus szeretete volt. Az, ami titeket üdvözítőkké, a Krisztussal leginkább egyenlő lelkekké tesz.

Megáldalak titeket, akik mindnyájan nővéreim vagytok az üdvözítésben. Megáldalak téged. Megáldalak téged, akinek, azért, hogy boldoggá tegyelek egy felmérhetetlen és örök boldogsággal, megadtam, hogy egyike legyél azoknak, akik üdvözítenek.

Menj békében! Maradj békében! Én mindig veled vagyok.

(1944. jan.; 8. 36-37)

A vigasztalás kelyhe

Kedves, mennyire szeretlek téged szeretetedért! A te könnyeid mellett voltak, amikor sírtam, amikor hallottam az ostor sziszegését, amikor láttál engem a kövekre esni, és más könnyeid, amelyeket végső kínjaimnál, végső elhagyatottságomnál ontottál. Megízleltem azokat, és édesebbek voltak számomra a mézzel teli bornál. Ugyanígy nővéreidé is, akik részvétellel szerettek engem. *Könnyeid voltak a kehelyben, amelyet az angyal felajánlott nekem, hogy enyhítse az atyai kehely keserűségét, megerősítse a kegyetlen haláltusában szenvedő emberségemet. Ó, szenvedésem angyala, hogy megerősítse levert lelkemet, elsorolta nekem mindazok nevét, akik szeretni fognak, teljesen szeretni, egészen addig menve, hogy megosztják szenvedéseimet. És köztük volt a neved, kis viola, kis csillag, kis János, Mária, Máriám. Köszönöm, lélek, akit szeretek!*

Lassabban mentem volna, és mennék, hogy elmerülj szenvedésemben. De fel kell gyorsítani az időket. Tudom. Azért siettetnem kell az ismereteket. Akkor is, ha ezek nagyon rosszul esnek neked, mert egy tömegben zúdulnak feléd.

És ha valaki az evangéliumban már mondott szavakkal azt mondja: „És nem tudta volna ez, aki meggyógyította a vakon születettet, megakadályozni, hogy ez szenvedjen?“, azt felelem: „Szükségem van szenvedésére egy nagy műhöz.” Azt is mondhatja valaki: „Miért nem kezdted el az előkészítő szenvedéseket, legalább a Vacsoránál? Miért nem fejezted be a keresztre feszítéssel?” Azt válaszolom: „Szükségem volt arra, hogy ez a lélek már elázzon ettől a sírástól. Azért, hogy alkalmasabbá tegyem, jobban megvilágítsam, tisztábbá tegyem, hogy lássa az én halálomnak kimondhatatlan titkát, hogy megváltson titeket.”

Az oltárhoz nem mennek fel, *nem szabad felmenniük*, a tisztátalanoknak és az anyagiásoknak. De ha a ti oltáraitokhoz ők még felmehetnek, mert ti vakok vagytok és én hosszantűró vagyok, az én oltáromhoz, az én misémnél segédkezve, csak az jöhet, aki megtisztította magát a szeretet tömjénével és a sírás vizével, és megsemmisítette a testet az áldozat máglyáján, egyedül a lelket hagyva élni.

(1944. febr. 13.; 145-146)

Jézus szenvedése

Látom a keresztet Jézussal, aki lefelé néz, keresztjének lába felé. Nézi Máriát és Jánost, akik felfelé, Jézusra néznek. Ez a látomás tartott egész napon keresztül.

Mária nagyon sápadt, egészen szája széléig, amely fájdalmasan meg van görbülve. Hatvanévesnél idősebbnek látszik, annyira eltorzítja a fájdalom, pedig még ötvenéves sem volt Fiának halálakor.

Látom Jánost is, akinek szép fiatal arcát elfátyolozza a mély fájdalom. Ő is sápadt, és olyan, mintha néhány óra alatt megöregedett volna.

Látom Jézust, ólomszürkén és sebekkel borítva, arcán már a közelgő halál jeleivel, teljesen eltorzulva ahhoz képest; amilyen szenvedése előtt volt. A kereszt nagyon magas, Jézus lába legalább két méterre van a földtől.

Nem látok mást, csak ezt. Úgy tűnik, hogy ez az a pillanat, amikor Jézus Jánost Anyjára bízta.

Már este van, amikor Jézus ezt mondja:

Láttad, mibe kerül Üdvözítőnek lenni. Láttad bennem és Máriában. Megismerted minden kínunkat, és láttad, hogy milyen nagylelkűen, hősiesen, türelmesen, szelíden, állhatatosan, erős lélekkel viseltük el azokat, szeretetből, hogy üdvözítsünk titeket.

Mindazoknak, akik azt akarják, azt kéri az Úristentől, hogy tegye őket „üdvözítőkké”, alaposan meg kell fontolniuk, hogy én és Mária vagyunk a példaképek, és hogy ezeket a kínokat kell megosztaniuk ahhoz, hogy üdvözítsenek. Nem anyagi értelemben vett kereszt, tövis, szög, megostorozás lesz. Mások lesznek, más formájúak és természetűek. De ugyanolyan fájdalmasak és ugyanannyira elemésztők. És csak azáltal lehetnek üdvözítők, hogy ezek között a szenvedések között teljesítik az áldozatot.

Ez zord küldetés. *A legzordabb minden küldetés között.* Ehhez hasonlítva a legszigorúbb szabályok között leélt szerzetesi vagy szerzetesnői élet virág, egy maroknyi tuskéval összehasonlítva. *Mert ez nem egy emberi szerzetesrend szabályzata. Hanem egy papságé, az isteni szerzeteseké, amelyet én alapítottam meg, én, aki felszentelem és összegyűjtöm az én szabályommal, az én szerzetesrendembe, az erre kiválasztottakat, és az én ruhámat adom rájuk: a teljes szenvedést, a feláldozásig.*

Te láttad szenvedéseimet. Azokkal engeszteltem ki bűneiteket. Testem egy része sem volt mentes azoktól, *mert az emberben semmi sem mentes a bűntől, testetekben és erkölcsi énetekben, amik eszközül szolgálnak számotokra a bűnök elkövetéséhez.* Ezt az éneteket Isten adta nektek, az isteni mű tökéletességével, és ti lealacsonyítottátok az őszülők bűnével és a ti rossz hajlamaitokkal és akaratotokkal.

De én azért jöttem, hogy megsemmisítsem a bűn hatásait véremmel és szenvedésemmel, megmosva minden egyes testi és erkölcsi részeteiket azokban, hogy megtisztítsam, és megerősítsem azokat a bűnös hajlamok ellen.

Kezem meg van sebezve, és mozdulatlaná van téve, miután elfáradt a kereszt hordozásában, *hogy kiengesztelje mindazokat a bűntényeket, amelyeket az ember a kezével követ el.* Kezdve azoktól, hogy fegyvert fogtok egy testvér ellen, Káinokká téve magatokat, azokig, hogy raboltok, hamis vádakot írtok, saját testetek és mások testének tisztelete ellen vétkeztek velem, és tétlenkedtek a tunyaságban, amely alkalmas terület bűneitek számára. A ti kezetek tiltott szabadsága miatt feszítettem meg az enyémet, a fához szögezve, megfosztva minden megengedett és szükséges mozdulattól.

A ti Üdvözítőket lábat, miután elfáradt és megsérült a köveken Szemvedéseim útján, átszögezték, mozdulatlaná tették, *hogy kiengeszteljen minden rosszat, amit ti tesztek lábatokkal, azt eszközül használva fel, amikor büntetteket elkövetni, lopni, bujálkodni mentek.*

Megjelöltem Jeruzsálem utcáit, tereit, házait és lépcsőit, hogy megtisztítsam a föld minden utcáját, terét, házát és lépcsőjét *minden bűntől*, amely azokon és azokban született, vagy fog születni, amely bűnöket a Sátán ösztönzéseinek engedelmességgel rossz akaratok hintett el az elmúlt századokban, és hint el az eljövendő századokban.

Testem minden részét beszennyezték, összezúzták, cafatokra tépték, hogy bennem büntessenek meg minden túlzott testápolást, bálványimádást, amelyet ti adtok testeteknek és annak testének, akit érzéki szeszéllyel szerettek vagy akár csak olyan érzellemmel, ami önmagában véve nem kárhozatos, de amit azzá tesztek, amikor Istennél jobban szerettek egy szülőt, házastársat, gyermeket vagy testvért.

Nem. Az Uratok, Istenetek iránti szeretetnek fölül kell állnia minden földi szeretetnek és kötelességnek. *Semmiféle, semmiféle más érzellemnek nem szabad e fölé kerekednie. Szeressétek a titeket Istenben, nem pedig Isten felett! Szeressétek Istent teljes valótokkal! Ez nem fogja elnyelni szereteteket annyira, hogy közömbösekké tenne titeket hozzátartozóitok iránt, hanem inkább táplálja szereteteket irántuk istenszeretetek által, mert aki szereti Istent, abban Isten van, és aki birtokolja Istent, birtokolja a Tökéletességet.*

Testem minden részét egyetlen sebbé tettem, hogy eltávolítsam a titekből az érzékek mérget, a szemérmertlenség, tiszteletlenség, a törekvés és a csodálat mérget az iránt a test iránt, amelynek rendeltetése, hogy visszatérjen a porba. Nem a testápolással éritek el testetek szépségét. A tőle való elszakadás adja meg annak az örök Szépséget Isten mennyországában.

Fejemet ezernyi módon kínozták. Az ütések; a napsütés, a kiabálás, a tövises arra szolgáltak, hogy kiengeszteljék a ti elmétek bűneit. A kevélység, türelmetlenség és elviselhetetlenség, gombamódra szaporodnak el agyatokban. Ezekért fejemet egy meggyötört szervvé tettem, vérrel díszített páncélszekrénné, hogy kiengeszteljem mindazt, ami a ti gondolataitokból származik.

Láttad az egyetlen koronát, amit viselni akartam. A koronát, amelyet csak egy bolond vagy egy halálra ítélt képes hordozni. Senki, aki (emberileg szólva) józan és szabad, nem teszi a fejére. *De engem bolondnak ítélték, és természetfeletti, isteni módon bolond is voltam, mert meg akartam halni értetek, akik nem szerettek engem, vagy akik oly kevéssé szerettek engem. Meg akartam halni, hogy legyőzzem a Gonoszt bennetek, tudva, hogy azt jobban szeretitek, mint Istent, és az ember hatalmában voltam, az ő foglya, halálra ítéltje voltam. Én, Isten, halálra ítélve az embertől.*

Milyen türelmetlenek vagytok semmiségek miatt, milyen összeférhetetlenek, ostobaságok miatt, mennyire nem tudjátok egymást elviselni egyszerű rosszulletek miatt. Nézzétek Üdvözítőket! Elmélkedjétek azon, milyen fájdalmasnak kellett lennie az állandóan új helyeken érzett szúrásnak, a beleakadásnak a hajfűrtökbe, az, hogy a töviskorona állandó mozgása miatt nem tudta megmozdítani a fejét, nem tudta megtámasztani oly módon, hogy az ne lett volna gyötrelmes. Gondoljátok el, milyen fájdalmas volt meggyötört, fájó, lázas fejem számára a tömeg ordítózása, a fejemre mért ütések, az égető nap. Fontoljátok meg, milyen kint kellett elviselnie szegény agyannak, amely már csupa fájdalom volt a csütörtök esti megerőltetés elviselése után, a pénteki haláltusában, szegény agyannak, amelybe felszállt az egész meggyötört testem láza és a kínzások által kiváltott mérgezés!

És a fejben a szemek, a száj, az orr, a nyelv fájdalma. *Azért, hogy kiengeszteljem a ti pillantásaitokat, amelyek annyira szeretik látni azt, ami rossz, és annyira elfelejtik keresni Istent, hogy kiengeszteljem a sok, sok hazug és piszkos és buja beszédet, amelyet mondotok ahelyett, hogy ajkatokat az imára, a tanításra, a vigasztalásra használnátok. Gyötrődött az orr és a nyelv, hogy kiengesztelje falánkságokat és érzékes szaglásokokat, amelyekkel elkövetitek a földi tökéletlenségektől kezdve a súlyosabb bűnöket, és a felesleges ételek utáni sóvárgás bűnét, a könyörtelenséget az iránt, aki éhez azokra az ételekre, amelyeket ti megengedhetek magatoknak sokszor tilos nyereszkedés által.*

Az én szerveim nem voltak mentesek a szenvedéstől. Egyikük sem. Fuldoklás és köhögés a barbár ostromozás által összetört tüdőkkal, amelyek vizenyősekké váltak a keresztben levő helyzetükben. A kegyetlen ostromozás által beteggé és kimerültté tett szív szomorúsága és fájdalma, a megelőző erkölcsi fájdalom, a fa nehéz súlya hordozása által okozott fáradtság, a vérveszteség, amit a már kiontott vér okozott. A besűrűsödött epe és lép, az összetört vesék, amelyek már nem működtek. Láttad a véraláfutásos koronát, ami veséimet vette körül. A ti tudósaitok, hogy igazolják a ti hitetlenségeteknek az én szenvedésem bizonyítékát, ami a Halotti Lepel, megmagyarázzák, hogy a vér, a holttesten levő izzadság és a végtelenül kifáradt test vizelete, összekeveredve a fűszerekkel, hogyan tudta természetes módon létrehozni az én kimúlt és meggyötört testem képét.

Jobb lenne hinni anélkül, hogy sok bizonyítékra szorulnátok. Jobb lenne azt mondani: „Ezt Isten művelte”, és áldani Istent, aki megengedte nektek, hogy keresztre feszítésemnek és az azt megelőző kínzásoknak kétségbevonhatatlan bizonyítékával rendelkeztek. De, mivel most már többé nem tudtok a gyermekek egyszerűségével hinni, hanem tudományos bizonyítékokra van szükségetek – szegény a ti hitetek, amely a tudomány támasza és ösztökéje nélkül nem tud egyenesen állni és járni – tudjátok meg, hogy vesémnek a vad ostromozás által elszenvedett zúzódásai voltak leghatalmasabb vegyi tényezői a halotti lepel csodájának. Veséimet szinte összetörte az ostromozás, többé nem voltak képesek működni. Képtelenné váltak a szűrésre, és a vizelet felhalmozódott, és vérembe, testembe kerülve, a húgyvérűség mérgezésének szenvedéseit okozta, és holttestemen keresztül kiszivároghva létrehozta a nyomokat a vásznon. De aki közületek orvos, vagy húgyvérűségtől szenved, fel tudja fogni, milyen kínokat kellett nekem okoznia a húgyvérűség mérgeinek, amelyek annyira bőségesek voltak, hogy képesek voltak létrehozni az eltörölhetetlen nyomokat.

A szomjúság. Milyen gyötrelmem a szomjazás! Láttad. A tömegben nem volt egyetlen egy sem, aki azokban az órákban egy csepp vizet tudott volna adni nekem. A vacsorától kezdve többé nem volt semmiféle üdítő italom. És a láz, a nap; a meleg, a por, a vérveszteség igen erős szomjúságot okozott Üdvözítőiteknek!

Láttad, hogy visszautasítottam a mirhával kevert bort. Nem akartam enyhíteni szenvedésemet. *Amikor valaki felajánlja magát áldozatként, **áldozatnak kell lennie**, minden jámbor egyezkedés nélkül, minden megalkuvás nélkül, minden enyhítés nélkül. Ki kell inni a kelyhet úgy, amint kapja. Meginni az ecetet és az epét egészen az aljáig. Nem a kábítószeres bort, amely eltompítja a fájdalmakat.*

Ó, az áldozat sorsa ugyancsak kegyetlen! De boldog, aki ezt választja sorsának!

Ez a te Jézusod szenvedése ártatlan testében. És nem beszélek neked a kínokról, amelyeket Anyám iránti szeretetem és az ő szenvedése miatt álltam ki. *Ő akarta ezt a szenvedést.* De számomra ez volt a leggyötrelmesebb kín. Csak az Atya tudja, mit szenvedett Igéje lélekben, erkölcsileg, testileg! Az Anya jelenléte, ha a legkívánatosabb dolog is volt szívem számára, amelynek *szüksége* volt arra a vigasztalásra a végtelen elhagyatottságban, amely körülvette, *az Istentől és az emberektől való végtelen elhagyatottságban*, mégis gyötrelmem volt.

Neki ott kellett lennie, mint hús-vér angyalnak, hogy meggátolja a reménytelenség ellenem irányuló támadását, ahogyan a szellem-angyal is megakadályozta azt a Getszemániban. Ott kellett lennie, hogy egyesítse fájdalmamat az övével a ti megváltástokért. Ott kellett lennie, hogy fogadja az emberi nem Anyjaként való beiktatását. De látnom őt meghalni minden megremegésemre, a legnagyobb fájdalmat okozta nekem. Még az árulás, még annak ismerete, hogy áldozatom sokak számára hasztalan lesz, sem hasonlítható össze ezzel. *Pedig ez a két szenvedésem néhány órával ezelőtt oly nagynak látszott számomra, hogy vért izzadtam miattuk.*

De te láttad, mily nagy volt Mária abban az órában. A szenvedés nem gátolta meg abban, hogy jóval erősebb legyen Juditnál. Az őlt. *Őt megölték Gyermeikén keresztül.* És nem szitkozódott, nem gyűlölt. *Imádkozott, szeretett, engedelmeskedett. Mindig az anya volt, egészen addig, hogy gondolt arra, azok között a gyötrelmek között, hogy Jézusának szüksége*

volt szüzi fátylára, ártatlan teste számára, hogy szemérmességét megvédje. *Ő értett ahhoz, hogy ugyanakkor, amikor a mennyei Atya Leánya volt, engedelmeskedjen az Ő rettenetes akaratának abban az órában.* Nem szitkozódott, nem lázadott. Sem Isten, sem az emberek ellen. *Megbocsátott ezeknek. „Legyen”-t mondott Annak.*

Utána is, hallottad: „Atyám, szeretlek, és te szerettél minket!” Emlékezteti rá magát, és hirdeti, hogy Isten szerette őt, és ő megújítja szeretetének felindítását. *Abban az órában! Miután az Atya átdöfte őt, és megfosztotta létezésének értelmétől.* Szereti Őt. Nem mondja: „Nem szeretlek, mert lesújtottál rám.” Szereti Őt. És nem *saját* fájdalma, hanem a Fia által elszenvedett fájdalom sújtja le. Nem kiált fel azért, hogy az ő szívét összetörték, hanem azért kiált fel, hogy az enyémet átdöfték. Ennek okát kérdezi az Atyától, nem saját fájdalmának okát. Kérdezi okát az Atyától, az Ő Fiuk nevében.

Ő igazán Isten Jegyese. Ő igazán az, aki Istennel kötött házassága által fogant. Ő tudja, hogy nem emberi érintkezés által szülte meg Gyermekeit, hanem egyedül az égből leszállt Láng hatolt be szeplőtelen méhébe, és helyezte el ott az isteni Csírat, az Emberisten Testét, az Istenembert, a világ Megváltóját. Ő tudja, és mint jegyes és anya kérdezi az okát ennek a sebnek. A többinek meg *kell*ett történnie. De ennek, amikor már minden beteljesedett, miért?

Szegény Mama! Volt egy miért, amit a te fájdalmadnak nem volt megengedve elolvasni az én sebemet illetőleg. *Az volt az ok, hogy az emberek láthassák Isten Szívét.* Te láttad azt, Mama. És soha többé nem fogod elfelejteni.

De látod? Mária, annak ellenére, hogy abban a pillanatban nem látja annak a sebnek természetfeletti okait, rögtön arra gondol, hogy az nem ártott nekem, és áldja ezért az Istent. Szegény Mama azzal nem törődik, hogy az a seb neki nagyon fáj. Nekem nem okozott fájdalmat, és ez elég neki, és arra szolgál, hogy áldja Istent, akinek azt felajánlja.

Egyedül azt a kis megerősítést kéri, hogy ne haljon meg. Szüksége van rá a születő Egyháznak, aminek Anyjává vált néhány órával ezelőtt. Az Egyháznak, mint egy újszülöttnak, szüksége van a gondozásra és az anyai tejre. Mária megadja azt az Egyháznak, támogatva az apostolokat, beszélve nekik az Üdvözítőről, imádkozva az Egyházért. De hogyan tudta volna ezt megtenni, ha ezen az estén meghalt volna? Az Egyház, amely még néhány napig Fő nélkül marad köztük, árvává válna, ha Anyja is meghalna. És az árva újszülöttek sorsa mindig bizonytalan.

Isten sose hagyja meghallgatás nélkül az igazságos imát, és megvigasztalja gyermekeit, akik bíznak benne. Mária tapasztalja ezt Veronika vigaszában. Ő, a szegény mama, rászegezte szemét az én élettelen arcom képére. Nem tudott ellenállni ennek a látványnak. Többé már nem az Ő Jézusa ez, megöregedve, felduzzadva, lezárt szemmel, amely nem nézi őt, eltorzult ajakkal, amely nem beszél, és nem mosolyog. De íme, egy arc, amely az élő Jézusé. Fájdalmas, megsebzett, de még élő. Íme, tekintete, amely őt nézi, ajka, amely azt látszik mondani: „Mama!” Íme, mosolya, amely még üdvözli őt.

Ó, Mária! Keresd Jézusodat fájdalmadban! Ő mindig eljön majd, és rád néz, hív téged, rád mosolyog. Megosztjuk majd a fájdalmat, de egyesülve maradunk!

Kis János, János megosztotta Máriával és Jézussal a fájdalmat. Légy mindig olyan, mint János volt. Ebben is. Már mondtam neked. „Nem a szemlélődések és diktálások miatt leszel nagy, azok az enyéim. Hanem szereteted miatt. És a legnagyobb szeretet abban áll, hogy részt veszel a szenvedésben.” Ez módot ad arra, hogy felfogd Isten legkisebb vágyait, és minden akadály ellenére megvalósítsd azokat.

Figyeld meg, milyen eleven és finom érzékenységgel viselkedik János csütörtök estétől péntek éjjelig. És azon túl. De figyeljük meg őt ezekben az órákban.

Egy pillanatnyi megijedés. Egy órányi nehézkesség. De, legyőzve az álmodást az elfogatás izgalmával, és a szeretet felindulásával, jön, magával vonszolva Pétert, hogy a Mesternek vigasztalása legyen, látva az apostolok Fejét és a Kedvelt apostolt.

És utána az Anyára gondol, akinek valamelyik kegyetlen odakiálthatta az elfogatás megtörténtét. És hozzá megy. Ő nem tudja, hogy Mária *már átéli* Fiának szenvedéseit, és hogy, míg az apostolok aludtak, ő virrasztott és imádkozott, átélve a haláltusát Fiával. János nem tudja. És hozzá megy, és előkészíti a hírré.

És utána ide-oda jár a ház és a bíróság között, a ház és Heródes királyi palotája között, és a háztól a bíróságig. És ezt tenni, azon a reggelen, átmenve a gyűlölettől megrészegetett tömegben, amikor ruháiról láthatják, hogy galileai, nem kellemes dolog. De támogatja őt a szeretet és ő nem magára gondol, hanem Jézusnak és Anyjának szenvedéseire. Megkövezhették volna azért, hogy a názáreti követője volt. Nem számít. Ő dacol mindennel. A többiek elmenekültek, elrejtőztek, az okosság és a félelem vezeti őket. Őt a szeretet vezeti, és helyt áll és mutatkozik. Ő tiszta ember. *A szeretet virul a tisztaságban.*

És ha irgalmassága és józan parasztesze arra indítják, hogy távol tartsa Máriát a tömegtől és a bíróságtól – ő nem tudja, hogy Mária megosztja Fiának *minden* kínját, lelkileg szenvedve el azokat – amikor úgy ítéli, hogy itt az ideje, hogy Jézusnak szüksége van az Anyára, és hogy nem szabad tovább Máriát elválasztva tartani a Fiútól, hozzá vezeti őt, támogatja és megvédi.

Mi ez a maroknyi hívő: egy férfi, aki gyenge, fiatal és nincs tekintélye, néhány asszony élén, egy állatias tömeggel szemben? Semmi. Egy kis kupac levél, amelyet a szél szétszórhat. Egy kis bárka a viharos óceánon, amely elsüllyesztheti. Nem számít. *Az ő ereje és vitorlája a szeretet.* Megy, ezzel felfegyverkezve, és ezzel védi meg az Asszonyt és az asszonyokat mindvégig.

János rendelkezett a részvevő szeretettel, mint senki más a világon, Anyámat kivéve. Ő a feje azoknak, akik szeretik ezt a szeretetet. Ebben a te mestered. Kövesd példáját, amit neked ad a tisztaságban és a szeretetben, és nagy leszel!

(1944. febr. 20.; 176-184)

Elhagyatottság

Jól fontold meg: *a bűn (az eredeti bűn) a gyökere minden bűnnek. Az egyik a másiktól születik. A rossz tengere növekszik. És Isten nem tud lehajolni oda, ahol látja a bűn szeretetét.* És ha fájdalmas, hogy az ártatlanok szenvedjenek egy általános vezeklés által, *igazságos, hogy azok, akik nem tudják gyökerestől kitépni szívükből a bűnt, megtapasztalják az elhagyatottságot Istentől, annak minden mérgével, amely marja a bensőt és kiáltásban tör ki a görcs miatt, amint én is felkiáltottam, én, aki nem kiáltottam fel az ostorozás, a tövisek, a szegek okozta gyötrelmek miatt.*

És még mindig azt mondom nektek: „Maradjatok egyesülve velem! Csak én voltam egyedül, amikor az Atyához imádkoztam. De ti nem vagytok egyedül. Veletek van az Üdvözítő, a Magasságbeli Fia. Kérjétek az Atyát velem, az én nevemben!”

És neked, kis János, azt mondom, hogy te így látsz engem, mert valóban értetek kiáltok fel, magamévá téve mostani kínjaitokat, hogy legyőzzem az Atya Igazságosságát, aki annyira meg van bántva, hogy nem akar irgalmasságot gyakorolni. A szeretet, amit irántatok érzek, és a részvét, amit irántatok táplálok, a titokzatos keresztre feszítés fájdalmait okozzák nekem, és felkiáltok, felkiáltok a ti nevetekben, hogy rávegyem az Atyát, ne hagyjon titeket tovább magatokra.

A Sátán órája ez. De ti, akik az én kísérőim vagytok a földön, ti, áldozati lelkek, vigyétek áldozatotokat a csúcspontig, vigyétek el azt a délután harmadik órájának gyötrelméhez, és maradjatok hűségesek az elhagyatottságnak abban az óceánjában is, amely azé az óráé, és mondjátok velem: „Istenem, Istenem.” Töltsük be imánkkal az eget, lelkek, akik követtek engem abban, hogy áldozatotok által testvéreitek üdvözítőivé teszitek magatokat. Hogy az Atya méltatlankodása részvétté váljék, és kiengesztelődjék Igazságossága. Még az egyszer.

(1944. febr. 27.; 217-218)

Engedelmesség

Azt akarom, hogy megfontolj, és veled sokan, egy erényt, amelyből nagy jó származik rátok. A legnagyobb jó, míg annak ellentétjéből nagy rossz jött rátok: a legnagyobb rossz. Már beszéltem neked róla, de szenvedésed miatt nem jegyezted meg szavaimat. Megismétlem, mert fontosnak tartom, hogy birtokában legyetek.

Mivel végtelenül szerettelek titeket, Megváltótok akartam lenni. De nemcsak a Bölcsesség által lettem azzá, nemcsak a Hatalmam által, még csak nem is a Szeretet által. Ez három jellegzetesség, három isteni ajándék, amely az emberi nem megváltásában közreműködik, mert oktat titeket, felráz titeket a csodákkal, megvált titeket az áldozattal.

De én az Ember voltam. Ember lévén, birtokolnom kellett azt az erényt, amelynek elvesztése elvesztette az embert, és azzal kellett megváltanom titeket. Az ember elveszett, mert engedetlen volt Isten kívánsága iránt. Nekem, az Embernek, meg kellett váltanom titeket, engedelmeskedve Isten kívánságának.

Azt mondja Pál, hogy én „földi életemben hangosan kiáltozva, könnyek között imádkoztam, s könyörögtem ahhoz, aki meg tudta menteni az embert a lelki haláltól, és hódolatoméért meghallgatásra találtam.” (Zsid 5,7) És hozzáteszi, hogy elérkezve a tökéletességre azáltal, hogy az engedelmesség által megtanultam annak teljesítését, az örök üdvösséget szereztem mindazoknak, akik engedelmeskedtetek nekem. (8-10) Pál, a szavakkal, amelyeket a Lélek igazzá tesz, mondja, hogy én, Istennek emberré lett Fia, az engedelmességgel *jutottam el a tökéletességre*, és ezáltal Megváltó tudtam lenni. Én, az Isten Fia. Én az engedelmességgel értem el a tökéletességet. Az engedelmességgel váltottam meg.

Ha mélységesen elméltetek erről az igazságról, tapasztalnotok kell azt, amit az tapasztal, aki egy kis tengeri öböl fölé hajolva, erősen nézi a tenger mélységét és mérhetetlenségét. Úgy tűnik neki, hogy behatolt ebbe a folyékony mélységbe, amelynek nem ismeri mélységét és határait.

Az engedelmesség! Végtelen tenger és mélység, amelybe előbb én merültem bele, hogy visszahozzam a Világosságra azokat, akik a bűn hajótöröttjei. Tenger, amelybe bele kell vetniük magukat az Isten igazi gyermekeinek, hogy saját maguk és testvéreik megváltói legyenek. Tenger, amelynek nemcsak nagy mélysége és nagy hullámai vannak, hanem alacsony, homokos partjai is, és könnyű hullámocskái, amelyek szinte tréfálkoznak a parti homokkal, oly kedvesek a gyermekekhez, akik játszanak velük.

Az engedelmesség nemcsak a nagy órákban fontos, amelyekben engedelmeskedni a halált jelenti, amint én is tettem, amelyben engedelmeskedni annyit jelent, mint elszakadni egy Anyától, amint én tettem, amelyben engedelmeskedni a lemondást jelenti saját otthonáról, amint én tettem, elhagyva az eget értetek. *Az engedelmesség minden óra kis dolgaiban is szükséges, zsémbelődés nélkül, ahogy azok jelentkeznek.*

Mi a szél? Vihar, ami mindig meggörbíti az évszázados fák csúcsát, lehajtja, letöri, a földre dönti azokat? Nem. Az is szél, amely gyengédebb az anyai simogatásnál, megfésüli a mezők füveit és a növekvő búzát, és hullámoztatja, mintha gyengéden megborzongana a zöld szárak teteje, örömeiben, hogy megérintette a gyengéd szél. *A kis dolgok az engedelmesség gyengéd szelei.* De milyen jót tesznek nektek!

Most tavasz van. Ha a vér nem csúfítaná el, milyen kedves lenne ez az évszak. (Az akkor dúló világháborúra céloz.) A növények, amelyek tudják szeretni a Teremtőt és engedelmeskednek neki, készen állnak az új ruha felvételére, ami smaragdzöld, és mint a jegyesek virágokkal övezik fel magukat. A mezők hímzéseknek látszanak, virágokkal teletűzdelt bársonynak, az erdők illatos plüssök a zöld csúcsok madárdaltól zengő boltozata alatt. De ha nem volna a gyengéd áprilisi szél, és nem volnának a márciusi bolond szelek is,

hány virág megtermékenyítés nélkül és hány mező víz nélkül maradna! A virágok és növények akkor arra születnének, hogy céltalanul meghaljanak. A szél úzi a felhőket és így megöntözi azokat, a szél megcsókolja a virágokat, elhossa a távoli csókukat, és vidám futásával ágról ágra, fáról fára, gyümölcsről gyümölcsre, megtermékenyíti a virágokat, amelyekből a gyümölcsök lesznek.

Az engedelmesség is aprópénzre váltja az összes kis dolgokat, amelyeket Isten nektek ad a nap eseményein keresztül. *Azt teszi, amit a szél tesz a mező és a gyümölcsös növényeivel és füveivel. Belőletek, virágok, gyümölcsöket csinál.* Gyümölcsöket az örök életre.

Nagyon boldogok azok, akik a Szeretet forragatójától és saját szeretetükétől elragadva, teljesen feláldozzák magukat, a kis megváltókat, akik engem folytatnak, akik teljesítik az engedelmesség lényegét, és az én szenvedésemnek ugyanabból a kelyhéből isznak. De boldogok azok is, akik nem égnék attól, hogy azt mondják a Szeretet viharának: „Szeretlek, íme, végy magadhoz engem!”, de meg tudnak hajolni a Szeretet enyhe szelére, amely fokozatosan tudja növelni az embernek, saját fiának erőit, és meg tudja adni mindenkinek azt, amit az el tud viselni.

Nektek, gyermekek, úgy tűnik, és ma mindennél inkább úgy tűnik, hogy a megpróbáltatás sokkal felülmúlja erőtöket. *De ez azért van, mert ti megmerevültök. Azért, mert kevélyek és bizalmatlanok vagytok. Magatoktól akartok cselekedni, és nem hagytokoztok rám.* Nem vagyok hóhér. Az vagyok, aki szeret titeket. Jó Atya vagyok. És ha nem tudom megsemmisíteni az Igazságosságot, növelem ellensúlyozására az Irgalmasságot. Annyival növelem, amennyire növekszik az Igazságosság a büntények, a káromlások, a Törvénynek való engedetlenség miatt, ami elborítja a földet.

Hajótörést szenvedtek benne. Az ártatlanok, a szinte ártatlanok, a bűnösök, a nagy bűnösök, hajótörést szenvednek benne. De ha az utolsók számára a hajótörés végső fokon a Sátán mélysége lesz (az élet végén a lelkiismeret-furdalással, amely őket mardossa, és ami nem ad nekik békét annak ellenére, hogy tettetik azt), a másik két csoport számára végső fokon az én Irgalmasságom lesz, a szinte ártatlanoknak, és az én Szívem az ártatlanoknak. De az Irgalmasság és a Szív már az eget jelenti, és ezek számára, a föld vigaszai után, amelyet nem tagadok meg tőlük, már készen áll az ég. És te tudod ezt.

Egy más dolgot is mondtam lelkednek, de lelked nem tudta leírni azt, mert tested nagyon kimerült. Megismétlem neked.

Mindezekben a tanításaimban egyetlen oktatás vagy látomás sincs anélkül, hogy én ne követném nevelési tervemet, amit ti nem értetek, vagy késedelmesen és részben értetek csak meg. Ha a felismerés fényénél elmélkednétek, megláthatnátok, hogy a leckék, amelyeket nektek adok a diktálásokkal és a szóvivő szemlélődéseivel, mindig kapcsolatban vannak a közeljövő eseményeivel. Így teszek, hogy természetfeletti segítséget nyújtsak nektek. Ezek az oldalak, feltéve, hogy a világ nem veszi el teljesen a fejét, sok jót tesznek a jövőbeli lelkeknek is, mert az örök Tudás tanításait tartalmazzák; de számotokra, akik ebben a végzetes órában éltek, vezetőül és vigasztalásul is szolgálnak a mai időkben.

Ti is, mint Pál első keresztényei, „kissé elgyengültetek a megértést illetően... és újból szükségetek van még arra, hogy Isten szavainak első elemeire tanítsalak meg titeket, mert tejjre van szükségetek, és nem szilárd táplálékra.” (Zsid 5,11-12) Visszatértetek a gyermekséghez, nem az ártatlanságot és egyszerűséget illetően, nem a biztos hit miatt, hanem mert képtelenek vagytok a hit szerint járni és megérteni annak igazságát.

Annyira visszafejlődtek! Az Igazságosság szavai csak hangok, amelyek megütik fületeket, de nem értetek meg. Nem alakítjátok át az Élet kenyerévé. Nem tudjátok ezt tenni, mert nem szívjátok fel magatokba. Szellemetek, bűnös közömbösségetek miatt, a bűnnel való bűnös rokonszenvezésetek miatt, a gyermekség betegségébe esett, és többé nincs része abban a folyadékban, ami képessé teszi arra, hogy a hitben felnőttek szilárd ételét egye táplálékául.

Vagy nem vagytok vallásosak, vagy vallásosságotok kimerül a látványosságokban és az érzelmes gyakorlatokban.

De tudjátok, mit jelent a „Vallás”? *Jelenti Isten és Törvénye követését*, nemcsak szép himnuszok éneklésével, szép körmenetekkel, szép szertartásokkal, előkelő szentbeszédnek meghallgatásával, tagsággal a különféle társulatokban. Mindazzal, ami kielégíti érzelmeiteket. És semmi más. *A vallás azt jelenti, hogy az állati emberből félisten embert formáltak. A vallás által meg kell semmisíteni az állatiasságot, annak különböző formáiban, amelyek a testtől a gondolatokig terjednek.* El az ingyenkedéssel, le a fényűzéssel, el a fősvénységgel, a jóra való tétlenséggel, öljétek meg a hazugságot és a kevélységet! Legyetek tiszták, szeretetteljesek, alázatosak, becsületesek, legyetek egyszóval olyanok, amilyeneknek Isten akar titeket, és amire én tanítottalak titeket! Akkor felnőttek lesztek a vallásosságban, a hitben, emberekké lesztek, „járatosak lesztek a jó és rossz megkülönböztetésében a gyakorlat révén.”

Ezért jövök, hogy kioktassalak titeket a tökéletesebb felől, félretéve az elemi oktatásokat, mert a tökéletességre akarok elvinni titeket. Kevesen vagytok: azok, akik éheztek az Igazságosságot, éheztek az Igazságra, éheztek a Bölcsességre. De ezek számára, az én áldottjaim számára egy kenyeret adok, ami segíti őket abban, hogy mindjobban megízleljék a másik Kenyeret, amely én vagyok az Oltáriszentségben. Nyilvános életemben is tovább mentem: beszédem Kenyere megelőzte a Szentség kenyerét. Mindig annak kell Erre előkészítenie. Ezért van a tanító Egyház. Hogy folytassa tanítói szolgálatomat, és képessé tegyen titeket arra, hogy a Szentségből a legnagyobb életerőt vonjátok ki.

Jaj azonban azoknak, akik, miután megvilágosításban részesültek, jobban szeretnek visszatérni a sötétséghez. Jaj azoknak, akik miután megízlelték az égi étket, jobban szeretik a Sátán falatjait. Jaj azoknak, akik miután megismerték a Szentlélektől az Igazat, vadállatokká válnak, megszenteltelenítve önmagukat! Nem lehetséges, hogy miután lezuhantak, visszatérjenek a bűnbánathoz. *Amennyire megbocsátom az ember gyengeségét, olyan kérlelhetetlen vagyok az iránt, aki meg akar maradni a Rosszban, miután önként a Rosszat választotta királyának.*

És ti, akiknek megadom, hogy megízleljétek Isten újból kiáradó szavának édességét, hogy elnyomja a túlságos papi némaságot, a túlságos lanyha hamut, ott, ahol élénk tűznek kellene lennie, amely kiárad, hogy közömbösítse új tanítványaimban a Sátánnak a földön keringő mérget, ti, akik számára felemelem az én emberi napjaimnak és a jövő század titkainak fátylát, legyetek méltók az ajándékra! Válgatok kemény kalászokká, és nem száraz szalmává, amely készen áll a tüzelésre! Kalászok az örök búza számára. Ujjá fogtok születni az égben.

Ó, öröm a világon kívül lenni! Öröm ott lenni, ahol Isten van! Amikor kileheltem lelkemet, vissza tudtam térni, hogy lássam az Atyát, megízleltem a boldogságot, úgy, amint sose ízleltem meg azt az örökkévalóságtól fogva. És ez tovább tart, mert most már tudom, mit jelent elválasztva lenni az égtől, Istentől. Minden tapasztalatot elszenvedtem magamban. Azért, hogy meg tudjalak védeni titeket a Magasságbelinél. De igazán mondom nektek, hogy boldogságom a tietek lesz, amikor itt lesztek, a számkivetésen kívül, velem, az Atya mellett, a Szeretet Hazájában.

A Szeretében, gyermekeim. Ott, ahol többé nincs gyűlölet vagy büntény, nincs többé sírás és rettegés.

(1944. márc. 6.; 261-265)

Engesztelés a zárdákban

Érted, miért vannak zárdák? Mi a célja létezésüknek?

Nem mindenkinek van ideje az imára, mert lefoglalja őket a tevékeny élet. Igaz, hogy a becsületes tevékenység már ima, és azért igazolva vannak azok, akik munkájukkal imádkoznak. De az embernek sok szüksége van, és sok ember egyáltalán nem imádkozik. Mindazokért, akik nem akarnak, vagy nem tudnak olyan módon imádkozni, hogy minden napjuk rendelkezék a tiszteletadásnak azzal a számával, amit az Istenség kér (gondolatok arra, hogy az égben nem szűnik meg az Isten dicsőítése), imádkoznak a zárdában lévők. Imádkoznak Istenhez, hogy megtiszteljék Őt, imádkoznak, hogy engeszteljék, imádkoznak, hogy kérjék. Ők a felemelt karok azok fölött, akik harcolnak, és mindenkiért kérnek.

Te, házadban, kis zárdában élő vagy, aki imádkozol mindenkiért. De szeretetednek oly kiterjedtnek kell lennie, mint amilyen a világ! Még több: mint az egész Teremtés, és be kell hatolnia az égbe is! Sőt ezzel kezd!

Imádkozzál Istent dicsérve és engesztelve a sok káromlásért!

Imádkozz azokért, akik nem imádkoznak!

Imádkozz az Egyházért!

Imádkozz – az újra Lőrinc vértanúként tündöklő – papságért, amely nélkül, mindinkább bálványimádókká lesztek!

Imádkozz az emberi társadalomért, hogy menjen Istenhez, ha üdvözülni akar!

Imádkozz a hazáért, hogy békében és jólétben éljen!

Imádkozz a szenvedőkért, az éhezőkért, a hajléktalanokért!

Imádkozz a kételkedőkért, akik érzik, hogy a reménytelenség hatalmába keríti őket!

Imádkozz, imádkozz, imádkozz!

Végül, imádkozz magadért!

Ne féljete! Ha ti, akik mindenkiért imádkoztok, nem imádkoztok magatokért, én imádkozom értetek az Atyához. Legyetek nyugodtak!

Az imádkozó lelkek a világban, azok, akik számára betegségük nem rájuk kényszerült téltenség, hanem szent tevékenység, a kis zárdában élők, akiket én szétszórok, mint virágokat, a világon, hogy segítsen a nagy zárdában élőket; és a fáradhatatlan imának ezzel a teljességével engeszteljem az Atyát, és enyhülést adjak az emberiségnek.

(1944. márc. 16.; 265-266)

Bolondok!?

Mindig nagyon viszonylagos, hogy egy ember mennyire képes a nagylelkű szeretetre és annak megjutalmazására, aki szereti őt. De Jézusotok felülmúl minden emberi vágyat és minden határt az elégtételben. Mivel Jézusotok Isten, és nektek, akik nagylelkűek és szeretők vagytok – mert ezt az oldalt, különösen hozzátok intézem, lelkek, akik nem elégedtek meg azzal, hogy engedelmeskedtek a parancsoknak, hanem elfogadjátok a tanácsot, és szent hősiességgel ösztökéletek szereteteteket irántam – én adok, isteni bőkezűséggel és a jó Istenével.

Létrehozom a csodát értetek, hogy cserébe örömet adjak mindazért az örömért, amit nekem adtok. Magam pótlom, amennyiben nektek hiányzik, vagy felkeltem, amennyire nektek az szükséges. De nem engedem, hogy bármi is hiányozzék nektek, akik megfosztottátok magatokat mindentől az én szeretetemért, annyira, hogy testi vagy erkölcsi egyedüllétben éltek a világban, amely nem ért meg titeket, és amely kigúnyol titeket, és amely, megismételve a régi sértést, amit már nekem, Mestereteknek mondtak, azt kiáltja felétek: „Bolondok!” Vezeklészeteket és megvilágosításokat ördögi jeleknek mondja. Mert a világ a Sátánt szolgálja, és azt hiszi, hogy sátánok a szentek, akik lábbal tapossák a világot, és számolty csinálnak belőle, hogy felszálljanak felém, és elmerüljenek Világosságomban.

De hagyjátok csak, hogy „bolondoknak és ördögöknek” mondjanak titeket! Én tudom, hogy az igazi bölcsesség birtokosai vagytok, a helyes értelemé, és angyali lelketek van halandó testetekben. Én feljegyzem, és nem megy feledésbe egyetlen szeretet-fohásztok sem, amit értem tesztek, és amint megvédelek titeket a világ ellen, mert a világ jobbjával megismertetem azt, amik ti az én szememben vagytok, ugyanígy kárpótollak titeket, amikor eljön az óra, és úgy ítélem, itt az ideje, hogy kelyheteket édességgel töltsen meg.

Csak nekem kellett fenéig ürítenem azt anélkül, hogy mézzel enyhítettem volna. Nekem, akinek az azokra való gondolásba kellett kapaszkodnom, akik majd a jövőben fognak engem szeretni, s így mindvégig ki tudjak tartani anélkül, hogy odáig jutnék, hogy megátkozzam az embert, aki miatt véretem ontottam, és meg tudjam ismerni, sőt több mint megismerni, bele tudjak törődni kétségbeesítő helyzetembe: hogy Isten elhagyott.

De nem akarom, hogy ti is elszenvedjétek azt, amit én elszenvedtem. Túlságosan kegyetlen volt tapasztalatom ahhoz, hogy részesítsek titeket abban. Az, erőteteket felülmúló kísértés lenne. Isten sose oktalan. Üdvözíteni akar titeket, nem elveszteni. Bizonyos, túl kegyetlen óráknak megengedése számotokra lelketek elvesztésével járna, amely meghajlana, mint a túlságosan megterhelt ág, és azzal végezné, hogy megtörve maradna, és megismerné a sarat, miután annyira megismerte az eget.

Én sose ábrándítom ki azt, aki bízik bennem. Mondd, mondd, mondd meg ezt mindenkinek!

(1944. márc. 30.; 313-314)

Beoltás

Tudod-e, hogyan oltanak be egy fát? Kétféle módon. Az egyik, a gyökeres, amikor egy vad fából jó fát akarnak csinálni. Akkor teljesen levágják a lombot, és a megmaradt szegény csonkokra – amelyek, ha a fa beszélni tudna, nyögnének a fájdalomtól – a bevágásokba beékelik az oltvány fiatal hajtásait. Utána bekötözik és várnak. A jó fa nedve összekeveredik a vad fáéval, és ha az, képes az összeforrásra és a vonzásra, a jó nedv átveszi az uralmat és győz. A fa jóvá és gyümölcsözővé válik.

Továbbá a szakértők elérik a tökéletességet, amikor két jó fából egy felsőbbrendű új és jó fát csinálnak. Akkor nem csonkítják meg durván a fát. *Nincs rá szükség, mert már jó.* Csak egymáshoz közelítik a két jó fát, lehorzsolják egy-két ágát annak, amelyiket meg akarják termékenyíteni ezzel a növényházassággal, és a horzsoláshoz – *ami fájdalmas és égető seb, de dicsőséget hoz a fára* – odaközelítik, jó szorosan a termékenyítő fa ágait, és összekötözik úgy, hogy a második bimbói összeforrnak az első sebével, és ágak válnak belőle, amelyek az eredeti jó tulajdonságát egyesítik a beoltott jó tulajdonságával.

Mária, a keresztség, és általában a szentségek teljes oltványok, amelyek az ember rossz fájába, amit az eredeti bűn beszennyezett, beoltják a Kegyelemet, és megtartják azt a következő folyamatos oltásokkal, mert a fa-ember természeténél fogva visszautasítja a kegyelem, az isteni oltás hatásait.

Nem mindig, sőt ritkán, vérem, testem, vértanúságom és a Szentlélek Tüze, képesek belőletek, vadakból, égi gyümölcsöt hozó fákat csinálni. Hiányzik belőletek az akarat, hogy azokká legyetek. De azokban, akikben megvan ez az akarat – és az az „én” szeretet-énekének uralkodó hangja – a Szeretet egy másik oltást végez. És az a velem való összeforrás. Akkor én kézen fogom, és a seb, amely sose gyógyul be teljesen az én kezemen, átárasztja hevét és csíráit a ti lényetekbe, és eltörölhetetlenül megjelöl titeket a tűzzel.

Nem szükséges lefejezni titeket, mint az első oltásnál teszik. A Kegyelem már bennetek van. De szükség van arra, hogy a Fájdalom, az én Hírnököm meghorzsoljon titeket, hogy befogadhassátok közvetlen életerővel, az én jótékony érintésemet. És minél nagyobb a seb, amely titeket megsebez, annál több hely van ott, hogy én titeket az én Sebeimhez közelítsek. Ha egészen egy seb vagytok, ha fejetektől lábatokig nincs más csak horzolás és fájdalom, íme, akkor én magamhoz szorítalak titeket, és minden Sebemnek megfelel egy a tietek közül, és mintegy lelki vérátömlesztés által a Vér tölem, a megsebzettől, átmegegy belétek, a megsebzettekbe. A szenvedés rettenetes. Tudom. De amit kivált, az magasztos.

Én elhelyezkedtem rajtad, Mária. Te nem veszed észre. Nem tudod észrevenni, mert haldokolsz a fájdalomtól. Én, déltől délután háromig nem láttam többé még Anyámat sem... A fájdalom csak arra képesített engem, hogy érezzem a szenvedést. Az ég, a nap, a tömeg, a kiáltások és sóhajtások, a szél füttyülése, mind megsemmisült a megváltás végső haláltusájának rettenetes fájdalmában. Tudtam, hogy Anyám a kereszt lábánál van. De a fájdalom, inkább, mint a sötétség, fokozatosan elrejtette őt előlem. Az Isten által megbüntettetnek és elhagyottnak a fájdalma. És csak én tudom, mennyire szerettem volna látni őt, hogy vigasztalást találjak abban az elhagyatottságban!...

De most megfogom kezedet, és azt mondom: „Szállj le keresztedről, és jöjj velem, a sötétségen kívülre, egy rövid órára. Beszélni akarok neked egy pontról, amit valaki, aki kedves nekem és neked, mondott, de amiről nem beszéltem előbb, mert erre az órára tartogattam.”

Péterem mondta: „...Ellenségetek, a Sátán, ordító oroszlán módjára ott kószál körülöttetek, és keresi, kit nyeljen el. Erősen álljatok neki ellen a hitben, hisz tudjátok, hogy testvéreiteket is ezek a szenvedések sújtják a világban.”

Afrika vidékein, ahol az oroszlán lakik, tudják az emberek és a vadállatok, hogyan viselkedjenek vele szemben. Egyszer magammal vittelek keletre, egy dűsvízű forráshoz... és azt mondtam neked: „Légy olyan, mint ez!” Most magammal viszlek az örök erdőkbe, amelyekben óriási fák vannak, dédunokái azoknak, amelyek a semmiből merültek fel, az Atya akaratára, és amelyeket az ősatyák csodálkozó tekintettel vettek szemügyre. Így látni fogsz valami különbözőt attól, ami téged elbűsít.

Nézd! Magasan, az ég ellenében, amely sötétebb kék, mint az én szemeim, állnak ezeknek az ezredéves zöld óriásoknak a csúcsai. És összefonódik az egyik a másikkal, hogy beszéljen ott fent, a szeleknek és a csillagoknak, az alattuk levő eseményekről, amelyeket azok nem látnak, mert a zöld tető elrejtje előlük.

Lent van az aljnövényzet, sűrű, mint egy útvesztő, a folyondárok össze vannak kuszálva a gyökerekkel, amelyek kígyóknak látszanak, és fel vannak díszítve az áruló nyakláncokkal, amelyek a lesben álló kígyók. Még lejjebb a sűrű, bársonyos fű, amely ezernyi nedvtől gazdag szűztalajon nőtt, és amelyen kellemes legelőt és nyughelyet találnak az antilopok és a gazellák, és táplálékot a mindenféle színű énekes madarak. Virágok, páfrányok, nyakláncok, párták, zöld barlangok, mohás barlangok, és friss vízerek, és zöld fény, megpihenve a közepén, a napon, amely vakít ott, ahová behatol, az utakon, amelyeket fáradságosan nyitott az ember, vagy egy víztükör mentén, amely oly nagy, hogy kényszeríti a növények mennyezetét, hogy megnyíljanak egy zöld kútban. Ebben az erdőben király az oroszlán. Semmi más sem száll szembe vele azok között, amik futnak vagy ugrálnak, csúsznak vagy másznak, repülnek vagy járnak. Az ember, aki elhalad fegyvereivel az erdő szélén, vándorolva a legelők vagy a piac felé, készít a maga és a hozzá tartozók számára körülkerített helyeket, hogy bezárja oda a nyáját a hideg és nyugodt éjjeleken. Az állatok meghúzzák magukat a sűrűben, vagy összekuporodnak a magas fákon, amint leszáll az éjszaka, hogy megmeneküljenek a támadástól. Mert az oroszlán nem támad addig, míg a nap az égen van. Várja az éjszakát, a hold csalárd árnyékát, vagy a mély sötétséget, zsákmánya számára. Kimegy és ordít, amint jön az este. Ordít az ember körülkerített helyei körül, és az állatok barlangjai körül. Nem hatol be. Vár. Várja az oktalant, aki kimegy menedékéből.

Mennyi oktalanság mindig! Vágy az enyhülés után, kíváncsiság, hogy lásson valamit, sietés, hogy elérkezzék valahová. Az oroszlán ott van. Vár, előre ízelve a zsákmány ízét, türelmetlenül verve saját oldalait, haragjában a hosszú várakozás miatt, és körbejár, keresve a pontot, ahol kijön majd az oktalan, és amikor megtalálja, elhelyezkedik, vagy tanulmányozza a szokásos járás jelét, és lesben áll. És most hallgat, mert tudja, hogy az oktalan jön: Hallgat, hogy elhitesse, nincs többé ott. *És sosincs jobban ott, mint amikor hallgat.*

Mária, az ördög úgy tesz, mint az oroszlán. *Körbejár lelketek körül, kihasználva a napnyugtát. Nem mer kimenni és támadni addig, míg a nap magasan áll lelketek fölött. Ordít, de nem támad.* És mit számít, ha ordít? Hagyd, hogy veszettül ordítson! Maradj a Nap alatt, Istenednél, és ne félj! Nem látod többé a Napot? De Ő létezik. Ha a megpróbáltatásnak egy órája megvakít téged, tudd érezni melegét, még ha nem láthatod is tekintetét. Nem tudod, hogy meghalnál, megfagyva, ha Napod meghalna számodra? Ha él lelked, annak ellenére, hogy Isten azt megvakította, az azért van, mert a Nap még csókol téged.

Ó, ha a lelkek tudnának mindig az örök Nap alatt maradni, és a megpróbáltatás sötétjében nem mennének ki a Nap delelőpontja alól, hanem azt mondanák: „Helyemen maradok. Itt, ahol hagyott engem, Isten megint megtalál, mert én nem változtatom meg hitem és szeretetem gondolatát!”

Az oroszlán körüljár, keresve a nyílást, hogy kinyújtsa karmait, és megragadja az óvatlant, aki túl közel áll a nyíláshoz: a *kísértéshez*. Vagy várja, hogy az kilépjön: *önkéntes zsákmány az érzékek ellanygulása miatt*. Vagy még hallgat is, és lesben áll, *ez a legravaszabb csel*. És aki anélkül megy, hogy kapcsolatban lenne Istennel, beleesik csapdájába.

Megismétlem: *addig, amíg ordít, nem nagyon veszélyes. Amikor, miután hallatta magát, elhallgat, akkor a legveszélyesebb. Hallgat, mert felfedezte gyenge pontotokat és szokásaitokat, és már készen áll, hogy rátok ugorjon.*

Legyetek éberek! *Ha felettetek van Isten fénye, az megvilágít titeket, és másra nincs szükség. De ha sötétben vagytok, maradjatok lehorgonyozva a hitben! Semmi és semmiféle indítók se vegyen rá titeket arra, hogy elmozduljatok attól.* Minden halottnak és megsemmisültnek látszik? Mondjátok magatoknak: „Nem. Minden úgy van, mint előbb.” Mondjátok a Sátánnak: „Nem. Minden úgy van, mint előbb.”

Előttetek mily sokan átmentek a ti kínjaitokon! „A világon szétszórva élő testvéreitek”. *Testvéreitek. A világban. A világ itt nem annyira ez a föld, amelyen laktok, a rajta élőkkel. A világ minden élő Közössége. „Minden élő”, mondok. Azaz mindazoké, akik az örök Életben vannak, miután meg akartak és tudtak maradni az „Életben”, míg a földön voltak.*

Nos, ezek a testvéreitek, akik mint örök virágok el vannak szórva mennyei kertjeimben, nemcsak emlékeznek múlt küzdelmeikre, és azért *meg tudják érteni a titeket, hanem, a szeretet által, amely jelenleg az ő Életük, szenvednek a boldogságban amiatt, hogy titeket szenvedni látnak.* Az ő örömük nem tompítja el szerető szenvedésüket, *hanem hozzáadja ahhoz a rendkívül tevékeny szeretetet, amely irgalmasokká és segítőkészekké teszi őket a ti szomorúságaitokban.* Az egész ég föléték hajolva áll, és segít titeket, akik az én nevemmel szívetekben küzdötök az én nevemért.

Ne menjetek ki az isteni erények hármaskör mögül, ne hagyjátok el a négy sarkalatos erény biztos védelmét! Hit, remény és szeretet. Igazságosság, mértékletesség, lelki erősség és okosság, ezek védnek meg titeket. Ezekbe beletörnek a Sátán karmai, és elvesztik keménységüket, és nem tudnak ártani nektek.

Amikor visszatér a Nap, Istenetek, hogy ragyogjon lelketeken, amely legyőzte az éjszakát, amely gyötört titeket, csodálkozva látjátok majd, mennyire hozzájárult maga az ördög megszabadulástokhoz, akarata ellenére, azáltal, hogy dühöngve járt körülöttek. Képtelen dühében, védekezésre készítette titeket, elérte, igen, hogy a kis tökéletlenségek, mint a túlságosan eltaposott könnyű fű, véglegesen meghalnak, és a puszta talajon felszáll diadalmasan a fény, és erősebben növeli virágotokat, lelketeket, amelyet Isten arra teremtett, hogy az égben éljen.

Menj békében! Térj vissza, *békében, keresztedre, és sötétségedbe!* És vidd magaddal a napnak ezt az emlékét! Menj! Higgyél bennem és Anyámban akkor is, ha ezekben az órákban, amelyek dél és délután három között vannak, nem tudsz látni minket, mert megvakít a fájdalom.

(1944. máj. 11.; 337-341)

Az áldozati lelkek papsága

Szűz Mária szavai:

Legyen egy pont benned, a legmélységesebb, hogy mindennek közepette egy megsebzett, összevert, haldokló, a fájdalomtól esztét vesztett lény, kimerülve az ördög támadásaitól, megundorodva az élet eseményeitől, a hullámoktól hányatva, mint egy hajó a viharban, tudj nyugodt maradni és élj a szeretetben! Egy pont benned, amelynek ez az egyetlen küldetése van: szeretni, és azt kifejezni az értelem, a szív és a test által. És ez a pont legyen a te szentélyed! Ott legyen az oltár, mindig égő lámpással, mindig friss virágokkal, mindig dicsérettől zengve!

Akár sírsz, akár nevensz, remélsz vagy kételkedsz, kimerültél vagy nem, lelkednek legszentebb része, az, amely azon az Isten tiszteletének szentelt ponton él, tudja mindig azt mondani: „Dicsőség neked, Uram! Dicsőség! Dicsérünk téged! Áldunk téged! Imádunk téged! Magasztalunk téged! Mert egyedül te vagy a Szent, egyedül te vagy az Úr, egyedül te vagy a Magasságbeli. Az angyalokkal és főangyalokkal, a trónokkal és uralkodókkal, és minden mennyei sereggel, a te dicsőséged himnuszát zengjük, vég nélkül mondva: Szent, Szent, Szent!”

Az Úrfelmutatás előtt jön a dicséret. A Beteljesítés előtt jön a dicséret. Tudd mondani a te misédet! Minden áldozat: pap. De nem pap, ha nem tud misét bemutatni. Annak minden részét.

Nézd Jézusomat! Mielőtt felemelték és beteljesített mindent, dicsérte az Atyát. Pedig már tudta, mi vár rá.

Énekelj szívedben, Mária! Énekelj akkor is, ha könnyek hullanak szemedből. Az ének elfedi nyögésedet és a Sátán hangjait, aki arról akar téged meggyőzni, hogy ne bízzál magadban, s így meggátolja küldetésed követését; meg akar győzni arról, hogy Isten nem hallgat meg téged, hogy így meggátolja imádat; meg akar győzni arról, hogy el vagy veszve, hogy így elveszítsen téged.

Nem. Nem vagy. Tarts ki! Többet ér egy nap, egy hűséges óra ebben a pillanatban, mint tíz év, testi szenvedésben és vezeklésben töltve, de nem a szív békéjével, és magad mellett Istennel, érezhető módon. Tarts ki! „Aki mindvégig kitart, üdvözülni.” Ezt mondja Jézusom és a te Jézusod. És én ezt mondom neked. „Szenvedj békében! Hamarosan eljövök.”

* * *

Valtorta Mária megjegyzi:

El vagyok merülve a fájdalomban. Azzal merülök félálomba, és amikor kijövök abból, ott találok, hogy azonnal lidércnyomását adja nekem: „Isten nem szeret téged. El vagy kárhozva. Hazudozó vagy. Bolond. Tévtanító.”

Igazi lidércnyomás. Elvesz tőlem minden vigaszt. Elsötétíti még a napfényt is és a természet szépségének látását, amely más lelkiállapotban vidámmá tesz. Képtelenné tesz bármiféle elfoglaltságra. Megsemmisíti a nyugalmat, amit az ima adott nekem, és az ima örömét. Beszélek, és érzem ezt a gondolatot. Írok, és agyamban tevékenykedik. Olvasok, és elnyomja a szavakat. Ott van, mindig ott...

Alig térek magamhoz, az első érzés ezé a gondolaté. Még ki sem nyitottam szememet, számam, meg sem mozdítottam kezemet, az már mozgásban van, hogy zaklassa szívemet és elmémet. Abbahagyja, amint beszél a Mester vagy a Mama, és utána ismét folytatja munkáját, mint a szű, amely fáradhatatlanul rág ott, ahová befészkelte magát.

Tapasztalnia kell ezt valakinek ahhoz, hogy megértse, mi ez...

(1944. máj. 13.; 349-350)

A világ gyűlöl titeket

Nemcsak kidobnak majd titeket a zsinagógákból, és ezeken minden társadalmi állást értek, amelyben, tiszteletben és haszonban részesülhettek. Üldözni fognak nevéért és hűségességetekért nevéhez, még lélekben is. Nem mintha az, aki üldöz titeket, irántam és tiszteletem iránt való őszinte buzgóságból tenné. Hanem azért – különösen hozzátok beszélek, szóvivőim – hanem azért, mert a szavak, amelyeket mondotok olyanok, hogy bántják a többséget – és ezek között különösen a többségnek azt a részét, amelynek jobbnak kellene lennie – és ezért a gyűlölet tárgyai lesztek számára.

Nem beszélek itt minden hívőről, akik számára biztosan jönnek üldöztetési időszakok, az emberi hatalomtól, amelyet elfogott a sátáni láz; hanem a rendkívüli üldöztetésekről minden általam szeretett iránt, akikre az én szeretetem és az én akaratom édes keresztyén kívül, rá lesz helyezve a gyűlölet és az emberi rosszakarat keserű keresztyé is.

Ó, ha tudnátok, mennyire gyűlöl titeket a világ, szeretteim! Gyűlöl titeket, amint engem gyűlölt. És a világban vannak, kettős bűnnel, a régi papok leszármazottjai is, az ő utódaik! Közülük kevésnek van igazi hite. Az észimádat terméketlenné teszi őket tanításával, és az önzés megvakítja őket, és elvezeti őket a gyűlöletre. Azért azzal vádolnak majd titeket, hogy tévedéseket tanítotok. De ne csüggedjete el! A világ megszűnik számotokra égi születésetek napjával. Akkor kinyílnak majd az igazi Világ kapui: az örök és jó Világé, mert az az Isten Világa.

Én szeretlek titeket, szeretteim. Hálás vagyok nektek. Megáldalak titeket, és velem az Atya és a Lélek, mert ti, engem szolgálva, az örök Háromságot szolgáljátok, és az megcsókol titeket szeretetének sugaraival, és magával vesz körül titeket, hogy kimondhatatlan módon kárpótoljon minden fájdalomért, amelyet azok okoznak nektek, akik rosszul ismerik Istent.

Menj békében, Mária! És add nekem gyötrelmedet és csüggedésedet! Nem vagy egyedül. Szükségem van erre a szenvedésedre.

(1944. máj. 21.; 363-364)

Az Úr elrejt a jövőt

Isten, aki jó, próbára tesz. De sose kíván senkitől sem az igazságosság mértékét felülmúló áldozatot. Eljuttat szinte az áldozathozatal ajtajához, de utána könyörületre indul, és megelégszik hűség szolgájának jó akaratú engedelmisségével.

Egyébként, a „jó akaratú engedelmisség” gyakran fájdalmasabb, mint maga az áldozat. Mert az áldozathozatal, amikor gyorsan megy végbe, azonnali békéhez juttat, elragadtatással jár, amely magyarázatát adja minden áldozatnak, az emberi tettek által okozott áldozatoknak is. Míg ha valaki sokkal előbb tudja, hogy áldozatot kell hoznia, *ez a tudás sokkal fájdalmasabb gyötrelmet okoz, és megfoszt mindattól a lendületes erőttől, amely felvidítja a hős lelkét.*

Ezért az Úr jósága elrejt a jövőt, és azt mondja nektek: „Soha ne igyekezzetek föllebbenteni a fátylakat!” A Szeretettől kiválasztott kevés áldozati léleknek, akiket méltóknak talált erre a kiválasztásra, Isten *előre* tudtára adja akaratát, az áldozatot illetően.

Én, mint ember is, mindig tudtam. A test ruhája nem tompította el isteni értelmemet, és attól kezdve, hogy Jézus voltam, soha, még egy pillanatra sem volt ismeretlen előttem az, ami rám várt. De én a „Nagy Áldozat” voltam, és ez mindent megmagyaráz.

Minden más áldozati lelket csak akkor világít meg Isten az áldozatról, amikor az már közeli, és *amikor a Szeretet már megerősítette őt a vértanúságra.* Milyen kedvesek az áldozati lelkek Istennek! A többieknek, akik nem áldozati lelkek, de méltóak arra, hogy azok legyenek, kilátásba helyezi az áldozat szükségességét, amikor az már megkezdődik, és ez elég.

Isten megjutalmazza a jóakaratú engedelmisséget, amely már áldozat. *A szív és az értelem áldozata, bizonyítéka az Istenhez való hűségnek.* És Isten a hozzá hűségesebb azokat a szavakat mondja, amit a boldog Ábrámnak mondott: „...Megismertem, hogy féled Uradat Istenedet, és hogy értem nem kímélte meg a legkedvesebb dolgokat. Azért mondom neked, hogy mivel ezt tetted értem, megáldalak. Mert engedelmeskedtél szavamnak, hallani fogod, amint neked mondják: »Uralkodj, áldottam, a neked készített Országban, és neved legyen beírva az Élet Könyvébe. Örvendeznek annak az egek, mert nagy ünnep van ott minden új boldog számára, aki belép a dicsőségbe, és aki megnyugszik Isten szemlélésének és birtoklásának kimondhatatlan örömeiben.«”

Maradjon meg békéd! Veled vagyok.

(1944. máj. 23.; 365-366)

Heti program a szenvedésre

Jöjj, kis János! Oly sok dolgot akarok mondani neked, hogy csillapítsam szenvedésedet.

Először is, jöjj és igyál! Szerencsésebb vagy Jánosnál. Ő akkor még meg nem sebzett keblemre hajtotta fejét. Te egyenesen felszakított keblemhez jössz, és inni tudod a szeretetet, amely a megsebzett szívből fakad. Légy jó, légy nyugodt! Úgy tartalak téged karjaim között, mint ahogy egy anya tartja beteg gyermekét, hogy megvigasztalja szenvedésében.

Ő, te nem tudod, *mennyit* tettél, *mennyit* teszel ezzel a te kínlódásoddal. Neked úgy tűnik, hogy semmit sem teszel, mert nem tudsz mást tenni, csak szenvedni. *Sokkal, sokkal* többet teszel, mint amikor oktattál, imádkoztál, dolgoztál értem. Akkor te voltál, aki tetted, és nekem adtad, amit tettél, amit tenni akartál. Én elfogadtam, mert jó vagyok. Elfogadtam, mert nem vetek meg semmit sem. Elfogadtam, mert a te szegényes dolgaidat meggazdagítottam érdemeimmel.

Most én vagyok az, aki cselekszem. És *mindent* én teszek. *Mindent* elfogadok. *Mindent* akarok. Nem hagyok meg neked egy fillért sem a te életed gazdagságából, az egészségből, erőből, nyugalomból, szabadságból. Az emberek kívánják az életet, egészséget, erőt, nyugalmat, emberi szabadságot. *Megsemmisítek mindent, elnyomok mindent.* Neked, asszony, semmit. Neked, lélek, magamat adom: *Mindent.*

Hallgasd Mesteredet! Egy programot akarok adni neked a szenvedésre, a hét minden napjára.

Lássuk azoknak az embereknek nagy csoportjait, akikért szenvedni kell! Azokat, akikért én is szenvedtem Kínzszenvedésemben. A papok, a kétségbeesettek, a bűnösök, a bálványimádók, a lelkek, akik várokoznak az Istenhez való visszatérésre: azaz, számodra, a tisztítóhelyen lévő lelkek; akik számomra, akkor, a limbusban lévő igazak voltak.

A hétnek hét napja van. Három csoport szükséglete számára hétszer hétnek kellene lenni. De hét van. És akkor így fogsz szenvedni:

Vasárnapon, hétfőn és kedden a papságért. A papságba belefoglalom *mindazokat*, akik Istennek vannak szentelve. Miért három nap csak az ő számukra? Mert szükségleteikért nem lenne elég mind és még hét.

Mi a papság a hívők tömege számára? Mihez hasonlítsuk? Az életbevágó elemekhez. Tudna a földön élet lenni és megmaradni fény, meleg, víz és levegő nélkül? Nem. Nem tudna.

Rendben van, vedd a Bibliát és olvasd el első fejezetét! Mit mond? „A kezdetben teremtette Isten az eget és a földet... Az első napon alkotta a fényt” mert a földet sötétség borította, és nem lehet élet ott, ahol örökös sötétség van. „A másodikon azt mondta: »Legyen égbolt, és válassza el a vizeket a vizektől«” – mert a földi élethez vizet akart. De ennek nem kellett az egész földön vagy az egész égen lennie. Hanem szálljon le, amikor megfelelő, gyűljék össze ott, ahol megfelelő, szálljon ismét fel, amennyiben megfelelő. Különben a föld porrá vagy mocsárrá válna. „A harmadik napon teremtette a tengert, összegyűjtve a vizeket”. A tenger: a mérhetetlenül nagy medence minden földi víz levezetésére és minden égi víz táplálására, amelyeket azután a felhők ismét elhintenek a földön.

Három nap a föld előkészítésére, hogy lakottá legyen, és a harmadik napon felöltöztette a földet növényekkel és fákkal, mert már be tudta fogadni a magot és hasznos növényt tudott alkotni belőle. Akkor a föld számára, amelyen már van világosság, víz és levegő, íme, meggyűjtja a meleg forrását, a Nap által pedig tökéletesíti a világosságot, s a csillagokkal és a holddal szabályozza az árapályokat és a szelek hullámait és az égi vizekét. Íme, a föld kész az állatok befogadására, végül, a minden jóval teljes földön, az ember: a király befogadására.

Ha a hétnek több napja lenne, négy napos vezeklést kérnék tőled a papság részére. Mert az úgy szükséges *a lélek életéhez*, mint az élet négy eleme a földön: a fény, víz, levegő és tűz. De

hogyan lehet fény, ha ki van oltva, vagy el van sötétítve? Hogyan lehet víz, ha száraz? De hogyan lehet lélegzet, ha maga fulladozik? De hogyan lehet tűz, ha fagyos?

Ó, szegény lelkeim! Az enyéim, mert halálommal szereztetek meg titeket! Szegény, szegény lelkeim, akik mindinkább gyengékké váltok, mint a növények szárai, amelyeknek hiányzik a levegő, a fény, a meleg és a víz. Mennyi fájdalmat okoztok nekem! És mennyi, mennyi, mennyi méltatlankodást és utálatot okoznak azok, aki nem tudják, nem akarják, nem akarják, és nem akarják felszívni a négy éltető elemet, hogy nektek adják!

Akkor hát miért vannak ezek? Miféle küldetést teljesítenek? Azt, amit én a papságra bíztam? Nem. Az ő küldetésük a saját hasznuk és annak szétszórása, amit én összegyűjtöttem. Ó, csak egy pont tart vissza attól, hogy lesújtsak rájuk!...

Mária, nézd, és remeги, látva arcomat! Ezzel az arccal kérdezem majd őket: „Mit tettetek gyermekeimmel, bárányaikkal? Hol vannak ezek a nyájaim? Miért váltak vadkecskékké? Miért hevernek szétmarcangolva az ember négy ellenségétől: a testtől, a tudománytól, a hatalomtól és az ördögtől? Miért vannak megvakulva, megsebezve, szétszórva, éhezve, szomjazva, ruhátlanul, tudatlanul lélekben, üldözve, elhagyatva, arra kényszerülve, hogy felkiáltanak: »Nincs Isten, mert nem látjuk, nem halljuk, nem ismerjük azok művein és szavain keresztül, akik Isten papjainak mondják magukat?« Miért ütöttétek és feszítettétek keresztre egyik kereszteteken ezeket? A jobbakat, azokat, akik a ti szemetekben tévedtek. Akik megbocsáthatatlanul tévedtek, azzal, hogy jobbak nálatok a hitben, reményben és szeretetben, az áldozatban, a tisztaságban, az elszakadásban mindentől, ami nem én vagyok. Azokat, akiket újra eltöltöttem tiszta vízzel és válogatott lisztel az éhezők és a lelki szomjúságtól haldoklók számára, a kiszáradt ciszternák és a molyoktól túlságosan megfertőzött magtárak helyett. Azokat, akiket fénné és meleggé tettem azok számára, akik a sötétben egy Istenhez vezető egyént kerestek. A fagyban tűzzé tettem őket, hogy ne haljanak meg. Ők már az én keresztmen voltak, és önként szenvedtek értetek is. És elég volt erre az ő szenvedésük. Elbizakodott és lusta szolgák, akik sose akartatok semmit sem szenvedni, sem testi fáradságot, sem üdvös megaláztatást, felülmúlva látva magatokat ezeknek a hűséges szolgálóimnak hősiessége által. Ezeket én szívemre szorítom, mert általuk marad meg a földön a Fény és a Szó, hogy az ég mindinkább ragyogjon az emberek felett és ők meg tudják azt találni, és ezt mondhasák: «Ott van Isten. Íme, ebben a sugárban remeg Isten Szava, és én még tudom hallani azt, annyira, hogy az elég nekem a hithez, reményhez, szeretethez, üdvözlésemhez.» Elég volt erre az ő szenvedésük. És ti a Sátánhoz csatlakoztatok, hogy őket gyötörjétek. De látjátok? Ők meggyógyultak a ti kínzásaitok sebeiből, az én szívemből kiáradó balzsam által. Itták a vigaszt, a szent elragadtatást, békét és szeretetet, egy Isten szeretetét, úgy maradván, ahogy én a szívemhez szorítva tartom őket.

Ezt mondom majd nekik. De te adj nekem értük háromnapos szenvedést. Fájdalmas számomra, az örök Főpap számára, látnom, hogy az én papi seregem tele van gyávákkal és árulókkal.

A szerdát add Uradnak a „te szegény kétségbeesett testvéreidért”, amint őket nevezed.

Igen, testvérek. Senki se legyen annyira testvéred, mint az, aki szegény, egyedül él és beteg. És a kétségbeesettek a legnagyobb szegénység szegényei. Elvesztettek *mindent* elvesztve a reményt Istenben. Egyedül vannak. Nincs ennél igazibb egyedüllét. Ez az *egyetlen* igazi egyedüllét. Isten nélkül vannak. Betegek. Halálosan betegek. Az *igazi* halál fenyegeti őket. Meg kell gyógyítani, vissza kell adni Istennek, Istenben gazdagokká kell tenni őket.

De a te testvériséged a szereteté, nem a természeté. Te nem vagy „kétségbeesett”. Hiszed, hitted, hogy a pokolban vagy, holott... a Paradicsomban voltál, mert szolgáltál engem. Szolgálj engem. Az vagy. A Getszemániban vagy, és innen a Kereszthez mész, a Keresztől pedig oda. De minden úrfelmutatásnál a szívedre helyezel engem. Én vagyok, aki felemellek téged. Minden keresztről levételnél Mária szívére teszel. Utána visszatérsz Getszemánidba és keresztetedsz. De az én szeretetem ízével és a Mama szeplőtelen szívének illatával mész.

Csütörtökön a bálványimádók nagy csoportjáért fogsz szenvedni.

Nemcsak az bálványimádás, amikor egy bálványt imádnak. Számomra bálványimádás mindannak tisztelete is, ami nem az igaz Isten. A vadak csak bálványimádók – de kevésbé azok, mint sok művelt, aki, jóllehet tudja, hogy van Egy és Hármas Isten, ezeryi bálványt imád, kezdve saját *énjétől* egy más, hozzá hasonló ember *énjéig*, és ennek az útnak mentén sok hamis istennek az oltára van, amelyek neve: pénz, hatalom, érzékiség, észimádó tudomány, stb. stb. – Számomra tehát ugyanúgy bálványimádók a vadak, mint a műveltek, amikor nem igazi a nemzeti vagy egyéni műveltségük.

Foglald bele azért a csütörtöki szándékokba *mindazokat*, akiknek ismerniük kell Istennek szent nevét és az enyémet, azokat, akik még nem ismerik úgy a keresztet, mint nyilat, amely az égre mutat, azokat, akik egy kinyilatkoztatott vallást követnek, de nem a Vallást, azokat, akik „keresztények”, de nem katolikusok. Az Egyház egy: a római. Ajánld fel és szenvedj azokért, akiket egy téves tudomány az ész bálványimádóivá tesz, és azokat, akiket a szív egy szenvedélye tesz bálványimádókká. Tedd, hogy visszatérjenek hozzám! Én vagyok az igaz Isten, és nincs más felettem és kívülem. Az Atya által teremtett, a Fiú által megváltott és a Lélektől szeretett embereknek engem kell szeretniük és tisztelniük. A csütörtök legyen a szenvedés napja *mindezekért*.

Egy távoli csütörtök estéjén, szívemen az árulás sebével, szívemben Anyám búcsújának visszhangjával, szívemben a közeli és sokoldalú szenvedés előre tudásával, én, az Emberfia, az Isten Fia, imádkoztam *mindenkiért*: azokért, akik az „enyéim” voltak és azokért, akik az „enyéim” lesznek a Szó által, amit barátaimnak és tanítványaimnak adtam és rájuk bízam; imádkoztam azokért, akik tévtan miatt kegyvesztettek lesznek, elszakadva a római Egyház élő törzsétől, hogy térjenek vissza és legyenek eggyé velem, és velem és az Atyával; végül imádkoztam minden emberért, mert mindenkiért meghaltam.

Isten, az én Atyám, rám bízta az *egész* emberi nemet. Én azért lettem Emberré, hogy megváltsam és üdvözítsem Ádám gyermekeit. És *egy* Ádám volt. Nem volt annyi Ádám, mint ahány faj van a földön. Hanem *csak egy* Ádám. És én azért jöttem, hogy üdvözítsem leszármazottjait, bármilyen legyen is színük, szélességi és hosszúsági körük a földön, műveltségük foka. És én azt akarom, hogy *minden* ember ott legyen, ahol én vagyok, azaz az Atya ölén. Ez lenne az én örömöm, amint ez az én vágyam.

Imádkozz hát ezekért, akik nincsenek bennem, vagy akik elhagytak engem, atyjuk tévedései miatt, vagy az általuk birtokolt látszólagos tudományra büszke értelmük tévedése miatt!

A péntek legyen azoké, akik lelki keresztre feszítésüket élük a tisztítóhelyen, keresve Istent, akit még nem birtokolhatnak. Te éppúgy tudod, mint én, mit jelent érezni azt, hogy valaki el van választva Istentől. Én ismerem, te nem, az örvendezést, amely a szeretetnek egy viharában elragadta az igazakat, amikor megjelentem nekik egy távoli pénteken és azt mondtam: „Vége a várakozásnak! Jöjjetek, birtokoljátok Istent!”

Azért, hogy angyalaim minden pénteken sok tisztuló léleknek mondassák ezeket a szavakat, szenvedj és ajánlj fel minden pénteket. A boldogok a gyöngyök, akik a Vérből születtek, amit utolsó cseppjéig ontottam a húsvéti előkészület péntekén. Megnyitni egy lélek számára az Országot és bevezetni őt a boldogságba azt jelenti, hogy visszaadod nekem, ami az enyém. Tehát irántam való igazságosság és szeretet.

A szombat a Mama napja, és ő már kért téged, hogy szenvedj a bűnösökért. Legyen azért minden szombatod egy nyaláb túska, amelyet szívedre szorítasz, hogy kivirágozzanak a rózsák, amiket felajánlasz Máriának. Minden bűnös, aki visszatér Istenhez egy rózsa, amit te teszel le az Anya lábához, egy rózsa, amellyel ő letörli könnyeit, amelyek szeméből folynak azóta, mióta az irántam oly ellenséges emberi nem Anyjává tettem őt.

És magadért? A hét befejeződött, és a kis Jánosnak egy szabad órája sem volt, hogy magára gondoljon.

Rád én gondolok. Én és a Mama. És míg te megteszed azt, amit tudsz, úgy, amint tudod, rosszul, jó akaratod ellenére, én és a Mama megtesszük érted úgy, amint mi tudjuk. Ha te elrontanád szemedet, elnyúrnád ajkadat, térdedet és szívedet az imában, hogy magadért dolgozzál, csak egy rongyos ruhát csinálnál, azzal a királyi ruhával összehasonlítva, amit Mária sző számodra, és amit Jézusod vére tesz bíborvörössé; mert szeretünk téged, és látjuk, hogy te szeretsz minket.

Most fáradt vagy. Pihenj! Békém legyen benned!

(1944. máj. 29.; 389-395)

A Szent Szív három hírnöke

Ennek az elsöpénteknek az estéjén látom Jézust, sugárzó Szívével, sok szenttől körülvéve. Sok férfi van ott, de az első sorban és a többinél jobban ragyog három szent nő.

A férfiak között felismerem János apostolt, aki szinte Jézus vállánál áll, és Őt nézi és mosolyog. Utána látok egy ferencest, de az nem Szent Ferenc, nem tudom, kicsoda. Figyelmemet azonban az első sorban álló három szent nő köti le.

Egyikük Margit Mária. (Alacoque, 1647-1690) Őt jól felismerem. A másik egy kicsiny és szép nővér, egészen fehérbe öltözve. Csak fátyla fekete. Arca nagyon értelmes és természetfölötti örömtől ragyog. A harmadik egy sovány és egyszerű kapucinus, komoly és jóságos szemekkel, amelyek sokat szenvedtek és sírtak. Most nem sír. Hanem nagy részvétellel engem néz.

Jézus rájuk mutat, és azt mondja:

Ezek az én hírnökeim. Azok, akik nem tartották meg maguknak isteni Szívem iránti élnék szeretetüket. Hanem minden fáradtság és szenvedés árán kiárasztották azt az egész világra.

Időrendben ez az első. Az első hang, amely beszélt az én Szívem titkáról. Az egész világ az emberi vadság és vallásos korlátozottságok túskebokrában volt, amikor Gertrúd (akit Helftai Nagy Szent Gertrúdként ismernek, 1256-1301-ig élt) azt mondta a világnak: „Szeress és remélj! Jézus biztosít minket arról, hogy az Atya megbocsátott nekünk. Átdöfött Szíve mondja ezt. Dolgozzunk az Ő dicsőségéért! Tegyük meg akarátát, hogy örömet okozzunk Neki, és Ő irgalmasságának csodáit fogja művelni értünk!” Ő megértette a szavakat, amelyek ebből a sebemből jönnek.

A másikat ismered. Láttad őt tegnap este.

A harmadik Veronika, klarissza kapucinus. (Giuliani Szent Veronika, aki 1660-1727-ig élt.) A „hang” aki azt mondta Olaszországban, amit Margit mondott Franciaországban. A kettő legyőzte az Igazsággal ellentétes hamis bölcséletet, (a janzenizmust) mielőtt még elítélte volna azt az Egyház, és szeretetük erejével győzték le, amely az igazságot hirdette, amint hallotta és látta. Gyötörték őket ezért a vak emberek. És a vakok között sokan, akiknek „látniuk kellett volna”. Mily sok fölszentelt volt köztük! De ezek, az én hírnökeim, az én „hangjaim” ezért lettek teremtve. És ezt tették, mert örömük volt az én akaratom teljesítése.

A szentek közül a legszentebbek azok a „hangok”, akik az én Szívemről beszélnek. Mert a gyengéd szeretet asszonyi vonás. Az angyali János e szentek között van, mert hős testében egy leányka szívével rendelkezett. Ő értette meg először az én Szívemet. *De minden szent Szívemnek gyümölcse, a Szívem iránti szereteté. Azok is, akik látszólag más áhítatok apostolainak voltak teremtve, valójában Szívemnek és az iránta való szeretetnek a gyümölcsei.*

Aki nem szeret, nem lesz szentté. A szív az, ami szeret. És mit szeret a szeretett személyben? A szívét. Amint az anya először gyermekének szívét alakítja ki méhében, úgy azoknak szívében, akik Istent hordozzák a világban, először Uruk Szíve alakul ki.

Amikor az dobog a kebletekben, Jézus már megszületett bennetek, és beszél hozzátok, és simogat, és elviszi nektek az Atyát és a Lelket, mert ahol Egy van, onnan nem hiányzik a másik Kettő. Azért egy égben vagytok, amelyben Isten csodái működnek, és amelyből kiszivárog a fény, és hangok jönnek ki, amelyek fények és az ott lakozó Isten szavai.

Ó, boldogok vagytok ti, akik megértitek, mennyire szeretlek titeket! És akik elmondjátok ezt a szeretetet a világnak, hogy meggyőzzétek arról, hogy szeressen engem.

Megmutattam neked, a szenteknek ezt a családját, amelynek szenvedélye az én Szívem volt, mert te húguk vagy.

Jézusodnak Szíve és az Ő Keresztje: a te szeretetednek céljai. De Jézus Szívét megnyitották a Kereszten. A legnagyobb gyalázatban a legnagyobb menedéket szerezte számotokra. Hogy azt

mondjam nektek, minél inkább elfogadja valaki az ócsárlást azért, mert az Örökkévaló akaratát teljesíti, annál inkább üdvösséggé és áldássá válik bűnös testvérei számára.

Akkor is, ha szívük megszakad a fájdalomtól, amit az emberek okoznak hírnökeimnek, nem remegnek, és nem hátrálnak meg ezek a kedveseim. Én velük vagyok, és itt, itt ebben a Sebben van a fészke szeretetem galambjainak, amelyeket megsebeztek a kegyetlen karvalyok. És én hívom őket, és azt mondom: „Jöjjetek, jöjjetek, galambjaim, hogy megpihenjete a mellett, aki szeret titeket. Jöjjetek a fészekbe, amelyet nektek készítettem, ahol felszárítom majd minden könnyeteket és meggyógyítom minden sebeteket, és táplálni foglak titeket az élet fájának gyümölcsével, és eloltom szomjaitokat az élő víz folyamánál, amely trónusom alól fakad, és homlokotokon hordozzátok majd Nevemet és Szívem jelét szíveteken, és örökre fogtok uralkodni, mert a szeretettel meghódítottátok a Szeretetet”.

(1944. jún. 2.; 405-408)

Kiegyensúlyozott élet

Ahhoz, hogy kiegyensúlyozott életet tudjon élni, az áldozati léleknek szüksége van arra, hogy határozottan a lelki síkra helyezze magát, teljesen megfeledkezve mindenről, ami nem ehhez a síkhoz tartozik.

„Kiegyensúlyozottság”-ot mondtam, mert a földi dolgokban ezt a kifejezést használják egy személlyel vagy dologgal kapcsolatban, ami oly jól van tengelyére helyezve, hogy onnan nem esik le semmiféle rázás következtében sem; és ha mégis rázkódtatást szenved, mert természetes, hogy része legyen benne, elviseli az ütést kis hullámzással, amely nem gyengeség, hanem bizonyítéka szilárdságának, mert nem keletkezik belőle szerencsétlenség, hanem megoldja azzal, hogy visszatér előző helyzetébe.

Ugyanez a helyzet a nem földi, s azért lelki dolgok esetében is. A lélek, amelyik jól el van helyezkedve tengelyén, nem esik el az ütések következtében, amelyek érhetik. Elviseli a támadást, szenved tőle, mert a gonosz erők betörnek a természetfölötti béke légkörébe, ami körülveszi, mert az alantas hangok zaja, egy pillanatra elnyomja az égi összhangot, amelynek örvend, mint a vihar megrázza a növény szárát, hullámzásba hozza virágkoronáját, de az nem szakad ki gyökerestől, és miután elmúlik a támadás, helyreállítja békéjét, s arra törekszik, hogy hallgasson a szavakra, amelyeket Isten szeretete susog állandóan lelkének.

Hol van a lelki sík? Ó, nagyon magasan! Ott, ahová az, ami emberi, nem ér el. Ő még észreveszi, mert a szellem nem vak, sem a szellem éltető légkörében való élet nem teszi ostobává. Nem, sőt, növeli erejét a meglátásban és a megértésben. De ez azért van, mert ő már a szeretet légkörében él, ami lelki sík, a boldog Paradicsom előszobája: a jelenlegi limbus azok számára, akik még nem születtek meg az örök Életre, de szellemük már várakozik az oda való belépésre, szellemi gyermekek, akiknek keresztsége majd abban a csókban történik meg, amelyet az Örökkévaló ad nekik, amikor kiszabadulva a test börtönéből, mint lángoló nyilak, mint lángoló galambok, amelyek kiszabadultak az íjből, vagy a kelepceből, repülnek Istenhez, céljukhoz, fészekükhöz, ami minden vágyuk volt földi számkivetésük ideje alatt.

A Szeretet, vágyódva arra, hogy egyesüljön ezekkel a kis szeretetekkel, erre a síkra irányítja hő kívánságait, és átítatja magával azt. Azok, akik abban élnek, Azzal táplálkoznak, szellemük mohóságával szívják azt magukba. Szomjas szájak, amelyek szopják azt, ami öröm számukra, és nem hagyják abba, még az alatt sem, amikor szopják, hogy énekeljék örömeiket; nem hagyják abba, miközben énekelnek, hogy imádkozzanak a testvéreikért; nem hagyják abba, miközben imádkoznak, hogy megismételjék nekik a szavakat, amelyeket hallanak, és amelyek Istenéi.

Mert a lelkek, akik a lélek síkján élnek, hasonlóak az Ezekiel látomásában szereplő állatokhoz. (1,4-28) Négy arcuk van, mert négyszeres a működésük, és négy szájat használnak. Nézik Istent, aki a Nap, sas tekintetükkel, és dicséretét éneklük. Jólaknak, mint az oroszlánok, mert Isten az ő zsákmányuk, és egyedül csak reá vágyakoznak. Türelmesek, mint az ökrök, nem fáradnak bele a testvéreikért végzett imába, akiknek meghódítása a lélek országa számára türelmes és fáradhatatlan munkát kíván meg. És emberi szájukkal megisméltik az embereknek, az emberek nyelvén azt, amit, sasokként repülve a Nap-Isten országában, Istentől hallottak.

A Szeretet mindig tevékeny, és a Szeretetben élők tevékenyek, mint az. A Szeretet sokoldalú és sokfélét tesz, és ők birtokolják a sokoldalú és sokféleképpen tevékenykedő szeretetet. A Szeretet lángol és ők „izzó parazsak”, akiket Isten mindinkább izzít. A Szeretet könnyed és gyors, és nekik szárnyaik vannak, hogy könnyedén és gyorsan menjenek oda, ahová a szeretet lendülete viszi őket. És „nem fordulnak hátra”, hogy nézzék azt, amit elhagynak.

Íme, visszavezettelek téged az első ponthoz. „Ahhoz, hogy az áldozati lelkek kiegyensúlyozottságával tudjatosk élni, szükség van arra, hogy határozottan a lelki síkra helyezték magatokat, teljesen megfelledekezve arról, ami nem ezen a síkon van.” Így mondtam az elején. És megismétlem.

Te itt vagy, és itt maradsz. A te akaratod az egyetlen dolog, ami kizökkenhet téged ebből az egyensúlyból, ami tökéletes, mert én, aki tökéletesen cselekszem, helyeztelek el téged abban. Minden egyéb megrázhat, megzavarhat téged, beléphet zajával és viharával a légkörbe, amely körülvesz téged, de nem tud kiemelni téged központodból. *Nem tudja majd elérni ezt, ha te nem akarsz.*

És ne zavarodj meg, ha érzed, hogy megzavarnak. Hagyd, hogy a zavar másoktól jöjjön – legyenek azok emberek vagy a Sátán – de sose egyesülj velük. Az sértene meg leginkább. Mert a legbensőségebb.

Sose mondd magadnak: „Nem vagyok képes jól tenni azt, amit teszek”, „Nem tudom tökéletesen szolgálni Istent”, „Bűnt követek el ahelyett, hogy megszentelődnék”. Biztos, hogy nem tudsz jól tenni, nem vagy tökéletes a szolgálatban, hogy még sok dologban tökéletlen vagy. De vajon ki képes jól cselekedni, tökéletesen, anélkül, hogy sose vétkezne, addig, míg ember? Ki tökéletes, ha a Tökéletességhez hasonlítja magát?

De a Tökéletesség, éppen azért, mert a Tökéletesség, tud tökéletesen ítélni és látni, és azért tudja látni a ti szándékotokat, törekvéseteket, erőfeszítéseteket, hogy jót tegyetek, tökéletesen szolgáljatok, ne vétkezzetek, és egy mosollyal megsemmisít és megbocsát, egy mosollyal véghezviszi azt, amit nektek nem sikerül véghezvinnetek.

A lelki síkon meg kell halnia minden emberi gondolatnak. Ez nagyon nehéz. Ezért nevezik *hősiességnek* a szentek erényeit, és ezért van oly kevés szent; mert nagyon kevés hős van. És ez a hősiesség nagyobb, bonyolultabb és főleg hosszabb az emberinél, amely egy *esemény* egy ember életében, *míg ez egy embernek az élete.*

Az ember hősiessége előre nem látott cselekedet, amely jelentkezik, és amely nem ad időt a testnek arra, hogy eléje helyezze gyáva szavait. Az emberi hősiesség mindig két mankóra támaszkodik, akkor is, ha ő nem veszi észre ezt: a hirtelen jellemre és a dicséret vágyára.

A szent hősiessége nem valami hirtelen cselekedet: *az, az élet. Az egész élet.* Reggeltől estig. Estétől reggelig. Egyik hónaptól a másikig. Egyik évtől a másikig. Melegben, hidegben, munka közben, a felebarátért, pihenés közben, szenvedés közben, betegség alatt, szegénységben, a gyászban, a sérelmekben. Egy nyaklánc, amelynek minden perce egy hozzácsatolt gyöngy. Egy gyöngy, amely könnyekkel, türelemmel, fáradtsággal alakul ki. Nem az égből száll le ez a hősiesség, mint a manna. *Bennetek kell megszületnie.* Egyedül bennetek. Az ég nem ad nektek többet, mint amit mindenkinek ad. A világ nem segít benne. Sőt, a világ harcol ellene, és minden módon gátolni igyekszik.

Igaz, hogy azzal, hogy harcol ellene, még inkább hozzájárul kialakulásához, mert a világot türelemmel elviselni és szeretni gyűlöletéért, amit nektek ad, a fő magva ennek a hősiességnek: e körül egyesülnek a türelem sejtjei: a türelemmel elviselt éhség, szomjúság, hideg, meleg, pihenés nélküli éjszakák, betegségek, szegénység, gyászok sejtjei. *De a legtöbb az, hogy mindig elviselitek, és természetfeletti módon szeretitek a világot.*

Semmiféle emberi gondolat! *Egyedül csak Isten szeretete! Egyedül csak Isten érdeke!* Íme, hogyan gondolkozik a hősies lélek. Íme, hogyan cselekszik az, aki lelki egyensúlyban él. Én? Ki vagyok Én? Az én szenvedéseim? Fáradtságaim? Szegénységem? A kellemetlenségek a felebarátától? Semmiség. Csak egyedül Isten számít. Ezt, ezt, és mert őerte használom, és boldog vagyok, hogy ebben, ebben és ebben van részem, mert ezzel, ezzel és ezzel a másikkal tudom szeretni Istent, nem azért, mert az megőriz engem, *hanem tiszta szeretetből*; tudom szolgálni Istent, ezt a pénzt használva, a felebarát megváltására, így Isten érdekén dolgozva.

Azt hiszed Mária, hogy nekem nem fáj az, hogy így meg kell sóznom titeket a szenvedéssel, titeket, akiket annyira szeretek? Azt hiszed, hogy ha tudnám, nem szeretném megadni nektek a teljes örömet, azért az örömért, amit nekem adtok?

De nincs más út a világ megváltására. A szenvedés. Én, aki Isten voltam, sem találtam mást, csak ezt, hogy az Üdvözítő legyek. Az öröm Örömmé válik számotokra. De a másvilágon. Itt nincs, számotokra, szeretett és kedves áldozatok. Itt van az én békém, itt van a velem való egyesülés, itt van az én szeretetem. *A lélek örömei. De a test számára semmi. Annak számára a szenvedés van.* És sose elég belőle, mert mindinkább növekszik a tévedés. Ti teszitek jóvá a tévedéseket, és nem lehet pihenőtök az engesztelésben, mert az Ellenség folytatja a pusztítást, és folytatni kell a felépítést, hogy a világ emberi ábrázata megmaradjon még, és ne váljék teljesen sátánivá.

Krisztus az égben már nem sír. De még szenved, mert ha Isten, de Ember is, és van szíve. És mitől szenved ez a szívem, amely tökéletes a szenvedéseiben? Attól, hogy látja, nem szeretik Őt, hogy látja szenvedni, és hagynia kell szenvedni azokat, akik Őt szeretik és akiket Ő szeret.

Ó, mennyire szenvedek, szenvedni látnom titeket azért, hogy beteljesítsem bennetek az ember megváltását! De a szenvedés minden lüktetésével, ami megfelel a ti szenvedéseteknek, egyesítetek egy ajándékot az ég számára. A ti egetek számára. A tietek. Ti szereztétek meg órától órára, és vár rátok.

Ó, mily ragyogás van itt számotokra! Ó, milyen szeretet vár rátok! Ó, mennyire vágyakozom, hogy azt nektek adjam! Emeld fel szemedet és nézd! Az ezernyi fénysugár között, amit kiérdemeltél, Istened Arca tündöklök és mosolyog rád. És megáld téged. Igen, megáldalak téged. Menj békében!

(1944. jún. 11.; 418-421)

Tökéletesítlek szenvedésedben

Még ezt mondom neked, hogy tökéletesítlek szenvedésedben.

A szenvedés szeretete már a tökéletesség tanácsa, mert Isten parancsa, aki ismeri az emberi képességeket, arra korlátozza magát, hogy megparancsolja a szenvedés *elviselését* Isten iránti engedelmességből. Sokan – és ezek vannak többségben – még ezt sem tudják megtenni.

Isten a jobbaknak azt mondja: „Szeressétek a szenvedést, mert Fiam szerette azt a ti javatokra! Tegyétek ti ugyanazt, testvéreitek javára!”

De a jobbak között, akik a hűséges, meggyőződéses, nagylelkű, szeretetteljes keresztények, van egy választott csoport. Ezek a hívek szeráfjai, a szeretettől leginkább lángolóok. A szeretet, amely lángra gyújtja őket, *a legnehezebb* szeretőivé teszi őket, addig a pontig, hogy nemcsak szeretik a szenvedést, amit Isten megenged, hogy őket gyötörje, hanem kérik azt, és azt mondják: „Íme, itt vagyok, Atya. Itt vagyok, hogy kérjem tőled ugyanazt a kelyhet, amit Fiadnak adtál, és ugyanabból az okból.” És „áldozatokká” válnak.

Rajtad keresztül, aki ezek egyike vagy, a tökéletességnek ezt a tanácsát adom.

Amikor a szenvedés kegyetlen, de rövid, könnyebb teljesíteni. De amikor tartós maró súlyosságában, és tart, és tart, és mint a virágzó fa, mindig újabb ágakkal díszíti magát, és törzsén befogad más sarjadásokat – mint bizonyos sűrű erdei fák, amelyen gyökeret vernek a vadborostyánok és az iszalagok, lerakodnak a mohák és a zuzmók, és más kis növények születnek két ág mélyedése között, amelyekről nem tudod, hogyan tudnak ott gyökeret verni, abban a szögletben két fa között, ahol csak egy kis por van, mégis nőnek és igazi bokrokká válnak, és az ember csodálkozva bámulja a szeleknek ezt a munkáját és ezt a növényi örökbe fogadást – akkor nehéz kitartani az áldozati küldetés teljesítésében.

Nos, Mária. Mondtam neked, hogy az egyensúly elvesztése nélküli élethez az áldozatoknak határozottan a lelki síkra kell helyezkedniük. Úgy látni, gondolni, tenni mindent, amint a lélek birodalmában teszik. *Azaz egy örökkévalóságban, amely mindig azt mondja: „most”*.

Mit akartok megfontolni, ti, akik a lélek által éltek? A test szerinti dolgokat? Mit kértetek Istentől? Azt, hogy lelki teremtményeket alakítson belőletek. A lelki teremtmények, Istenhez hasonlóan, milyen időben élnek? Istenében. Milyen az Isten ideje? Egy örök jelen. Egy örök „most”. Örök Atyátok számára az égben nincs múlt, nincs jövő. Ott *az örök pillanat* van.

Isten nem ismeri sem a születést, sem a halált, sem a hajnalt, sem az alkonyt, sem a kezdetet, sem a véget. Az angyalok, szellemiek, mint Ő, nem ismernek mást, csak „egy napot”. Egy napot, amely kezdetét vette abban a pillanatban, amelyben Isten megteremtette őket, és amelynek nem lesz vége. A szentek, attól a pillanattól kezdve, hogy megszületnek az égnek, birtokosai lesznek ennek az égi változhatatlan időnek, amely nem ismer elmúlást, és amely Istentől meggyújtott gyémántos ragyogásában állandó, a világ korszakaiban, amelyek úgy forognak e körül a változhatatlan állandóság körül, mint a bolygók a nap körül, amelyek kialakulnak és feloszlanak, amelyek uralkodnak és felbomlanak, miközben az mindig az, és az lesz. Meddig? Örökké.

Gondold el, Mária! Ha te meg tudnád számolni a tengerben levő homok szeméit az egész földön, a mélyben és a tavak partján, a mocsarakban, a folyókban, a hegyi patakokban és a csermelyekben, és azt mondanád nekem: „Változtasd át ezeket mindmegannyi nappá”, akkor még lenne határa a napok eme számának. Ha hozzácsatolnád mindazokat a vízcseppeket, amelyek a tengerben, tavakban, folyókban, hegyi patakokban és csermelyekben vannak, amelyek remegnek az esőtől megfürdetett vagy a harmatos ágakon, és ha egyesítenéd mindazt a vizet is, ami a havasok havában, a kőborló felhőkben, a gleccserekben van, amelyek a hegyek csúcsait kristályba öltöztetik, akkor még mindig határa lenne eme napok számának. Ha egyesítenéd velük mindazokat a molekulákat, amelyek a bolygókat, csillagokat és ködöket

alkotják, mindazt, ami repül az égbolton keresztül és betölti azt azzal a muzsikával, amelyet csak az angyalok hallanak – mert minden csillag énekel pályáján, mint ragyogó hárfás, aki végigfuttatja kezét a kék hárfákon, a Teremtőt dicsőítve, és az égbolt tele van ezekkel a hatalmas orgonakoncertekkel – akkor még korlátozott számú napokkal rendelkezni csak. Ha egyesítenéd velük a földön eltemetett port, azoknak az embereknek a porát, akik a földön visszatértek anyagukkal a semmibe, és akik az évszázadok óta várakoznak a parancsra, hogy emberként visszatérjenek és lássák Isten diadalát – és a porrá lett emberek atomjainak milliárdjai és milliárdjai vannak, amelyek az emberek milliárdjaihoz tartoztak, akik *oly nagy*nak képzeltek magukat, és akik évszázadok óta *senkik*, és a világ még azt sem tudja, hogy léteztek – akkor még korlátozva lenne a napok száma.

Isten Országá örök, akárcsak annak Királya. Az örökkévalóság csak egy szót ismer: „Most”. Neked is, és veled mindazoknak, akik az eléggő áldozatra vannak szentelve, csak ezt a szót kell ismernetek a szenvedés idejének megméréséhez.

„Most.” Mióta szenvedek? Mostantól fogva. Mikor fog megszűnni? Most. A jelen. A lelki teremtmények számára nincs más, csak az, ami Istené. Az idő is. Tanuljátok meg, a pillanat előtt, úgy számítani az időt, amint azt a Paradicsomban birtokoljátok majd: *Most*.

Ő, boldog az az idő, amely Isten változhatatlan birtoklása, változhatatlan szemlélése, amely a változhatatlan öröm! „Az élet egy szempillantás, a földi idő egy lélegzetvételig tart. De az én egem örök”, íme, minek kell lennie az akkordnak, ami irányítja éneketeket, mint vértanú és boldog teremtményekét.

Cecília vértanúm életében olvassátok: „Cecília énekelt szívében.” Ti is énekeljétek szívetekben! Énekeljétek: „Isten »most«-ja vár engem. Már ebbe az örök »most« örvényébe becsavarva vagyok, és ez az örvény mindinkább közelít engem tökéletességének központjához. Íme, látom lehullni ezt a port, amelynek minden atomja egy nap és egy szemcséje egy hónap; látom leesni, elfújva ettől a forgószélről, amely engem felszív Istenhez, és amely Isten szeretete, aki nekem akarja adni az »Ő« idejét. Nekem akarja adni az *Ő örök jelenjét*, amelyben, a földi idő minden másodpercének megfelel az, hogy magamba fogadom annak boldogságát, hogy birtokolom az Atya Istent, a Fiú Istent, a Szentlélek Istent, egy mindig új ölelésben, mindig vágyva, mindig akarva, fáradság nélkül, mindig új ragyogásban gazdagon, mindig új ízekkel, mindig új szeretetekkel. És én megszületek minden új érkezésre, mint az első pillanatban, amelynek örvendtem, erre az Egy és Hármassal Istenre, az én egyetlen Szeretetemre, és minden új megérkezésnél elérkezem az Élet tökéletességére, és utána újjászületek boldog örömeimre, szeretve Őt még, még, még, és általa még, még, még szeretve. Nem többet. Mert ott, a Paradicsomban, minden elérkezett a tökéletességre, és nem képes növekedni vagy csökkenni, hanem mindig egyforma, új boldogság. Az enyém, boldogé, akit Isten átölel. Az Ővé, Istené, aki ki tudja árasztani szeretetét, lényegét, egy teremtményre, akit Ő teremtett, szeretetből, hogy a szeretetet fogadja és adja, adja, adja a szeretetet.”

Így tekintsd szenvedésedet, kis jegyesem, és annak tartama számodra a semminél is kevesebb lesz. Annak végén ott vagyok én. Én.

Békém legyen mindig veled!

(1944. jún. 12.; 422-425)

Hasonlat a házasságról

Ne! Ne panaszkodj és ne szomorkodj, mintha megváltozott volna szeretetem irántad! Ez nem csökkenés; ez növekvés. Rólad beszélek, és mindazokról a lelkekről, akik *mind* nekem szentelték magukat, és akik ugyanabban a helyzetben találják magukat, mint te. Ezek azok, akiken megnyugszik szemem, és megvigasztalódik minden aljasság miatt, aminek véghezvitelét látom a földön.

Amikor valaki befejezett egy nehéz, gyötrő munkát, ami undorító is volt, nemde nagy örömét találja abban, hogy beszívja a tiszta levegőt, és néz egy szép zöld és virágos mezőt? A tüdő kitágul, a szem megpihen, az értelem újjáteremtődik. Hasonlít ez az újjászületéshez.

Ugyanez történik Jézussal. Annyira szenved, annyira megundorodott! És oly sokaktól! Gondoljátok el: én vagyok a Jóság és a Szeretet, és megbántásokban részesülök, állandó gyűlöletben, és a szigorúsághoz kell folyamodnom, hogy megbüntessem a bűnösöket. Ez jobban fáraszt engem; mint a kereszt hordozása. Nem mintha akkor nem tudtam volna, hogy hasztalanul fogok meghalni sokakért. Nem volt az ismeretlen számomra, de a pillanatnyi testi fáradságról beszélek. Ez a fáradság állandó és az én lelkekre van hatással. A bűnösök elfárasztják Isten szellemét. Gondoljatok erre, és értsétek meg, mily súlyos a bűn, ha alkalmas arra, hogy elfáraszon egy oly tökéletes szellemet, mint amilyen az isteni. Nos, ti, akiket nagyon szeretek, megpihentettek engem.

És hallgasd meg ezt a példabeszédet számotokra:

Egy férfi szeret egy nőt. Szépnek látta őt, azt mondták neki róla, hogy jó, tiszta és szemérmes, és ő érezte, hogy szeretet ébred a szívében, és vele együtt a remény, hogy feleségként bírhatja azt a nőt, és házának gyöngyévé teheti.

Elmegy szüleihez, és megkéri a fiatal leány kezét. Neki adják. És ő ezernyi figyelmességgel igyekszik meghódítani érzelmeit, mert ő már nagyon szereti, és ugyanazt a szeretetet akarja felkelteni szeretettjében is. Valahányszor felkeresi, visz neki valamit, amiről tudja, hogy ízlése szerint való. Amikor távol van tőle, azon gondolkozik, mit vihet neki. Ha messze él tőle, ír neki, hogy így fejezze ki, amit szóval nem tud elmondani. Amikor visszatér, hozzá siet. Nem beszél neki saját gondjairól. Ezeket az ajtón kívül hagyja, mert nem akarja megszorítani őt. Számára már az is enyhülés, ha látja szeretettjének mosolygó arcát.

Így telik az idő, amit ti „eljegyzésnek” neveztek, de ami még nem a házasság beteljesítése, hanem alapjában véve egy nagyon szigorú, hivatalos elkötelezettség.

Utána eljön a pillanat, amikor a nő elhagyja az atyai házat, és belép jegyese házába, hogy „egy testté váljon velem”, a régi parancs szerint, és hogy örökre azzá legyen, az én új parancsom szerint, amely azt mondja: „Amit Isten egybekötött, azt ember semmiféle okból sem választhatja szét.” (Mt 19,5-6) Mert az elválás azt jelenti, hogy belelök a házasságtörésbe. A házasságtörés bűnét nemcsak az követi el, aki azt véghezviszi, hanem az is, *aki okot ad rá azáltal, hogy kiteszi társát a bűnveszélynek.*

Ez nemcsak a férjre érvényes, aki elhagyja feleségét, hanem a feleségre is, aki elhagyja férjét, valamint mindkét fél szüleiére is, akik rosszindulatukkal vagy önzésükkel konkolyt vetnek a két házastárs közé, és a hazug barátokra is, akik hazugságokkal, vagy egyszerűen az elégedetlenség felszításával, ami, ha nem szítanak, lecsillapodna, oly félelmet keltenek a házastársak között, ami elviselhetetlenné teszi az együttélést.

Igazán mondom nektek, hogy ha a házastársak elszigetelve tudnának élni, egymást és gyermekeiket szeretve, a válásoknak 90%-a megszűnne, mert az összeegyeztetetlenség indítóokai nem oly jelentősek, hogy szakadást okoznának. És ezt, a mindenképpen *feloldhatatlan* köteléket a legnagyobb könnyedséggel szétszakítjátok. A válás kimondásához felhozott indítóokok az összeférhetetlenséget illetőleg minden együttélésnél előfordulnak: a

gyermek és szülei között, a rokonok között, a testvérek között, sőt még az együtt élő barátok között is, mégsem okoznak szakadást.

Sose lenne szabad hűtleneknek lennetek egymáshoz! Soha! Csak a hűtlenség lehetne – nem az én szempontomból, hanem a tietekből – az *egyetlen* indítóok a válasra. *Természetes szempontból. Mert a természetfeletti szempont azt mondja: „Ha a kettő közül az egyik vétett, a másiknak kettős kötelessége, hogy hűséges maradjon, nehogy megfossa a gyermeket a szeretettől és a tisztelettől. A szülők szeretetétől gyermekük iránt, és a gyermek tiszteletétől szülei iránt. Amikor, aki nem tud megbocsátani, eltávolítja a bűnöst, és egyedül marad, nehezen tud csak egyedül élni, és a maga részéről tilos szeretkezésbe bocsátkozik, amelynek következményei azonnal visszahatnak gyermekeire, és azok jövő erkölcsi felfogására.” Azért azt mondom: „Az embernek semmiféle indítóokból sem szabad, a kereszténynek nem szabad elválnia attól, akivel a szentség Krisztus nevében összekötötte.”*

De nem erről akarok beszélni neked. Hozzád akarok beszélni, lelkem, aki nem egy emberhez vagy kötve, hanem Istenhez, a szeretet felajánlásával, amelyet Ő elfogadott. Beszélni akarok azokhoz a lelkekhez, akik nővéreid az irántam való teljes szeretetben.

Amikor a jegyes elhagyja az atyai házat, és annak feleségévé válik, akit szeret, akkor a szeretetnek egy magasabb fokára száll fel. Többé már nem ketten szeretik egymást. *Egyet* képeznek, akik másodpéldányukat szeretik. Az egyik szereti önmagát, visszatükröződve a másikban, mert a szeretet oly szorosan köti össze őket, hogy az öröm megszünteti a személyt, és a két egyén *egy közös* öröme örövend.

Megfelelnek a titokzatos jegyesség két első időszakának. Először Isten szeret titeket és szeretet ébred bennetek Isten iránt, aki szeret titeket. Utána behatoltok egy magasabb szeretetbe, és örvendeztek az ő örömeinek, amelyek a ti örömeiteké válnak. De ez nem a jegyes tökéletessége. Már mondtam neked, és most megismétlem, hogy válaszoljak a te miérteredre. „Szavaidban most már miért nincsenek azok az oly biztos békét, oly határozott ígéretet jelentő szavak, vagyis, hogy meg fogsz kímélni bizonyos fájdalomtól?” mondtad nemrég, újra elolvasva az októberi lapokat.

Ó Mária! Miért! Azért, mert magasabbra vittelek téged.

Az emberek vádolnak engem azzal, hogy megismétlem mondanivalómat. De ha meg kell ismételnem magamat veled, aki teljes figyelemmel hallgatsz engem, és úgy tűnsz számomra, mint egy kismadár a fészekben, kitért szájjal véve a táplálékot, amit atyja nyújt neki – a te táplálékod az *én* szavam, – hogy ne kellene megismételnem magamat, amikor olyannak beszélek, aki nem figyel rám? Egy, kettő, száz, ezer alkalommal újra el kell mondanom ugyanazt az igazságot, hogy elérjem, annak parányi része behatoljon szívükbe, és ott fényt támasszon. Ha azután az a fény kialszik, nem az én hibámból, nem vádolhatnak engem vakságukért.

Most megmondom neked. Amikor elmúlt a lángoló szeretet időszaka, a szeretet méltóság teljes erővé érik mind a férfi, mind a nő számára. Nemrég nem voltak többek, mint két lakója a földnek. Utána egyetlen testté váltak, apává és anyává, akik szeretik egymást egy bölcső fölött, és egymásra nézve azt mondják, amit *a Teremtő Isten mondott, rácsodálkozva az Emberre*: – fontoljátok meg szülők, hatalmatokat – „Egy teremtményt hoztunk létre, aki örök, aki az éghez, Istenhez tartozik.” Ilyen nagy az ember rendeltetése, és, ha rosszindulattal nem tér rossz útra, ilyen nagy az ő dicsőséges célja. De, miután eljutottak erre a tökéletes egységre, nemde a jegyes anyává, testvérré és barátnővé is válik élettársa számára?

Ó, milyen édes vigasz a férfi számára az a nő, akit oly tökéletesen tud szeretni, hogy minden gondolatát közölni tudja vele, biztosan abban, hogy megérti és megvigasztalja őt!

Ó, áldott az a ház, ahol a Szentség szentsége él, a szó igazi értelmében, és a szeretet cselekedeteinek kimeríthetetlen virágzását hozza létre! A szeretetét, amely nem pusztán testi, hanem még inkább lelki szeretet. Mert nem korlátozódik arra, hogy örömeért szeressen, hanem magára veszi a házastárs szenvedését is, és magával viszi, hogy enyhítsen súlyán.

Kevésbé szeretik talán egymást azok, akik együtt sírnak, mint azok, akik csókolóznak és mosolyognak? Nem. *Jobban szeretik egymást.* A férfi megmutatja, hogy *nagyon* becsüli feleségét, ha minden gondjába beavatja, hogy tanácsát és vigasztalását kérje. A nő megmutatja, hogy *nagyon* szereti férjét, ha meg tudja érteni annak gondolatait, és ha önként segíti őt gondjainak hordozásában. Nem lesznek ott tüzes csókok és költői kifejezések. De megsimogatják egymás lelkét, és lelkükben titkos szavakkal beszélnek egymáshoz, az igazi szeretet békéjét adva egymásnak. *Az igazi házasságét.*

Nos, lelkem. Most ebben az állapotban vagy. A te szeretetteddel, összeforrva az enyémmel gyermekeket szültél nekem. Gyermekek, akiket nekem adtál *mindazok, akik megismertek engem, vagy jobban megismertek, a te tevékeny szereteted által.* Megismered majd őket egy napon, és örvendeni fogsz nekik.

Most, hogy én sokkal jobban szeretlek téged, minden gyermekért, akiket nekem adtál, most, hogy tudom, annyira szeretsz engem, hogy magadra akarod venni az én érdekeim keresztjét, mert a te Urad dicsősége jobban sürget téged, életednél, íme, én veled Jegyesként cselekszem, mint aki biztos jegyesében. Nem csupán egyedül mosolyomat mutatom neked, hanem könnyemet is. Nem simogatlak többé rózsákkal, hanem vér-rózsákkal bélyegzem meg szívedet, és rátámasztom töviskoronás homlokomat. Nem csókollak meg többé mézbe és borba mártott ajakkal, hanem az ecettől és epétől keserű szájjal, ami az én utolsó italom volt, és amelyhez hozzákeveredett a vér fanyar íze, amely az utolsó hörgésben jött fel az összetört tüdőkből. Ha így bánok veled, az azért van, mert „erős asszony”-nak tartalak, a szó bibliai értelmében.

Ó, mily pihenés számomra birtokolni ezeket a szíveket! Ti, nagylelkűek, akik tudtok szeretni, adjátok azt az örök Koldusnak, aki szeretetet kérve járkal, de nem kap mást csak közömbösséget és sérelmeket! Add nekem azt, Mária! És ne félj attól, hogy lesüllyedtél. Ha angyalszárnyaid lennének, mindig kevésbé gyorsan szállnál fel, mint ahogy felszállsz a nagylelkű szeretet szárnyaival.

(1944. jún. 21.; 453-457)

Hasonlatosság Istenhez

Látod, Mária. Egy más valaki, aki a te lelkiállapotodban lenne, sokkal inkább vétkezne és lelkiileg csak, sokkal kevésbé szenvedne. Mert benned szenvedést okoz már az a félelem is, hogy a szenvedés oda juttathat téged, hogy fájdalmat okozol nekem. Azért, már mondtam neked, azt hiszed, a pokolban vagy, vagy alig kevesebben, holott a Paradicsomban vagy.

A boldogoknak mi az egyetlen gondjuk? Az, hogy megtartsák magukat állandóan Istenben, Szerelmükben. És te nemde ugyanazt teszed, de sokkal nagyobb fáradtsággal, mert lelkedhez van tapadva tested és emberi értelméd.

Az emberbe bezárt igazi élet, azaz a lélek, Isten hasonlatosságára van alkotva. Azért nem ismer félmegoldást, hanem a Végtelenre, a Tökéletesre törekszik. És törekvésében minél inkább megközelíti azt, visszatükrözve magában, mint tiszta tükörben az isteni hasonlatosságot, annál inkább gyűlöli azt, ami nem hasonlít Istenhez. Azért a tökéletlenségnek árnyéka, a lanyhaság gyanúja is, nagyobb borzalommal tölti el, mint a súlyos bűn az olyan keresztényt, aki csak névleg az, és mint a hitetlenség azt, aki istentelen.

Van úgy, hogy állandóan fogadjátok a Vendéget, aki Atyátok és Uratok, és megismerve Őt, az Ő fényénél, olyannak látjátok magatokat, amilyenek vagytok, és a megsemmisülésig megalázzátok magatokat, mondva: „Hogyan lehetséges, hogy te, Uram, hozzám jössz? Nem vagyok méltó arra, hogy Vendégem légy.” De éppen azért, mivel ezzel a szeretetteljes megalázkodással táplálkoztok, jön hozzátok az isteni Vendég, és vesz lakást bennetek. Szeretetet, alázatosságot és helyes akaratot talál ott. És mi más akar Isten, hogy szeressen titeket? Semmit. Tudja, hogy többet nem tudtok adni addig, míg itt lenn vagytok.

De azt is mondja nektek, *mondja neked is*: „A te aggodalmad csak akkor fog megszűnni, amikor te, véges teremtmény, egyesülsz a Végtelennel. Akkor vége lesz a küzdelemnek, a félelemnek, hogy nem tetszel nekem; a fájdalomnak állapotod miatt. Ne félj! Én megengedem lázálmait. Nem okoznak félelmet bennem lázálmaid, mert tudom, mik azok, és *miért* vannak. Annyira nem félemlítenek meg engem és nem keltik fel megvetésemet, hogy miközben te felkiáltasz emberi fájdalomadban, én szorosan tartalak téged, hogy meggátoljalak abban, hogy igazi rosszat okozz magadnak. Igazi rossz lenne, ha *eltávolodnál tőlem, attól félve, hogy kiváltottad undoromat*. És én akkor is így tartalak, ha te nem ismeresz fel engem, mert a megpróbáltatás fátyla alatt vagy. Mária, én a Getszemáni Jézusa vagyok. És azt akarod, hogy ne értsek meg bizonyos aggodalmakat?...

(1944. jún. 22.; 462)

Jöjj!

A lelkek, akiket különösen szeretek, ugyanazt a parancsot kapják, amit Ábrám kapott: „Menj ki hazádból és rokonaid közül és jöjj arra a földre, amit majd megmutatok neked!”

Valódi kimenés, azonfelül, hogy átvitt értelme is van. Valódi, mert valóban az, aki nekem szenteli magát; idegenné és ismeretlenné teszi magát még saját rokonai számára is.

Ismeretlen új személyisége miatt. Idegen, mert köztük és közte mintegy válaszfal keletkezik. Olyan ez, mint egy sajátos Babel teremtése. Ez által ő az Istentől neki mutatott föld felé megy, azok pedig ott maradnak, ahol vannak. Még ha közel vannak, akkor sem tudják tovább megértetni magukat, mert ő már annak a földnek a nyelvét beszéli, és annak szokásait gyakorolja, míg azok folytatják a megszokott módon való gondolkodást, cselekvést és beszédet. Ez nagy fájdalom és csodálkozás indítóoka lesz, ha ugyan nem egyenesen nevetésre készíti őket.

A fájdalmat különösen az érzi, akit Isten az „új földre” hívott. Szeretné, ha követné az, akit szeret, mert felfogja, hogy „ez a föld” magasan fekvő ország. Szeretné, ha a többiek megértenék, és beleszerethetnének a szépségbe, amelyet ő felfedez.

Ők csodálkoznak megváltozásán. És amikor azt nem ítélik „örületnek”, önzésnek, szeretetlenségnek, furcsaságnak nevezik. Ezek egyike sem. Tökéletes szeretet, mind azok számára, akiket szeret, mind önmaga részére, azt a jót adva és igyekezve megadni mások számára, amit magának szerez. Nem furcsaság, sőt tökéletes szabály, az, kivételességében, amit megtalálnak Isten gyermekeinek szabályában: tökéletes engedelmség Isten hangjának, ami felette áll a vér, az érdek, az emberi tekintet minden más hangjának.

A seb nem gyógyul be, és nem gyógyulhat be. Mert „az új földre” kiválasztott ember, alsóbbrendű részével megőrzi az ember gyermekeinek közös érzékenységét. És attól, *hog*y hallania kell, hogy őt éppen azok vádolják szeretetlenségről, akiknek legjobban meg kellene őt érteniük, *és* *hog*y el kell őket utasítania, saját szívét kitépve, csak hogy haladhasson az Isten által neki megmutatott úton, állandóan szenved. Mindig nyitva tartja a sebet, amelybe bele van szűrve az övéi iránti szeretet, akik szeretetből gyötrik őt, és az ő szeretete, amely – minthogy nem értik meg – vonaglik sebében és annak parancsoló akaratában, akit ő egész valójával szeret. Tehát szeretet-seb. Tehát olyan seb, amelyben Isten van, mert Isten ott van, ahol szeretet van.

„Jöjj a földre, amelyet majd megmutatok neked!” Isten *nem* mutatja meg azt előre. Azt mondja: „Jöjj!” A jutalmat, hogy meglátja ezt a földet, az fogja megkapni, aki engedelmeskedik anélkül, hogy várna annak megismerésére, ami rá vár. Isten azt mondja: „Jöjj!” Semmi mást. Ő megy, és nem kérdez mást.

Kezdetben az áldott föld hepehupás és tövises. Kövek és tüskék, folyódárok és szűk utak a rettenetes és kavargó hegyi patakok fölött, sötét kanyarok és tengeri viharok szeles zónái vannak a kezdetén. Ennek az áldott földnek a napja sohasem nyugszik le. Nincsenek rajta vipera és skorpiók, sem vadállatok. Nem ismerik rajta a forgószeleket, sem a zúzmarát. Örök tavasz van ott. Bőséges a mindenfajta természetfeletti táplálék. Méz csorog a fatörzsekből és tej a forrásokból. Az összhang fény és a fény összhang. A lakosok boldogok, mint a virágok egy derűs áprilisi reggelen. Örök örömmel nevetnek, visszatükrözve Uraik isteni örömét.

A magasban csak egy csillag van: Én. Én, akinek fénynek, melegnek, hangnak, reménynek, vigasznak, hitnek, vezetőnek kell lennem a hősi utas számára. Csak én. Jaj annak, aki nem néz állandóan rám!

De aki kitart, látja, hogy a köveket, a tüskéket simább út követi, amelynek szélén néhány virág nő. Látja, hogy minden folyódár, ami azelőtt gyötört, mint tüskés vaskötél, lány füzérré változik, amely többé nem gátol, hanem segít, és az utak szélesebbé válnak, kevésbé

félelmetesekké az ösvények, biztosabb és szélesebb az út, melegebb, nyugodtabb, állandó emelkedésében. A végén a lélek már repül, többé nem jár. Repül. Behatol, mint a szeretet nyila a földbe, amelyet meghódított. Övé az ég.

De milyen nagylelkűségre van szükség! Mindent odaadni, Mária. És semmit sem birtokolni. „Még annyit sem, amire letehetnétek lábatokat”. Nem követelni semmit, mert nem ígérek semmit, amikor ezt mondom: „Jöjj!” Semmi emberit. Az örök emberfelettit ígérem.

Íme, *mit* kell erőltetned, hogy megértsed és elfogadd, és veled mindazok, akik azonosak veled az én kiválasztásomban, ami titeket megszentel a kolostorban vagy a világban, és azok is, akik mivel jobbak, jóllehet nem kaptak hivatást a rendkívüli tökéletesség útjára, akik nem katonái a tanácsolt de nem kötelező tökéletességnek, felteszik maguknak a kérdést, hogy életük miért nem nyugodt a jólétben, akkor is, ha az földi jólét.

Én nem hazudok, és sohasem hazudtam. Megígértem és megígérem, hogy megadom nektek az Életet, és az Élethez szükséges dolgokat. Ez szükséges, és ezt megadom nektek. A többi felesleges, mert sorsa az, hogy elpusztuljon. És megadom nektek, mert jó vagyok még a muslicához is, aminek ágyául adom egy hegyi aprólevelű menta kelyhét, és ételül az abban lévő mikroszkopikus mennyiségű méz cseppjeit. Így adom nektek, pusztulásra szántaknak, a szükséges dolgokat ahhoz, ami elvész: az ételt, ruházatot, lakást. De felszólítalak titeket, hogy törekedjete a magasabbra: a lélekre és arra, ami a léleké.

Aki jobban szeret engem, az jobban értsen meg engem! És haladjon előre, mezítelenül, éhesen, nyomorúságosan abban, ami ezeket a földi napokat illeti, de jóllakottan, gazdagon és királyi öltözetben, abban, ami az örök Naphoz tartozik.

Menj békében!

(1944. jún. 27.; 478-480)

Sose hazudom!

Ma nincs diktálás, nem mintha a Hang távol lenne, hanem azért, mert én képtelen vagyok írni. Túlságosan zavarodott vagyok, szinte őrjöngök, nem vagyok képes figyelni. Túl nagy a vihar! Nem marad meg az, szegény szívemben és szegény fejemben. Többé nem marad meg! Uram, irgalom! Te *egyszer* átélted a haláltusát a Getszemániban... és nekem hányszor adod azt? Hány elcsüggedt léleknek kell újra megtalálnia a békét az én szenvedésem árán?

A gyötrelmem csúcspontján, ma 16 és 17 óra között, el kellett szenvednem egy kemény kísértést. A Kísértő rá akart venni engem arra, hogy emberi célból színleljek. Azt mondta: *Írj a te szavaiddal, már képes vagy erre, egy kis erőfeszítéssel, utánozd a Mester stílusát; írd azt, ami hasznos lehet számodra ahhoz, hogy zavarba hozd, vagy még nagyobb rosszat okoznál annak, aki fájdalmat okozott neked. Ő hiszékeny, és azonnal beleesik a csapdába.*

Nem! – válaszoltam. – *Sose hazudom sem más okból, sem ebből. Még akkor is, ha ártalmas nekem, csak azt írom le, amit kapok a különböző „hangoktól”, és semmi mást. Semmit az enyémből. Távozzál!*

Hosszú küzdelem volt... Úgy beleizzadtam, mintha egy kemencében lettem volna. Győztem. De az ördög bosszút állt rajtam azzal, hogy felfokozta minden honvágyamat, félelmemet, kényelmetlenségemet... (A háború alatt otthonától távol élt, amikor ez történt.)

Ki ismeri ezeket a küzdelmeket? Ha értelmem és életem folytatódik, és viszontlátjuk egymást (írja lelkiatyjának), akkor majd jobban elmondok. Most nem mondok többet, mert összetört a reggeli válság és a mostani küzdelem.

(Valtorta Mária május 15.-től kezdve felajánlotta minden napját, de főleg a szerdai szenvedéseket elégtételül a csüggedtekért.)

(1944. júl. 4.; 488-489)

Virágok

Légy jó és türelmes, lelkem! Ha meg tudsz maradni jónak és türelmesnek, *nagy* ajándékot készítek neked. Olyant, amilyent ugyancsak kevesek számára készítettem a századok folyamán.

Légy meggyőződve erről, lelkem. Senki sem tud téged úgy szeretni, amint én szeretlek. Az egyik nem felel meg és kiábrándít valami miatt, a másik nem felel meg és kiábrándít más okból. Csak én nem hibázom soha, és nem okozok csalódást sohasem. Légy meggyőződve erről, lelkem.

A kis emberi érzelmek és vigasztalások megfelelők lehetnek a kis lelkek számára. De amikor valakit Isten választott ki, *és nem saját érdemei miatt, hanem Annak ajándékként, aki azt akarja*, akkor megszűnik kis léleknek lenni, és olyan velővel táplálkozik, amely az ő kicsinyéből nagyot csinál, akkor a kis dolgok többé nem felelnek meg. Azaz arra szolgálnak, hogy felvidámissák, mint a virágok az ösvény mentén.

De a legbősegebb, legillatosabb, legszebb virágok sem tápláló magvak. Nemde? Kedvelik őket. Nézik őket, rájuk mosolyognak, mert tiszták és jók, jobbak még az állatoknál is, amelyek mindig jobbak az embernél. Néha összeszedik őket, hogy társul szolgáljanak, amelyik nem árul el, és egyszerű kedveskedések, amelyek szándéka csak az, hogy megvigasztaljanak. Illatoznak, hogy elfeledtessék a bűzöket, amelyek felszállnak az ember bűnös vágyaiból, önzéséből, hazudozásából. Senki sem szereti annyira a virágokat, mint azok, akik jók és boldogtalanok, azok, akik emberfeletti sorsra vannak szánva. Mert a virágokból kiolvassák Isten jóságának szavait, és mert éppen a virágokban tudják megtalálni azt a jóságot, amelyet nem találnak meg másutt, a társaságot, amelyik megvigasztal hátsó célok nélkül, az illatot, amely emlékezteti őket az ég kellemességére. De virágokból nem lehet megélni. Ahhoz kenyérre van szükség.

Így vannak a kis dolgok az „igazi lélek” számára. Virágok. Sok tövissel társulva. Mit akarsz!? A föld ösvényein nőnek. Ott, ahol az ember jár, beszennyezve azt testies nyomával, és ahol Lucifer veti el gyűlöletének magját.

Ugyancsak különböznek az „én” ösvényem virágaitól! Azokat az én könnyeim és Máriaéi keltették ki, az én Vérem és társmegváltóimé termékenyítették meg, a tiedé is, áldozati lélek. Ezek örök virágok. Ezekhez tüskés védőbástyán, a világon keresztül lehet eljutni. De utána... ó, utána! Milyen béke! Én, aki szeretem, időnként leszakítok egyet ezekből a virágjaimból, és elviszem azt a védőbástyán túlra, mert nem akarom látni, hogy sírjatok anélkül, hogy tőlem vigasztalásban részesülnétek. Tőlem, aki tudom, milyen fájdalom megváltónak lenni, nélkülözve a szeretetet.

Győződjél meg erről, lelkem! Te többé nem csak egy asszony vagy. *Az enyém* vagy... nem szolgáló, mint te mondd, nem rabszolga, aminek tartod magadat, hanem „jegyes”. És csak a Jegyes képes megérteni, szeretni téged, és megadni neked azokat a vigasztalásokat, amelyek igazán elégségesek számodra.

Fel, tehát! Jöjj! Hol találsz egy keblet, amely biztonságosabb párna számodra, az enyémnél? Hol egy karokból alkotott kört, ami számodra biztosabb menedékkül szolgál? Hol van egy száj, amelyik az én számnál jobban tud beszélni hozzád, és nagyobb édességgel tud megcsókolni téged? Hol egy szív, amely jobban együtt tud verni a tieddel, szenvedve, ha te szenvedsz, örvendve, ha örülsz, mint az enyém?

Jöjj, hát! Ide! Innen származnak az édes gyötrelmek, amelyek megsebeznek téged, hogy megadják neked az én keresztre feszítesemnek a nyomait és az édes tűzáradatokat, amelyek felemésztenek téged, hogy tisztán elvigyenek az égbe. Igazságos, hogy innen eredjenek a szeretet édes hullámai, hogy elmerítsenek téged egy édességben, amely meggyógyít *minden*

sebet, amelyet az emberi durvaság okozott. Az enyéim nem, az enyéim nem gyógyulnak be. Az tönkretenné a legszebb ajándékot, amelyet a lélek kaphat.

De mondd: mi egy sebemnek a fájdalma? Észbontó gyötrelem? Nem. Gyötrelem, ami növeli az értelmet és az erőt. Csak az emberi sebek *igazán* rosszak, mert azok dárdája a gyűlölet mérgébe van mártva. Az én dárdáimon a szeretet méze van, és édessé teszik a sebet.

Békém, szenvedésedben!

(1944. júl. 5.; 489-491)

Szándékosan vakok!

Amint befejeztem imámat, Jézus megkérdezte:

Mit kell tenned? Azt, amit én tettem. Hallgass és bocsáss meg! És ezért megmutatom neked, amit látok.

Egy mikroszkóp, és egy elektromos vagy rádiumos sugár sem oly erőteljes, mint az én szemem, hogy meglássa az ember igazi arculatát. Önmagukat csapják be mindazok, akik azt hiszik, hogy Én, az Ember, nem ismertem a személyeket. Nem volt semmi sem elrejtve bennük, ami számomra ne lett volna világos és látható, mint egy nyitott könyv oldala, amelyet megvilágít a fény. Ezzel a szemmel láttatok veled, amikor azt akarom, hogy megismerhess valamit.

Vannak mélységben levő lelkek. Lehet-e valaha fény a mélységben? Nem. A tenger vagy a föld mélységeiben csak sötétség van. Néha a fénynek egy emléke. De általában teljes sötétség. Abban még vak lények élnek. Éppen azért vakok, mert számukra hasztalan lenne a látás, mivel a sötétség burkolja őket. Sőt, nemcsak hasztalan, hanem gyötrelmes lenne számukra, mert szenvednének amiatt, hogy nem látnak. Vakok, mert ez a sorsuk, és sorsukat is a szeretet rendezte el.

Az emberek között is vannak (lelkileg) vakok, de nem azért, mert ezt sorsuk akarta így, és még kevésbé akarta ezt a szeretet. Saját rossz akaratuk miatt vakok.

A Világosság minden ember számára ragyog. A Hang minden embert hív. Az Igazság kész arra, hogy minden embert oktasson. Az Élet nyitva áll minden ember előtt. Az Élet minden embernek akarja adni magát. Az emberek nagyobb része bezárja szemét és fülét, hogy ne lássa a Világosságot, ne hallja a Hangot. Eltávolodnak az Igazságtól, aki oktatja őket. Olyan utakon járnak, amelyek ellenkeznek az Úttal. Mulandó életre ítélik magukat, visszautasítva az Életet. A sötétség mélységei ezek.

Az én szavaimat kell mondani értük: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Ez az egyetlen mentő körülményük. Nem tudják. Ha pontosan tudnák, mit tesznek és akarnak folytatni cselekvésmódjukat, nem lenne elég a pokol megbüntetésükre.

De a mélységben vannak. Azt válaszolják, hogy szándékosan a mélységben akarnak maradni, annak ellenére, hogy én és társmegváltóim önmagunkból hálót csináltunk, amely leér a mélységbe, és elfogadjuk a sötétség keserűségét mi, a Világosság gyermekei, hogy elvigyük számukra a Fénynek egy emlékét, hívjuk őket, elvigyük őket ahhoz.

Kihúzni őket a mélységből. Íme, a megváltók munkája. Még akkor is, ha látszólag a sötétben vagyunk, mi, akik nem vagyunk a sötétség – mert ahhoz, hogy a megváltók hősiességével rendelkezék valaki, szükséges, hogy, teljesen lángolva, mindegyikük egy legyen a Fényvel – mindig oly nagy világossággal rendelkezünk magunkban, hogy ragyogni látszunk, a vak lelkek igazi sötétségével összehasonlítva. Szeretniük kellene minket a világosságért, amit nekik hozunk. Ehelyett éppen emiatt gyűlölnék minket. Ó, de nem számít! Mi felszállunk ismét az ő mélységükből, a mi mélységünkbe. Mert mi is egy mélységben vagyunk. Istenben: a Tökéletesség mélységében. Mi felszállunk. És megbocsátunk. De nemcsak ezt. Imádkozunk azért, hogy bocsánatot nyerjenek, és vágyakozzanak a Fény után. A vágy az első lépcső a Fény felé való felemelkedéshez.

Ó, légy nagylelkű! Mi oly gazdagok vagyunk, és ők oly nyomorúságosak! Mi egyek vagyunk az Atyával, és tőle birtokoljuk a lelki gazdagságot, az örök gazdagságot. Ők... ők, még ha rendelkeznének a világ minden kincsével, akkor is nyomorúságosak lennének, mert csak füst és por az, amivel rendelkeznek, amit a szél elfúj. Nem rendelkeznek a mi Atyánkkal.

Légy nagylelkű! A szenvedés nagylelkűsége, magának a lemondásnak a nagylelkűsége, jelentéktelen dolgok a nagylelkűségnek ezzel a tökéletességével összehasonlítva, amely

megfosztja magát minden emberi kovásztól, hogy őrizze a testvéreket, részvétellel legyen irántuk, megbocsásson nekik és szeresse őket, akik, hidd el, még ha kevélységükben biztosaknak és boldogoknak mutatják is arcukat, nem érzik magukat boldogoknak és biztosaknak.

Ide! Erre a szívre, amely szeret téged, egy könnyet, egy csókot, egy megbocsátást szegény testvéreidért! Most minden kevésbé fáj. Nemde az én szavaim nagyon különböznek azoktól, amelyeket tegnap akart sugallni neked az Ellenség. Nemde? És az édesség, a jelenlegi megnyugvás is ugyancsak elüt attól, amit tegnap tapasztaltál, amikor ő körülötted körözött. Érezted leheletének csípősségét, megégetett gyűlölete, szenvedtél, mert nem vagy barátja, és utálattal tölt el. De most, érzed? Ez az, ami belőlem, Istenedből árad ki. Béke. Édesség. jóság.

Légy biztonságban benne! Megérdemelted a szeretetnek ezt a kettős kiáradását, mert tegnap minden emberi számítást meghaladó mértékben szeretted az Igazságot.

Menj békében, áldottam!

(1944. júl. 5.; 491-492)

Ti mind választottak vagytok

Jézus szavai:

Igen, egy virágot adtam neked (lásd a júl. 5-i diktálást) mert (még) nő vagy. És részvétellel vagyok azért, mert szenvedsz női érzékenységedben, amit nem értenek meg.

De azt akarom, hogy egyedül csak az enyém légy. Te még nem vagy annyira nagylelkű, hogy szét tudnád törni a föld minden kötelékét, hogy sükké tedd szívedet a föld hangjaira, azáltal, hogy egyedül hozzám kötöd magadat, és egyedül csak engem hallgatsz. Így hát én töröm szét azokat. Megmutatom neked az emberi érzelmek nyomorúságát, és összehasonlítatom azt veled, az enyémmel. Azok csak ezüstpapírok a színarany lemezhez képest, sőt a színarany tömbhöz képest. Csak üvegszilánkok a legtisztább csiszolt gyémánthoz képest. És te késlekedsz, hogy azokat megcsodáld és visszasírd? Ó, kisleány! Inkább haladj előre, szabadon és boldogan az áldottak szabadságával és örömeivel!

Van egy kifejezés, amelyen ti, akiket kiválasztottam, nagyon keveset elmélkedtek. Pál apostolé. Azt mondja: „Amikor tetszett annak, *aki már születésemtől fogva kiválasztott, és kegyelmével meghívott, hogy kinyilatkoztassa bennem a Fiát, ... nem hallgattam a testre és a vérre ...*” Utána Pál visszatért a pogányok közé. De most már, engedelmeskedve Istennek, véget vetett az „elkülönülésnek”, amit Isten kezdeményezett, és félretette a testet és vért, hogy teljesen az igazi Szeretetnek adja magát.

Ti mindnyájan „elválasztottak” vagytok, ti, akiket kiválasztottalak egy sajátos küldetésre. Már beszéltem neked erről néhány napja. (jún. 27-én) „Menj ki hazádból és rokonaid közül!”

A meghívott lélek és a világ többi része között megtapinthatatlan fal emelkedik, amely erősebb, mint egy erődé. Ti idegenekké váltok mások számára, *megmaradva testvéreiknek*, mert ti, evangéliumi magányotokban, könnyeitekkel, dolgoztok az ő javukon. Ti ne, ti ne utasítsátok vissza őket! *Sőt tökéletes szeretettel szeressétek őket, miután nem a test, sem a vér, sem a haszon, sem az érzelmek nem nehezedenek szeretetetekre, hanem csak az a szeretet, ami Istentől jön, és ami testvérekké teszi a barátokat és az ellenségeket, a rokonokat és az ismeretleneket, a jókat és a gonoszokat, mert nem arcukra és szívükre néztek, hanem Isten szent arcára, aki minden teremtmény Atyja, és az én, minden embert szerető Szívemre.*

Menj tovább, menj tovább! Az út utolsó része a legmeredekebb. Mentésnek kell lenni minden tehertől, hogy felmenjetez azon. De minden lépéssel kitágul a látóhatár, és közelebb van a Nap.

Jöjj, jöjj! Csak engem nézz! *Ezt az Otthont, ezt a Hazát nézd!* Nem a kis, változékony földi otthonokat és hazákat. Ezt, a te örök Otthonodat. Ezt a te örök Hazádat. Ezt a te örök Szeretetedet. Én, én, én vagyok: a Szeretet!

(1944. júl. 7.; 495-496)

Ha Isten békét ad, ki kárhoztathat?

Jézus Jób könyve 34. fejezetének 29. verséhez fűzi szavait (a Vulgata fordítása szerint).

Már a régi időktől kezdve megmondták: „Ha Isten békét ad, ki ítélhet el?”

Mégis ezek az írástudók, akik mindig vádoltak engem, és akik tökéletesen ismerték a Könyv szavait, másképpen ítéltek. Miért? Mert szó szerint ismerték, de nem fogták fel a betűk szellemét. Hasonlók voltak mindenben a mai írástudókhoz, akik ítélkeznek szerettem felett, és velük együtt én felettem is, és elítélnék, nevetséges és kegyetlen ürügyekkel.

Zakeust is elítélték. Isten békét adott bűnbánó szolgájának, aki inkább az Atya, mint az Úr házába tért vissza. Ők elítélték Őt és szolgáját, mert szerintük Zakeus bűnbánata nem volt elégséges. Természetes! Nem követte a képmutató alakoskodást, mindazokat a külsőségeket, amelyeket ők, a farizeusok és írástudók szerettek. Ők ezeket a külsőségeket használták fel arra, hogy félrevezessék a világot tettett ételszentségükkel, ami csak látszat volt, mert belsejük bűnös volt, és továbbra is büzlött bűneiktől. Zakeus bánata igazi volt, szívéből fakadt.

Azt mondtam: „A szívből jönnek a gonosz gondolatok, amelyek beszennyeznek az embert.” (Mt 15,10-11 Mk 7,14-15) De a szívből jönnek azok is, amelyek megszentelik őt. Ebből a tabernákulumból, amely mintegy aranyedényként tartalmazza lelketeket, amelyben Isten lelki átváltoztatás révén megtestesül és lakozik, ebből jönnek a jó gondolatok, a jó szándékok, az erős akarat a szentté levésre, a hősiesség, amely titeket az égnek ad, az őszinte bűnbánat, amely bűneiteknek még emlékét is eltörli Isten értelméből, és titeket hozzá visz, és Őt hozzátok, atyai csókja által.

A mindig létező és működő farizeus világ az én szerettemet is elítéli és kárhoztatja. Ez egy „hang”? Nem lehet. Mit tett, hogy kiérdemelje?

Semmit és mindent – válaszolom nekik. Semmit, ha saját nyomorúságát tekintjük, Isten hatalmával és tökéletességével összehasonlítva. Mindent, ha nagylelkűségét tekintjük, amivel teljesen Istennek, és egyedül csak Istennek ajándékozta magát, egy közönséges élet egyszerűségében működve, testi erőinek felemésztéséig szeretve, engedelmesen a nagy és kis dolgokban, még a semmiségekben is, amelyeket azért kérek tőle, hogy mindig megtartsam őt engedelmesnek elvárásaimban, és állandóan próbára tegyem szelídségét. Higgyétek el, hogy, aki „teljes valójával” szeret, csak az képes mosolyogva megadni Istennek azt, amit Ő tőle kér, vagyis, hogy úgy éljen, mint a gyümölcs, amit ajkához emel, mint egy szülőnek az áldozata vagy valamilyen más szent érzelm áldozata, például mint azé a szóé, amelyről azt mondom neki, hogy hallgasson róla, hogy nekem szolgáljon tovább.

Ha békét adok neki, ki kárhoztathatja? Mít kárhoztathat? Azt, amit Isten áldásaira és kedveskedéseire méltónak ítél most, és utána a boldogságra? Elítélni a jót, ami tesz magának és másoknak? Kövessétek, és ne ítéljétek el! Szégyelljétek magatokat, ti haszontalan szolgák, átkozódó sátánok, akik többé nem tudjátok szolgálni Uratokat, Isteneteket, többé nem tudjátok elfogadni, megérteni és kimondani az örök Lélek szavait, többé nem vagytok képesek kenyérré tenni magatokat a hozzátok hasonló emberek számára, hanem csak hideget, mérget, láncokat tudtok adni nekik.

Elítélni, mit? Azt a módot, ahogy beszél vagy ír? Ó, nézzétek, angyali lelkek, a Paradicsom boldog birtokosai, a kis embereket, akik lélekben többé nem képesek felszállni, mert szárnyuk el van törve, vagy hiányzik, és akik úgy ítélik, hogy mások sem képesek erre! Nézzétek a vak vakondokat, amik nem tudják látni a napot, s azért tagadják, hogy az létezik, és hogy mások látják! Nézzétek az énekelni nem tudó varjakat, amelyek képtelenek megismételni az összhangot, amelyet mások az égből felfognak, és azért tagadják, hogy Létezik a hang!

Ahol nem elég az Istent szerető kismadár szárnya, odafutnak az angyali szárnyak, és azok felemelik azokba a magasságokba, amelyekbe én akarom. Én, én magam, a szeretet Sasa,

lecsapok, és a magasba ragadom, az én Paradicsomomig, és megmutatom neki azt a szépséget, amelyet ti szinte el sem tudtok képzelni, mivel oktalanságnak tűnik számotokra, és elrejtitek tehetetlenségeket egy szóáradat alá, ezt mondva: „A Paradicsomot nem lehet leírni, mert az Elképzelés.”

Elképzelés? Valóság! Beszélj, te, kis madaram, aki a téged szerető Sas szárnyai között felszálltál oda, és mondd meg, hogy a Paradicsom csak elképzelés-e, vagy lelki valóság, valódi fény, ének, öröm, szépség! Mondd meg ezeknek, akiknek szárnya a sárba ragadt – mert a tétlenség összetörte és holt tagokká tette azokat – mi érdemli ki a Paradicsomot, és a szenvedés, szegénység és a betegség hogyan üdvözlik egymást, mosolyogva, erre a Helyre gondolva, ahol végtelen öröm vár rájuk.

Ti alig látjátok a Napot a sűrű köd függőnye mögött, amit testi érzékiségetek és észimádástok okoz, amely összetörte bennetek a képességet a gyermeki egyszerűséggel való hitre, és a vértanúk állhatatosságára. A Napot ti többé nem vagytok képesek szemlélni, mert nem tudjátok felemelni fejeteket, a lelketeket elnyomó emberségeitek nehéz igája alól. Ezzel szemben az én áldottjaim, akik meg vannak fosztva minden emberi kényszertől, felemelt fejjel állva imádnak engem, a Napot, amely ott van, és kiárasztja a fény és tűz óceánját, hogy melegbe öltöztessen, és újra ragyogásba öltöztesse ezeket a barátaimat, akik számára készen áll az örök trónus. Ott van, és már az övéké, mert úgy ragyog fejükön, mint ahogy az atya arca ragyog gyermekének bölcsője fölött, és nincs kedvesebb dolog ennél a szeretetteljes, féltékenyen őrző szeretetnél, amely egy pillanatra sem hagyja el őket.

Ti, akik többé nem vagytok képesek összhangban énekelni Istennek, sőt még mondani sem tudjátok neki, hogy szeretitek, nem szájatokkal, hanem szívetekkel – pedig Isten ezt az összhangot akarja hallani az embertől – ne tagadjátok, hogy ezek, akik szeretnek engem, meg tudják ismételni a természetfeletti összhangot, amelyet tőlem és szentjeimtől tanultak. Azok, akik engem szeretnek, hajlékonyá tették lelki torkukat fáradtság nélkül trillázva szeretet himnuszukat. Nem fáradnak bele sem az idő haladása, sem az élet bajai miatt. Minden dolgot felhasználnak arra, hogy azt mondják nekem: Szeretlek! Így képesek lettek megtanulni és továbbadni az ég himnuszait. Ó, áldjátok ezeket, akik számotokra feltárják a dolgokat és a fényeket, akik visszahozzák számotokra azokat a fényeket és szavakat, amelyeket a ti nyomorúságotok nem ismer, azokat áldjátok, akik a szeretet teljes rabszolgasága által keresztre vannak szögezve, amely, akárcsak az enyém, a földi sárba van ágyazva, és csúcsa a kék égben van, hidak ők, amelyeken fel tudtok szállni – ti, akik nem vagytok másra képesek, csak a földön csúsásra – felszállni, és megismerni milyen szép a kékség és megszerettetik veletek, és felkel vágyatok követésükre.

Miért akarjátok tagadni, miért akarjátok azt mondani Istennek: „Nem szabad ezt tenned!” Az Egyház apostolkodása nem fejeződött be az Apostolokkal. Folytatódik a kisebb apostolokkal. Minden szent egy közülük, minden „hang” egy közülük.

És én, az apostoli Egyház Feje, bárhol kiválaszthatom és elszórhatom ezeket a kis apostolaimat a ti javatokra.

Alacsony képzettségűek, hozzátok, tanultakhoz viszonyítva? És ki volt ez első tizenkettő? Halászok, írástudatlanok, tudatlanok voltak. De azokat vettem, és nem a képzett rabbikat, mert ezek, mivel tudatában voltak semmiségüknek, képesek voltak elfogadni a Szót, míg a rabbik, eltelve kevélységükkel, nem voltak képesek erre. Az alázatosság az, amit keresek, és ha azok, jóllehet megmaradnának jólelkűnek, tisztának és nagylelkűnek, de kevélyekké válnának, minden biztonnal elhagynám őket. Két dolog van, amit *elengedhetetlenül* megkívánok tőlük: a szeretetet és hűséget az Igazsághoz – és nemcsak az Igaz-Istenhez, hanem az igazi erényhez is – és az őszinte alázatosságot. De még kérlelhetetlenebb vagyok ebben. A kevélység, a Sátán jele, a Sátán *első* jele, undorral eltávolít engem tőlük.

Azért fontoljátok meg, hogy ha én békét adok nekik, közületek senki sem ítélné el őket. Ők a ti ítéletek felett állnak. Karjaim között szeretik és hallgatják Isten titkait, és utána

felajánlják azokat nektek aszerint, ahogy Isten akarja, hogy egy paradicsomi gyöngyökből álló nyakláncot tegyenek rátok, ami vezetőtök és lépcsőtök lesz az égbe.

Békémet adom neked, „hangom”. Nyugodj ebben, mint egy kisgyermek atyja ölén!

(1944. júl. 20.; 513-517)

Légy hű hozzám!

Kinyitom a Bibliát. A 119 (118) zsoltárnál nyílik ki a Kaf versszaknál. Jézus azt mondja nekem:

Olvasd! Úgy tűnik, hogy számodra írták. De a te lelked nem sóvárog segítségemre várakozva. Aki sóvárog, felemésztí magát és megsemmisül. A te lelked azonban növekszik és megerősödik a várakozásban. A várakozás arra szolgál, hogy megfosszon téged minden emberi maradványtól. Egyszerűnek akarlak, mint egy pusztai virágszirom. A várakozás arra szolgál, hogy megerősítse reményedet. Azt akarom, hogy reményed tökéletesebb és erősebb legyen, mint egy acéltömb.

Akkor is, ha a szakadék szélén lennél, és látnád a poklot feléd nyúlni, hogy megragadjon, és mögötted a világ ugatna, mint egy kutya, amely szét akar tépni, és kész arra, hogy rád ugorjon, akkor sem kellene félned. Én mondom neked: „*Nem kell félned!*” Én vagyok a Szó, aki nem hazudik. Remélj és higgyél bennem!

Nemcsak szemed, hanem ajkad is felemésztődik és elfárad abban, hogy szavaddal és tekinteteddel azt mondd: „Mikor fogsz megvigasztalni engem?” Ó, hamarosan, kedves. Még egy kicsi a keresztből, és utána, sokkal jobban meg leszel vigasztalva, mint amennyire reméled. Annnyira természetfeletti módon megvigasztalva, hogy elragadtatásba esel az örvendetes csodálkozástól. Akkor nem látszik majd lehetségesnek számodra, hogy ily sokat érdemeltél. Nem látszik lehetségesnek, mert az öröm nem emlékszik a megelőző szenvedésre, és mert az alázatosság elnyomja szolgálóm érzelmeit.

Kicsiny, szeretett tanítványom, szeretetemnek kedves leánya, ne nézd, ha a szenvedés jégesője olyanná tett téged, mint egy dérnél kitett tömlő. Minden könny egy gyöngy. A hit minden felindítása, miközben szenvedés ér, több mint egy gyöngy. Egy jegyesnél jobban feldíszítettként jössz majd hozzám.

Már megtanítottalak arra, hogy ne számláld az elmúlt és az eljövendő napokat. Mondd mindig Isten szavát: „*Most*”. „Én szenvedek *most*. Ami elmúlt, az nincs többé. A jövő nem lehet itt. De most Isten szeret engem, de most szeretem Istent, de most Isten megjutalmaz az örökkévalóságon keresztül. Most, mindig most.”

A zsoltáros megkérdezi: „Mikor ítélsz üldözőim felett?” Ő mondhatta ezt. Még nem jöttem el, hogy elhozzam a megbocsátást és a szeretetet. Te nem mondhatod. Még kívánnod sem szabad. Mert azt mondtam: „Amikor valaki megüt téged, ajánld fel neki másik arcodat is. Szeresd azt, aki nem szeret téged, hogy ne légy hasonló azokhoz, akik a világban csak az őket szeretőket szeretik. Boldogok vagytok, ha üldöznek majd titeket.” Hagyd rám a védelem és a büntetés feladatát! Te szeress! Az kedvesebb és szentebb.

Ha tudnád, mennyire szeretlek, amikor látom, hogy nemcsak nem tudsz többé gyűlölni – te, aki gyűlöltél – nem tudsz többé gyűlölni, attól kezdve, hogy azt mondtam neked, szeresd irántam való szeretetből még ellenségeidet is, de szenvedsz, azt érezve, hogy mások gyűlölködnek, mert a testvérek egymás iránti gyűlölete megbánt engem, minden ember Atyját!

Még akkor is, ha a gonoszok hazugságokat mondanának rólad, hasztalan lenne. Most már felettük és szavaik felett állsz. Megállapodtál Istenben, az Ő szívének menedékében, mint egy madár a fészekben. Azért tudod, milyen az igazi táplálék, mert közvetlenül kapsz táplálékot keblemen, és ismered a hazugság ételeinek hazug ízét. Azok többé nem tudnak csábítani téged. Az Igazság Szavából és Szavában élsz, és a hazugságra vágyók gyűlölete csak csodálkozást tud kiváltani, ahogy egy kisgyermek is csodálkozik egy felnőtt ruháján, aki simogatja. De nem ébreszt gyűlöletet. Sőt, elszakít téged az emberektől. És ez az, amit akarok. Mindinkább felém és belém hozni téged. Ezt akarom még inkább.

Az, aki az igazat mondja, amit Isten helyez ajkára, annyira gyűlöletessé válik a világ számára, hogy az nemcsak el akarja tüntetni személyét, mert a világ hitvány és fél a rabságtól, hanem nagyrabecsülését és emlékét is tönkre akarja tenni a jók között. De maradj hűséges!

A mindenkinek adott parancsolatokhoz csatlakozik egy rendkívüli az én „hangjaim”, kedveseim számára. *A teljes hűség.* Hűség, ami nemcsak parancsolt, hanem tanácsolt, nemcsak tanácsolt, hanem tőlem megkívánt is. Azért minden emberi hasznosság ellenére légy hűséges hozzám. Johanna (d'Arc) hűséges volt, egészen a máglyáig az ő „hangjai”-hoz. És azok angyalok és szentek hangjai voltak. *A te Hangod az enyém.* Légy hűséges hozzá a vértanúságig, ha ezt kéri tőled. *A bármiféle vértanúságig. Az aljas rágalmozás, a ravasz hadakozás, a féltékenység és a hazugság nem kevésbé gyötrelmes, mint a máglya.* Légy hűséges hozzám! Én segíteni foglak téged.

És most mondd te az utolsó két sort: „Irgalmadból újjáéledek, s megtartom szád bizonyosságait.”

Igen. Életet, és Életet adok majd neked. Itt, ameddig engem szolgálsz; az égben, mert megnyugszol örömben. Életet itt, hogy mindinkább éld azt, amire tanítalak. Igyál, igyál isteni Szavam forrásából! A Mester Jézus minden eddiginél inkább Mestered, mert nagyon kevesen vannak azok, akik Őt Mesterüknek akarják, és Ő *méricskélés nélkül* adja magát a keveseknek, akik felfogták, hogy nincs a világon tudomány és szó, amely szentebb és igazabb lenne, mint az Övé.

Ó, kedveseim, akik szerettek engem, és szavamból éltek, élő páncélszekrények, amelyekbe elhelyezem gondolatom gyöngyeit, aranylámpák, amelyek ragyognak a fénytől, amely bennetek ég, jöjjetek, jöjjetek! Én megőrzöm ezt a kis szerető juhnyáját a vad farkasok csordája között, a bárányokat, akik tanúskodnak rólam az ördögtől megszállt világon, a bárányokat, akiknek élete hitvallás és bizonyítéka annak, hogy van Isten; és ragyogok az örömtől.

Meg vagytok jelölve az én Jelemmel. Ó, jöjjetek, áldottak! Szívem nyitva áll számotokra! Jöjjetek és nyugodjatok rajta. Jöjjetek!...

Én mondom neked: „Örvendj! Isten veled van.”

(1944. júl. 21.; 518-521)

Az illatáldozat oltára

Kinyitom a Bibliát találomra. De fordítva tartottam. Azt gondoltam, ez véletlen volt. Megfordítom, és látom: Kivonulás, 30. fejezete: Az illatáldozat oltára.

Jézus azt mondja:

Minden engem szerető léleknek ezt mondom: „Készíts oltárt szívedből, amelyen illatozzék szereteted az én szentségem előtt!” De az én kedveseimnek részletesebb parancsot adok. Mert titeket tökéleteseknek akarlak látni. Ezt akarom szeretetből, és ezt akarom, igazságosságból. Minden ajándék csereajándékot kíván. Én mértéken felül adtam nektek. Nektek mértéken felül kell adnotok nekem!

Érts meg engem milyennek akarlak! A biblikus oltár hasonlatát használom. (Lásd Kiv 30,1-10.)

Az akácfában el van rejtve az értékesség jelentése, a romolhatatlanság, az ellenállás és a könnyedség. Ez az értékes fa, kis mennyisége miatt és sajátosságai miatt, rendelkezik ezekkel a minőségekkel. Értékes, mert ritka, és ritka az olyan erős törzsű között, amelyet fél méter széles és egy méter magas tömbökre lehet vágni. Romolhatatlan, mert ellenáll a víznek és a szúnak, keménysége miatt, amely növekszik, amint öregebbé válik, amint értékesebbé teszi színét, amely a halvány sárgából lassacskán mind sötétebbé válik, míg végül ében-feketéhez hasonlít. Nagyon ellenáll a nedvesség és a szú káros hatásának, és azért olyan tárgyakhoz használták, amelyeket meg akartak őrizni a gyors elhasználódástól. Elsősorban a szent tárgyakhoz. Ugyanakkor súlya könnyebb, mint más fáké, amelyek kevésbé ellenállóak, de sokkal súlyosabbak. Azért olyan tárgyakhoz használták, amelyeket tiszteletből kézzel hordoztak.

A te szívednek ilyennek kell lennie! Értékesnek, mert a szeretetből és az Istennel való egységből és a szeretetben való nagylelkűségből alakult ki. Romolhatatlannak kell lennie a lélek három szúja ellen: az érzékek, a kísértések és a sátáni ármány ellen. Mert a nagylelkű szeretet és az egység romolhatatlanná teszi a szív rostjait a kívülről jövő bomlasztó hatás ellen. Hogyan tud behatolni másvalaki egy szívbe, amelyet teljesen én töltök be? Hogyan juthat be a romlás oda, ahol áthatja Az, aki soha sem ismerte meg az örökkévalóságban a romlást? Hogyan hatolhat be a Halál oda, ahol az Élő tartózkodik?

Nagyon keménynek, erősnek, ellenállónak kell lennie szívednek! Egy tömbnek, amelyen hasztalanul futnak végig a légy szárnyaihoz hasonló ellentétes erők. Te Istené vagy. Minden rostodon ott van pecsétem. Semmilyen más jelnek nem szabad ott lennie. Erősödjél meg mindinkább a szeretetben és az egységben, hogy mindinkább ellenálljon szíved mindannak, ami nem a te Istened.

Ugyanakkor nagyon könnyű legyen. Ne tartsa fogságban az emberségnek semmiféle gyökere, ne nehezítse el semmiféle anyagiasság sem, sem szájalmas szokások! Lelkedet és hitedet sose alacsonyítsd le kicsinyességekkel! Két égi dolog ez, és meg kell őrizni őket a természetfeletti légkörben.

Sokat adtam neked, mert te sokat adtál nekem. Sokra tanítottalak téged, hogy te bölcsen szolgálj Nekem. Ne felejtsd el ezt! Amint én megfogtalak téged, nyomorúságosat, hogy sokkal feljebb vigyelek, oda, ahová nem érdemelted meg, hogy eljuss, úgy neked minden törekvéssel el kell kerülnöd, hogy leszállj onnan, sőt teljes erődből törekedned kell, hogy mindinkább felszállj. Ne félj attól, hogy nem leszel képes erre! Én itt vagyok és öröködöm és segítek. Te vesd latba egész akaratodat!

Szögletes a lelked, mint a szegletkő. Az erények az oldalak, és lelked felső lapja illatszer oltárrá vált számomra. És alapja az áldozatra támaszkodik: ez az az oldal, amely a talajon van. A nyomorúságos földön, amelyet meg kell váltani az áldozattal. Négy oldala a mértékletességből, lelki erősségből, igazságosságból és az okosságból készült, és felső oldala,

amely szemben van alapjával, szeretetből készült. A szeretet az égből jön, és az égbe igyekeznek. A szeretet az oltárkő, amelyen elégetik az Isten tiszteletére és a testvérek kiengesztelésére felajánlott adományokat. Az oltár két szarva a remény és a hit.

És a három isteni erényhez és az oltár méltóságához illően, mindent borítsanak be a legfinomabb arannyal. Az aranynak minden molekulája a te szereteted és áldozatod egy cselekedetéből származik. Áldozat és szeretet: az értékes vegyület, amely ragyogásba öltözteti a szív oltárát. Mindennek, ami Istenhez tartozik, aranyból kell lennie. A te eléggő áldozatodat, az Istennek, a föld minden virága illatánál kellemesebb illatot, az Úrhoz méltó edényben kell felajánlani. Az aranyat az ember eltorzította, a büntett eszközévé téve. Azonban a lélek, lelkileg, azért akarja birtokolni, hogy felajánlja azt Isten tiszteletére.

A pártázatot a te örökösödésből kell képezni, ami mindig éber, hogy ne gyengüljön el a szeretet illatos tüze. A karikák képezik a te jó akaratodat, a rudak a te készségedet Isten szolgálatában, engedve, hogy oda vigyen, ahová akar.

És tartsd mindig ezt az oltárt előttem. Isten Tanúságának Szövetségszekerénye előtt, aki a te Üdvözítő, az Úr Igéje, akit emberi test takar el. Ezen a takarón keresztül szólok hozzád. Mert még használnom kell a te élő állapotodnak megfelelő eszközöket. Amikor eljön majd békédnek ideje, akkor lelkedhez szólok, és az már azzal megért engem, hogy az égi fényben nézi önmagát.

„Áron égessen rajta jó illatú fűszereket.”

Ki az Áron? Hát Én! Én vagyok a te Papod és Főpapod, és azon az oltáron, amit te előkészítettél nekem, reggel és este égetem szeretet-áldozatodnak kellemes illatszerét. *Reggel és este*, azaz *mindig*. Neked kell gondoskodnod számomra erről a tömjénről, hogy én azt felhasználjam. Érted, testvéreidért, Isten dicsőségére, engedd magadat égni!

Vannak keleten értékes illatú növények, amelyek annál inkább illatoznak, minél inkább megsebzik és meghorzsolják az emberek. Ha sebek nélkül hagyják őket, semmiben sem különböznek a többi növényektől. Zöld lombok, ráncos kéreg, illat nélkül. De ha a vas sebeket ejt rajta, íme, akkor, mint a fájdalomtól kisajtolt könnyek, balzsam csepeg belőle, ami arra szolgál, hogy illatossá tegye az olajokat és megőrizzen a romlástól. És a növényt mindig meg kell sebezni, hogy adjon, adjon, adjon, egészen haláláig. Ha békén hagyják, a seb beheged, és az értékes cseppek többé nem csepegnék. Elmélkedj rajta és tanulj!

Erre az oltárra nem szabad semmiféle más illatszert vagy felajánlást vagy áldozatot tenni. Hanem egyedül a te szereteted illatát, önfelajánlásodat, az isteni Szeretetnek mindenki iránti szeretetből felajánlott áldozatot.

„Évente egyszer Áron engesztelő áldozatot mutat majd be a felajánlott vérrel a bűnökért” – mondja a Kivonulás könyve. De én azt mondom neked: „Mindannyiszor, ahányszor akarom, a te véreddel, amit a Szenvedés késével kipréselek és ráhíntek, én engesztelő áldozatot mutatok majd be a világ bűneiért.”

Ne siránkozzál! Én naponta ezerszer és ezerszer megyek föl az oltárra, hogy feláldozzanak. Nincs egy perc, nincs egy másodperc a nap 24 órájában, amelyben a föld valamelyik pontján ne lenne egy oltár, amelyen ne ragyogna, felemelve, az ártatlan Áldozat. Ti ennek, az én örök és állandó áldozatomnak köszönhetitek, hogy még léteztek. Különben az Atya haragja rég megsemmisített volna titeket, mert gonoszagtok felülmúlja Isten végtelen türelmét.

Mit mond a pap az oltárnál? „Értem és minden emberért”. Ez a pap gondolata, miközben felajánl és feláldoz. A tied is: „Jézus feláldozta magát értem és az egész emberi nemért. Én is feláldozom magamat, veled együtt, az egész emberi nemért, benne és általa.” *És minden aggodalmad, minden kínod*, ami nem csüggedés, hiszen te tovább is remélsz bennem, bár már csüggedés íze van, annyira keserű, gondoldj arra, – és mindig fontold meg, valahányszor az aggodalom és a kín éget és átjár, szétzúz és átszegez a tűz által – *hogyan az arra szolgál, hogy kegyelmet adjon az emberi nemnek.*

Nem természetlen a gyötrődés. Még csak nem is önző gyötrődés, ami jót tesz neked. Szenvedés, amivel a kegyelem ajándékait szerzed meg a szerencsétleneknek, akik nem tudnak szeretni és imádkozni, vagy nem tudják úgy tenni, amint kellene. Azért minél inkább szenvedsz, annál inkább mondd magadnak: „Ezzel megsemmisülnek az igazi csüggedések. Köszönöm, Istenem, hogy felhasználasz engem erre!”

Menj békében, kis János. Ahol a felebaráti és istenszeretet van, ott van Isten, mondta a nagy János. (1Jn 4,7-16) Azért én veled vagyok és te Istennel, mert megértetted a szeretetet.

(1944. júl. 25.; 513-517)

Társaimmá teszlek titeket

Holnap (augusztus 6-án) dicsőségemet ünnepli az Egyház. Azt akarom, hogy kis Jánosom valóságosan lássa azt, hogy jobban megértse. Nemcsak arra választalak ki téged, hogy megismerd Mestered szomorúságát és szenvedését. *Aki velem tud lenni a szenvedésben, annak részesülnie kell velem az örömben is.* Azt akarom, hogy te, Jézusod előtt, aki megmutatkozik neked, ugyanazt az alázatosságot és bűnbánatot érezd, mint apostolaim.

Sose a kevélységet! Büntetést kapnál érte, elvesztenél engem. Állandóan emlékezz arra, hogy ki vagyok én és ki vagy te. Állandóan gondold fogyatékoságaidra és az én tökéletességemre, hogy a bűnbánat megmossa szívedet. De ugyanakkor nagyon bízzál bennem! Azt mondtam: „Ne féljete! Álljatok fel! Menjünk! Menjünk az emberek közé, mert azért jöttem, hogy velük legyek. Legyetek szentek, erősek és hűségesek, erre az órára emlékezve!” Azt mondom neked is, mindenkinek, akit kiváltképpen szeretek az emberek között, *azoknak, akik rendkívüli módon birtokolnak engem.*

Ne féljetek tőlem! *Azért mutatkozom meg, hogy felemeljelek, nem pedig azért, hogy porrá égesselek titeket.* Keljete fel! *Az ajándék öröme életerőt adjon nektek, és ne tompítson el titeket a semmi jót sem tevés mély kábultságával, azt gondolva, hogy már üdvözülteket, mert megmutattam nektek az eget!* Menjünk együtt az emberek közé! *Titeket emberfeletti cselekedetekre hívtalak meg az emberfeletti látomásokkal és tanításokkal, hogy jobban tudjatek segíteni engem.* Társul veszlek titeket művemhez.

De én nem ismertem és nem ismerem pihenést. Mert a Gonosz *sose* nyugszik, és a Jónak *mindig tevékenynek* kell lennie, hogy amennyire csak lehet, megsemmisítse az Ellenség működését. Majd megpihenünk, amikor az Idő befejeződik. *Most fáradhatatlanul menni kell, állandóan dolgozni kell, lankadatlanul fel kell emésztened Isten aratásában. A velem való állandó érintkezés megszentel titeket, az én folytonos oktatásom megerősít titeket, rendkívüli szeretetem hűségessé tesz titeket minden cselvetés ellenére.*

Ne legyetek olyanok, mint a régi rabbik, akik tanították a kinyilatkoztatást, de utána nem hittek benne, annyira, hogy nem ismerték fel az idők jeleit és Isten küldötteit. Ismerjéte fel Krisztus előfutárait az ő második eljövetelekor, *mert az Antikrisztus erői már menetelnek, és, a magamra kiszabott mérték kivételével – mert tudom, hogy bizonyos igazságokra nem természetfölötti szellemben szomjaztok, hanem emberi kíváncsiságból – igazán mondom nektek, hogy az, amit az Antikrisztus fölötti győzelemnek fognak hinni, a már közeli békében, az nem lesz más, csak pihenő, hogy Krisztus Ellensége ismét megerősödjék, meggyógyuljon sebeiből, ismét egyesítse seregét egy még kegyetlenebb küzdelemre.*

Ismerjéte fel, ti, akik „hangjai” vagytok ennek a Jézusotoknak, a királyok Királyának, a Hűségesnek és az Igazmondónak, aki ítél, és igazságosan küzd, és Legyőzője lesz a Vadállatnak és szolgálóinak és prófétáinak, *ismerjéte fel Javatókat, és mindig azt kövesséte! Semmiféle hazug látvány ne vezessen félre titeket, és semmiféle üldöztetés ne retentsen meg! A ti „hangotok” az én szavaimat mondja! Életek ennek a műnek megvalósítása legyen!*

És ha sorsotok a földön azonos Krisztuséval, az Ő Előfutáráéval és Illésével, ami kegyetlen sors, vagy erkölcsi kegyetlenkedés által gyötört sors, mosolyogjatok rá jövő és biztos sorsotokra, amiben részetek lesz Krisztussal, az Ő Előfutárával, az Ő Prófétájával együtt. Egyenlők a munkában, a szenvedésben és a dicsőségben. Itt, én Mesteretek és Példaképek vagyok. Ott jutalmatok és Királyotok leszek. Az lesz boldogságtok, hogy birtokoltok engem. Az majd elfeledtetí a szenvedést. Minden kinyilatkoztatás még elégtelen ahhoz, hogy felfogjátok, mert sokkal felsőbbrendű a jövő élet dicsősége. A testtel még egyesült teremtmény azt nem tudja elképzelni.

(1944. aug. 5.; 571-573)

Az ajándékok ajándéka

„Uram” – mondtad nekem – „jobban szeretem ezt így, mint ami akkor voltam.” Megértetted tehát, mennyivel nagyobb dolog Istent szolgálni és szeretni annál, aki egy embert szeret és szolgál. Tehát eljutottál az értelmességnek arra a pontjára, amelynek meg kellene lennie minden emberben, amit azonban csak nagyon ritkán birtokolnak.

Mint szigorú mesternek, végig kellett járatom veled a tanítás egész fájdalmas útját, hogy eljuttassalak erre az ismeretre. Egy szigorú mester nem engedi meg, hogy a tanítvány játékokat vagy más dolgokat tartson magánál, amelyek elvonhatják figyelmét a tanulástól a családi vagy baráti érzelmek emlékeivel. A gyermek számára nagyon szigorúnak tűnik ez a mester, sőt kegyetlennek, és szinte odáig jut, hogy meggyűlöli. De, miután felnőtt és eljutott egy felsőbbrendű műveltségi fokra, amely lehetővé teszi, hogy valaki legyen a társadalomban, akkor áldja szigorú mesterét, és megéri, hogy gondolatainak jelenlegi határozottsága, jelenlegi jóléte, jellemének edzettsége a mester állandó szigorúságának köszönhető.

És, elmélkedve ezen, felfogja, hogy az is, ami a kezdetben nagyon szigorú volt, mindinkább kedvessé vált a vége felé. És megkérdezi magától: „Miért? Nem lett volna jobb, ha enyhébb lett volna, amikor még gyermek voltam, és nagyon éreztem a különbséget az anyai kedvesség és az iskolai szigorúság között? Nem lett volna igazságosabb meghúzni a gyeplőket, amikor a serdülőkor és az ifjúkor elején kevésbé éheztem a simogatás után?” De utána, éppen azért, mert bölcsen nevelték, a tanuló, most már felnőtt, felismeri, hogy ebben, éppen ebben van a nevelés érdeme, és éppen emiatt erőteljes most az életben.

Erős. Szegények azok az emberek, akiket puhányoknak neveltek. Később, amikor felnőnek, az élet küzdelmében találják magukat, ami minden bizonnyal nem gyengéd, mint az anya szíve, nem jóságos, mint a baráti kör, hanem tele van keménységgel, ellenségeskedéssel, harccal, erőszakkal. Azok azzal végzik, hogy elbuknak bennük, vagy ha nem buknak is el, de végül becstelenné válnak, rossz eszközökkel érve el azt, amit nem tudnak elérni érdemeikkel.

Én nagyon szigorú Mester voltam veled, mert azt akartam, hogy lélekben erőssé légy. Te oly gyenge voltál! Mint a vékony szuláknak, szükséged volt arra, hogy belekapaszkodjál másokba, hogy megörvendeztesd őket szereteted virágaival, és az fenntartsd téged anélkül, hogy a közömbösség lába alá essél, és így meghaljál, miután hasztalanul viragoztál ki. Én úrt támasztottam körülöttem, a te kopár síkságodon *csak egy törzset* hagytam, ami durva és hatalmas volt, nagyon, nagyon durva a szegény, gyenge harangvirág számára, amely félt attól.

Ezért a földön maradtál, megismerve a tikkadtságot és a port és a száraz pornak oly kevésbé kellemes ízét. Ha sírtál azért, mert rád tapostak vagy megütött az, aki elhaladva még meg sem látott téged, noha te már távolról örömmel üdvözölted őt, és megpróbáltad felemelni ágaidat, amelyeket az öröm virágokkal borított – a remény és az öröm virágaival – íme, könnyeid elvegyültek a föld porával, és beszennyezték virágaid selymét a por még inkább undorító sarával. Szegény virágok, amelyek beszennyezték magukat a földdel, noha küldetésük, amire teremtettem őket, az volt, hogy éggel töltsenek.

Belefáradva abba, hogy egyedül vagy, rád taposnak és beszennyeznek, mivel nem tudott kielégíteni – az emberi az ő durvaságával, önzésével és szegényes, hamis önző és érzéki emberi érzelmeivel, amelyek nem értettek meg téged, és amelyek nem lehettek elégségesek számodra – elkezdted a fatörzsre gondolni, amely hűségesen a helyén maradt, mellette, míg a többi szárat – minden szélre hajladozó nádszálakat, *amelyek nádszálaknál nem többek* – kitepte egy erő, amely akkori tudatlanságod előtt titokzatos volt, de neve ez volt: Isteni szeretet.

Mily fáradságodba került, szegény Mária, hogy kinyújtózz addig a lehajló ágig, hogy fel tudj egyenesedni annyira, hogy rá tudj dobni az első karikát a fatörzsre, amely oly nyers, oly durva a te erőtlenséged számára, oly nehezen ölelhető át. Azokkal a könnyekkel, amelyek

kiváltották belőled ennek a durvaságnak a fájdalmát és a fáradságot, kellett lemosnod magadról emberi mivoltod minden porát, hogy tevékenyebb és könnyedebb légy. Mert a por és a sár megkeményedik, és súlyossá tesz. De mily nagy volt örömed, amikor láttad, hogy első virágodat, ami a durva törzs mellett kinyílt, nem verte le az emberi durvaság, nem hervadt el a porban, nem szennyeződött be a sárban, hanem tudott illatozni, és be tudta magát gyöngyözni harmattal, de csak a friss és tisztító *harmat gyöngyeivel, és rubinszínű drágakövekkel*, amelyek a törzs magasából hullottak alá, hogy szebbé és erősebbé tegyék a te virágpártadat. A te első virágpártadat, hogy éggel teljék meg.

Azt akartad, hogy ismét részesülj ebben az örömben, és még feljebb mentél. Két, három, tíz gyűrű, mindig magasabban a durva törzsön, és mindig erősebben és illatosabban, és mindinkább harmattól öntözve az égből, és mind számosabb rubinnal virágjain. Amikor elértél az út feléhez, megismerted annak a törzsnek a nevét: az én keresztm volt. És az beszélt hozzád fájdalmának és szeretetének szavával. Olvastad fáján, Istened Vérével írva, az igazságot, ami az élet, megsókoltad, érezted ízét, és fel akartál szállni egészen a magasba, oda, ahol egy fájdalmas, könnyektől és vértől csöpögő Arc mosolygott rád. Ez volt a te harmatod, a te rubinod. Nem akartál többet, csak ezt.

Íme, akkor a te Mestered és Megváltód simábbá tette trónusának törzsét, mindig simábbá és kedvesebbé, hogy segítsen téged a feljutásban. Mert a szeretet szeretetet kap cserébe, és az enyém, amely már annyira szeretett téged, hogy egészen a magáénak akart, most, hogy szeretted őt teljes erődből, különösen szeretett téged.

Íme, kis hang, *elérte a te Javad ismeretére. A mi megváltó-szerető keresztünk* magasából nem vágyakozva, *hanem szánakozva* nézed a távoli földet, a szegény virágszálakat, amelyek nem tudnak a Kereszthez jönni, és nézed az eget, hogy imádkozz értük, *mert Krisztussal egyesülve megosztod az Ő isteni szomját a szeretetre és a lelkek üdvözítésére. A Kereszt magasából megtanulod a legmagasabb tudományt, és mint madár egy igen magas cédrus csúcsán énekeled az Ő tanításait, hogy hallják azt a szegény virágszálak, és a Világosság felé jöjjenek.*

Részesültél a legnagyobb ajándékokban. *De az ajándékok ajándéka a szeretet volt.* És én megtanítalak téged arra, hogyan juss egyre följebb a fenséges úton: *a szeretetén.* Ha az igazi szeretettől haladnál a kis szeretethez, újra csak *önmagadat* szeretnéd *a teremtményekben* – elmélkedj ezen a nagy igazságon, amely minden emberi érzelem kulcsa – *a te támasztékaid meglazulnának a fenséges törzsön, és ismét megismernéd a keserű sarat, ami megtölt, de nem elégít ki.*

Szeress! Mindenek fölött engem! Mindazért a jóért, amit neked adtam. Szeresd a felebarátot bennem, semmit se remélve tőle, semmit se követelve. Szeresd éppen azért, mert annyira képtelen a szeretetre, és annyira boldogtalan amiatt, hogy nem tud szeretni. Szeresd, arra gondolva, hogy minden felebarát Isten műve, és én minden felebarátért meghaltam. Szeresd, az én Getszemáni-kertbeli fájdalmamra gondolva, amiben minden sóhajtás megfelelt valaki nevének, akiért hiába haltam meg. *Szeresd őt, természetfeletti módon megbocsátva, oktatva, tűrve, szenvedve érte.*

Szegény vagy? Nem számít! A szeretet, a természetfeletti szeretet nem szorul pénzre. Beteg és magatehetetlen vagy? Nem számít! A szeretet, a természetfeletti szeretet nem szorul testi egészségre és erőre. El vagy zárva, és a világ nem vesz tudomást rólad? Nem számít. A szeretet, a természetfeletti szeretet nem szorul anyagi szabadságra és a tömeg elismerésére.

Anyám szegény volt és nem ismerték, bezárkózott először a Templomba, és utána tartózkodó szüzességébe. Mégis nektek adta a Kincset. Mégis elvitte az emberek közé a Szót. Hallgatag volt, tehetetlen, mert asszony volt, ezért a zsidók „semmire” se becsülték. Mégis, engem kivéve, egyetlen teremtmény sem beszélt és cselekedett úgy, mint ő.

A természetfeletti szeretet, ami tökéletes volt Anyámban, véghezvitte a csodát, hogy elérte az eget, kinyitotta annak ajtóit, kihozta onnan a Kincset, behelyezte a bűnös és tudatlan világ

csendjébe a Szót, ami a Tudomány. Végbevitte azt a csodát, hogy osztogatta az Életet azzal a Vérrrel, amely – sziklából fakadó forrásként – folyammá válik. A szikla az ő szűzi méhének tiszta gyémántja. Ő értett ahhoz, hogy a Kegyelmet adja nektek, az ajándékok ajándékát. Nektek, nyomorúságos embereknek, akik hasonlóok voltatok az állatokhoz a bűn miatt. Csendben és szeretettel felajánlotta Jézusát attól a pillanattól kezdve, hogy az Testet öltött, egészen addig a pillanatig, amely Testét az égbe vitte... Ó, elválás! Anyám vértanúsága! A várt vértanúság, a várakozás, hogy felszálljon trónusára!

„Legyen nekem a te igéd szerint” Ezt mondta az Angyalnak, a betlehemi barlangban, a Templomban, Názáretben, a Golgotán, az Olajfák-hegyén, valahányszor az Atya áldozatot kért tőle, és *egyre nagyobb*, akaratának és szeretetének feláldozását. Nem annyira azért, mert Isten Anyja volt, hanem mert értette, mi a Szeretet – *mert az örök akaratnak való készséges engedelmesség a szeretet aranyának próbaköve* – ez volt ő, és ez magasztos volt.

Az ajándékok Istentől jönnek. A szeretet a ti érdemetek. Tehát Isten szemében *a ti érdemetek a szeretet, amellyel rendelkeztek*.

Én, a Mester, először szigorúsággal, és most kedvesen, oktatlak téged a magasztos Tudományban, hogy azon, mint biztos úton, ugyancsak magasra juss. A Szeretet megerősít téged áldásával, hogy mindjobban előrehaladj annak útjain.

(1944. aug. 6.; 573-577)

A paradicsom szentjei

Másnap az Atya azt mondta: „Nagyon közel jártál az igazsághoz, de nem érted el tökéletesen.

Azok, akik velem vannak a Paradicsomban, és akik, kifürkészhetetlen okból, a földön átérték a pokol egy óráját, amint te azt nevezed, emlékeznek erre, ez igaz. De nem érzik annak kegyetlenségét, nem látják feketeségét, a reá való emlékezéskor már nem rezzennek össze az iszonyattól. Itt minden fényes, édes és békés. És ezt semmi sem tudja megsemmisíteni, még az átélt legkegyetlenebb szenvedések emléke sem. De az emlék megmarad. Többé nem tesz rosszat, de eleven. Ez táplálja a tevékeny szeretetet.

Kis leányom, ne mondd soha többé, ne mondd soha többé: »Ha másutt tudok lenni, nem akarok többé visszaemlékezni arra, amit átéltem. Még egy pillantást se vetek többé erre a fájdalmas földre, ahol annyi szenvedés és annyi rossz van.« Te, így gondolkodva, emberi módon gondolkodsz. Ezt *nem szabad tenned!* Én a nyomorúságos kis emberi körön kívül helyeztelek téged. Már a végtelen és örvendetes természetfeletti szabadságba helyeztelek. Szent sietéssel és vidám akarattal fozszad meg magadat az emberinek minden maradványától. Légy „Isten leánya”, *teljesen.*

Teljesen Isten leánya, mint az, aki a mennyben van, azaz *aki birtokolja a szeretetet, amely felülmúlja a keserű emlékezés minden akadályát, sőt, aki a keserű emlékekből ösztönzést merít a nagyobb szeretethez.*

Látod, leányom. Amikor valaki itt van, az én Országomban, birtokolja a Szeretetet, mert a Paradicsom Istennek, a Szeretetnek örök birtoklása. Birtokolva a tökéletes Szeretetet, a lélek átmegy a tökéletes átalakuláson, amely megfordítja az emberi igazságszolgáltatás utolsó maradványát is.

Egy lélek szenvedett a földön? *Éppen azért, mert tudatában van annak, hogy a földön szenvednek, részvételt van a föld iránt, és a föld iránti részvétből tevékenykedik a szeretete.*

Az emberek szenvedést okoztak neki a földön? Mert a föld, önmagában véve, jó. Kenyeret és gyapjút ad nektek, gyümölcsöket és tüzet; nem ellenséges és kegyetlen hozzátok, mint az ember. De éppen azért, mert tudja, hogy a földön vannak emberek, akik szenvedést okoznak, és akik szenvednek, íme a megistenült lélek szent vágyat érez, hogy tevékenykedjék számkivetett szegény testvérei érdekében. Mindnyájan szegények. Azok, akik szenvednek, és még inkább azok, akik szenvedést okoznak, mert örök szegénységet szereznek maguknak és örök csüggedést.

Az én szentjeim, a szemlélődés boldogító keblén, egy pillanatig sem szűnnek meg tevékenykedni értetek, akik még bolyongtok a számkivetésben, és *nagy öröm számukra*, amikor egy mosolyom megparancsolja nekik, hogy menjenek közétek, hogy jót tegyenek veletek és visszavezessenek titeket a Jóhoz.

A szenteknek a Paradicsomban két arcuk van. Az egyik Istent nézi, és ez boldoggá teszi őket. A másik felétek, szegény testvérek felé fordul, és nem fog megszűnni ez a szeretetteljes örködés addig, míg az utolsó ember be nem fejezi küzdelmét a földön. A szentek kérik Fenségemet, hogy engedje meg nekik a hozzátok menetelt, hogy segítsenek titeket.

Látod, leányom? Ma az én Lőrinc vértanúm (akinek épp ünnepe van ezen a napon) *minden eddiginél nagyobb szeretettel* néz a szegény földre és a szegény emberekre, mert, elmerülve a Szeretethen és a Bölcsességben, látja ezen a földön és ezekben az emberekben az ő örök boldogsága két fő okának egyikét, és jót akar tenni velük, hálából azért, hogy számára a dicsőség oka voltak. Akkor is, ha az ideiglenes vezeklés helyén lennél, birtokolnád ezt a tevékeny szeretetet. Mert a tisztuló lelkek *még nem látják Istent, de már szeretik Őt, mint az égben, és már megvan bennük a boldogok jótékonyására való ösztönzése.*

Ne mondd azért soha többé, hogy el akarod felejteni a földet. Az én gyermekeim szeretete sose önző, hanem utánozva Urukat *sugároznak, mint a nap, sugaraikkal a jókra és a gonoszokra, hogy visszahívják őket a Világosságra.*

Ezt a tanítást én, a te Atyád akartam adni neked; aki annyira szerettem a földet, amelynek *minden* múltbeli és jövőbeli bűnét ismertem, a bűnöket, amelyeket az emberek követtek el, annyira, hogy kiszakítottam keblemből Igémet, hogy elküldjem Őt a föld megszentelésére. Az én Gondolatom tudta, hogy a jövőbeli bűnök között lesz az istengyilkosság is. Ez mégsem fékezte meg szeretetemet. Amint nem fékezte meg az Ige szeretetteljes sietését és a Vigasztaló szeretetteljes tevékenységét sem.

Gondolkodj Isten leányaként, és az Atya, a Fiú és a Szentlélek áldása mindig rajtad lesz!”

(1944. aug. 10.; 595-597)

A szenvedés célja

Jézus:

Írd! „Tudom, Uram, hogy azok a napok, amelyekben inkább sírásra indítasz, azok, amelyekben többet nyerek el általad. Azért köszönöm, hogy sírásra indítasz.

Tudom, Uram, hogy a napok, amelyekben több szenvedést bocsátasz rám, azok, amelyekben jobban tudom enyhíteni mások fájdalmait. Azért köszönöm, hogy szenvedést küldesz.

Tudom, Uram, hogy a napok, amelyekben többet gyöttrődöm, mert te elrejtőzöl, azok, amelyekben te elmész egy elveszett szegény testvéremhez. Azért köszönöm ezeket a kínokat.

Tudom, Uram, hogy a napok, amelyekben megengeded, hogy elborítson engem a vigasztalanság keserű hulláma, amely már ismeri a csüggedés sóját, azok, amelyekben visszaadok neked egy elcsüggedt testvért. Azért köszönöm ezt a keserű hullámot.

Tudom, Uram, hogy a sötétség, ami vakká tesz engem, hogy az éhség, ami elbágyaszt, hogy a szomjúság, amibe belehalok, érted, irántad, arra szolgál, hogy visszaadjam – a Fényt, Forrást és Kenyeret – annak, aki mindenféle halált hal. Azért köszönöm sötétségemet, éhségemet, szomjúságomat.

Tudom, Uram, hogy az én lelki halálaim a te kereszteden feltámadásai a te mindmegannyi halálodnak a kereszten. Azért köszönöm, hogy a halált küldöd számomra.

Mert én hiszem, Uram, hogy mindaz, amit velem teszel, javamra van, és jó célja van, és Isten dicsőségére szolgál: Aki a legfőbb Jó.

Mert hiszem, hogy mindezt ismét megtalálom, amikor a te látásod elfeledteti velem mindazt a fájdalmat, amit elviseltem. Mert hiszem, hogy örömöm növekedni fog minden szenvedés által.

Mert hiszem, hogy az díszíteni fogja azoknak nevét, akiket szenvedésemmel meg fogok menteni.

Mert hiszem, hogy az „áldozati lelkek” számára, nincs Ítélet, csak Szeretet.

Mert hiszem, hogy a mi találkozásunk mosoly, csók lesz, a te csókod, Szerető-Jézus, aki letörlöd rólam a sírás minden nyomát.

Mert hiszem mindezt, hálát adok neked megszámlálhatatlan tövisemért, és szeretlek téged sokszoros szeretettel.

Te nem Mária részét adtad nekem (Vö. Lk 10,38-42), ami a jobb, hanem tenmagadét, *ami a tökéletes rész: a Fájdalmat.*

Köszönöm, Jézus.”

Ezt kell mondanod, nem ajkaddal, hanem lelkeddel, amely meg van győződve erről az igazságról, amelyet Az mond neked, aki az Igazság.

Ha ahhoz, hogy egy szebb jövő örökkévalóságot készítek neked, ismertem volna egy kevésbé fájdalmas dolgot, azt választottam volna számodra, mert szeretlek téged; de nincs. Azért ezt adtam neked, a végtelen szeretettől indítatva.

Minden könny, amit azért ontasz, mert állhatatosan Isten akaratához ragaszkodol, minden könny, amit Az iránti szeretetből ontasz, Aki azt kéri; minden könny, amelyet *fel tudsz ajánlani*, drágakövekbe foglalja egy mű nevét vagy egy teremtményét, amit a síró véghezvisz, vagy akit elvisz az üdvösségre.

A sírás nem bűn. A mi állapotunkhoz tartozik. Azt mondom: a *mi*, mivel Istened ember volt és sírt, és Mária, aki nem volt alávetve a nyomorúságoknak szeplőtelenisége miatt, sírt, mert mint Társmegváltónak, át kellett élnie a Fájdalmat, ami pedig nem illette meg őt. Sírt az Ember és az Asszony. Te is sírhatsz, szorosan Istenhez tartozó lélek, aki azonban nem vagy sem isteni, sem szeplőtelen.

A lényeges az, hogy tudj sírni anélkül, hogy a sírás bűnössé válna, azaz keserűség nélkül, és érts ahhoz, hogy a sírásból pénzt csinálj a rabszolgák kiváltására, akiket a Sátán az ő gályájához kötve tart.

Mentsél csak! Ments! És ne félj! Isten veled van.

(1944. aug. 19.; 617-618)

Nem fog megszűnni szenvedésed

Az evangélium bevezetésének ciklusa befejeződött. És ezzel, ami oly édes és kedves, Jézusod kivitt téged, megrázkódtatások nélkül, ezeknek a napoknak zűrzavarából. Mint egy puha gyapjúba pólyázott és puha vánkosra helyezett kisdéd, be voltál pólyázva ezekbe a boldog látomásokba, hogy ne érezd a félelmet az emberek vadsága miatt, akik gyűlölködnek, ahelyett, hogy szeretnék egymást.

Nem tudtál többé elviselni bizonyos dolgokat, és nem akarom, hogy meghalj, mert gondom van „szóvivőmre”. A világban megszűnik az ok, ami által az áldozatok gyötrődnek a mindenféle csüggedéstől. Számodra is, Mária, megszűnik azért a túl sok okból való szenvedés rettenetes ideje, amely annyira ellentétben áll érzésvilágoddal.

Nem fog megszűnni számodra a szenvedés: áldozati lélek vagy. De ennek egy része: *ez, megszűnik.* Utána eljön majd a nap, amikor azt mondom neked, amit a haldokló Mária Magdolnának mondtam: „Pihenj! Most itt van számodra a pihenés ideje. Add nekem töviseidet! Most itt van a rózsák ideje. Pihenj és várj! Megáldalak, áldott!”

Ezt neked mondtam, és ez ígéret volt, de te nem értetted meg, amikor eljött annak az ideje, hogy elmerültél, hánykolódtál, megláncoltak, megtöltöttek tövisekkel egészen a legmélyesegesebb rejtekhelyekig... Ezt most megismétlem neked, azzal az örömmel, amelyet csak a Szeretet, *aki vagyok* képes bizonyítani, amikor meg tudja szüntetni szeretettjének egy fájdalmát. Ezt mondom neked most, hogy az áldozatnak ez az ideje megszűnik. És én, *aki tudom*, a világ helyett, amely *nem tudja*, Itália helyett, Viareggio helyett, a kis falu helyett, *ahová elhoztál engem – gondolkozz el e szavak értelmén* – neked mondok köszönetet, ami az égő áldozatokot illeti meg áldozathozatalukért.

Amikor megmutattam neked a szüz-jegyves Cecíliát, azt mondtam, hogy ő át van itatva az én illataimmal, és ezek maguk után vonzották a férjet, a rokont, a szolgálkat, a szülőket és a barátokat. Te azt tetted, amit Cecília tett ebben a megbolondult világban, és nem tudtál erről, de én mondom neked, *én, aki tudom*. Te el vagy telve velem, szavammal, elvitted vágyaimat az emberek közé, és a jobbak megértették, és ha hazád és a számodra kedves helyek nem pusztultak el teljesen, az azért van, mert sok áldozatot mutattak be példádát és szolgálatodat követve.

Köszönöm, áldott! De még folytasd! *Nagy* szükségem van rá a világ megmentésére. A föld visszaszerzésére. A pénz ti vagytok, áldozati lelkek.

A Bölcsesség, amely oktatta a szenteket, és oktat téged közvetlen tanításával, mindinkább felemel téged, hogy felfogd az Élet tudományát és gyakorold azt. Üsd fel te is kis sátradat az Úr háza mellett!

Sőt, verd be ugyanannak a sátorodnak cövekjeit a Bölcsesség tartózkodási helyén, és tartózkodj ott anélkül, hogy eltávoznál. Meg fogsz pihenni, a téged szerető Úr védelme alatt; mint madár a virágzó ágak között, és Ő megvéd téged minden lelki viszontagságtól, és Isten dicsőségének fényében leszel, ahonnan a béke és az igazság szavai szállnak le.

Menj békében! Megáldalak, áldott!

* * *

Mindjárt utána Mária azt mondja:

Máriának ajándék a Mamától az ő ünnepére. Az ajándékok *egy lánca*. És ha néhány tövis jár vele, ne panaszkodj az Úrnak, aki úgy szeretett téged, mint kevés mást.

Azt mondtam neked az elején: „Írj rólam! Vigasztalást kapsz minden szenvedésért.” Látod, hogy igaz volt. Fenn volt tartva ez az ajándék a felfordulásnak erre az idejére, mert mi nemcsak

a lélekről gondoskodunk, hanem tudjuk, hogy a test is rászorul, amely nem királynő, hanem *hasznos* cselédje a léleknek, hogy az teljesítse küldetését.

Légy hálás a Magasságbelinek, aki neked *igazán* Atyád, érzelmesen emberi értelemben is, és kellemes elragadtatásokkal ringat téged, hogy elrejtse előled azt, ami megijeszt.

Szeress engem mindjobban! Magammal vittelek első éveim titkaiba. Most mindent tudsz a Mamáról. Leányként és nővérként szeress engem az áldozat-sorsban.

És szeresd az Atya Istent, a Fiú Istent, és a Szentlelket, tökéletes szeretettel!

Az Atya, a Fiú és a Lélek áldása jön kezemből, illatozva anyai szeretetemtől irántad, leszáll rád, és megpihen.

Légy természetfeletti módon boldog!

(1944. szept. 6.; 647-649)

Villámhárítók

Egyszer, az első alkalommal, amikor tanítottalak, beszéltem neked a te és a hozzád hasonló lelkek feladatáról. Azt mondtam: „Ti vagytok a vivők és a villámhárítók.”

Krisztust viszitek a testvérek közé, élő szentségmutatók és testből álló szószékek vagytok, hogy a világ lásson engem, és róluk beszélni tudjak a tömegekhez, amelyeket szának. De villámhárítók is vagytok, akik jelenlétetekkel elhárítjátok a szerencsétlenségeket. Nem azért, mert a *tietek* ez a jelenlét, *hanem azért, mert ti vonzotok engem, és ahol én vagyok ott nincs szerencsétlenség, hanem csak védelem.*

Most erről meg kellene győződve lenned. A te Vezetőd meg volt győződve erről, mert kevésbé Tamás, mint te, és ezért is akarta, hogy velem légy. A világ nem tudja, *de én tudom, és állandó csodát tudok tenni szereteteim javára és körül. Szeretem őket, és hozzájuk fordulok, hogy igénybe vegyem szolgálatukat.*

Meg kell ismételnem neked egy korholást, amiben részesültél, de már úgyszólván csüggedt vagy, mert látod a következményeit annak, *hogy jobban szeretted a földet, vérrokon szerinti hangjaival, mint az eget, lelki fényeivel. A vérrokonok és az érzelmek felett mindig ott van a lélek, szükségleteivel, és Jézus. Emlékezz vissza erre! Mondtam, és megismétlem: „Bocsánatot nyert tévedésed, mert a felebaráti szeretet indított rá.” De ne ess többé vissza ebbe! A te szeretetedtől távol kell állnia az emberiség legcsekélyebb árnyékának is. Azért egyetemes szeretetnek kell lennie, amely miatt a tevékeny szeretetben számodra egyenlők a rokonok és az ismeretlenek. Nem vagy többé Valtorta Mária: az én „szócsövem” vagy.*

Krisztus hangja *mindenkihez elmegy. Amint Krisztus is elment mindenkihez. Sőt, elhagyta a vérrokonokat, hogy elmenjen az ismeretlenekhez, akik között voltak befeketítői és gyilkosai. Mert ezt kívánta Atyám érdeke. Fájdalmas csonkítás azt mondani: „Mindnyájan testvéreim vagytok, érzelmi megkülönböztetés nélkül, és én *mindenkinek* szolgálatára állok.” De a csonkon kinőnek a szeráfi sas szárnyai...*

Most légy türelmes! *Ezek az utolsó következmények, amelyeket el kell viselned, olyan órában, amelyben kiálltad a Sátán legvadabb támadását. Ő azzal akart tőlem eltávolítani téged, hogy elferdítette, mi jó és mi rossz. És hittél, nem a rossznak, hanem a dolgoknak, amelyek mindig csekélységek Istened érdekeit tekintve, aki viszont soha nem enged abból, ami javadra szolgál.*

És most élj békében! *Így akarom, mert a zavarban elhomályosul lelki látásod és lelki hallásod világossága. Engedj működni engem, aki szeretlek téged!*

(1944. szept. 10.; 629-630)

A Sátán háborúja Isten ellen

Az elmúlt 20 évszázadban mindenkire intéztem szavamat, de nagyon sok a farizeus, aki *nem* akarja elfogadni.

A világ megy *saját* békéje felé. Ami nem az *én* békém. Mert az én békém az életszentség és az igazságosság békéje. A világe pedig az erőszak és a romlottságé. Rettenetes, nemde, az ami történt és történik?!

Emlékezetetekbe idézem első diktálásaimat. Mindig mondtam, hogy ez nem a népek háborúja volt, hanem a Sátáné Isten ellen. Az Antikrisztus eljövételét előkészítő háborúk egyike, akinek most itt vannak előfutárai. Mindig mondtam, hogy a Sátán háborút indít a lelkek ellen, a testet sújtó rettenetes dolgok által, és hogy sokan engednek majd neki, mert az emberek lelkét többé nem a kegyelem és a hit táplálja, ezért nagyon gyenge a bűnnel szemben. Mondtam, hogy angyalaim, a jók áldozatai miatt, küzdeni fognak, hogy meggátolják az ördögök általános aratását az emberi nemben.

Mondtam, főleg az olaszok esetében, hogy ha nem tudták helyesen felhasználni az első kegyelmet, és miután istenként imádtak egy embert, aki bálványból is kevesebb, és az állam szolgálai alázatával szolgálták őt, átvették kegyetlen módszereit, akkor majd lesz a büntetés. Mert a kegyelem erőfeszítést érdemel az embertől a jó irányában és nem a gonoszság felé. És ti élveztetek, átkoztatok, gyűlöltetek. Kis mestereteknek és az ő legbensőségesebb barátainak Júdásaivá váltatok. Tegnap, csak tegnap, leborultatok, mint a rabszolgák. Ma már kinyújtott és átkozódó öklökkel és ragadozó karmokkal igyekeztek magatokhoz ragadni azt, amit tegnap fájdalommal láttatok mások birtokában. Mondtam, hogy ez a büntetés az egész országban rettenetes lesz. Borzalom, amire gondolni is lázas lidércnyomásnak tűnt számotokra. Látjátok, hogy igaz volt? De megjavultok?

Az én időm farizeusai, írástudói, szadduceusai kézzel tapintották ismételt bűneik gyümölcsét. A megalázott, üldözött, leigázott, szétszórt Izrael sírva mondta: „Íme a büntetés azért, mert többé nem *igazi* gyermekei voltunk Istennek.” Mégis a vezetők közül senki, vagy legfeljebb nagyon kevesen tértek meg hozzám. Mindent felhasználtam, hogy felrázzam őket: hívtam, keserű szemrehányásokat tettem, kedvesen és szigorúan, leereszkedve és kérlelhetetlenül, mosolyogva és szomorúan, készen a csodatevésre vagy érzéketlenül csodakívánásuk előtt. Nem értem el mást, csak még mélységesebb, még teljesebb üzérkedésüket a Sátánnal, egészen addig, míg eljutottak a próféták lábbal taposásáig, tagadva, hogy én a Krisztus vagyok, amint a tettek mutatták, megerősítve a jövendöléseket. Végül megölték a Krisztust, az Isten Igéjét.

Most ugyanez történik. Nagyban, a kicsiben, társadalmilag vagy egyénileg, 90%-uk úgy él, mint az akkori farizeusok, és ugyanolyan módon viselkedik. Érdekek, kevélység, keményszívűség, fajtalanság, kapzsiság, torkosság, ez az önzés minden fajtája képezi alapját a ti életeteknek és törvényét a ti cselekedeteiteknek. Nem borzaszt el titeket Izmael keményszívűsége. Ugyanazt teszitek ti is, azzal, akire már nincs szükségetek. Kihalt bennetek az Isten és a felebarát szeretete. Csak önmagatokat szeretitek.

De most én mondom: az istenszeretet, amit nem akartok, kiárad éppen azokra, akiket ti megvettek, elhagytok, kinevettek, miután kihasználjátok őket. Ezek azok, akiket csak az istenszeretet éltet, és akik Istent jobban szeretik, mint önmagukat, és akik jobban szeretnek titeket, mint önmagukat. Szeretnek titeket úgy, amint Isten szeret, segítve titeket lélekben és anyagiakban. Ti nem tudtok semmit, nem értetek meg semmit, nem kértek semmit. De Isten tudja, látja, megígérte anélkül, hogy kérnék. Tudja, mert felettetek van még a fenséges irgalom. Miattuk, e szeretetteljesebb miatt, akik szeretnek engem és titeket, és a szeretetet teszik meg

életük céljának. Nem olyanokért, mint ti. Hanem azért, hogy előttem kedves dolgot cselekedjenek.

Tudjátok-e, mennyi könny, mennyi szenvedés, mennyi vezeklés, mennyi áldozat az ára annak, hogy ti léteztetek? Azt hiszitek, hogy az anyától kaptátok életeteket, aki megszült titeket, és az atyától, aki nektek kenyeret adott. Igen. Ha az állatok módjára számítjátok, általuk van életetek. De az Élet, az *igazi* Élet, ezeknek a tevékenysége által folytatódik számotokra azért, *hogy időt adjon nektek a megtérésre*. És sokan közületek azért nem halnak meg örökre, mert ezek a hősök, akiket ti nem ismertek, közétek és Isten közé állnak, felemelt karokkal, elfordítják az isteni büntetéseket, és Ő átömleszt belétek egy keveset abból a lelki vérből – belétek, akik meg vagytok mérgezve az erkölcsi betegségektől – amely a nagy titokzatos Testben kering, és amely a kegyelem vére. De az ő feláldozott *énjük* szitáján keresztül, amely megszűri ezt a jót, nektek, gonoszoknak.

Szigorú diktálás. Fájdalmat okoz nekem, az én kis Jánosom miatt. De egy simogatással megvigasztalom őt. Ezzel: Akkor is, ha mindenki elhagyna téged, én megmaradok neked. Akkor is, ha mindenki elfelejtene téged, én emlékezem rád. Akkor is, ha mindenki gyűlölné téged; én szeretlek. Látod, miképpen segítek anyagilag is, a testi erővel, amikor itt van az ideje? Te az én kezemben vagy, szeretett és értékes eszközként. Ne félj!

Élj küldetésedben és küldetésedért. Tégy úgy, mint azok a gyermekek, akiknek egy kis játékot adnak, amely csodálatos dolgokat mutat, ha szemükhöz tartják lencséjét, de ami csak egy fekete doboz, ha nem néznek bele. Te maradj, szemedet rám szögezve és küldetésedben. A világ körülöttes van. *Körülöttes kell maradnia*. De benned *nem*. Add a világnak, a szegény, tudatlan és vak világnak, a tanításokat és a világosságot, amelyek hozzád jönnek az én világomból. Ha te láthatnád, milyen Ég van a te munkád körül!...

Ah! Milyen boldog leszel, amikor felfogod majd, hogy mindörökre az én világomban vagy, és megérkezve oda a szegény világból, anélkül, hogy észrevetted volna, átmész egy látomásból a valóságba, mint egy kisdéd, aki a mamájáról álmodik, és aki felébredve látja, hogy mamája a szívéhez szorítja. Így fogok tenni veled.

Légy jó, türelmes, szeretetteljes, és ne félj! Az én békémet adom neked, és bőségesen adom neked ma, Mária nevének ünnepén.

(1944. szeptember 12.; 631-633)

A Sátán gyűlöli enyéimet!

Miután Jézus kifejtette, hogy hogyan kíséri meg a Sátán a közönséges embereket, rátér arra, hogy miként bánik azokkal, akik Jézuséi:

Azokra éheznek legjobban gyűlölete, hogy zsákmányává váljanak. Azok a „megfoghatatlanok”. És a Sátán, a gyakorlott vadász, tudja, hogy érdemes foglyul ejteni a nehéz vadakat. Azokban telik „öröme” Istennek. És a Sátán nagy ünnepet tart, amikor fájdalmat okozhat Istennek, megsértheti, csalódást okozhat neki. A gyűlölet élteti. Amint Istent a szeretet élteti. Ő a Gyűlölet. Amint Isten a Szeretet. A gyűlölet a vérében van. Amint a Szeretet az én véremben. Íme, akkor megsokszorozza gondját és örökösét az „enyéim” egyike körül.

Egy lerombolt várba belépni gyerekjáték. A pokol kegyetlen királya nem arra vágyik. Ő Isten erődítményeit akarja, a tiszta és sima köveket, amelyek kristálytiszták, amelyek acélosan ellenállnak, amelyeknek minden oldalára rá van vésve a legszentebb név: Istené, amely mint valami folyadék, árad ki a belsőből a külsőre. A Név, amelyet ők szeretnek, szolgálnak, imádattal ejtenek ki, valahányszor egyet dobban a szívük. Megragadni ezeket, megfogni, elszakítani tőlem, kitörölni belőlük a lélek, a test és az értelem hármasságát, azt a Nevet, az én kertem virágait az ő poklának szennyévé tenni, és kinevetni, káromló kacaját az isteni trónus felé irányítani, nevetni győzelme felett, amit az emberen és Istenen aratott. Íme a Sátán öröme.

Minél inkább az „enyéim” vagytok, annál inkább az övéivé igyekszik tenni titeket. És mivel bennetek állandó az örökös és az akarat, ő, a Ravasz, nem a másoknál használt módszerrel követ és üldöz titeket. Hanem orvul támad meg titeket, mindig távolabbról, a leginkább előre nem látható pillanatokban, és a legkevésbé gondolható indítókokkal. Hasznot húz a fájdalomból, a szükségből; az elhagyatottságból, a kiábrándulásokból, és párducként ugrik rátok pillanatnyi kábultságokban, szomorúságokban, amikor gyengék vagytok, remélve, hogy akkor legyőz titeket, és elégtételt szerez magának a sok győzelemért, amit felette arattatok.

Az eszközök? Számptalanok. A módszer? Egyetlen. A jóakarátú, színlelt kedvességé, az ésszerű, nyugodt szóé, a barátságos tekinteté, amely segít, amely segíteni akar.

Megtámadott már titeket? Még továbbra is meg fog támadni, sokszor és mind ravaszabban. Ó, mennyire gyűlöl engem és téged! Mindinkább részed lesz ebben, és olyan ravaszul, amivel a legéberebbet is törbe ejti. *Az emberileg szólva éberet. Mert – mosolyogj, lélek, akit szeretek – mert az egyszerűség, amelyet átjár az Isten, és amely ilyen marad, az bevehetetlen minden ravaszága ellenére.*

Megsebez majd téged kívülről. De a katona becsületére válik a forradás, amely jel a testén, és azt mondja: „Ez a férfias küzdelem jele és bizonyítéka.” És minél több barázdát alkotnak a katona testén az ilyen jelek, annál inkább értékeli a világ. A lelki küzdelmekben ugyanez következik be. És a ti sebeitek, amelyek nem sértik meg a lelket, hanem csak annak burkolatát látják el véraláfutásokkal, a ti becsületetekre válnak. És ezekért mennyei dicsőségben fogtok részesülni.

Igazán mondom neked, hogy ti csak azokat nevezitek vértanúknak, akiket a zsarnokok veszítenek el. De *összes szentem vértanú. Mert ahhoz, hogy valaki szentté legyen, el kell viselnie a Sátántól jövő üldöztetést, és hűségeseznek kell maradnia.* Dicsőség a győztesnek! Övé az ég pálmája.

(1944. szept. 19.; 656-657)

A szóvivők szenvedése

Az ellenkező áramlatok között, amelyek az én szegény hajócskámát érik, amelyet Mária-Jánosnak, a szóvivőnek hívnak, jövök én, az isteni Kormányos, hogy átvegyem a bárkát. Meg hogy a különféle irányzatokat kijavítsam és kiegyenesítsem.

Te, a szóvivő, túlságosan ellenállsz az írások minden nyilvánosságra hozatalának, legyenek azok a személyes vagy más, magasabb forrásokból származók. Már megfeddtelek téged ezért a lelki fősvénységédért. A feddés, gyümölcsöző volt benned, és hajlottál arra minden alkalommal, fájdalommal, mintha egy végtagodtól fosztanának meg, vagy megnyúznának, hogy odaadd másoknak azt, ami a tiéd volt, mert a te értelmedtől származott vagy, mert Istened ajándékozta neked.

Mások, annak ellenére, hogy érdemben szóltam, nem követték lelkiismeretesen szavaimat. Az ösztönzés, amiért ezt teszik, jó. De, szem előtt kellene tartani, *hogy az emberek, és főleg a felszenteltek nagy többsége nem jó.*

El kellene tünődni azon, hogy *a túlbuzgóság mindent tönkre tud tenni, és rosszabb, mint ha kissé lassan teszik azt. Az erőltetett dolgok vége az összetörés. És ennek az ügynek, amely szent, hasznos, Isten által kívánt, a te vágyaid ellenére én mondom ezt, aki tudom, és aki az Igazság vagyok – nem szabad összetörnie.* De nem kell örvénylő hegyipataknak lennie, amely féktelenül halad, meghajlít, elmerít, elpusztít. És tovafolyik. Szelíd víznek kell lennie, amely nyugodtan folyik, kis csermelyként, és megöntözi, táplálva a lapályon a gyökereket anélkül, hogy egyetlen szálat is tönkretenne. *Csermelyként, mondtam. Feltéve, hogy nagy okossággal és mértékletességgel teszi. Feltéve, hogy mások kizárása nélkül, méltóságteljesen teszi.* Nem pedig túlságos sietséggel, bőséggel, merevséggel, kizárólagossággal.

A természetfelettinek minden megnyilvánulása az ellentmondás jele az emberek között. Isten eszközei az ellentmondás jelei. Ezért az ellenmondásért elsősorban az eszközök fizetik meg az árat. Én vagyok erre a példa. *Aki róluk gondoskodik, annak, türelmesen és nagyon józanul, figyelnie kell arra, hogy az „ellentmondás” ne váljék erőszakossággá, amely alkalmas arra, hogy tönkretegyje az eszköz küldetését az elítélésekkel és a lelki végtagok megkötözésével, lelki és erkölcsi kínzásokkal, amelyeket Isten közé, aki akarja, és az ember közé, aki nem akarja a művet, tesznek.* Az én eszközeimnek nyugalomra van szükségük. Ők nem törődhetnek mással, csak munkájukkal, azzal, amit Isten végeztet velük.

Ha tudnátok, ti mindnyájan, emberek, hogy milyen rabszolgaságot jelent az, hogy valaki Isten eszköze! Szent rabszolgaság, de teljes! Rabszolgaság, amely a gályához és az evezőhöz köti őket. Álom, éhség, szenvedés, fáradság, másra való gondolás megkívánása, oly dolgok olvasása, amelyek nem földöntúli szavakat tartalmaznak, a vágy, hogy *legalább egy napra* közönséges emberi életet éljenek, közönséges módon beszéljenek és halljanak, *mindazok a dolgok, amelyek könyörtelen erővel Isten akaratából meggátolják számukra azt, hogy a valóságot birtokolják, és valóra váltsák.* És mindezek tetejében, az emberek gyűlölete rájuk teszi sóját és savát, mint ahogy a gályák ura az ostorcsapások sebeire sót és ecetet tett.

Miért, túlságos szeretetből vagy túlságos gyűlöletből ütitek szolgálóimat, akiket már úgyszólván követelő akaratom.

Megmondtam, *kezdetől fogva*, hogy az én „szóvivőmet” *békében kell hagyniuk, beburkolva a hallgatás fátylaiba, amelyeket csak haláluk után lebbentenek majd fel.* Amikor olyan valakinek az imái és vágyai, akiket szeretek – és aki mindig kedves nekem helyes szándéka miatt – engedékenységre bírtak engem, akkor *eszközöm védelmére kikötéseket tettem és irányítást küldtem.* Amikor láttam, hogy túlzásba mentek, és olyan mezőkön legeltek, amelyekre az emberi okosság is azt mondta: „Nem szabad érinteni”, akkor *megszüntettem* minden diktálást, amely kapcsolatban lett volna az idővel. *Külön kiemeltem, hogy ezek csak*

azok számára büntetések, akik emberi kíváncsiságból hajhászták azokat. Egy nagyszerű, természetfeletti dologból is szinte bántó gyerekjátékot csináltak, és a vetélytárs bosszantására ezt mondogatják: „Én tudom, nekem van, és te nem tudod, és neked nincs. Nézd, mennyim van, nézd, nézd, és én tudom, és én tudom...” De itt nem gyermekjátékról van szó. Itt Isten érdekeiről és egy szív békéjéről van szó. Figyeljete fel erre, ti emberek, mindnyájan!

Az én „szóvivőm” mindig ellenezte titkának minden megsértését, minden fitogtatást, minden kedvezést és megtiszteltetést. Nem hiába „ibolya”. Ha ezt a nevet adtam neki, tudom, miért tettem. Szenvedett bizonyos betolakodásoktól és tömjénezésektől. Nem szereti, ha őt tömjénezik. Azt teljesen Mesterének, Jézusnak akarja adni.

Egy időben, amelyben már *akkora* keresztet tettek vállára, a világ miatt, amelyet szenvedéssel kell megváltani, ti, oktalanságtokkal még más gyötrelmet is okoztok neki. Azt; hogy tudja, Isten szavai, mint gyermekre bízott értékes virágok, mindenfelé szét vannak szórva, és még olyanok kezébe is jutnak, akik saját elgondolásuk vagy más ok miatt ellenségei a természetfeletti hangoknak. És az én szóvivőm felszólított titeket a mértéktartásra, Isten szavának nevében, amelynek betartása emberi és emberfeletti értelemben helyes volt. Akkor mentséghez folyamodtatok. De helytelenül. Az ellenfélhez csatlakozva. Majd megszüntettetek minden kapcsolatot egy egész csoporttal – amelynek soraiban, ha vannak is hiányosságok, de vannak fények is – azzal, amit azelőtt mindenkinek válogatás nélkül adtatok és terjesztettetek.

Barátaim és szolgálaim – a legkedvesebb és legmegtisztelőbb néven szólítalak titeket, mert aki nekem szolgál, az uralkodik, és barátom, és kedveltem – megmutatom nektek, hogyan jártam azzal, aki soraimban azt a papságot képviselte, amelyik ügyesen forgolódik Isten és a világ között, azzal, aki a saját hasznát tette meg királlyá Isten érdekei fölé és ellene, holott Isten kellett volna, hogy legyen életcéljának királya. (Júdásról van szó.) Szigorúan beszéltem, a Mesterként, aki nevel és akinek feddenie is kell, ha látja a hibát a növendékben; de amikor láttam, hogy a Mester nem volt elég, tekintélyével, íme, megszüntettem a Mester szigorúságát, és felfedtem a Barátot, akinek szíve túlcsoordul az érzelemtől, a megbocsátástól és a megértéstől. Halljátok a szavakat, amelyeket neki mondtam, hogy az „útra” hozzam őt, *hogy visszahozza arra az útra, amely az enyém*. Kedvesebb, csábítóbb szavak nem lehettek volna. Mindent megkíséreltem, hogy megmentsem őt. És minél inkább megközelítettem, annál inkább elbukott. Nem értem el célokat? Igaz. Ti sem éritek majd el *mindenkivel*. De legalább a szeretetet megőrzitek.

Kedvesség, kedvesség, barátaim és szolgálaim, és utána józanság, okosság, megfontoltság és körültekintés.

Tegnap azt mondtam nektek: „Ha egy szabályszerű dolgot fogtok tenni.” *Ha fogtok tenni. Nem azt mondtam nektek: »Tegyétek«, és «Tegyétek azonnal!»* Amikor azt tenni fogjátok, és ne siessetek, nehogy ártsatok ahelyett, hogy segítenétek, tartsátok meg a szabályt, amit nektek adok és fogok adni.

De közben tartsátok tiszteletben szavaimat az első időtől kezdve, és egy kicsit az én „szóvivőm” kíváncságát is. Neki is van része ebben a tényben. Meg kell hallgatni, és nem szabad könyörtelenül magára hagyni azért, mert túlságosan szeretitek a Művet.

Ne siessetek! A szóvivő élete rövid, az idő viszont hosszú. Amikor a sír titka megvédi majd azt, aki szóvivő volt, akkor lesz, lesz még, lesz még időtök azt tenni, tenni, megtenni. Ne siessetek emberi módon, akkor se, ha az emberfeletti ruhát ölt! Isten dolgai *lassan* érlelődnek, és *tartósak*. Az ember dolgai *el vannak sietve, és elbuknak*.

Látjátok? Van, aki tudni szeretne valamit arról, amit nem ismernek Agreda Máriáról. Mi tette tönkre Agreda Mária *igazán szent* művét? Az emberek sietsége. Ez felkeltette a figyelmet és a gyűlöletet. A megvilágosított nőt kötelezte a leíró rész átdolgozására. *Az oktató részről gondoskodott a Lélek, és ez azonos oktatásában*. Hová vezetett ez az átdolgozás? Nagy szenvedést, fáradságot és zavart okozott a megvilágosítottban, és elrontotta a kezdetben nagyszerű művet.

Minden leíró és próféta a saját korának rabszolgája. Miközben ír, miközben lát (arról beszélek, aki Isten akaratából ír), pontosan írja le, még azt is, ami ellenkezik saját látásmódjával, de megfelel a leírt időknek. Csodálkozok, például, hogy nem látja ezt vagy azt, vagy másfajta tárgyakat és életmódot lát, ami nem azonos saját idejével, de leírja, amint látja. Ha azonban meg kell ismételnie mindent egy látomás sorozatban, anélkül, hogy még látná, miután elmúlt a látomások ideje, amelyekben részesült, beleesik, és újból beleesik saját egyéniségébe és saját idejének rendszerébe. És a jövőbeliek, utána megrémülnek bizonyos túlságosan emberi sorok miatt, Isten egy képének megrajzolásában.

Agreda így esett bele, a leíró részekben a spanyol emberiség cafrangjaiba, az én Anyám életének szent szegénységének, és fenséges megteremtésének a földön és uralkodásának az égben való leírásában, a spanyol királyi udvar csillogó pompáját követve. Sose volt annál pompázóbb korszak. Spanyol hajlam, és az ő idejének spanyol hajlama, más sugallások, amelyek, mivel spanyolok, és annak az időnek spanyoljai, látásukban, álmaikban, gondolataikban *átvitték* az örökkévalóságba és a természetfelettibe azt, ami számukra korszerű és emberi volt, kidíszítették a leírásokat aranyfüsttel, ami tönkretette a leírásokat, anélkül, hogy megdicsőítette volna.

Nagy tévedés bevezetni bizonyos újításokat! Ez emberi elgondolás! *Tökéletes, és nagyon tökéletlen*, nem tud megismételni egy dolgot, és főleg egy ilyen fajta és terjedelmű művet anélkül, hogy tévedésbe ne essék. Akaratlanul, de megsérti azt, ami tökéletes volt, mert Isten világitotta meg.

Miért nem világitom meg újból az eszközt? *Az eszközért megtenném. De a hitetlenek büntetést érdemelnek. Nem én vagyok az ember szolgája. Hanem az ember az enyém. Isten jön, megáll, működik, elmegy. Amikor az ember azt mondja: „Nem akarok” és tönkreteszi Isten művét, vagy azt mondja, kételkedve és hitetlenkedve: „Nem hiszem” és oktanul bizonyítékot akar, Isten nem tér mindig vissza. És kit ér az ütés? Istent? Nem. Az embert.*

Sokat akartam mondani Agredáról, mert volt, aki ezt kívánta, és mert meghajlok az igazságos kívánságok előtt. De erre az órára tartogattam a bizonyítékot, mert így volt hasznos. Én ki tudom várni a kedvező pillanatot. Tanuljatok tőlem!

Nektek adtam az oldalakat Anyám gyermekségéről és szent kisdéd koráról. És ti azt mondjátok majd: „Miért most adtad azt?” De tud-e írni ez az én szóvivőm akkor, amikor már meghalt? Tudna, *mert semmi sem lehetetlen Istennek*, de nem teszem, *mert még az a csoda sem térítené meg a hitetleneket, hogy egy halott ír.* Azért addig használom őt, míg él.

De ti ne siessetek! És legyetek *türelmesek és figyelmesek, és okosak és kedvesek!* Újra csak ezt mondom. *Ha megengedem is nektek, nektek, akik közelebb vagytok, hogy teli marokkal merítsetek szolgálatotokhoz és a lesújtott tömegek számára a mai életből, azt azonban sohase feledjétek el, hogy itt nemcsak a ti érdeketekről van szó, hanem Istenéről, aki ragyogni akar hatalmával és bölcsességével egyik teremtményében.*

(1944. szept. 24.; 660-664)

Tégy mindent bölcsőmbe!

A második világháború alatt egyes városokat kitelepítettek, kevésbe veszélyeztetett területekre. Valtorta Máriának is el kellett hagynia egy időre városát és házát. Ez alatt írja:

Mindig rosszabbul érzem magamat. Három napja a fájdalom baloldalamon, a lép és a vese táján oly rettenetes, hogy felkiáltok, valahányszor megmozdulok, és ha mozdulatlan vagyok, olyan, mintha egy kutya mardosná bensőmet, vagy mintha egy óriási kelevény volna ott. Még fel is van dagadva ez az oldalam. Tegnap óta, ráadásul, még élesebb fájdalmaim vannak mindkét tüdőmben úgy, hogy minden lélegzetvétel nagyon fájdalmas és nehéz. Tegnap délután háromkor különösen kellemetlen pillanatom volt... és sírtam, arra gondolva, hogy talán itt kell meghalnom, egyedül, és otthonomon kívül. ...

Még szerencse, hogy Jézus karjai között nyugszom. Az imént panaszkodtam neki: „Ó, Uram, mind rosszabbul leszek. Te, részvétebből állapotom miatt, már semmit sem diktálsz nekem. Szabadságunk már nincs. És ahhoz, hogy innen elmehessünk, a legcsekélyebb reményünk sem lehet.”

Válaszolt nekem, magához vonva engem. Ó, mily édes dolog ez! „Tégy mindent az én durva, betlehemi bölcsőmbe! Annyira fázol! Oly sok tövised van! Oly kényelmetlen helyzetben vagy! Annyira egyedül vagy! Oly sokat szenvedsz! Add nekem fázásodat, töviseidet, kényelmetlenségedet, magányodat, szenvedéseidet! Töltsd meg velük szegényes bölcsőmet! Az Isten-Gyermekkel való érintkezéssel áldássá és kegyelmekké válnak. Azt akarom, hogy tele legyen ezekkel a bölcső. Mert a világnak szüksége van a szeretet és az irgalmasság kegyelmeire. El akarom árasztani a világot az irgalmassággal. Ennek az én bölcsőmből kell kicsordulnia. De az én áldozati lelkeim – azok a lelkek, akik igazán jegyeseim – szeretete és nagylelkűsége azok a dolgok, amik megtöltik bölcsőmet. Menj békében! Én veled vagyok.”

Akkor hát... előre. De irgalom, Jézus! Egy kis irgalom számunkra, áldozatok számára. Neked volt Cireneusod, meg a jámbor asszonyok, Veronika, és Anyád és János szeretete. Add nekem legalább lelki atyámat és otthonomat! Add, hogy az ő közelében, és abban haljak meg. És utána tégy velem, amit akarsz, amennyit akarsz, amint akarod!

(1944. dec. 6.; 731-732)

Merülj el a szeretetben!

Most tehát, tudósok, akik nem mértétek fel igazságosan Máriám rettenetes megpróbáltatását, és számotokra kicsinek tűnik az ő szenvedése, ami nem nevezhető „pokolnak”, megbotránkoztok, hogy ő azt „átok”-nak nevezi. Minek látszik számotokra ez a szükséztudásom? Megértettétek, miért kaptátok azt? Még nem akarjátok kiérdemelni? Beszéljetek, hát! És beszéljetek, arra gondolva, hogy ez az én szükséztudásom senkit sem sújtott le annyira, mint őt, az én kis hangomat.

Titeket azokhoz a kövekhez lehet hasonlítani, amelyek távol vannak az alpesi forrás durva medencéjétől, s amelyeket a hegy oldalából fakadó forrás meghint, bepermetez és csillogóvá tesz. Ő ellenben a medence, és mindent befogad abból, ami odafolyik, és attól cseng és teljes, és azért él, hogy ez legyen. És ha ettől megfosztják, elhagyatott teremtéssé válik; akinek léte céltalan.

És mégis megkapta gyötrelmének óráját, azáltal, hogy meg volt fosztva a szavaktól, az én céljaimnak és az ő kialakulásának érdekében. Mert tudjátok meg, hogy a lelkek, akik nekem ajándékozzák magukat, olyanok, mint a vas, amelyet a tűz hajlékonyra tesz, és amelynek hagynia kell, hogy megmunkálják, meghajlítsák, finomítsák, minden értelemben, az én akaratom szerint. Tanulékonyak a befogadásban, hogy adhassanak, megengedve, hogy kincsük nélkül maradjanak, azaz engem nélkülözzenek. Tanulékonyak abban, hogy maguk számára részesüljenek a napban éppúgy, mint abban, hogy ne tarthassák meg maguk számára egyetlen hangomnak még visszhangját sem. Azaz az édességet, amelyet szavam nyelvükön hagy, hasonlóképpen az édességhez, ami a nyelven marad, miután valaki egy lépesmézet szopogatott. Tanulékonyak abban, hogy újra folytassák küldetésüket. Mindig tanulékonyak, kedves, szeretett lelkek, akiket az én szeretetem gyötör, hogy mindinkább a magáévá tegye, és aki értetek gyöttri: hogy titeket egy kissé jobban az enyéimmé tegyen.

Minek tűnt számotokra ez az én hallgatásom? Nem rugdalóztatok, felágaskodva, mint a makacs lovak, keménynek találva ezt a szoros zablát, amelyet a még meglévő vágyaitok megfélemezésére tettek rátok? Nem vétettetek a szeretet és az igazságosság ellen, ennek a hallgatásnak olyan jelentést adva, amivel nem rendelkeznek: a szóvivő megbüntetését valamely (általatos) feltételezett bűnért? Nem vétettetek-e az alázatosság és az igazságosság ellen, nem ismerve el, hogy ti érdemeltétek meg azt különböző okokból, és *igazságos, hogy azért kaptátok azt, hogy felfogjátok a gyötrelmet, amit ennek a szívnek okoztatok? És amit még kaptok majd, ha megérdemlitek. Azaz, ha nem használjátok fel úgy, amint kell, az én ajándékomat. Ha azt emberi módon akarjátok tanulmányozni. Ha kevés tiszteletet tanúsítotok a titok iránt. Ha nem engedelmességteljesek kívánságaimnak.*

Most ismét folytatom evangelizációm. A 40 napos hallgatás után. Mert nem akarom, hogy túlságosan elbágyadjon, jóllehet személyes öröme bőven volt – de az nem elég, mert felfogta, hogy mi a Szeretet, és a szeretet adni akar, azaz mindenki számára, nemcsak saját számára, a teljes öröm akar lenni. És ez megcáfolja a lappangó gondolatot is néhány agyban, hogy a hallgatás azért volt, mert hiányzott a sugallás.

Jelenlévők, távollévők, messze lévő, közel lévő, senkik sem vagytok, ó, halandók, az ő számára. *Csak én létezem.* Egyedül én. Ha a világon Ádám törzséből az egyedüli túlélő lenne, akkor is az én „szóvivőm” lenne, ha *akarnám*, az örök könyvek számára. Az ember ebben a titokban erőtlenség és hangtalan árnykép. Egyedül Isten létezik. A tény Szerzője és Akarója.

Ha képesek lennétek a megértésre és a hitre! Elmélkedjétek és javuljatok meg! Menjétek! És legyetek hálásak azért, hogy részesültetek az irgalmasságban és az ajándék visszanyerésében és kibővítésében.

* * *

Egy nagyon halk, kedves, vidám hang. Igen. Pusztán hallása örömmel tölt el. A Szentlélek hangja. A leginkább anyagtalan, a legörvendetesebb. Fény és gyönyör, béke és öröm lép vele a szívbe, és eltölti egész lényemet. Ó, a Szeretet eme Hangjának nyugodt csókja!...

Azt mondja nekem – miután hívására azt válaszolom „Íme, itt vagyok” és megkérdem: „Miért hallgattál annyira? Miért beszélsz oly ritkán?” Azt mondja nekem:

„Nem, nem hallgatok, nem beszélek ritkán. *Én mindig beszélek hozzád.* Sose hallgatok. Mindenki számára szólok. De csak hozzád beszélek. Beszélek az Ige ajkával és használom Mária nyelvét, az én Legszentebb jegyesemét, hogy oktassalak téged. Beszélek a látomásokkal és az összhanggal, amit neked küldök az égből. Beszélek a vigasztalásokkal és a békecsókokkal, amivel a szívet nem emberi magasságokba emelem fel. Beszélek, elfedve a világ arcát és hangjait azzal, hogy számodra a Szeretet vagyok. Nincs egy pillanat, amelyben ne gondoskodnék rólad. Te azt hiszed, hogy a Többiek jönnek. Nem. *Én vagyok, aki elviszlek téged a Többieknek.* Én: a Szeretet. Hét ajándékkal erősítek és tisztítalak meg, teszek jámborrá és képessé a látásra, alázatossá és nem emberi tudással képzetté, irányítalak, és tanácsot adok neked, megnyitom értelmédet, és eltöltöm a Bölcsességgel: a királynővel, akinek országa az ég.

Jöjj! Lépj be! Merülj el a Szeretetben! Lángolónak kell lenned, hogy képes legyél befogadására. Tisztának kell lenned, hogy átereszd a Fényt. A Próféta ajkát egy szeráf tisztította meg. A „szóvivő” lelkek megtisztítását a Szeretet viszi végbe.

Megáldalak, hogy képessé tegyelek arra, hogy mind „erősebbé” legyél. Erős minden cselvetés ellen, amelyet a Cselvető megkockáztat, hogy megsértse Isten eszközeit és bepizskítva, közönségessé tegye őket.

Légy tiszta és lángoló, mint egy csillag! Menj békében!

(1944. dec. 18.; 739-741)

Még most is meg vagyok döbbenve

Lelkiatyjának írja Valtorta Mária:

Elmondtam önnek a tegnap esti kellemetlen látogatást és jövendölést. Ön is látta, hogy „rémült” volt az arcom. Ön mondta ezt, amikor belépett. Nem tudom, milyen volt az arcom. De az biztos, hogy még most is meg vagyok döbbenve. És ez nem tűnik el, hiába múlnak az órák.

Nem az első eset, ön tudja ezt, hogy a Sátán gyötör, megkísértve engem hol ezzel, hol azzal. És most, hogy többé nem kísérti a testet, kísérti lelkemet. Már egy év óta gyötör időközönként. Az első eset akkor volt, amikor a számomra rettenetes 1944. áprilisának napjaiban megkísértett, ugyanis segítséget ígért nekem, ha imádom őt.

A második, amikor 1944. július 4.-én megrohmozott azzal a konok, heves és hosszú kísértéssel, amellyel arra csábított, hogy majmoljam a Mester stílusát, és így alázzam meg azt, aki engem megsértett.

A harmadik alkalommal azt sugallta, hogy a diktált szavakból állítsak össze egy saját művet, és azt adjam ki. Így érdemet és pénzt szerzek.

A negyedik, amikor ennek az évnek (1945) februárjában (úgy emlékszem, február volt) megjelent, (ez volt az első eset, amikor láttam, máskor csak hallottam), és megrémített külsejével és gyűlöletével. (A fordító megjegyzése: Valtorta Mária rosszul emlékezett, ez január 26-án volt.)

Az ötödik tegnap este volt. Ezek voltak a Sátán *nagy* jelentkezései. De én neki tulajdonítom az *összes* többi, kisebb dolgot is, amelyek másoktól származnak. Ezek engem gőgösségre és önelégültségre akarnak rávenni, vagy arra unszolnak, hogy külsőleg legyek képmutató, vagy arról akarnak meggyőzni, hogy csak *egy beteg nő* vagyok, és minden a lelki zavarok gyümölcse. A rokonokkal és a hatóságokkal, sőt a tehergépkocsi vezetőkkel való kellemetlenségeket is a Sátánnak tulajdonítom. Megteszi, amit megtehet, amilyen jól csak tudja, hogy így gyötörjön, nyugtalanítson, és lázadásra késztesen, és arról akar meggyőzni, hogy fölösleges imádkozni, és hogy az egész csak hazugság.

De bevallom önnek, hogy tegnap este *nagyon* megzavart. Nem az első eset, amikor azt a félelmet kelti bennem, hogy csalódás áldozata vagyok, és emiatt egy napon felelnem kell Isten és az emberek előtt. Ön tudja, hogy ez okoz nekem rémületet... de mindig megvigasztal Jézus és ön, atyám, és újra éledek. De ezek az „én” gondolataim voltak, amelyeket a Sátán szított; de mégis az én gondolataim.

Tegnap este kifejezetten, közvetlenül megfenyegetett. Ezt mondta nekem: „Csináld, csináld! A kellő pillanatban várlak. Az utolsó pillanatban. És akkor majd úgy meggyőzlek arról, hogy mindig hazudtál Istennek, az embereknek és magadnak, és csaló vagy, hogy igazi rémületbe esel, és kétségbe fogsz esni, mivel elkárhazol. És te ezeket a szavakat majd ki is mondod, úgyszólván, aki melletted lesz, azt fogja gondolni, hogy ez saját állításodnak végső visszavonása, hogy így kevesebb bűnnel járulhass Isten elé. Te, és az, aki veled lesz, megmaradtok ebben a hiedelemben. És így halsz meg... A többiek pedig ettől megrendülnek... Várlak, igen... Te is várj engem! Semmi olyat nem ígérek, amit meg ne tartanék. Most te okozol nekem mérhetetlen gyötrelmet. De akkor majd én okozom neked. Bosszút állok mindenért, amit nekem okozol... Úgy, ahogyan csak én tudok bosszút állni, bosszút fogok állni.” És ezzel elment, igen rossz állapotban hagyva engem...

Ezután eljött az édes Mama, fehér ruhájában, szelíden és szeretetteljesen, hogy rám mosolyogjon, és megsimogasson. Rám mosolygott, legvidámabb mosolyával az én Jézusom. De, amint magamra hagytak; újból visszazuhantam erőtlenségembe. Most is tart. Amikor nagy erővel tör rám ez a gondolat, azt a kísértést érzem, hogy ezt mondjam: „Egyetlen szót sem írok le többé, semmiféle nyomás ellenére se!” De azután ezt gondolom és mondom: „De hiszen

éppen ezt akarja a Sátán”, és nem adok helyt ennek a sugallatnak: A kínszenvedés időszaka van, igaz? Megtalálom majd kínszenvedésemet azok között, akik – a jó emberben is annyira fellelhető bálványozás miatt – a szóvivőt imádják: a bálványt, megfélekedve arról, hogy ő csak eszköz, és Istent kell imádni. És az engem gúnyolók között egyesek csodálatos dolgok megtörténését várják, főleg a szenvedésnek ebben az időszakában. (Nagyböjt alatt írta ezt.) Ennek más céljai is lehetnek, de végeredményben ez is bálványimádás. Talán ön is várja ezeket, mint az én esetemben természetes dolgokat. Ön igaz várakozással teszi. A többiek gúnyból vagy bálványozásból. De biztosítom önt, jobban szeretem, ha kigúnyolnak engem, mint ha bálványoznak. Ez leírhatatlan kínt okoz nekem. Olyan ez, mintha egy tér kellős közepén levetköztetnének, és elrabolnák drága titkomat... nem tudom. De szenvedek miatta. Erről van szó. A gúny nem fáj annyira, ha rám szórják. Csak a „diktálásokat” ne sértse meg, és ne tüntesse fel azokat tréfának és örülségnek...

Azonban a sokak többé-kevésbé szent és tisztességes óhaja fölött ott van az akarat, jobban mondva: ott van Isten jósága, aki meghallgatja szegény Máriáját, aki *mindig* így imádkozott, és továbbra is így imádkozik, mondván: „Íme, a te »áldozatod«. *Mindent*, amit te akarsz, *csak külső jeleket ne*. Én még Istennek ezt a megnyilatkozását sem akartam volna magamban... Azonban Ő akarta, hogy gramofonja legyen... akkor hát, türelem. De más *nem, nem és nem*. Vállalom minden megállapítható – és minthogy nincsenek ismert tünetei – meg nem állapítható betegséget. Vállalom, hogy elszenvedjem magamban mindazokat a szenvedéseket, amelyeket Ő kiállott. Az egész haláltusát, hogy az Ő haláltusája láttán meggörnyedjek. De erről ne tudjon más, csak Ő, és ön, aki lelkiatyám, és én. Senki más. Azonban, ha a kínszenvedésnek ebben az időszakában csalódást okozok is annak, aki bálványoz vagy gúnyolódik, mivel *ténylegesen* nem vagyok „a szenvedő”, biztosítom önt, hogy átélem *kínszenvedésemet*. És testem fokozott fizikai szenvedésénél is jobban – amely ezekben nyilvánul meg: testem letörtnek és összetörtnek érzi magát a Golgota ütlelegéseitől és kimerültségétől, fejem fáj a kegyetlen abroncstól, a kifeszítéstől és a görcsök okozta nehéz légzéstől és a vértolulástól, szomjúságtól és láztól, a kínzással járó elerőtlenedéstől és idegfeszültségtől – a „kínszenvedés” számomra azt jelenti, amit én „getszemáninak” nevezek, vagyis: a fokozódó sötétség, tele rémképekkel és aggodalmakkal, a jövőtől és Istentől való félelem és rettegés... és a Gyűlölet közelsége, a Szeretet pedig távol van. Ez, igen, ez okozza a szomjúságot, a lázat, a véres könnyeket, a nyögéseket, az elerőtlenedést. Biztosítom önt, hogy erősségét tekintve ugyanolyan, mint a múlt évben átélt óra, amikor Isten magamra hagyott. Sőt, azt mondhatom önnek, erősebb, mert *akkor is és annak ellenére is fáj*, hogy Isten velem van.

Remélem, érthetően fejeztem ki magamat. De bizonyos kínokat szavakkal elmondani *nagyon* nehéz. És megérteni még nehezebb. Ez vonatkozik a lelkiatyára, arra is, aki bálványoz, vagy aki kíváncsiskodik, tanulmányoz, vagy a jelenséget... kigúnyolja. Nem ártana azonban, ha ez utóbbi három csak egyetlen órán keresztül érezné, amit én érzek... És a bálványozók is, akik talán irigykednek, kellene, hogy ezt kipróbálják. De nem! Jobb, ha nem élik át. A bálványozók megszöknének – ki tudja hová – egy hasonló órától való félelmükben, a kíváncsiskodók, a kutatók és a gúnyolódók pedig végül Istent átkoznák... Ezért hát... igába hajtom vállamat, és kiiszom a mérget... és megyek tovább.

Uram, ne az én, hanem a te akaratod történjék! Íme, a te szolgálód és áldozatod. Történjék velem az, amit te akarsz! Csak erőt adj, jóságod folytán, hogy tudjak szenvedni. És ne hagyj magamra! „Mane nobiscum, quoniam advesperascit, et inclinata est iam dies ...” (Maradj velünk, mert esteledik és a nap, már lemenőben van.) (Vö. Lk 24, 29.)

* * *

Valtorta Mária később megjegyzi:

Nagy vihar tombol bennem. Pontosan olyan, mint egy márciusi vihar, amelyben ragyogó napsütés és viharfelhők váltogatják egymást. Úgy érzem magamat, mintha egy kis lélekvesztőn lennék a háborgó hullámok hátán, hol egy hullámhegy tetején és csupa napsütésben, hol pedig lenn, két vízhegy között, amelyek mintha egy sötét mélységbe akarnának alámeríteni. Úgy érzem, mintha háborgó óceánból a legnyugodtabb kikötőbe kerülnék, váltakozva, és ugyancsak felváltva, hol mintha epébe süllyednék, hol pedig, utána, mézbe.

Micsoda szenvedés tegnap este óta! Vannak pillanatok, amikor a mennyországban vagyok a Jézustól és Máriától kapott rövid, nyájas szavaktól és boldog mosolyuktól, és az ezekből belém áradó erőttől. Ilyenkor így szólok: „Ó, annyira biztos vagyok, hogy sem csalódás áldozata, sem vétke nem vagyok, (természetesen a diktálásokra és a látomásokra vonatkozólag). Majd utána belezuhanok a sötét örvénybe, ahol a tegnap esti fenyegető szavak félelmetes lármája van. És a mennyország után megízlelem a poklot. Utána ismét segítségemre siet Jézus és Mária jósága, és szegény lelkemet a napsütésbe emeli föl, az ég felé, olyan boldogságba, ami engem édességgel tölt el. S azután ismét lenn vagyok a keserűségben, a sötétben, a rémületben. Félek... Segítsen nekem, hogy ki tudjam állni ezt a csatát!

Utána beszámol egy asszony szavairól, amelyek kedvezőek az írásokról. Olyan ez számára, „mint egy csepp méz. Az asszony ugyanis vallásos, művelt, és mindig kiegyensúlyozott. Ezért az ő véleménye és óhaja meggyőzött arról, hogy a diktálásokban a lelkek Istent érzik. Istent! Istent! Csak egyetlen célom legyen: neki szolgálni, és Őt megszerettetni. És félni, hogy gyűlöletes leszek előtte. Íme, ez az én fájdalom. De hát a kínszenvedés időszaka van... Ó, segítsen nekem, mert a látszólagos nyugodtság alatt egyetlen sajgó seb vagyok!”

(1945. márc. 19.; 38-42)

A szenvedés ideje van most

Jézus mondja nekem:

Légy türelmes, lelkem, a kettős fáradtság miatt. A szenvedés ideje van. Tudod, milyen fáradt voltam az utolsó napokban?! Látod. Jánosra, Péterre, Simonra és még Júdásra is támaszkodva megyek... Igen. És én, akiből pusztán ruhám érintésével is csodák áradtak ki, nem tudtam megváltoztatni azt a szívet! Engedd, hogy rád támaszkodjak, kis János, hogy ismét elmondjam a szavakat, amelyeket már elmondtam az utolsó napokban azoknak a tompaeszű makacsoknak, akik fölött szenvedésem bejelentése átfutott anélkül, hogy beléjük hatolt volna. És engedd, hogy a Mester elmondja prédikálásának óráit a Kiváló Víz szomorú síkságán. És én kétszeresen megáldalak majd téged: Fáradságodért és könnyöredért. Megszámlálom erőfeszítéseidet, összegyűjtöm könnyeidet. A testvérekért végzett erőfeszítésekért jutalmat kapnak majd azok, akik elemésztk magukat azért, hogy Istent megismertessék az emberekkel. A te könnyeidért, amiket utolsó hetem szenvedéséért ejtettél, Jézus csókja lesz a jutalmad. Írj, és légy áldott!

(1945. márc. 4.; 34-35)

Énekeld szenvedésének evangéliumát!

Panaszkodom a Mamának, mondva: „De így többé nem tudok rád gondolni. Írok, írok, írok... és utána olyan vagyok, mint egy halott, még arra is képtelen vagyok; hogy egy *Üdvözlégyet* mondjak neked. Te látod: pihenek a rózsafüzérrel a kezemben. Pont most, amikor inkább társaságodban szerettem volna lenni a nagybőjtnek és a Szervedés idejének ezeken a péntekjein!”

Világosan válaszolja: „Nem számít. Te az Ő Szervedésének evangéliumát énekeled, és sírsz fájdalmai miatt, és ezekben elkíséred Őt. És így sokkal jobban felszárítod könnyeidet, mintha közvetlenül az én társam lennél. Mennyei Jeruzsálemnek leánya, sírj a világ bűnei miatt és áldd az Urat, aki téged gyermektelennek akart, emberi örömök nélkül, hogy az legyen dicsőséged, hogy a »kis János« vagy. Mondd velem: »Íme, az Úr szolgáló leánya. Legyen nekem, amint Ő akarja!« Megáldalak téged, és nem tartalak fel. Várlak a Kálváriára vezető úton. Menj!”

(1945. márc. 25.; 48)

Emlékezz az elkülönült testvérekre!

És most meg kell mondani egy dolgot, mert egyébként rögeszmévé válik.

Tizenöt napja, talán még több is, hogy a kedves Hang szívemben így buzdít:

„Emlékezz az elkülönült testvérekre! Emlékezz arra, hogy értük is áldozat vagy. Emlékezz arra, hogy a lelkeket nemcsak imával kell segíteni. Emlékezz arra, hogy én mindenkinek a Krisztusa vagyok, és hogy minden keresztény Krisztusé. Emlékezz arra, hogy a te küldetésed jóval magasabb, mint a vérségi kapcsolatok és érzések: A Szó szóvivője vagy, és a Szó mindenkihez elment. Ezt nem tagadhatod. Emlékezz arra, hogy más hitvallásokban nagyobb tisztelettel szeretnek engem, mint ti. Ezt te magad is megláttad. Csak egy lépést kell tenni ahhoz, hogy belépjenek az egyetlen Akolba, egyetlen pásztor alatt. És egy kéz kinyújtására van szükség a patakon keresztül, amely elválasztja őket, hogy segítse őket az oda jövetelre. Az irántam érzett szomj ugyancsak erős bennük.”

De én mit tehetek? Ne tudjak aludni amiatt, hogy furdal ez a figyelmeztetés, amely sose hallgat el gondolataimban? Veszítsem el nyugalmamat, mert nem tudom, mit tegyek, mert ellenkezem megtenni, mert érzem, hogy visszatetszem Jézusnak azért, mert nem teszem? Én csak névről ismerem az elkülönült testvéreket. És hogyan tegyem? És mit mondjak? Én nem tudok angolul. És miért akar Jézus tőlem oly dolgokat, amelyek felülmúlják képességemet és hajlamaimat? Segítsen, mert tudja, amikor Ő akar, akkor akar, és nem hallgat el, míg ki nincs elégtve. Jézus azt mondja: „A nemzetek között hiányzó egység számára legalább legyen egység a keresztények között, mert a keresztényellenes korszakok közel vannak, és szükséges, hogy teljesedjék amit megjövendöltek.”

Rendben van... De hogyan?... Én közben megadok mindent azzal, hogy szenvedek, fenntartva egy kicsit más indítóokokra. De nekem úgy tűnik, hogy ez nem elég, és én nem tudok más szenvedéseket hozzáadni betegséimhez. És akkor?

(1945. júl. 16.; 88-89)

A szeretet megvéd a kígyómarásoktól

Jézus mondja: „Jöjj, Mária, megvigasztallak egy egészen neked szóló megvilágosítással. Egy újabb oldaláról magyarázom meg az evangéliumi mondást: „Kígyókon és skorpiókon fogtok taposni, és azok nem fognak ártani nektek.”

Aki el van telve velem, rátaposhat minden emberi tanításra, és élhet azok között, akik tele vannak mérgekkel, anélkül, hogy árthatnának neki. Így is kell érteni. Mert ha valóban egy időben az én áldottaim meg voltak védve a vad harapásoktól, a mérgektől és más veszélyektől addig, amíg én akartam, az én jelenlegi áldottaim, akik egy bálványimádó és ördögtől megszállott társadalom romlott légkörében élnek, ugyanúgy meg vannak védve minden rossztól, mert így akarom. Bennem vannak, és én őbennük. Nincs hely más számára. És semmiféle méreg sem hatásos ott, ahol az én szeretetem, a *mi* szeretetünk – Jézusé és Jézus kedveltjéé – közömbösít minden mérget.

Élj békében, kis kedvelt! Én összegyűjtöm szenvedéseidet, könnyeidet és imáidat, mindenki számára.

(1945. okt. 8.; 134)

Egy korty Jézus keserű kelyhéből

Tegnap este, amikor már mindenki aludt, megjelent nekem Jézus úgy, amint csak számomra jelenik meg: fehér gyapjú köntösben. Jobb kezében magas, kissé keskeny fémkehely. Az ágy jobb oldalán jön hozzám. Mosolyog, de szomorúan. Mosolya mégis bátorít, mert megértem belőle, hogy nem miattam szomorú, hanem inkább azért jön hozzám, hogy enyhületet találjon. Bal kezét bal vállamra teszi, és magához von, miközben jobb kezével ajkamhoz emeli a kelyhet, és azt mondja: „Igyál!”

A kehely színültig van valami folyadékkal, ami tiszta víznek látszik. Ezt abban a pillanatban látom meg futólag, amikor Jézus idenyújtja nekem, és kényszerít, hogy igyam. Iszom. Micsoda keserűség! Ó! Ez bizony nem a húsvét előtti csütörtök részegítő kelyhe, amely Uram élő vérével van színig tele! Azzal az édes, bársonyos vérrel, amelytől soha nem venném el ajkamat!...

Ez a víz oly undorítóan keserű, mint egyetlen orvosság sem. Marja torkomat, gyomromat, rázza az undortól, szemembe könny tolul tőle, és sokáig megmarad, mint a tömény ecet égetése. Jézus csak egy kortyot itat meg velem belőle... Utána elveszi a kelyhet, és megmagyarázza:

– Ez az a kehely, amelyet a Getszemániban ittam. De én az egészet kiittam, fenékgig, és alul még keserűbb. És ez az a kehely, amelyet az emberek bűnei naponta színültig megtöltenek, és utána az édig nyújtják, hogy én még mindig igyam belőle. De én már csak a végtelen Szeretetet tudom inni. S akkor, íme, odanyújtom a nagylelkűeknek, a legkedvesebbeknek. Köszönet neked ezért a kortyért! Most elmegyek más kedves lelkekhez is: Megáldalak az Atya, a magam és az örök Szeretet nevében.

És eltávozik, itt hagyva engem a méregtől égő szájjal és gyomorral, de békével teli lélekkel.

(1945. okt. 13.; 136)

A kis Jézus kérése

Egy oszlopcsarnokos kolostor, amelynek padlózata fehér és fekete kőlapokból áll. Egy pontján a Gyermek Jézus kis szobra, 28-30 hónapos korában ábrázolva Őt. Szőke, szép, világoskék ruhában, amelyet kis csillagok díszítenek. Jobb kezét magasan tartja, hogy megáldjon vele, bal kezében földgömb. Egy olajmécses világítja meg a szobrot.

Miközben figyelem, megelevenedik, és igazi testté válik. Rám mosolyog, és kis kezével int, mondva:

– Jöjj ide! Jöjj ide! – És ragyogóvá válik, nagyon szép. A kolostor szöglete ragyog, mintegy a csillagok fényétől. Kissé közelébe megyek, tiszteletteljesen mosolyogva. De megállok, még nagyon távol, és a Gyermek sürget szavával és kezecskéjével:

– De jöjj ide! Ide, közelembé! – Közel megyek hozzá. Boldogan nevet és azt mondja: „Megmelegíted egy csókkal lábacskaimat? Nagyon fázom!” És meztelen lábacskaikat felváltva nyújtja felém, amelyeket nemcsak csókkal, hanem lázas arccal is felmelegítetek.

Ő nevet. A kisdéd tiszta nevetésével, és azt mondja:

– Én vagyok Lisieux-i Teréz Gyermek. A Kisdéd Jézusról nevezett Teréz nővér Gyermek Jézusa. Elragadtatva nézem, most, hogy igazán a közelében vagyok. Oly szép! Utána a fény növekszik, növekszik, megsemmisíti a látás képességet, annyira erős, és minden eltűnik. Csak a hely emléke marad meg.

Másnap ismét megjelenik a Gyermek Lisieux kolostorában. Ismét közelébe hív. Megvigasztalja nagy szomorúságomat bájos szépségével. Ismét odanyújtja lábait, hogy felmelegítsem, megint azt mondva:

– Annyira fázom! – És én kezembe merem venni azokat, hogy jobban felmelegítsem. Ez nagyon meglepődötté teszi.

De fáradtnak tűnik, bal kezében tartva a földgömböt, és ezt mindkét kezébe veszi, melléhez szorítva. Nézem azt, miközben kezemmel melengetem lábacskaikat. Talán észreveszi, hogy csodálkozom cselekedetén, és azt mondja. „Nehéz, tudod? És annyira hideg ez a földgömb. Tartsd! Érezd, milyen hideg és súlyos. Tartsd egy kissé! Belefáradtam tartásába és abba, hogy mindig ilyennek érezzem”. És nekem nyújtja a kis földgömböt, amely aranyozott üvegnek látszik, simának, és könnyűnek. De e helyett nehezebb az ólomnál, durva, tele van tüskékkel, amelyek átdöfik bőrömet, és fájdalmat okoznak. Nehezen tartom, és görcsöket okoz, a szúrásokkal és a hideggel, amit érzek. Szent részvétellel nézek a Gyermekre.

– Súlyos, mi? És hideg, mi? Egészen a szívig hatol fagyossága. És nekem mégis hordoznom kell. Ha én elhagyom, ki fogja tovább tartani?

– De hogyan tudod, szegény kis Jézusom, elviselni ezeket a kínokat? Mert ez igazán kínos...

– Igen. Nézd, Kezecskeim véreznek. Csókold meg azokat, hogy meggyógyuljanak! – És nekem nyújtja gyengéd kezecskéit, amelyeket apró vércseppek borítanak. Megcsókolom puha tenyereit. De hidegek, hidegek.

– Köszönöm, Mária. Add vissza nekem a földgömböt! Nem tudod tovább tartani. Csak én tudom azt megtenni. De elég nekem, hogy találok valakit, aki néhány percig tartja, hogy enyhülést nyújtson nekem. Tudod, hogyan segítetek nekem azt tartani ti, akik szerettek engem? *A ti áldozatos szeretetetekkel. Az áldozati lelkek tartják fenn a világot Jézussal együtt.*

Nagyon fényessé válik, mint előző este, és visszahúzza lábacskaikat, mondva:

– Most mindkettő meleg. És jobban érzem magamat. Isten veled, Mária! Köszönöm, a Mama nevében is. Ő boldog, amikor van, aki szeret és megvigasztal engem.

És eltűnik a vakító fényben.

Ha nem részesülnék ezekben a vigasztalásokban, nagyon boldogtalan, kiszáradt lennék, mert a nagy cselszövést érzem dolgozni magam körül és körülötte.

(1946. jan. 3-4.; 172-174)

Orvosi bizonyítvány

Jön az orvos, akit elhívtak, hogy megállapítsa az állandó súlyosbodásokat, a kiterjedő vizenyőket, az alapvető mellhártyagyulladás komplikációit, stb. stb., az én sok betegségemet. Miközben látogat és beszél – sőt, helyesebben: miközben a látogatás után beszél – kedvesen, arra vágyakozva, hogy egy kis enyhülést adjon egy betegnek, érdeklődve ez és az iránt, Azaria lelki hangja azt mondja nekem:

– Ez egyike a te tanúidnak. Az orvos tanúsága *nagy* értékű a jövőbeli megnyugtatót Istennek egy teremtményét illetően, és főleg egy szóvivő teremtmény számára, mint amilyen te vagy. Csak a *kezelő* orvos tudja megmondani, hogy egy egyén beteg-e, vagy tetti a betegséget, hogy kiegyensúlyozott-e, vagy beképzelt lelki beteg, csak ő képes megmagyarázni bizonyos jelenségeket. Emlékezzetek az orvosi tanúság értékére Isten kedvelt teremtményei számára. Emlékezzetek Fernanda Lorenzonira, akinek orvosai ismerték és tisztelték Istennek benne megnyilvánuló titkait. Az előtted levő ember, azon kívül egy jó lélek. Azért ne mellőzzétek őt. Te beszélj, kérd az igazolását arról, *hogy a te beteg tested emberileg megmagyarázhatatlan módon nyugodt és el tudja viselni a fájdalmat. Utána a lelkiatya mondja neki a többi. Világosan, hogy hasznos legyen az igazolás.* Az orvosnak éppúgy titkot kell tartania, mint a papnak. Akkor miért a sok aggályosság vele szemben, amikor a tény már nyilvános és nem mindig becsületes és szeretetteljes módon? Kételedsz az emberben? Ő maga, a kevesek között, megszünteti majd kételyedet. Beszélj, amint mondtam, Isten dicsőségére!”

Akkor én azt mondtam: „Doktor úr, most, hogy többször meglátogattál és láttál engem a különböző állapotokban és rosszulletekben, állítsd ki azt az igazolást, amit Migliorini atya kíván.”

„Ha már erről van szó! Magyarázza el nekem egy kissé, világosan, mi célt szolgál, és mit kell mondanom, milyen értelemben. Mert én becsületes vagyok, és ha klinikai megállapításról van szó, a legpontosabban szeretném azt megtenni, és minden szervet illetően, röntgenfelvételekkel, stb. stb. De ha a szenvedés súlyosságáról kell ítéletet mondanom, akkor azt más módon teszem.”

„Arról van szó, hogy adjon az atyának egy igazolást, amit csatolhat a megemlékezéshez, amit majd rólam írnak, halálom után, ahogy a papok írnak a hosszú betegségben szenvedő emberről. A pap a betegség lefolyásáról és annak elviseléséről szólva annak a feltételezésére utal; hogy léteznek olyan szellemi erők, amelyek akarják a betegséget és annak időtartamát, léteznek szellemi erők a betegben annak mély vallásossága folytán. Az atya egyedül azt akarja tudni, hogy én, emberileg beszélve, mindazzal, amiben éveken keresztül részesültem, élhetnék-e, ha megállapítja bennem a kimondhatatlan szenvedést, hogy az valóságos tényektől ered-e, vagy képzelgésből, stb. stb.”

„De akkor nagyon szívesen megteszem ezt. Biztos, hogy mindeddig azt mondom, hogy aki hittel szemléli az esetet, nem mulaszthatja el, hogy észrevegye abban a természetfeletti tényeket. *Önről egy ideje nem szabad többé azt mondani, hogy minden emberileg megy végbe.* És pusztán annak megállapítása, hogy mekkora türelemmel és megnyugvással viseli el mindezt már oly régóta, az ember egy földöntúli élő forrást sejt meg önben. *Vagy hisznek vagy nem hisznek.* De ha hisznek, és én hiszek, miért tagadják a természetfelettit? Néhány napja két bizonyítványt állítottam ki a csodáról, amelyet a Kórházat alapító Nővér művelt. A kórházi kórterem nővére kérte azt tőlem, és szívesen megtettem neki. A gyógyulás, felelősségem tudatában beszélve, nem jöhetett létre orvosi tevékenység révén; a nővér mondta, hogy az alapítónő képét a már haldokló beteg vánkosa alá tette, és megállapították a gyógyulást. Miért

tagadni a szentség hírében elhunyt nővér érdemeinek elismerését? Szeretném azonban pontosan tudni a dolgokat, hogy jól tájékozódjak.”

Én nem jelöltem meg közelebről a „dolgokat”, mert ha ezt magamtól tettem volna, az alkalmatlankodás lett volna, és (őrangyalom) Azaria nem mondta ezt nekem. De föltételezem, hogy a doktor, aki ily jó kapcsolatban volt a kórház nővéreivel, nem volt teljesen sötétben a diktálásokat, stb. stb. illetőleg. Akkor is, ha csak halványan sejtette azokat. Azért hasznosnak tartom, hogy az orvos *világosan* kifejtse neki a tényállást. Többek között már másodszor lepett meg engem írás közben, és neki lázadásnak tűnt, hogy nem engedelmeskedtem tanácsának, hogy ne írjak. Én nem mondhattam neki: „Nem engedelmeskedem önnek, mert Istennek engedelmeskedem, mint szövívője.” Nemde?

Nincs semmi becstelenség abban, hogy megmondjam az orvosnak esetemet. Ha a püspök nem habozott megparancsolni (egy másik látnok), Dóra orvosainak, hogy megsemmisítse azt, azt hiszem megengedett, hogy kimondottam kérjem az engem gondozót, hogy csatoljon egy tudományos megjegyzést, de hívőként, megerősítve minden lelki és érzelmi tanúságot, amit egyéb tanúságaim azt illetőleg adtak esetemben. Nem kell arra várnia, hogy meghaljak, mielőtt azt megadná. Nem mindig várnak ezzel. Az idő és a körülmények gyorsan változnak. Utána hasztalan búslakodni és sóhajtozni...

(1946 febr. 14.; 236-238)

Engedelmeskedj, és ne félj!

Az Úr minden eddiginél jobban ösztönöz engem egy bensőséges okoskodásomra, hogy még jobban engedjem meg magamnak a személyek fogadását, és ne rejtsem el előttük, hogy ki vagyok – ami félelemmel tölt el, mert attól tartok, hogy sátáni csel – Ő így válaszol nekem:

– Te engedelmeskedj, és ne félj! Számodra ebből nem származik nagyobb kár, mint amit eddig okoztak neked, noha rejtve maradtál. És, legalább az azok által okozott kár, akik nem tudják felfogni Istent, ahol van, közömbösítve lesz azáltal, amit majd megállapítanak és megmondanak a becsületes lelkeknek.

Használjuk a világ ravaszságát a világgal való küzdelemben. A világ mestere által tanított ravaszságot... Azt mondtam: „Legyetek egyszerűek, mint a galambok, és ravaszok, mint a kígyók!” A Sátán az ő tanulóiból ravasz kígyókat csinál, és azok feltűnő magatartást vesznek fel, amely alkalmas arra, hogy félrevezesse a világ embereinek nehézkes szívét, miközben a becsületes szelleműek, akik menekülnek ezektől a fitogtatásoktól, – mert a lélek érzi, hogy azok nem őszinték – nem tudnak hová menni, hogy megtalálják azt, amit a maguk számára szükségesnek éreznek, csupán azért, mert az esetek 90%-ában az igazi „hangok” titokban és elkülönülve maradnak.

Elég. Számodra elég. Ahhoz, hogy legalább a bizonytalanok tudjanak összehasonlítást tenni és választani. És mindenki választani fog aszerint, amit érdemel, mert Isten igazi keresői egy irányban fognak menni, Isten tisztátalan keresői egy másik irányban. Tisztátalan keresők azok, akik valami emberi élvezetet vagy hasznot remélnék abból; hogy barátkoznak egy „hanggal” vagy „eszközzel”. Undorodom tőlük. Mert nem ezért támasztom hangjaimat és eszközeimet. Nem vagyok komédiás. De hangjaim sem azok. Nem vagyok szemfényvesztő és némajátékos. De ők sem azok. Nem vagyok jós minden ostobaság számára. De ők sem azok. Nem vagyok szórakoztató. De ők sem azok. És tisztelni kell őket. De amikor megkísérlik, hogy lábbal tapossák őket emberi mesterkedésekkel és ördögi mesterkedésekkel, hogy eltérítsék őket útjukról, rágalmazzák őket, mint betegeket, hogy ne mondjam bolondokat és hazugokat, akkor azt mondom: „Elég a hallgatásból és az elrejtőzésből! Menj ki és ismerjenek meg a jobbak!”

És eljárásom nem helytelen, hanem fennkölt és előrelátó igazságosság. És lelkiismeretesség és az idők ismerete is. Közel van a torkolat... Az általam táplált folyamat ismerjék meg, mielőtt elvész a természetfeletti tengerben. Békém legyen veled, vértanúvá tett János! De tudod, kis János. A „nagy János” látta az égi Jeruzsálemet és a Bárány dicsőségét, és az utolsó idők titkait a vértanúság *után*. A vértanúság áttetszőbbé teszi a test fátylát, és Isten nyála van a még emberi érzékeken. Utána a látvány mind tisztábbá válik. Mert fel kell készítenie Isten „birtoklására”. És így lesz. És ha van, aki nem hisz, aki nem tud hinni, az ő hitetlensége a romhalmaz, amelyből felemelik a köveket, hogy megkövezzék a „tagadót”, a „káromlót”, a „hatalmaskodót”, aki határt akar szabni Istennek azzal, hogy megtagadja tőle a hatalmat, amellyel egy semmiből az ő eszközét hozhatja létre, a hatalmat, hogy csodát tehet.

Isten veled, a vértanúk kis Jánosa. Isten áldása legyen útravalód óráról órára, gyötrelmről gyötrelmre.

(1946. febr. 15.; 238-239)

A jó akarat és az erős szeretet számít

Éjszaka, miközben gondolkozom, Jézust azt mondja nekem:

– Leírtad, amint mondtam, a te szeretet-imáidat, lépéseidet a keresztúton. Azok többet érnek, mint a látomások és a diktálások. Ezek az utóbbiak az „iskola” és te benne a tanuló vagy. Azok a „vizsgák”, amelyek megmutatják, hogy ki vagy. És te tudod, hogy valakit csak akkor mondhatnak képzettnek, ha a vizsgákkal igazolja azt. Addig, míg valaki az iskola padjaiban van, és szórakozottan hallgat, akarat nélkül, mondhatja magát képzettnek? Nem. Nem mondhatja. De amikor valaki, az iskola befejeztével tanúságot tesz arról, ami benne van, és bölcsen beszél arról, amivel rendelkezik, ahelyett, hogy a mestert hallgatná, akkor elmondhatják: „Ez a tanult ember gondolata.” És jóváhagyják, bizonyítványt adva neki, ami megnyitja számára a munka és pénzkeresés kapuit.

És számodra az égi pénzkeresés kapui, Isten birtoklása, megnyílnak majd, nem azért, mert „szóvivő” vagy, hanem azért, mert önkéntes áldozat vagy, mert a lélek szavával, a szeretet szavával írtad „azokat” a szavakat, hogy megörökítsed egy lapon azt, amit a te lelked már elvégzett. Csak ennek lesz értéke megítélésedben a földön és az égben. És csak ez fogja megmagyarázni, miért tettelek „szóvivővé”. Mert jóakarátú voltál és erős volt szereteted.

Légy békében, áldásommal!

(1946. február 17.; 240)

Júdás példája

Júdást már ismeritek, nemde? Ha megmaradt volna Júdeabelinek, ami volt, a Templomnál, nem lett volna mentes a bűnöktől. De legalább nem terhelte volna lelkét Isten elárulásának bűne. Mondhatjátok, hogy valaha is áltattam őt? Elutasítottam. Ellenálltam neki: Többször mondtam: „Menj el! Jobb közepes júdeainak, mint bűnös apostolnak lenned.” De Isten nem mehetett tovább, mert tiszteli az ember szabad akaratát. És nem mentem tovább. A gonoszságában megátalkodottnak igyekeztem megváltoztatni lelkét, anélkül, hogy áltathattam volna magamat. Kötelességem volt ez, mint Mesternek. Sose mulasztom el kötelességemet. A szerencsétlennek igyekeztem segítséget nyújtani, fáradoztam megmentésén, nem mintha meg tudtam volna menteni. Hanem mivel kötelességem volt megkísérelni azt, *és főleg, példát adni nektek, hogy miként kell bánnotok bizonyos lelkekkel, akik a jó és a nem jó ösztönzések keverékei.* Nagyon keveset elmélkednek azon, mennyi tanulság rejlik Júdás személyiségében. *Ezért, az evangéliumnak ebben a képében, amelyet neked adok, megvilágítva a négy evangéliumot, hogy azt szeressétek, hogy megismerjétek, és megértsétek, nagyon megvilágítottam Júdás személyét. Mert az ő sötétségében van az, ami vezérfonalat ad az előjáróknak az emberek irányítására.*

(1946. márc. 21.; 263)

A társmegváltók szenvedése

Felébredek egy nyugodt álomból, amelyben azt álmodtam, hogy egy rövid fűvel borított, új, zöldmezőn voltam, amelyet egy már magas fal vett körül. Majd nem tudom, miért, azt mondtam: „Légy még magasabb”, és megjelöltem. Miért? „Védelem” céljából. És valóban a fal felemelkedett addig, míg majdnem öt méter magas volt. Igazán megmászhatatlan, olyan sima és magas... Nem láttam csak ezt a nagy mezőt, amelyre emberi láb még nem lépett, és ezt a magas falat, és a magasban a csillagoktól zsúfolásig telt eget, amelyeket a közelgő hajnal mind kisebbé és halványabbá tett. És az én Uram az, aki felébreszt engem, szólít, és megérinti fejemet. Felnyitom szememet, és azt mondom: „Íme, itt vagyok, Uram. Aludtam” és kissé zavarban vagyok, arra gondolva, hogy Pétert, Jakabot és Jánost utánoztam, akik aludtak egy kissé túl sokszor, a Mester legünnepelesebb óráiban: a Táboron és a Getszemániban.

De Jézus mosolyog, és azt mondja:

– És én felkeltettelek téged, kedves áldozatom, aki felemészted magadat irántam való szeretetből. Eljöttem, hogy megmondjam neked, én ott vagyok, ahol egy teremtmény elviseli szenvedését, és beszélek, minden égi szellem szája által, a szertartások minden alakjában, ezen kívül egyre erősebb és jelenlévő szeretetemmél. Mert tudom, mi a Szenvedés, mik annak előzményei és mi annak a vége. És végtelen részvétellel vagyok az iránt, aki az én és a lelkek iránti szeretetből szenved. A ti aggodalmaitokat, akik a világ és a szeretet engesztelő lelkei vagytok, én mind megtapasztaltam. Napról napra, annál inkább felfedem előtted hároméves Szenvedésemet, amit, mint a meg nem értett Mester, a megvetett Szó, az üldözött Megváltó viseltem el, minél inkább részesülsz ismét bennük a te teremtményi mértékedben. És hozzád hasonlóan mindazok, akiket kiválasztottam a rendkívüli szolgálatra. De amint én a „céltra” irányítottam figyelmemet, az én hosszú és sokszoros szenvedésemmel fényes, nyugodt, dicsőséges céljára, és azt mondtam: „Keresztül kell mennem ezen a fájdalomon, hogy eljussak ahhoz a dicsőséghez”, úgy nektek is, ahhoz, hogy tudjatok haladni a kegyetlen tüskék között utatokon, amely tele van kígyókkal, tövisekkel, csapdákkal, és haladni tudjatok terhetekkel vállatokon; hogy a célba érjete – a feláldozáshoz, ami célotok elérése is, azaz társmegváltás – mindig szemetek előtt kell tartanotok ezt a „cél” a lelkek tökéletes szeretetét, amely teljesül önmagatok teljes feláldozása által. Nincs nagyobb szeretet annál, mint aki saját életét adja testvéreiért és barátaiért. Ezt mondtam és tettem.

Mária, kedves, szeretett Máriám, ibolyám, aki felemészted magadat értem, a te Szerettedért, és a testvérekért, és aki csak tőlem részesül az igazi viszont-szeretetben, Te, aki értem emésztődtél el, jöjj, haladj előre... Menjünk együtt! A világ és a Sátán gyűlölhet téged, de csak az általam kijelölt határig, amely magas, megmászhatatlan, mint az álmodban látott fal. Ők ott, az ő zajos, kaotikus világukban, amely szennyes minden vágytól, elhintették a legmérgezőbb tévtanokat... te itt vagy, ennek a mezőnek a pusztaságában, amely nyugodt és egyszerűen szegény, és virágzó, a romlástól mentes fűben. Együtt hoztuk létre ezt a rétet, én és te. Én, beszédekkel, te, engedelmességeddel. Látod, milyen nagy? Mily béke árad ki belőle?!... és a magasban a nyugodt ég és a megszámlálhatatlan csillagok, amelyek néznek és várnak téged. Ők a te égi barátaid, szeretett jegyesem. Az én fényem kisebbeknek és fakóbbaknak mutatja azokat. De amikor én elhagylak téged, azok helyembe lépnek mennyei fényükkel és megvigasztalnak téged. Magányosan, *de sose magadra hagyva* haladj előre! Mindvégig. És utána, a csillagnak egy sugarában, a te Hajnalcsillagodéban, fel fogsz szívódni, szenvedéstől felszentelt lélek, Mária, *aki felemésztődtél Istenedért és a lelkekért* – és ez legyen sírodra írva, kis vértanú, ez, és nem több, ami az embereket rád fogja emlékeztetni – fölszívna téged az örök Béke helyére, és onnan fogsz békét sugározni az emberekre. A szeretet fénye és az igazság lesz a lapokon, amelyeket engedelmesen írtál, hogy megörökítsed a papíron az én Szavamat, és

mint egy fényre, úgy fognak emlékezni rád a jó emberek. A jó emberek!... Ebben is hasonló leszel hozzám, mert az én időmben csak kevesen szerették és fogadták el az én végtelen Fényemet. A többiek, a sötétségek, nem akartak engem elfogadni, és sötétek maradtak.

Megáldalak téged minden szeretetemmel, a te megvigasztalásodra, megvigasztalásodra, megvigasztalásodra!

Megindultan és boldogan megpihenek...

(1946. április 7.; 272-273)

A Szentlélek a Kálvárián

A Szentlélek nagyon boldogító hangja mondja:

„Mert én fölöttem vagyok, te az én sugaraim nyalábjában vagy. Mindaz a fény, amiben részesülsz, én vagyok. Mindaz a béke, amelynek örömsz, én vagyok. Mindaz az öröm, amelyet tapasztalsz, én vagyok. Én fölöttem vagyok, láthatatlanul, de jelen. Meg vagy védve, akkor is, ha azt gondolod, hogy egyedül vagy. Mert a Szeretet sohasem hiányzik azoknak haláltusái és szenvedései mellől, akik Isten dicsőségéért és a lelkek megváltásáért dolgoznak.

Én a feláldozott Ige mellett voltam akkor is, ha látszólag semmi sem mutatta, hogy ott vagyok. Ő hívta az Atyát, mint távollevőt. Nem én. Én ott voltam Őbenne, aki az áldozat erejére magasztosította a szeretetet. Benne voltam és erőt adtam neki, hogy elszenvedje a világ fájdalmát, az egész világét és a világot. Kialakítottam a Szent Testet. Helyén való volt, hogy a Szeretet Áldozatának a Szívében legyenek, hogy ott összegyűjtsem annak végtelen érdemeit, és azokat az Atyához vigyem. Én voltam a Kálvária Papja. Az, aki felemelte és felajánlotta az Áldozatot. Én voltam a Pap, mert *az áldozatban mindig pap a Szeretet*. Ez elengedhetetlen.

Én vagyok feletted, veled, benned. És erőt adok neked a szenvedésre, és felajánlak téged szenvedéssel az Atyának. Engedd feláldozni magadat a Szeretettől, aki szeret téged. Maradj bennem, amint én tebenned.

A Szeretet békéje legyen veled.

A Szentléleknek ez a rövid és örömdetes diktálása május első péntekének első óráiban és a Szent Kereszt Megtalálásának ünnepén a válasz egy bensőséges kérésre, miközben imádkoztam, és nagyon szenvedtem egy erős szívroham miatt.

Azt mondtam magamban: „Hogyan lehetséges, hogy egy teremtmény oly nagy testi és lelki szenvedésen menjen át egészen a haláltusáig jutva, és ugyanakkor oly erőteljes legyen az öröme, azt a benyomást keltve, hogy az jobban felemészti, mint a betegség, és ugyanakkor jobban élteti az orvosságnál? Mert oly boldog vagyok, én, aki annyira beteg vagyok...

...Hiszem, hogy érzéseim – és félelem nélkül hiszem ezt, hasonló a haldokló vértanúkéhoz: testi gyengeség és teljes testi szenvedés, *de öröm és lelki béke is, amely eléri azt a legmagasabb fokot, amelyet egy teremtmény élvezhet a földön...*

(1946. május 3.; 278-279)

Anyai pártfogás

Azon gondolkodom: milyen büntetésben részesülnek majd azok, akik megzavarják azokat a lelkeket, akik egészen az Úr szolgálatára vannak rendelve.

És a Tisztaságos Anya válaszol nekem:

– Abban, amit Jézus megmagyarázott neked sok diktálásban. És a te esetemben már többször megvalósult. Mert hasztalan más neveket adni annak, ami történik ezzel vagy azzal, aki nem tölti be küldetését melletted, vagy aki fájdalmat okoz neked és megzavar.

Lányom, visszaemlékezel a szomorú békének arra az órájára, amelyben neked szervita ruhában jelentem meg, és magamhoz vontalak, a fekete köpeny alá, hogy megvédjelek, miközben sírtam, észak felé nézve? (1944 okt. 15-én látta ezt először Valtorta Mária.) Most megmagyarázom neked annak a prófétai látomásnak az értelmét.

Fiam, – én most nem magyarázhatom meg neked ennek okait, – téged a Szerviták védelme alá helyeztem, mert leányom, egyedül nem tudod gondját viselni nagy kincsednek. Az Örökkévaló nekem is adott egy jegyest, védelmezőmül, akire nem volt szükség a nemzéshez, de szükség volt a védelemre, amikor leszállt belém az Ég és a világ Kincse. Istenanyaságom jól teljesülhetett volna József nélkül is. De botránys lett volna, ha egy leány a házasságon kívül szül gyermeket, és ez az anyaság egy ártatlanban jel lett volna a lelkek fáradhatatlan kutatójának, a Sátánnak, és végül egy gyermeknek szüksége van egy atyára, hogy megvédje. Ezért a Bölcsesség jegyest adott nekem. Mindezek az említett okok világossá váltak bennem abban a pillanatban, amikor a Szentlélek anyává tett engem kiáradva rám. Akkor felfogtam házasságomnak helyességét, amelyet addig engedelmességből fogadtam el.

Nos, leányom, Jézus neked is adott egy védelmezőt. *Ezt a védelmezőt. Ne kutasd, miért ezt, és miért nem mást. ... Nos, én téged magamhoz vontalak a szerviták fekete köpenye alá, én, aki ebben az öltözetben sírtam, mert láttam, hogy sokan ellenkeznek Jézusom határozataival a Műre vonatkozólag, az eszközzel kapcsolatban, és hogy hogyan járnak el azzal és ezzel. Azért, hogy te ne érezd magadat túlságosan üresnek ott, ahová Jézusom különleges és mindig imádatra méltó célból helyezett téged, én, hogy érezd a Rend és e rend fiaí Királynőjének teljes védelmét, akik tökéletes életük folytán velem vannak az égben, magamhoz vontalak téged, közel szívemhez, megvédve köpenyemmel, miközben sírtam azok miatt, akik nem teljesítették kötelességüket.*

De, leányom, ne csüggedj el! Veled van a Mama ebben a körülményben is. Mennyire hasonlítasz Mamádhoz, aki, amikor idegen volt Betlehemben, és hordozta a megtestesült Igét, hiába kopogtatott az ajtókon, segítséget, fedelet, irgalmasságot kérve! Irgalmasságot inkább a Szó iránt, akit hordozott, mint maga iránt, aki szegény asszony volt, az anyaság áldott terhével és fáradt a hosszú út miatt... Jánosunk elmondja a nagy igazságot ezekről a visszautasításokról, ezekről a felfogásra képtelen süketségekről, erről a lanyhaságról, hogy befogadják a Szót: „Az Ige, a Világosság, ragyogott a sötétben, de a sötétség nem fogta fel. Az Ige, az igazi Világosság, a világban volt, de a világ nem ismerte fel. Saját házába jött; és övéi nem fogadták be.” És azáltal, hogy nem fogadták be Őt, visszautasították azt is, aki Őt hordozta, és aki, Izrael szemében nem volt más, csak egy szegény asszony, „képtelenség, hogy Isten magát odaadta volna neki.” Azért csaló volt, hazug, aki hazugsággal igyekezett védelmet és meg nem érdemelt megtiszteltetést szerezni.

És mindig így van, kedves leányom. Minket gyűlölnék, üldöznek; megvetnek, nem értenek meg, mert hordozzuk az Igét, akit a világ nem akar elfogadni. És mi megyünk, fáradtan, szomorúan, szívről szívre, kérve: „Könyörületből, fogadjatok be minket! *A magatok iránti könyörületből.* Már nem az *irántunk* valóból. – Mert mi, ebben az ajándékban, amit hordozunk, igaz, érezzük terhünket, keresztünket, mint teremtmények, de békénket és lelkünk dicsőségét is,

és nem kérünk többet. Hanem kérünk az Ige, az Ige iránti könyörületből, akit nektek hozunk, *hogy – mivel Élet – átadassék azoknak, akikért belénk lett helyezve.* Ezért törődünk és fáradozunk...” Betlehemben, miután az Úr dicsősége megnyilvánult a feltámadásban és tanítása elterjedt a világon, mily sokan nem akarták befogadni az Ige Hordozóját azon a hideg téli éjszakán, hogy azt mondhasák: „Mi nem ismertük fel Őt”: De már késő! Isten pillanata jön, és tovább megy. És a későn ejtett könnyek nem hozzák helyre a tévedést. Erre kellene emlékeznie annak, akinek kötelessége.

De te ne szomorkodj! Isten szemében igazolva vagy így, amint az voltam én azzal, hogy világra hoztam a királyok Királyát egy bűzös barlangban. Nem a mi hibánk, hogy nem tiszteljük meg méltóképpen az Igét, aki kiárad, hanem azoké, akik megtiltották nekünk, hogy nyilvánosan megtiszteljük. A mi szerető és titkos imádásunk tömjéne elégséges ahhoz, hogy pótoljon minden más hódolatot, amelynek kifejezését megtagadják a belénk helyezett Igétől. Mosolyogj, leányom, és remélj, emlékezve arra, hogy a Mindenható a kövekből is fiakat tud támasztani, és nem hagy téged vigasztalás és a papi vezetés segítsége nélkül, feltámasztva azt, akire tartozik ez a kötelesség, amint neked megadta, pontosan a megfelelő pillanatban, az angyali mestert, a te fokozott vigasztalásodra...

És a Szűzanya minden eddiginél jobban ragyog és kedves, miközben fogadja (az őrangyal,) Azaria angyali üdvözlését, akinek ragyogó jelenléte elenyészik a Szűz ragyogása mellett. És Azaria térden állva beszél, mellén keresztbe tett karral, lehajtott fejjel, Mária előtt, mintha egy oltár előtt lenne.

(1946. máj. 26.; 286-288)

Kétkelkedtem mindenben

Az embereknek a MŰ-vel kapcsolatos viselkedésétől felzaklatva, elkésérítve – kétkelkedve mindenben és mindenkiben, még az áldott Hangban is – eltökéltnék érzem magamat, hogy kitartok amellett, amiről úgy gondolom, hogy ördögi cselvetés, „mert” – mondom magamnak – „ha Ő, az Úr volna az, aki diktál, meg is tudná védelmezni diktálását”. És iszom a legkeserűbb kelyhet...

De ekkor, bánatosan, sürgetőn, szomorúságában is igen kedvesen, megszólal Jézus Hangja. Nevemen szólít, könyörög: „Mária! Mária! Mária! Én vagyok. Hogyan is kétkelkedhetsz ebben?! Talán lelked is megzavarodott ebben a viharban? Nem. Az békében van. Nem fél a test halálától, mert békében van, és nem fél az Úrtól. És azért nem fél, mert ÉN vagyok a Béke. A diktálások kezdetén ezt mondtam neked: *Egyik jele annak, hogy Én vagyok, az a béke, amit beléd öntök.* Ó, Mária! Máriám! Ne zavarodj meg! Ne juss odáig, hogy már fel sem ismeresz... János! Kicsi Jánosom! Jézus, a te Jézusod az, Aki szólít, Aki veled szenved, Aki sír annak láttán, hogy az égető fájdalomtól már fel sem tudsz ismerni Engem. Mária, ibolyám, hát nem látod, hogy ez a Megváltó, a te Urad, Szerelmed? Szegény, szegény leányom! És azokról mit kellene mondanom, akik ilyen állapotba juttattak? Hogy ne valami rettenetes szót mondjak, hallgatok róluk. De jaj azoknak, akik miatt a SZÓ nem beszél tovább! Jöjj, szegény leányom! Ide, a szívemre, karjaim közé. Ide, mint egy megijesztett kisdéd. Az ÉN Máriám! Az ÉN hűséges kis »hangom«! Ne szenvedj! Ne állj ellen szavamnak! Ne tarts csalástól. Megvigasztallak annyira, hogy ezáltal meggyőzlek, visszahódítalak, téged, aki imádod Istenedet, de félsz Attól, Aki hozzád beszél. Én neked minden vagyok: Atya, Anya, Jegyes, Fivér, Barát, Pap. Ezt megmondtam neked: Itt az óra, amikor **minden** vagyok, az óra, amelyben eljutottál oda – ahogy előre megmondtam neked – hogy csak Velem vagy, mert az emberek nem tudják keresztjükre követni az önkéntes áldozatokat, hanem még gyötrelmet jelentenek az áldozat gyötrelmében.”

És, mivel vonakodom, megfog és vigasztal... Ideje is, mert a halálba visznek, amikor megfosztanak attól a békétől, hogy ne féljek...

(1946 jún. 17.; 298)

Képzelnő vagyok?

Felébredek. (Reggel 5 óra 20 perckor) Fejpárnámnál ott találok bánatomat, és magamra veszem, mint egy keresztet. De lám, ugyanakkor megszólal a kedves, isteni Hang: *Jézus jön, hogy csókját (az Eucharisziát) adja kis jegyesének*. Ezt felelem: Ó, Uram! Adj valami fényt! Mondd nekem, hogy valóban Te vagy! Mindaz, amit a szervita atyák elszenvetnek velem általánosságban, Migliorini atya pedig különösképpen, annak elhívésére készítenek, hogy képzelnő, elmebeteg és megszállott vagyok. Te vagy-e Az, Aki beszélsz, vagy agyam lett beteg, és beszél félre? Te vagy-e Az, vagy a Sátán? Ez a legnagyobb fájdalmam, és Te tudod ezt. Az a félelem, hogy a hallott hangok nem Tőled vagy szentjeidtól valók, vagy hogy tévedek, és a Te szavadnak mondom azt, ami pedig az én gondolatom.

Jézus ezt válaszolja:

„És ha így lenne is? Vajon nem Én mondtam, hogy az ember gondolatai a szívből származnak, és hogy a gyümölcsről lehet megismerni, jó-e a fa? Nem azt mondja-e az Írás és a Bölcsesség Könyve, hogy aki Engem hirdet, elnyeri az örök életet, és aki Értem dolgozik, az nem fog bűnt elkövetni? Hányszor hangzott el nyíltan vagy burkoltan, hogy aki Bölcsességgel van átítatva, az Velem van teli, aki pedig természetfölötti szavakat mond, az a szívében lakó Isteni Léleknek a hangja? Mert, szeretett lelkem, Isten Lelke Az, Aki végbeviszi ezeket a cselekvéseket az olyan emberek szívében, akikbe beköltözik, mivel érdemesnek találja őket arra, hogy ő bennük lakjék. A Vigasztaló Lélek pedig az Atya és a Fiú Szeretete. Ha tehát te a szívedben fölhangzani hallod e szavakat, az annak a jele, hogy a Szentháromság isteni beszélgetéseit hallod. Ha tehát te beszélni hallasz Engem, az annak a jele, hogy benned vagyok szeretetemmel. Tehát ha a te szíved lenne is az, ami ezeket a gondolatokat sugalmazza, amelyeket azután leírsz, az annak a jele, hogy szíved *Istennel van telítve*, mert »az ember szívéből származik az, ami kijön a száján«. (Mt 15,18-20 Mk 7,20-23 Lk 6,45) Mármint, ha szíved juttat szádra és elmédbe isteni vagy természetfölötti gondolatokat, látványokat és szavakat, az annak a jele, hogy szíved szent, hogy szíved csak a szeretetnek, igazságosságának és mennyei dolgoknak ad szállást, annak a jele, hogy az Éggel társalogsz, és lelkeddel az Égben laksz, mivel magadba zártad az Eget. Boldogok, akik olyanok, mint te! Ugyan miért szomorkodsz, ó szép fám, édes almafám, kellemes olajfám, ha mennyei gyümölcsöket teremsz, amelyek attól a Bölcseségtől édesek, amely Mi vagyunk, csillogók, mint a szintiszta olaj, amely attól a Fénytől lobban lángra, amely Mi vagyunk?

Nyugodj meg! Nyugodj meg kedves, hűséges, szerelmes és **szeretett kis jegyesem!** Légy nyugodt! És haladj tovább békében! Te azt teszed, amit ÉN akarok. Aki neked támad, nem téged sebez meg, hanem Engem sebesít meg, mert Engem támad meg, csak Engem, mert egyedül ÉN, **csak ÉN és senki más**, urallak, jeleskedem benned, oktatlak és *élek* benned. Haladj tovább! Te megszeretteted az Urat, Máriát és a szentek mennyei népét. Csak ezért, csupán ezért is elnyernéd az örök életet! Ezen kívül itt van a te egész és egyre fokozódó szereteted. Itt van szenvedésed. Itt van önmagad feláldozása. Egész valód itt van! Ó, ne félj! Te nem tévedhetsz, mert a hősiességben szeretetben vagy elmerülve. Ne félj! Ami színültig van, vagy ami el van merülve, az már semmi mást nem tud befogadni, vagy nem lehet jobban átítatva vagy elmerítve semmi olyantól, ami nem az, amiben már benne van. Ne félj! Haladj tovább, és bocsáss meg!

A rövidlátóknak és azoknak, akik a hármas érzékiség miatt vagy pusztán gögből a lapos síkságon élnek, hályog van értelmük szemén, és nem tudják meglátni a hegyek ormán fénylő **napot**, amely hegyormok az ég felé törnek, mert szeretik az eget, **a magasságokat, a tisztaságokat**, nem látják **a fákat**, amelyeket a nap növeszt a hegycsúcsokon. Ugyanígy nem látják az Isten-Nap kapcsolatát lelked fáival és azokat a fákat, amelyeket az az akaratod

növesztett ott, hogy Engem szeress, a fákat lelked legtetetjén, és amelyet az Isten-Nap növeszt mind életerősebbé, és **semmilyen** vihar nem tud majd kitépni.

Minden olyan lélekre, amely teljesen átadja magát a Bölcsességnek, alkalmazhatók a Bölcsesség Könyvének szavai: »Magasra nőttem, mint a cédrus a Libanonon, és mint a ciprus Sion hegyén. Magasra nőttem, mint Kádes pálmafája, és mint Jerikó rózsája, mint pompás olajfa a sík mezőn, mint platánfa a vizek mellett. Mint kellemes illatú fahéj- vagy balzsamnövények árasztom illatomat és betöltöm velük házamat.« (Sir 24,13-15) Mert aki a Bölcsességnek adja át magát, az a Bölcsességet árasztja. A bölcsesség pedig termékeny; hasznos és szép erdő, benne mindenféle fa, virág, gyümölcs, kellemes illatok. Az erdőt örök források táplálják, s ezek természete ugyanaz: az Istenség. Ez a dicséret nemcsak a Szentséges Máriára vonatkozik. Benne teljes volt a Bölcsesség, és Ő elért minden teremtményi tökéletességet. De, Én mondom neked, vonatkozik az minden olyan lélekre, aki a Bölcsességnek ajándékozza magát, és a Liturgia közülük sokakra alkalmazza, akik birtokolták a Bölcsességet.

Ki vagy te? Kérdezik és kérdezed magadtól, ki vagy? Én Izajás szavaival mondom meg neked, mi a neved: »Én, az Úr, adok és fogok adni nekik olyan nevet, amely több mint a fiak és a leányok: örök nevet adok nekik, amely nem hal ki soha.« (Iz 56,4-5) A szeretett tanítványnak, Jánosnak szavaival mondom neked: »A győztesnek rejtett mannát adok, és **adok majd neki egy fehér követ, amelyre új név lesz írva**, amelyet senki más nem ért, csak aki megkapja.« (Jél 2,17 7,13-17 Iz 25,8) És neked ezt már megadtam, és nem veszem el tőled, ha hú maradsz Hozzám. Nem veszem el tőled, és sok más lélekkel fogod viselni ezt a nevet, mindazokkal, »akik a nagy szorongattatásból jönnek« oda, ahol többé nincs fájdalom, »mert Isten letöröl a szemükről minden könnyet.«

Megnyugodtál, kis jegyesem? Látod, eljöttem, hogy megcsókoljalak, ahogy az elején mondtam neked? Benned van eucharisztikus mézsem? Érzed milyen kellemes? Nem egyszerre dobog-e kettőnk szíve? Elbódít a Vérem? Ragyog benned a Napom? Melegít, megvigasztal? Ó, Máriám! Jöjj hát! Hagyatkozz Rám! Olyan jó egymást szeretnünk és elfelednünk Aminadab vad, kemény, sötét, jéghideg, anyagi kocsijait. (Én 6,12) Jöjj a szeretethez! Add Nekem a szeretetet. Oly kevés lélek szeret Engem fenntartás nélkül, ahogyan te teszed. Miért akarnál ijedten visszavonulni az olyanok hangjától, akik a fűben és a mocsárban vannak, és hasonlóak a békákhoz, amelyek szeretnék elhallgattatni a fülemülét, és úgy repülni a napsütésben, mint a galamb, és mérgesek, amiért nem tudják megtenni? Jöjj! Valóban Én vagyok. Jöjj! Tovább nem kételkedhetsz, amikor így tartalak. De nincs minden órában elragadtatás. És akkor is tudnod kell boldognak, biztosnak maradnod, amilyen most vagy, amikor megszűnik nálad az elragadtatás, és körülvesz az emberek akarta megnemértés és bizalmatlanság. Minden el fog múlni, lelkem. De Én megmaradok neked mindig, és mindörökre. A Kálvária után jön a Feltámadás. A Kín szenvedés után a Mennybemenetel. Krisztus számára, és Krisztus jegyesei számára.

Békém, szeretetem legyen mindig benned, neked, veled!”

(1946. dec. 8.; 330-333)

Püspöki jóváhagyás kell a Műre!

A munka kezdete óta világosan és állhatatosan kifejezett akaratom, hogy Szavamát ismerjék meg, terjesszék, használják az Istennek szentelt egyének és a hívek, miközben az eszköznek ismeretlennek kell maradnia haláláig. Sose ünnepezték az író tollát, még a tömegből való ostoba lelkesedők sem. Hanem az írókat ünnepezték. Mária az én tollam. Nem több. Én vagyok az Író. A Gondolat az enyém. Azt tehetem tehát vele, amit akarok. És azt akarom, hogy Gondolatom, amely a Szeretet ösztönzésére szavakban fejeződött ki, menjen és éltesse azokat, akik ezen földön, ahol a Gonosz erői annyira tevékenyek, meghalnak.

Emlékeztetek titeket a Jelenések könyvének vörös sárkányára, aki farkával maga mögött lesöpörte a csillagok harmadrészét. És emlékeztetek titeket, hogy miután cselet vetett az asszonynak, kiállt a tenger partjára. Az asszony a pusztaságban, az Istentől előkészített helyen táplálkozott egy évig, két évig és egy fél évig. Isten megsegítette és megmentette őt a Gyűlölet pokoli folyamától. Azonban emlékeztetek titeket arra, hogy a sárkány, aki dühöngött, mert nem tudta elpusztítani, elment, hogy harcot indítson azok ellen, akik az Asszony gyermekei voltak, és akik megtartották Isten parancsait és Jézus Krisztus tanúságtételét megőrizték. És emlékeztetek titeket arra, hogy ezek a Vadállat szavai és csodatételei által félrevezetetteknek és megzavartaknak látszottak. A Vadállatot sokan követték. Csak a halállal győzte le a közülük való szenteket, de nem lelkileg.

Mi az, ami szentté tesz? Az Isten mindinkább való megismerése. Ez a megismerés arra jó, hogy ellensúlyozza a Vadállat mindjobban terjedő és tevékeny, romboló szavait. Az új időknek megfelelő eszközök behatolnak oda, ahová a személyek nem hatolnak be. Megmondtam: „A világ fiai okosabbak a világosság fiainál”. Ők felhasználják az új eszközöket és behatolnak ravasz propagandájukkal oda, ahová a világosság fiai nem hatolnak be. A könyv a mai nap megrontója, mert behatol. Akkor a világosság fiai miért nem rombolják le azt, amit ők, a sötétek, építenek annak romjain, amik az enyéim voltak, és amit ők leromboltak? Vessetek a romok fölött, és kegyelmem által, ami társul erőfeszítésekhez, a mustárnak új szárai sarjadnak majd ki. Ez a legkisebb mag, ami azonban oly lombossá válik, hogy menedéket ad a fészek nélküli madaraknak.

Nagyon sok léleknek nincs többé fészke a hitben, egyszerűen azért, mert nem tudnak rólam, mert nem ismernek engem. Nem ismeret a szegényes emlék egy Istenemberről, aki meghalt a kereszten. A rám vonatkozó ismeret abban áll, hogy megismerik Krisztus igehirdetésének, Krisztus áldozatának; az Ember- és Isten- Krisztus szeretetének minden formáját. Üresek, félig üresek a templomok? Hatoljatok be az otthonokba! Ébredjétek fel, ti alvók! Ébredjétek fel, ti félénkek! Nincs most idő az alvásra. Nekem kell annak lennem, aki nektek, alvóknak, miközben a bárkát hajótöréssel fenyegetik a hullámok, ezt kiáltja: „Keljétek fel, hogy el ne vesszettek”? Nekem kell azt mondanom nektek: „Növeljétek hiteteket”? Ne így legyen! Nézzétek, mily sokan elvesznek, és mily sokat félrevezetnek, mert nincs más kenyerük, csak a tévtanoktól megmérgezett, vagy megszedülnek, mert a Vadállat hamis apostolainak dübörgése megsüketíti őket. Segítsétek a Mestert, aki szánja ezt a tömeget, és kenyeret ad neki, hogy ne haljon meg a pusztaságban. Adjátok ezt a kenyeret! Hogyan? Megmondtam, és megismétlem:

1) *Keressétek a jóváhagyást, ami megvédi és biztosítja a Művet! Keressétek azonnal, és ne tágiatok addig, míg meg nem találjátok.*

2) Nyomtassátok ki az evangéliumi ciklust, amelynek három része van: 1: Mária megfogantatása, születése, gyermekkora és eljegyzése. 2: Az angyali üdvözlés, az én fogantatásom, megszületésem, gyermekségem és serdülőkorom. 3: Az evangéliumi élet három éve.

Azért akarom az első két részt, mert Isten végtelen jóságának és hatalmának, az ő bocsánatának a mértéke igazán akkor vette kezdetét, amikor Anna méhében kialakult a Szeplőtelen. A Jó Hír első szívverése Joakim és Anna Máriájának első szívverésében van. És nektek, szervitáknak, mindenkinél jobban meg kellene értenetek, és erősen kellene hinnetek, hogy Mária ismerete készíti elő Krisztus megismerését. Mária a Győztes nő. A Sátán eltávozik attól, aki szereti és ismeri Máriát. És amikor a Sátán eltávozik, én belépek, és cselekedni *tudok*. Zakariás Jánosát előfutárnak mondták. Az volt. Néhány rövid évig. Mária az, örökké. A Tizenkettőt apostolnak hívták. Azok voltak, hosszabb, rövidebb ideig. Mária mindörökké Apostol; Mária azért megelőzi Krisztust, és előkészíti a lelket Krisztus igazi megismerésére.

Szeretném, ha ez a nemzet, ahol annyi kegyelemem áradt ki, ahol az Apostoli Szék van, ahol annyi mindent újra fel kell építeni, hogy megmeneküljön, terjesztené el Művemet. De Olaszország csak egy rész a keresztény világban, nem az *egész* keresztény világ. És világosságaim, vagyis a felvilágosult püspökök, akik alkalmasak arra, hogy Isten hangját *meghallják*, és azt jóváhagyással lássák el, hogy oda lehessen adni az embereknek – mint isteni Szívem ajándékát – akik kedvesek számomra, mert értük jöttem el, hogy szenvedjek és meghaljak – az egész keresztény-katolikus világon megtalálhatók... *A többi diktálásokat fenntartják majd a jövő számára.*

Ne használjatok félmegoldásokat. Biztos jóváhagyást akarok. A szóvivő maradjon teljesen ismeretlen. Ő nem kíván mást, csak azt,

1) hogy a Művet teljes jóváhagyással adják ki.

2) hogy a Rend segítse őt lelkileg és nemcsak egyházi segítséggel, mint egy atya, aki kiszolgáltatja neki a szentségeket, mint minden más katolikusnak, hanem egy atya telki-erkölcsi vezetésével is. És a jobbaktól válasszák ki ezt az atyát, mert a rendkívüli küldetésre kiválasztott lelkeknek kettős, hármas, tízszeres szükségük van a papi vezetésre. Az Ég beszél az égi dolgok által. A papnak örködnie kell az ég és föld között felfüggesztett teremtményre, aki az isteni akarat, a gyűlölet vagy az emberi felmagasztalás nyilainak céltáblájává vált. Védtelenebb minden más teremtménynél küldetése miatt, amely nagyon elidegeníti őt a világtól, amely felemésztíti őt, amely élesen érzékennyé teszi, amely megfélemlíti nagyszerűségével, amely félelemmel tölti el az ördögi cselvetés miatt és azért, mert attól fél, hogy nem tudja úgy teljesíteni Isten akaratát, amint ő akarja, és ezzel az Istenség méltatlankodását váltja ki.

És segítse őt a Rend, anyagi segítséggel is. Előttetek van egy állandó csoda, egy beteg lényben, aki mégis dolgozik, mert én akarom. De az én csodámnak nem szabad megsemmisítenie a *ti* szereteteket. Egy kimerült, elsatnyult, rendszertelenül verő, végét járó szív; a tüdők fulladoznak, szét vannak roncsolva, nagyon hegesek; a láz állandóan növekszik; a gerincvelő gyulladásban van, megbénítja, megkeményíti az idegeket és a csigolyákat; a savó meg van támadva, az epe, a vesék meg vannak támadva: íme a roncs, aki mindig szívesen, hősiezen, vidáman ír, óráról órára. Íme a roncs, aki diktál, diktál, diktál a gépírónak. Íme a roncs, akinek, miután írt öt órán keresztül is, és diktált más öt órán át, ki kell javítania, újra el kell olvasnia, össze kell kötnie, leveleznie, gondolkoznia és szeretetet gyakorolva kell tennie...

Fiaim! Közületek, ki tenné meg egy, két, három éven keresztül mindezt? A diktáláson kívül, ő ezt teszi három éve. És részvétellel vagyok iránta. Annyira, hogy lassítom a látomásokat, hogy időt adjak neki a pihenésre.... János evangéliumának lapjai új életre kelnek. Mert ha igaz, hogy a kinyilatkoztatás lezárul Jánossal, az is igaz, hogy sok titokzatos dolog van Jánosban, és csak én tudom azokat áttetszővé, elfogadhatókká tenni, nemcsak a hit, hanem a megértés számára is.

Azért azt *akarom*, hogy egy atya helyettesítse itt, ahol a szóvivő lakik, Romualdo atyát a kézirat első példányában. Azt, miután a szóvivő kijavította, küldjék el Rómába, Romualdóhoz, aki folytatja a munkát. Jóváhagyom Corrado atya segítségét Romualdónak a másolat hibáinak keresésében és kijavításában. *Tartsátok szem előtt, hogy a legkisebb tévedés is olyan mondatot hozhat létre, ami a hittétel és a tanítás ellen van.* Azért olvassátok, ismét olvassátok el... és

végül a kis János *a kézirat segítségévet* vigye végbe a javításokat az evangélium három részében.

Az eszköz nem kíván hálálkodást. Fáradtsága az ő öröme, az áldozat a kenyere, az én dicsőségem és a lelkek java a célja az ő feláldozásának, amely több mint tíz évvel megelőzte jelenlegi szóvivői feladatát. Az eszköz csak egy dolgot akar: hogy az én akaratom teljesedjék. Nem kér töletek anyagi javakat. Nem kér megtiszteltetést. Szeretetet kér. Isten nevében, mint nővér, mint katolikus, mint beteg. Kér titeket, hogy védjétek meg őt és védjétek meg a Művet. Én öelöttem kértem ezt töletek. És én nem határozok el lehetetlen dolgokat. Az eszköznek csak egy vágya van: hogy meghaljon, miután kezében tartotta a Mű egy kötetét, amelyet a helyi Egyház püspöke jóváhagyott. Meghaljon, tudva, hogy a fény folyama, amely belőle áradt ki, eljusson az emberekhez, elterjedjen és táplálja, megvilágosítsa, és hozzám vigye az embereket. Az eszköz nem kéri a jövőbeli dicsőítést, nem is gondol arra. Hanem kéri, hogy dicsőítsék az Urat, és védjék meg az ő ártatlanságát, amelyre a Sátán rátámad, hogy lesújtson a szóvivőn keresztül az Úrra. Ne engedjétek, hogy az Ellenség őt meg nem érdemelt vigasztalanságba taszítsa!

És legyetek igyekvők! A szóvivő egy lámpás, amely kialvóban van. Cselekedjétek! Amint a többiek cselekszenek. Cselekedjétek igazságosan és szeretettel, amint a többiek igazságtalanul és szeretetlenül cselekszenek. Azonnal cselekedjétek! Tegyétek meg azt, amit én akarok, és amit a szeretet kíván a szóvivő iránt! Abból, amint cselekedtek, kinyilvánul majd képzettségetek, hitetek, engedelmisségetek, lelkeségetek igazi mibenléte. És kegyelmem és áldásom le fog szállni, arányos módon a ti tökéletességetekre, a Rendre és az egyesekre, a ti védelmetekre és vigasztalástokra.

Legyetek békében és velem egyesülve, és ismerjétek meg és védjétek meg engem teremtményemben, akit felhasználtam értetek, mindenkiért, és akit rátok bízom.

(1946. jún. 2.; 291-295)

Anyátok vagyok!

Mária mondja:

Anyátok vagyok. Ti leányaim vagytok. De a leányoknak szülniük kell, amint az Anya szült. A szüzesség nem akadály a Emmánuel megszületésének. Én is azt mondtam, mivel szűz és Istennek szentelt voltam: „Hogyan lehetséges ez, ha nem ismerem férfit?” Az angyal azt válaszolta: „A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbeli hatalma beárnyékol”, és létrejött az Emmánuel. A Szentlélek leszáll a lelkekbe, akiket Fiam megváltott, és akik igaz életet tudnak élni, és ott vesz lakóhelyet. A lelkek Isten hordozóiivá válnak. Íme tehát, hogy a szüzesség nem akadály, sőt segítség Krisztus hordozásában, magatokban, és a világnak adásában cselekedeteitek fényével. Jöjjetek a termékeny szüzességhez, ami megszüli a sötét világnak a világ Világosságát.

Meg akarlak tanítani titeket arra, mi szükséges ahhoz, hogy szűzi szívetekben lakozzék Krisztus.

Teljes engedelmesség, ami elmegy egészen addig, hogy lemond a legszentebb vágyokról is azért, hogy Isten akaratát teljesítse.

Teljes zárkózottság Isten bennetek lakozásának titkai iránt.

Megváltozhatatlan alázatosság annak ellenére, hogy ő csodálatos módon bennetek lakozik. Emlékezzetek vissza arra, hogy a Sátán kémsel, hogy felfedezze Krisztust ott, ahol Ő van. Meg kell védeni Krisztust a Sátán mérgetől. Ő nem halna meg, Ő Isten. Őrá nem lehetne lesújtani, Ő Isten. De ti igen. És Krisztus nem maradhat ott, ahol a könnyelműség fellebbenti a fátylat Isten titkairól, és ahol az öntetszelgés bűzlik. Azért ti, a Sátánnal szövetkezve, Krisztust olyan körülmények közé vinnétek, hogy vissza kellene vonulnia oda, ahol a Sátán nem zavarhatja meg.

Tökéletes bizalom Isten segítségében, amelyet Ő minden körülmény között megad Igéje hordozóinak.

A szándék tisztasága. Nem azért hordozni őt, hogy dicsekedjetez ezzel, hanem azért, hogy az embereknek adjátok.

A lélek és a gondolat tisztasága, mert Jézus nem marad ott, ahol nincs tisztaság.

Szeráfi szeretet. A tűzben, amely az isteni Tűz, valósul meg Jézus a Világosság, Jézus a Bölcsesség, Jézus a Béke, Jézus az Üdvözítő. Szeretet Isten iránt, *aki tudja*, és aki mindent megért. Szeretet a felebarát iránt, *aki nem tudja, nem akarja tudni*, és nem érti meg, *mert nem akarja megérteni*. Az emberek nem ismerik a Világosságot. A Világosság hordozói vigyék el, a szeretet által, az emberekhez a Fény, a Szeretet, az Üdvösség: Isten ismeretét.

Ezzel a hét gyakorlattal az Üdvözítő élő bölcsőivé váltok, és követtek engem, aki Anyátok vagyok, és szeretlek titeket.

(1946. dec. 25.; 337-338.)

Csak azt írom le, amit megparancsol

Ma kedves hasonlatot kaptam a két lámpáról. De ha nem parancsolja nekem, hogy leírjam azt, nem írom le. Már sok titkos és nagyon kedves leckét adott nekem, de azt mondja, hasztalan azokat leírnom. És én engedelmeskedem.

(1947. jan. 7.; 342)

Jézus indítóokai a kinyilatkoztatásra

Jézus mondja:

E Mű ajándékának legmélyebb oka, sok egyéb között, amelyeket szóvivőm ismer, az, hogy ezekben az időkben, az én Helyettesemtől, X. Piusztól elítélt modernizmus egyre károsabb emberi tanítássá válik. A Helyettesem által képviselt Szent Egyháznak legyen bőségebb anyaga ezek ellen küzdeni. Ezek tagadják: a dogmák természetfeletti voltát; Krisztus istenségét; Krisztusnak, az Istenembernek igazságát, ami valódi és tökéletes mind a hitben, mind történetileg, amit ő átadott (Evangélium, Apostolok cselekedetei, Apostoli levelek, Hagyomány). Tagadják Pál és János tanítását, a niceai, efezusi és kalkedoni és más újabb zsinatokét. Tagadják az én igazi tanításomat, amit szó szerint tanítottam vagy sugalmaztam; az én korlátlan bölcsességemet, ami isteni. Tagadják a dogmák, a szentségek és az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyház isteni eredetét. Tagadják az általam *minden* ember számára adott Evangéliumnak egyetemességét és egészen a világ végéig tartó folytonosságát. Tagadják tanításom természetét, amely az elejétől fogva tökéletes, amelyet nem alakítottak át folyamatosan, hanem olyan, amilyenek adtam. Tagadják a tanítást Krisztusról, a kegyelem idejéről, a mennyországról és Istennek bennetek lévő országáról, amely isteni, tökéletes, megváltozhatatlan, Jó Hír mindazok számára, akik szomjazzák Istent.

A hétfejű vörös sárkánynak, aki a tíz szarvval és fején a hét fejedelmi koronával, farkával letaszította a csillagok harmadrészét az égről, és a földre szórta – igazán mondom, hogy ezeket a földnél is mélyebbre szórta – s aki üldözte az Asszonyt; a tenger és a föld vadállatainak, melyeket sokan, *nagyon* sokan imádnak, félrevezetve azok tekintetétől és csodáitól – helyeztétek mindezekkel szembe angyalomat, aki az ég közepén repül, az örök Evangéliumot tartva, és kinyitva azokat az oldalakat is, amelyek eddig zárva maradtak, hogy az emberek megmeneküljenek fénye által a nagy Kígyó gyűrűitől, melynek hét arca van és meg akar fojtani titeket sötétségével, – tehát tartsátok ezeket szem előtt, hogy az én visszatérésemmel találjak még hitet és szeretetet az állhatatosak szívében. És hogy ezek sokkal számosabbak legyenek, mint amit a Sátán és az emberek művei elérni remélnek.

(1947. febr. 3.; 412-413)

Kövessetek engem!

Jézus:

Nagypéntek nagy csendje előtt, amint az apostolokhoz, úgy akar szólni az Ige a lelkekhez, akiket szeret, hogy tanácsokat adjon nekik a szeretetre. Úgy tűnök fel előttetek, hogy a tagjaim már meg vannak kötözve és szenvedek. De a szeretet nem ismer láncokat, és az irántatok való Szeretetem erős és egészséges.

Jézus mindig beszélni kíván szeretteihez. Égő vágyam, hogy a szavak révén közöljem magamat a lelkekkel, amelyek mint a virágok, *éjjel* a csillagok felé ágaskodnak kitárt kelyhükkel, hogy igyák *a harmatot*, ami az égből hull és felüdít a nappal hősége után, és vágyakozva *Kelet* felé hajlanak, hogy fogadják *a hajnal* világosságát erősítőként *az éjszakai sötétség* után.

A Kelet én vagyok.

A nappal a világ, amely eléget és kimerít.

A harmat: a Bölcsesség, aki beszél hozzátok.

Az éjszakai sötétség: szintén a világ, érdekeivel és önzésével, a világ, amely mindenhová behatol és elsötétít a füstölgő *én* súlyos ködeivel ott is, ahol csak a szeretet fényes légkörének kellene lennie.

A hajnal: Én vagyok, aki jövök, vidám Fény annak, aki elfogad engem.

És mondom nektek: Legyetek jók és követőim a ti „kis” szenvedésekben. Oly „kicsi” az, az enyémhez mérve! Szereteteidet alázatosan és nagylelkűen áraszátok ki a bűnösökre is, amint én tettem az Utolsó Vacsorán.

Teljesen egyesüljétek Isten akaratával, amint én tettem a Getszemániban. Sose fogtok eljutni odáig, hogy vért izzadtok, mert az, amit az Ég a teremtményektől kér, *semmiség*, összevetve a *mindennel*, amit tőlem kért az Ég.

Barátságosan üdvözljétek Júdást is, aki mindenütt ott van, ahol van *egy tanító* és vannak *tanítványok*.

Hősiesen hallgassatok, ha megbántanak titeket, és beszéljétek a kellő időben, hogy szolgáljátok az Igazságot és dicsőítsétek Istent, amint én tettem a Nagytanács termében és Pilátusnál, és Heródes palotájának becsstelen termeiben.

Serényen vessétek alá magatokat a szenvedéseknek, hordozzátok fájdalmatokat, amint én alávettem magamat a megostorozásnak és átkaroltam a keresztet.

Állhatatosan menjétek felfelé akkor is, ha rátok nehezedik a kereszttel, és ne csüggedjétek el, ha gyengeségből elestek. Emlékeztetek titeket, hogy én annál nagyobbab estem, minél közelebb voltam a célhoz, hogy jelképezsem azt, hogy a Sátán annál nagyobb akadályokat emel, minél közelebb van a lélek az áldozat oltárához, ami őt hozzám hasonló áldozattá teszi, engem folytatva. Keljétek fel ismét, és folytassátok. Isten különbséget tud tenni esés és esés között, és az Atya emeli fel azokat, akik nem rosszindulatból, hanem emberi akaratuk gyengeségéből és a Sátán által okozott akadály miatt esnek el.

Teljesen szakadjatok el, teljesen fosszátok meg magatokat a legmegengedettebb dolgoktól is, hogy teljesítsétek Isten végső akaratát, amint én tettem, aki elszakadtam az Anyától, megfosztottam magamat a ruhától, és lemondtam az életről.

És végül, bocsássatok meg! Bocsássatok meg azoknak, akik tőletek eltérő módon vélekednek, és azt akarják, amit ti nem akartok, amint én megbocsátottam a nagytanács fejének, akik halálokat akarták, hogy egyedül uralkodjanak. Fontoljátok meg, hogy önmagukat büntetik meg, amikor azt akarják, ami által nem lesznek boldogok, és hogy szükségük van bocsánatokra ahhoz, hogy megerősödjenek, amikor felfogják majd tévedésüket.

Ne szorítsátok korlátok közé szavaimat! Azok minden időre és minden körülményre szólnak. Mert ahol van egy tanító és vannak tanítványok, ott mindig megtalálható egy kis Krisztus, körülvéve a tanítványoktól és az őket elutasító világtól.

Maradj meg békében! Most és mindig. És rád adom átszögezett kezem áldását.

(1947. ápr. 1.; 442-443)

Rózsa a pusztában

Jézus:

Ne csodálkozz ezen! Mondtam neked előzőleg, számkivetésed nyarától kezdve.

Amikor egy száraz pusztában, ahol nincsenek édes és egészséges nedvű virágok, hanem csak mérgező vagy virág nélküli növények, kinő egy rózsabokor, és betölti a levegőt rózsáinak illatával, a vadméhek, amelyek a kövekben vagy az elhalt fák üregeiben laknak, odarepülnek azokhoz a rózsákhoz, mert a szél hírül adta nekik, hogy azok kinyíltak, bőségesek az illatos nedvekben, ott, ahol nem volt más, csak keserű, gyér, mérgező fű. Jönnek vidáman, hogy gyűjthessék az édes mézet anélkül, hogy messzire kellene menniük, messzire, keresve azokat.

Igy vannak a lelkek is. Amikor egy helyen kivirágzik egy lelkelem, és kiárasztja illatomat, íme, jönnek a szegény lelkek, akiknek annyira szükséges az édesség, a világosság, a vigasztalás, a táplálék. És annak, aki tőlem illatozik, úgy kell tennie, mint a pusztában nőtt rózsabokornak: hagynia kell, hogy szívják a kedves szívet, adnia kell azt, amit a Teremtő neki adott.

Mária, én vagyok, aki bennetek élek, kedves áldozati lelkeimben, és a szeretet szolgálóiban. Az, amit ti adtok, az is én vagyok, mert oly teljesen nekem adtátok magatokat, hogy többé nem magatokért léteztek, hanem azért, mert én létezem. Azóta vagyok, amióta megvan bennetek az akarat, hogy mind az enyéim legyetek. Utána összeolvadtunk. És a nagyobb, én, felszívta a kisebbet: titeket. Tietek a külső ruha; a többi én vagyok, aki bennetek élek. És a lelkek érzik illatomat, és odafutnak. És a lelkek látják fényemet, és odafutnak. Kancsók vagytok, amelyeken átszivárog az illat, ami betölt titeket. Fátylak, akik beburkoljátok a fényt, de nem rejtitek el. Ezek, a lelkek, beszélnek hozzátok, hogy hozzám beszéljenek. Engedjétek őket jönni!

Amikor Én egy helyen egy kis élő templomot teremtek, és ott lakom a szív tabernákulumában, hogy vigasztaljak és meggyőzzek arról, hogy Én vagyok – éspedig jóságos, irgalmas, türelmes barát vagyok – akkor annak a kis élő templomnak, ahol Jézus megpihen, örülnie kell, amiért odamennek a lelkek, hogy közeledjenek Jézushoz.

Ezt kérdezed: „De azért, hogy lássanak az emberek?” Nem, lelkelem. Most kevésbé, mint eddig. Hanem, hogy fogadd a testvérek minden szavát. Mindig szóvivő vagy. Az én hangomat közvetíted nekik, az övékét hozzám.

Tudj különbséget tenni! Megteheted, hiszen benned van a Fény. Megkülönböztetni a rászorulókat a kíváncsiaktól. Ezeket tartsd távol! Teljesen távol. Zárkózz be, mint a gyöngyragyogó héja, a benned lévő igazgyöngy fölött, hogy az üres és olykor gonosz kíváncsiság – amely mindig haszontalan, néha káros is – ne jusson be oda: beléd és házádba, ahol én vagyok. Ki onnan kutató kérdéseikkel, ürügyeikkel, nem őszinte leveleikkel! És tárd ki, nem házadat, hanem szívedet, hogy fogadd a segítséget szenvedőket.

Tegnap, mielőtt felszakadt lelkeimből a kiáltás, ezt mondtam neked: „Legyünk együtt! Együtt: szeretetben és fájdalomban a világ szükségeiért.” És ne csodálkozz, és ne ess zavarba, ne válj kevélyé. Ez három fölösleges dolog, az utolsó káros is. Természetes, hogy vonz az illatod. A hozzád intézett könyörgéseket bízd rám! Ne válj kevélyé, hisz ez azért történik, mert én benned élek, és nem a te erényeid miatt. Tehát egyedül én uralkodom.

És élj békében! Mindig békében. Hogy szeretlek, azt mindenben láthatod. Ahol csak mi ketten, én és te, akarunk valamit, az mindig megvalósul. Ahol nem valósul meg, azért van, mert akadályozzák az emberek és a Sátán. Isten azonban nem siet: És az akadály, az akadály okozta késedelem, arra szolgál, hogy még szebben csillogtassa Művem csodáját és működésem csodáját benned, bárányomban, aki hagyod magadat Jézustól vezetni, nyírni, feláldozni, semmi ellenállást sem tanúsítva. A Pásztor legengedelmesebb juhocskája.

Boldogok a szelídek, az engedelmesek, a nagylelkűek, akik ráhagyatkoznak az Úrra a világ üdvösségéért. Boldog vagy, lelkem!

(1947. Húsvéthétfő, 444-445)

Mária a rózsafüzér rózsáiról

Valtorta Mária:

A Fatimai Szűzanya minden Üdvözlégnél, amit mondok, leszakít egy aranyrózsát a rózsafüzérről, amelynek minden szeme aranyrózsává változott, és azokat lehullatja a világra... a nemzetekre, amelyek azokat megérdemlik. Milyen szép vele mondani a rózsafüzért... Sosem fáradok bele... Még mindig látom az aranyrózsák fényes zuhatagját és boldog a szívem, hogy oly sok órán keresztül Isten Anyjával voltam.

Mária:

A jól imádkozott rózsafüzér rózsákat hullat a világra. Minden Üdvözlégre, amelyet egy szerető lélek szeretettel és hittel mond, egy kegyelmet engedek leesni. Hova? Mindenkire: az igazakra, hogy még igazabbakká váljanak, a bűnösökre, hogy megtérjenek. Mennyit! Mennyi kegyelem esőzik a rózsafüzér Üdvözlégei által!

Fehér, piros, és arany rózsák. Fehér rózsák az örvendetes titkoknál, piros rózsák a fájdalmasoknál, arany rózsák a dicsőségeseknél. Minden rózsza *hatalmas* kegyelem Jézusom érdemei által. Mert az Ő végtelen érdemei teszik értékessé az imát. Minden, ami jó és szent, általa történik. Én hintem el, de ő teszi értékessé. Áldott az én Gyermekeim és Uram.

Fehér rózsákat adok nektek Fiam Ártatlanságának érdemeiből, amelyek tökéletesek, mert isteniek, és mert szándékosan akarta megőrizni olyannak. Nektek adom Fiam szenvedése végtelen érdemeinek piros rózsáit. Ő oly szívesen emésztődött fel értetek. Nektek adom az Ő tökéletes szeretetének arany rózsáit. Nektek adom mindazt, ami Fiamé, és Fiam megszentel és üdvözít titeket mindennel. Ő, én semmi sem vagyok, én eltűnök az Ő ragyogásában, én csak adni tudok, de Ő, csak Ő minden kegyelem kimeríthetetlen forrása!

És ti, kedves lelkeim, hallgassatok erre a szavamra: Teljesítsétek vidám lélekkel az Úr akaratát. Ha szomorúan teszitek meg akaratát, a nagy érdem felét elvesztitek. Isten már a ráhagyatkozást is megjutalmazza. De ha *örömmel* teszitek meg Isten akaratát, az megszázszorozza az érdemet, és ezért az Isten akaratának megtételéért járó jutalom mindig, mindig, mindig igazságos, akkor is, ha talán nem látszik annak az ember számára.

Tegyétek azért vidám lélekkel azt, amit Isten akar. És kedvesek lesztek előtte és előttem, szerető Anyátok előtt.

Ma is együtt mondom a rózsafüzért a Fatimai Szűzanyával. De ma a Szűzanya nem szakítja le a rózsákat. Megmagyarázza, miért tette előzőleg ezt jelképesen. Most ismerem a jól imádkozott Üdvözlégység értékét!

(1947. máj. 8.; 450-452)

Az áldozati lelkek szenvedései és a mise

Jézus szeretetének egy tanítása, a szeretetnek egy kiáradása, amely oly erős, hogy szinte összetöri életemet:

„Kedves áldozati lelkem, az engesztelés kelyhében, amit naponta feláldoznak az oltáron, az én Vérem van és az áldozati lelkek nagylelkű szeretetének a könnyei. Mert szenvedétek szeretet. Szeretetből kértétek a szenvedést, szeretetből adtam azt nektek, szeretetből szenveditek el. Minden szeretet az áldozati lelkekben: mind a mosolygás szeretetemért, ami megvigasztalja őket, mind a nyögés a test gyötrelme miatt, mind a sírás az emberek megnemértése vagy árulása miatt, vagy az a szenvedés, hogy látjátok: nem szeretik Isteneteket. Az első két dolog miatt ontott könnyeiteket nem szabad szégyellnetek. Én előbb sírtam, mint ti, mert az embernek van teste és szíve is, és ezek kisajtolják a könnyeket, a könnyek azonban nem alázzák meg a szeretetből végzett áldozatot.

Azonban a kehelyben szükség volt a vízre is a borral együtt. A legnagyobb Áldozat vérére és vizére. És az én oldalam vize volt a szent forrás első cseppje, amely utána az áldozati lelkeknek, a vértanúknak, ó, igen, a vértanúknak táplálékává vált. Vértanúknak tekintenek majd titeket az égben akkor is, ha nem ontottátok véreteket egy véres vértanúságban.

Íme, az eucharisztikus bor, amit a Pap a kehelybe tesz és felemeli, felajánlva a világ szükségleteiért és azok megsegítésére, akik már a világon kívül vannak. Amit felemel, főleg felajánlva azt tele az én Véremmel és a föld szentjeinek imáival, azaz szeretetből vállalt szenvedéseikkel, hogy Istent tisztelje. Igen, lelkem! Mert minden életszentséget a szenvedés hoz létre. Ezáltal érnek el hozzá. Harcok a szenvedésekkel és a kísértésekkel, a kigúnyolással, az üldözésekkel, betegségekkel. Íme a szentek kálváriája!

És amint az égben füstölögnek és illatoznak trónusom előtt a szentek imái, ugyanúgy száll fel a földről az imádás tömjéne az Úristenhez, amit az igazak ajánlanak fel állandó miséjükben, Istent imádó, oltáriszentségi, engesztelő, könyörgő, az enyémmel együtt végbevitt áldozatukban. Mert ezt megengedtem nektek szeretetemben, amely azt akarja, hogy ti ott legyetek, ahol én vagyok, ami titeket azonosít velem, ó, ti, leginkább élő zöld hajtások az élő hajtások között: hogy meg tudjátok tenni mindazt, amit én teszek.

Látod, lelkem, hogy jóllehet tizenöt éve a betegség keresztedhez szögezve tart téged, te jelen vagy minden misén és minden kehelyben, minden ostyában, amelyet bemutatnak és felajánlanak naponta az egész világ oltárain, jobban, mintha jelen volnál plébánia-templomodban a szentmise áldozaton. Sőt, ez egy más vonást ad neked, amivel hozzám hasonlítasz. Engem is megakadályoztak abban, hogy húsvét péntekén és szombatján jelen legyek a Templomban, de igazában sohasem imádtam annyira az Atyát, mint ahogy a kereszten tettem, a szent Város falain kívül, a rossz hírű hegyen...

Gondolkozz, gondolkozz, szerelmes lélek, akibe én szerelmes vagyok, mit enged meg a szeretet! Megszabadítja a teremtmény korlátjaitól a teremtmény vágyait, azokat a vágyakat, amelyeket maga a Szeretet ébreszt fel, és tesz határtalanokká, és ugyanaz a Lélek meg tudja tenni, hogy az, lélekben jelen legyen velem minden oltáron és minden kehelyben és ostyában. Ez a hozzám való hasonlóságnak egy másik vonása.

Jöjj, egyesülj mindinkább Testemmel és Véremmel! Többé nem közel, hanem egyesülve, velem egyesülve! Énekelj velem, annak teljes örvendezésével, aki imádja Istent, Atyját: „Most tehát, szent Atya, felajánljuk neked ezt az áldozatot tiszteletedre, hálát adva, könyörögve és kérve minden kegyelmet, amelyre Egyházad és híveid rászorulnak, és hasonlóképpen kérünk a holtakért, és hogy hatalmad térítse Krisztusodhoz, az egyetlen és szent Pásztorhoz azokat, akik az Aklon kívül vannak.”

Légy vidám, lelkem! Légy vidám! Veled van az Úr!

(1947. máj. 14.; 452-453)

Ellenségszeretet

Jézus:

Tudni akarod, melyik apostol szeretett jobban a többinél? János. Valóban János. A Szervedés előtt és után. Pünkösöd előtt és után. Én és ő: a szeretet két óceánja, amelyek között a második alig kisebb az elsónél, amelybe beleömlik és elvegyül.

És melyik apostolt szerettem legjobban? A kerióti Júdást. Ne nyisd tágra szemeidet, és ne ugorj fel! Így van. A kerióti Júdást mindenkinél jobban szerettem. Most megmagyarázom, és majd megérted.

János volt a kedvencem. Ezt tudjuk. És tudjuk az okát. Ő jó volt, tiszta és hűséges. És nyilvánvaló, hogy magára vonta Isten szeretetét és az Ember szeretetét, azaz Jézusnak, az Istenembernek a szeretetét.

De mondd meg nekem: mi fáradtságosabb: véghezvinni egy cselekedetet, amely állandó erőkiifejtést igényel, és amelyről előre tudjuk, hogy *felesleges*, vagy pedig egy másikat vinni véghez, amelynek megtevése fáradtság helyett öröm, pihenés? Az első, nemde? És ki szerez több érdemet? Aki az elsőt vagy a másodikat viszi végbe? Aki az elsőt, és *csakis* azért tesz mindent, mert kötelessége, és nincs reménye a jutalomra, vagy a másodikat, aki percről percre bőséges fizetésben részesül azért, amit tesz? Több érdeme lesz annak, aki az elsőt viszi végbe.

És még: tudod-e milyen szeretete van annak, aki csak Isten és a felebarát iránti hősiesség szeretetéből és kötelességből folytatja a rossz testvérrel való foglalkozást és segítést, hogy azt megjavítsa, és Istent megdicsőítse? Tökéletes szeretete. Olyan szeretete, amely mindent megtesz, és mindent megbocsát, mindent felülmúl, a tökéletes cél mozgatja, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjék. Nem sikerül neki elérnie? Tudja, hogy nem sikerül? Tudja, hogy Isten is tudja, hogy nem sikerül? Nem számít. Akkor is megteszi. Hősiesség a kötelesség tökéletes teljesítése. És megmutatja az érzelem tökéletességét is. Mert ha nem *Istenben* szeretne valakit, akiről tudja, hogy bűnös, áruló, javíthatatlan fajtalan érzelmeiben, akkor nem tudná szeretni ezt a bűnöst. De szereti őt a magasztos szeretettel, amely szívemet feszítette a kereszten, amikor nem az igazakért imádkoztam, hanem gyilkosaim számára kértem az Atya bocsánatát.

Ezt a szeretetet akarom benned mindazok iránt, akik gyűlölnék téged... Ha tudnád, milyen csodákat művel ez a szeretet, amelyet azoknak adunk, akik kérlelhetetlen és *megtéríthetetlen* ellenségeink! Közvetlenül, mint amilyen István szeretete volt Saul iránt, amely elérte, hogy találkozzék velem a damaszkuszi úton. Vagy közvetve.

A szeretet nem vész kárba. A szeretetnek legcsekélyebb része sem marad gyümölcs nélkül. Ez a szeretet pénz, kovász, és balzsam. Összegyűjtik az angyalok, Isten megjegyzi, feljut az ég kincstárába, és ott arra szolgál, hogy megnyerje, növelje, meggyógyítsa a lelkeket, akik a Sátán rabszolgái, az alig elkezdett megigazulásukban mozdulatlan lelkeket, a megsebzett és beteg lelkeket. Ő, ezek Istennek titokzatos működései. A szeretet, amelyet keresztre feszítőink megtérítéséért adunk, és amely számukra terméketlen maradt, elfajult akaratuk miatt, megy, hogy megtermékenyítsen a kegyelemre más lelkeket, akiket nem ismernek a földön, de akiket feljegyeznek majd a mennyben.

Hallgass még meg, hogy visszatérjünk Júdáshoz: azt mondtam: „Annak, aki nagyon szeretett, sokat bocsátanak meg”. Ez igaz és igazságos. Minél inkább szeret valaki, annál inkább bocsánatot érdemel a megbántott részéről. De az is igaz, hogy az, aki többet bocsát meg, megmutatja, hogy nagyon szeret. És az, aki mindig mindent megbocsát, mindig mindent, egészen addig, míg el nem érkezik az ítélet órája, az nem nagyon, hanem *teljesen* szeret. Így szerettem a kerióti Júdást. Teljesen. A többieket is így szerettem, főleg Jánost. De azokat így szeretni *igazságos* volt. Jók voltak, hibáik ellenére, és *teljes erejükkel* szerettek engem.

Kicsinyek, tökéletlenek voltak? Azok voltak mindvégig, amíg a Szentlélek meg nem újította őket? Nem számít. *Minden erejükből* szerettek. De Júdás! De Júdás! Szeretni Júdást! Teljesen szeretni Júdást, amikor sötét szívének egyetlen sánca sem volt ismeretlen előttem! Szeretni őt, mert megmondatott: „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”!

Ez a szeretet *minden* felebarát iránt megköveteli az igen kifejlett irgalmas lelkületet, a szelídséget és az alázatosságot. Mert nehéz, igen, nehéz bizonyos felebarátot szeretni! Nagyon, nagyon, nagyon jól megalapozottnak kell lenni a szeretetben ahhoz, hogy valaki meg tudja ezt tenni. De itt sem vagytok példakép nélkül. Példaképek, íme: én, Jézus vagyok! Kövessetek engem, és tökéletesek lesztek, amint örök örömötökre akarom.

Júdás, borzasztó, sötét alakját nem céltalanul tártam fel oly bőségesen a Műben! Biztos, hogy nem telt kedvem abban, hogy megvilágítsam ezt a pokoli kígyó-szövevényt. Azért tártam fel nektek, mert feltárva, szintén feltártam azt is, hogy a lelki mestereknek és minden kereszténynek is miként kell viselkedniük a sok Júdással, akik benépesítik a földet, és akikkel minden ember találkozik földi életének napjaiban.

A lelki mestereknek és mindenkinek ezt mondom: „Kövessetek engem ebben a tökéletes szeretetben és Jézus, a ti Mesteretek szeretetéhez hasonló szeretettel fogtok rendelkezni!”

(1947. máj. 16.; 454-456)

Jézus bosszúállása

Jézus:

Isten bosszúállása a megbocsátás.

A keresztről villámokkal sújthattam volna a bűnösöket. A villámok cikáztak az égen, és ráirányíthattam volna azokra, akik összegyűltek, hogy sértegessenek engem. Más módon is bosszút tudtam volna állni.

Mindig Isten voltam. De sose voltam annyira Isten, mint amikor a megbocsátást használtam egyedüli bosszúállásként. Ha megbüntettem volna megbántóimat, mindig egy hatalmas lény lettem volna, egy ember, mindig egy ember, aki Isten kegyelméből a világegyetem erőit is tudta volna használni arra, hogy lesújtson ellenségeire. Népem története bővelkedik ilyen történetekben, amelyeket a pátriárkák és a próféták – mindig igaz emberek – idéztek elő. De azzal, hogy a megbocsátással álltam bosszút, Isten voltam. Azaz emberfölötti lény, annyival inkább az ember fölött állva, hogy tudtam a bosszúállásnak azt a módját használni, amit az ember nem használ: a megbocsátást.

És megtanítottalak erre titeket, követőimet, hogy Krisztus követőivé, *igazi* követőivé, azaz szentekké váljatok, amit úgy neveznek: „a Magasságbeli gyermekei, istenek, Isten Országának örökösei.”

Mária, bocsáss meg! Nem tudják, mit tesznek azok, akik fájdalmat okoznak neked. Nem tudják. Bocsáss meg, hogy a Magasságbeli leánya, az én nővérem legyél, engem tükrözve vissza. Békém szolgáljon balzsamodul!

(1947. aug. 29.; 471)

Utasítások a Mű kiadására

Jézus:

Azonnal kezd el átnézni az írásokat, hogy azokat olvashatóvá tedd másoknak. Mert nem tudsz többé ezzel foglalkozni, és nekik kell már azt megtenniük. Hamarosan kapsz egy levelet, aminek hinned és engedelmeskedned kell. Amikor megkapod, meg fogsz győződni erről. Azon légy, hogy készen legyen az, amit kérnek.

Azt illetőleg, hogy miként viselkedj, nem teszek mást, csak megismétlem, amit mindig mondtam: a Mű oltalmazása, maradjon titokban a hírvivő kiléte, a Mű természetfeletti jellege az első kiadástól kezdve – te meg fogod jelölni a nyilvánosság számára fenntartott részeket az egész műből, azt, ami a papságnak szól. A kiadásnál kerülni kell a megrongálást – ami már megesett, amint mondtam neked. – de a kiadás a kötelező egyházi engedély (Nihil obstat) után történjék. Két példányban az Általános rendfőnök vagy az ő megbízottja és a te megbízottad adja meg azt, aki az egész Rend nevében gondoskodik a Mű oltalmazásáról, ami rájuk van bízva és a te védelmezésedről, valamint a kéziratok és egy másolat visszaadásáról, aminek a te házában kell maradnia addig, amíg megjelenik a Mű első kiadása. Utána a kéziratokat is átadhatod.

A többi utasítást esetenként fogom megadni neked. Elég leírnod ezt, hogy megmutasd kellő időben, és megláttasd velük, hogy én irányítalak, és te engedelmeskedsz.

És engedelmeskedjenek a többiek is. A dolgok mai állását tekintve, az Általános rendfőnöknek nem kell vonakodnia és félnie. Ha még ellenáll, nagy fájdalmat okoz nekem. Azért, miután el vannak távolítva a dolgok, amik megfélemlíthetik, elkészítheti az okmányt, és utána te és ők tovább haladhattok úgy, amint én akarom.

(1947. szept. 19.; 476-477)

„Bocsáss meg neki!”

Valtorta Mária így imádkozott egy ismerőséért, aki császármetszéses szülés előtt állt, és legalább négy vasárnapja nem ment templomba:

– Uram, egy tudatlan, egy írni-olvasni nem tudó a vallás területén. Azért alkalmazd rá megbocsátó imádat, mert nem tudja, mit tesz.

És Jézus azonnal válaszolt:

– Megteszem. És éppen azért teszem, mert ő vadember a vallás területén. Nem sokkal több van benne azoknál, akik ösztönszerűleg megérik Istent anélkül, hogy tudnák, Ki az igaz Isten. De ez nem az ő bűne. Mily sokan olyanok, mint ő! Meg vannak keresztelve, bérnálva, részesültek az Oltáriszentségben és más szentségekben, mert... szokás, hogy a gyermekek megkapják ezeket... és ezek a szentségek mintegy rendkívüli találkozások velem... *utána elveszítenek engem szemük elől, és többé nem gondolnak arra, hogy hozzám jöjjenek*, aki várom a föld minden zarándokát. A szülők nem gondolnak erre, ők sem gondolnak rá. Katolikusok, mert meg vannak keresztelve. *De nincsenek egyesülve velem, mert nem élnek*. Állat-emberek, nem pedig a kegyelem által Istennel egyesült emberek. Nyomorúságosak. És szálni kell őket, és segíteni, *hogy üdvözüljenek*.

Te azonban szigorú ítéletben fogsz részesülni, mert te tökéletes hitoktatást kaptál, közvetlenül Isten Igéjétől: a Legtökéletesebbtől.

Úgy érzem, hogy teljesen el vagyok ítélve, s méltó vagyok a pokolra. Úgy tűnik nekem, hogy már körülvesznek a pokoli lángok. Rettenetesen félek ezek miatt a szavak miatt.

De Jézus, miután egy ideig enged erről elmélkedni – és biztosítom, hogy sose végeztem oly szigorú és részletes lelkiismeretvizsgálatot, és oly bűnbánatot, mint ma reggel, és sose voltam annyira megsemmisülve az alázatosságban, látva magamat „sárnak, szennynek, méltatlanságnak”, mint ma reggel – de Jézus, egy idő múlva, hozzáteszi:

– Igazán mondom neked, hogy ha a te hiányosságaidat – összehasonlítva a vallási oktatással, amit neked adtam – nem egyesítenéd a teljes szeretettel, amivel rendelkezél irántam, akkor sokkal hosszabb lenne a tisztító tűzben való tartózkodásod, mert az Igazság szerint, ítéletben részesülnél legcsekélyebb homályaid miatt is. De a Szeretet meg fog bocsátani neked szeretetedért és amint mondtam. Mert azt mondtam: „Sok bűnére nyer bocsánatot az, aki nagyon szeretett.” És mondom neked: „Meg lesznek bocsátva bocsánatos bűneid és hiányosságaid, mert teljes képességeddel szeretsz engem.” Menj békében, Mária! Az Igazságosság áldozata vagy, de a Szeretet az, aki megítél téged. Felfogod? A Szeretet. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretete. Mi: a Szeretet”.

És így megszűnik félelmem.

(1947. okt. 30.; 489-490)

A Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon

Jézus:

Írd! Ez az *én* válaszom arra a vakmerő és igazságtalan levélre, és arra a levélre is, amelyikben egy másik dolog van, ami miatt nagyon méltatlankodom, és amit neked, teremtmény, nem mondok meg.

Azt mondtam egyszer: „A Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon”. Amit akkor mondtam, és amit akkor megengedtem az akkori tanítványoknak, azt mondom és engedem meg most is, nektek.

A Sátánnak megtiltottam, hogy közvetlenül kegyetlenkedjék a kis Jánossal, akit mértéktelenül gyűlöl. A Sátánnak megtiltottam, hogy gyötörje a kis Jánost úgy, amint gyötör mást, akiben hétszer hét ördög oly vadul működik, hogy az, amit te láttál, Romualdo, gyermek simogatása volt a mai pokoli kegyetlenséggel összehasonlítva. A Sátán rávett titeket, *egyeseke*t közületek, *túl sokat* közületek, hogy kínozzák Máriát, az én kis Jánosomat, és ugyanakkor megrostáljon titeket. És én és a Sátán megrostáltunk titeket. És ti tönkretettétek az én tanulékony eszközömet, aki által még sok Világosság, még sok Szó jött volna számotokra.

És te, Romualdo, nem atya, nem vezető, hanem *mostohaapa* és *kísértő* vagy eszközöm számára, annyira, hogy én más atyára bízam őt, aki igazán atya és vezető tud lenni, mert ha én közvetlenül vigasztalom is, mindig azt akarom, hogy a vigasztalások, amelyekben Mária részesül, meg legyenek rostálva, és elismerje azokat *igaziaknak, istenieknek*, egy pap, akiben a Szentlélek lakik minden ajándékainak teljességével. És ez a pap *ítél, ismer, tanácsol*. Megítéli Máriát, ismeri Máriát, tanácsot ad Máriának. De titeket is megítél, téged inkább, mint a többit, Romualdo. Isten téged, mindnyájatokat. És egy napon tanúskodni fog, hogy a dolgokat igazi őszinteséggel és igazságosan ismerjék meg.

Ez, akit én Olaszország egy távoli részéről vettem. Egy ismeretlen *szent* papot, ismeretlent Mária előtt, ismeretlent előttetek, és aki nem ismert titeket, és nem ismerte a szóvivőt és nem ismerte a Művet. Máriához vezettem, azt mondva neki: „Íme a te Atyád”, és azt mondtam neki: „Íme a te lányod”. Nem mond ez semmit sem neked, Romualdo? Nem szomorítja el szívedet a te igazságtalanságodnak alázatos felismerése?

Te Atya vagy Mária számára? Nem. Az voltál. Utána, hamarosan, nagyon hamar, a Sátán behálózta atyaságodat és megváltoztatta. A lelkiből anyagiassá változtatta: csak a földi dolgokra lettél jó. Utána, a Sátán megszorította hurkait körülötted, és te megszűntél atya lenni még a teremtmény teste számára is, és csak keményé, durvává, maróvá tudtál válni.

Te vezető? Nem. Nekem kellett kiegyenesítenem ennek a szegény léleknek a kormányrúdját és vitorláját, mert a te viselkedésed zord szél volt és eltérítette az útiránytól és bizonyos felismerések, bizonyos kiábrándulások sziklához verte, amitől én meg akartam kímélni őt, hogy ne botránkoztassam meg ezt a gyermeket, aki a kis János, ezt a gyermeket, aki erősen hitte, hogy minden pap Krisztus mása.

Krisztus mása! Valóban, ha én ilyen lettem volna, nem vonzottam volna magamhoz még a szelíd Andrást és a szerető Jánost sem! Valóban, ha én olyan lettem volna, mint te, nem vonzottam volna magamhoz a gyermekeket, a bűnösöket, a pogányokat. És nem éget téged, mint egy leforrázás az, hogy azt mondod magadnak: „*Tönkretettem Uramnak művét*, ami visszavezette az Egyházba, a papsághoz a Belfantikát?” Péter legalább megsiratta a botrányt, amit okozott elfogatásom éjszakáján, úgy, hogy könnyei árkokat véstek arcára. De te!

Ó, igazában te nagyon eltávolítottad a lelkeket tőlem, azokat a lelkeket, akiket a kis János segítségével meghódítottam! Ó, igazán, te rávetted a kis Jánost, hogy ellenálljon nekem, és ne ismerje fel többé hangomat, hogy attól féljen, hogy a Sátán parancsolta meg, hogy odaadja nektek *azt, amiről 15 hónapon keresztül naponta azt parancsoltam, hogy ne adja oda nektek.*

Azt, amit nem miattad engedtem meg, hogy átadják, hanem azért, hogy békét adjak a haldokló kis Jánosnak. És idő előtt hal meg, mert ti elemésztettétek.

Benned megtestesült Bildád, Zofár és Elifáz. De nekem nem tetszenek ők. Jobban kedvelem az én kis Jóbomat. És mert szeretem őt, azt mondom neki: „Szolgám, Jób, kis Jánosom, Máriám, imádkozz értük, helyettük, és ajánld fel, és szenvedd el, hogy ne róják fel azt neki, nekik, az ő viselkedésüket irántad, az ő szavaikat rólam, és a felebarátnak anélkül a helyes magatartás nélkül, ami szeretet Isten iránt és a lelkek iránt.” Ezt mondom, én, az örök Úr, aki megvédem az alázatosakat, a kicsinyeket, és haragomban lábbal taposom a kevélyeket és kőszívűeket: Ezt mondom... És kérd Uradat, hogy Mária áldozata által a te adósságod csökkenjen.

Szegény Mária, akit senki sem értett meg és senki sem segített, és te mindnyájuknál kevésbé, senki, kivéve a távoli Atyát és azt, akit te, vakságodban, kárhozottnak ítélsz: Ballanti Józsefet. Senki. És minden ok nélkül. Nem, hogy segítsen neki munkájában, sem hogy vigaszt nyújtson neki kálváriájában. Én legalább Cireneire találtam. De ő! Közömbösöket és ütlegetőket talált, akik nagy sebeire ütöttek. De szeretetem megmarad neki. És ez minden.”

... Nagyon rosszul érzem magamat e miatt a diktálás miatt... És nagyon bizonytalanok, hogy elküldjem-e neki. Megkérdezem Jézustól. Válaszol nekem:

„Amikor valaki makacsul megsérti a szeretetet, a Szeretet mondja neki azt, amitől eddig Irgalmassága megkímélte a bűnöst. De rád bízom annak eldöntését, hogy elküldd vagy ne küldd el Romualdónak. Azt követelem azonban, hogy *sose* semmisítsed meg ezeket a szavakat, és add át a *mai* idők igaz Izsákjának. Izsák számomra és számodra, annyira hasonló ahhoz, aki az én időmben élt, akiben nem volt meg a dühöngő Jeremiás kemény durvasága, hanem egy bárány kedvessége, aki méltó volt arra, hogy kövesse az isteni Bárányt, és az isteni Bárányhoz irányítson.”

Jézus Berti atyát nevezi „Izsáknak”. Az evangéliumi történetek diktálása vagy megmutatása közben gyakran mondta nekem: „Ez a férfi vagy az a nő, vagy A atya, vagy Z atya, olyanok mint ez vagy az”, és rámutatott nekem elhunyt személyekre, és azokra, akik le voltak írva a műben. Ez jól megismertette velem lelküket, teljessé téve ismeretemet a látható képpel (nem tudom, jól mondom-e) s *igazi* lelkiismeretüket és lelkiségüket... és nagyon gyakran nem leltem örömet abban, hogy oly jól megismertem őket. Inkább áltattam magamat.

Megkérdem azt is Mesteremtől, hogy meg kell-e mondanom Berti atyának Pennoni atya viselkedését. Azt mondja nekem, hogy igen. Meg fogom tenni. Uram arca úgy elsötétült, amint ritkán, nagyon szigorú volt. Csak amikor kezét fejemre tette, hogy megáldjon engem, vált ismét világossá arca egy irgalmas mosolytól, irántam.

(1947. okt. 31.; 490-492)

Sokakat megmentettél áldozatoddal

A mise közvetítését hallgatom a rádión. Hallom a 12 törzs megnevezését a 12000 megjelölttel... Azt mondom: „Uram, egy napon, én is köztük leszek? Hogy örvendjek neked, nem azért, hogy ünnepeljenek a földön, te tudod. De nekem úgy tűnik, mindig oly keveset és oly rosszul tettem!”

Kedves Jézusom válaszol:

Nem annyira személyes érdemeid miatt, amelyek közül erős és erre a helyre méltó a szeretet és a szenvedés, hanem azért, mert sokakat mentettél meg és fogsz megmenteni eléggő áldozatoddal és „szóvivői” küldetéseddel, haladéktalanul eljutsz oda. Légy nyugodt! Azok, akik általad jutnak arra a helyre – és én előre ismerem őket – trónust építenek neked, amin boldog leszel.

Emlékezz, a Bölcsesség szavára: „Azok, akik az igazságot tanítják a sokaságnak, ragyogni fognak, mint a csillagok az egész örökkévalóságban.” (Dán 12,3)

Te, rab és keresztre feszített, kis tanító vagy, rejtett arccal. A világ nem ismer téged. De az, amit tőlem tanultál, hogy tanítsd a világot, téged azok seregébe ír be, akik a tömegnek az igazságot tanítják, és azért megkapod majd azt, amit Dánielnek megígért Gábor főangyal szava, aki Isten hírnöke. Őrizd meg békédet!

(1947. nov. 1.; 492-493)

A Mű nem annyira a tömegnek szól, mint inkább a lelki mestereknek

Azt mondom Jézusnak, ismételten fontolgatva az eredeti bűnről szóló diktálásokat, amelyeket ő a Műhöz akart csatolni:

– Most új ellenvetéseket tesznek majd, és még inkább gyötörnek engem, és félek.

De Jézus azt válaszolja:

– A mű inkább a mesterek számára van, mint a tömegnek. A mesterek majd a mű velejét fogják a tömegnek adni. De ők, azért, hogy ezt a mézet adják, rászorulnak arra, hogy táplálkozzanak az igazság virágaival, amiket én adtam:

A vallásban minden igazság. Csakhogy évezredekéről évezredekre néhány igazságot képekben vagy jelképekben kaptak. És ez többé nem elég, az észimádatnak és a pozitívizmusnak ebben a századában, és – miért nem mondjuk ki? – a hitetlenség és kétely századában, amely behatol még szolgálomba is.

Többé nem elég. Az alma mesécskéje, úgy, amint kaptátok, nem győz meg, nem fogadják el, nem növeli, hanem inkább elgyengíti a hitet az eredeti bűn igazságában, és ugyanígy az én eljövetelem igazságában, hogy megváltsak az eredeti bűntől, és ugyanígy az én tanításomban, mert a Mester voltam a tömeg között, és azért az Egyház isteni alapításában, és ugyanígy a szentségek igazságában, és sokat tudnék felsorolni, amit összedönt az, hogy nem fogadják el a negyedik hitigazságot, azaz Ádám bűnét.

Az első igazság Isten létezése.

A második, Lucifer Lázadása, és azért a főangyal szándékos átváltozása ördöggé, Sátánná, a Gonosz szellemmé és a Sötétség szellemévé, amely szemben áll a Jó és a Világosság szellemével.

A harmadik a teremtés.

A negyedik, Ádám vétke, aminek isteni következményeit előrelátta Lucifer, aki Sátánná vált azáltal, hogy nem imádott engem, Jézus Krisztust, Isten Fiát, az Ember Megváltóját, az Ő Ellenfelét és Legyőzőjét.

Az alma mesécskéje többé nem elég a mai tömegnek, és főleg nem a mai mestereknek, akik azt rosszul tanítják, mert gondolkozásuk többé nem tudja elfogadni. Az észimadás és az egyéb mai irányzatok kifinomult, rendszeres aláásásával és szétmállasztásával szembeállítjuk a nyílt, őszinte, elfogadható, hihető, méltóságteljes változatot, az első bűn egyetlen *őszinte, valóságos* változatát. Így illik ez az Istennel kapcsolatos dologhoz, ami bizonyítja, hogy Isten küldte teremtményeinek. És jobban hisznek majd benne a mesterek, és jobban el tudják majd fogadtatni a hívekkel. Az, ami jó az Emberiség hajnalán, az első korszakok szürkületében, az elégtelen, sőt káros az Emberiség alkonyán, amikor a lelkek felnőttek és oly sok dolog kinyitotta szemüket.

Adjuk a világosságot! Adjuk a fényt! Mert a világosságban van az élet.

(1947. nov. 4.; 493-494)

Valtorta Mária betegségei

Jézus:

Itt vagyok! Békém legyen veled!

Eljöttem, hogy ezt mondjam neked. Az orvosok fel tudják fogni annyira, amennyire tudják azt, ami emberi látszatú. De az emberi leple alatt benned az én akaratom van, ami megtisztít, megszépít, megszentel, felemészt, áldozattá tesz téged sokakért, és drágakővé számomra.

A betegségek nevei... nevek, amelyek megjelölések és magyarázatok a köztünk, kettőnk között folyamatban lévő szerződésekre, a te szereteted ajándékaira, az én szeretet-csókjaimra.

A te szíved, igen, megbetegedett a küzdelemben, amellyel az emberi gonoszság ellen harcoltál. De ami téged halálra sebezett, az az én szeretetem. Nagyon rút dolog lett volna, hogy a te halálotat emberek okozzák, a tiedet, akit örök szeretetettel szerettelek. Neked meg kell halnod *az emberekért*, hűséges tükröm. De nem miattuk, hanem azért, mert engem követsz.

1930. nagypénke. 1934. nagypénke... és, a szeretet titka fölött a nevek, a betegségek nevei. Nem. A te betegséged: a mi kölcsönös szeretetünk.

A te tüdőd: nekem adtad, hogy üdvözljön egy atya lelke, és az áldozathozatalon egy név, egy bármilyen klinikai név... egy magyarázat, amelyet az emberek *akarnak adni* megmagyarázva azt, amit nem tudnak megmagyarázni, azaz amit csak a hittel tudnának megmagyarázni, felemelni tekintetüket a természetfeletti szférákba.

A te méhed betegsége... ó, nem emlékszel, miért imádkoztál szombatokon? Íme, engesztelés azokért a teremtményekért. Te szenvedsz, te fizetsz, te jóváteszed azt, ami megbánt engem a nőben.

A te fájdalmad, a te mellkasod megkeményedése, tudod, te akartad... megkaptad. Kitágult szíved. Ne keressék az emberek az okát. A szeretet kitágít addig, míg megszakadnak a rostok.

A te idegeidnek fájdalmai: tudod az igazságot.

Mária, Mária, az enyém vagy, amint vagy, mert velem vagy, mint én, irántam való szeretetből keresztre feszítve, a szeretet bolondja annyira, hogy nem tudsz többé számolgatni. Lelkem, nem tudják az emberek megérteni, megfejteni Jézus állandó csodáit az ő szeretteiben. Órizd meg békédet!

Jézus eljött. Ezekben a napokban nem tudott eljönni, mert egy indítóok, ami miatt én kegyetlenül szenvedtem, távol tartotta őt. Sok dolgot megértettem ezekben a napokban. Távolléte tanítás volt számomra arról, hogy milyen szükség van az *igazi* bűnbánatra ahhoz, hogy Jézust birtokoljuk. Nem rólam van szó. Én egy szív tönkremenetelét szemléltem, szenvedtem, mert ez a szenvedés egyesült Jézus távollétével. És tegnap az orvosi látogatás... és ma az én visszagondolásaim arra. És íme Jézus választ és örömet ad nekem. Visszatért. Nem nyom a kereszt, mert Ő velem van.

(1947. nov. 17.; 495-496)

A hibák oka a Műben

Jézus:

Ne gyötörd magadat! Az a gondolat árnyék, amelyet a fény, és még egy egyszerűen *becsületes* gondolat is eloszlat.

De; hogy megvigasztaljalak, beszélek. És el fogod küldeni ezeket a szavakat, mert jó, ha elolvassák, átélmélik, megtartják, és ha hasznosaknak tartják, egyesítik a művel *a kellő pillanatban*. Abban a pillanatban, amelyet az ő gondolatuk megtalálhat anélkül, hogy én azt megmutatnám. Ők mindig éberek és éles elméjük a keresésben, felizgatásban, az okok és a hatások mozgatójában. Valójában mind állhatatlan; de olyanok, hogy fájdalmat okoznak neked. Használják értelmüket, amely belefárad a hasztalan és kevésbé szeretetteljes keresésbe! Használják hasznos és jó kutatásra!

Azt mondom: annak érvényes bizonyítéka, hogy *nem te írsz*, saját gondolataid és tudásod által, valójában kitérnek a mondatokban sorról sorra és a látható javításokból, ami megfigyelhető a diktálásokban. Azokat a beteg, hét krónikus betegségtől elnyomott szóvivő *testi és néha értelmi gyengesége okozza*. Ezek a betegségek néha újra fellángolnak, mind, vagy egy részük, és szenvedéseket és halálos gyengeséget okoznak. (A hibák okai lehetnek) *a környezet anyagi zavarai*, amit a szóvivőnek okoznak, aki olyan körülmények között ír, amelyek se nem békések, se nem kényelmesek. *És főleg oka a hibáknak a különbség, ami a hangok ereje között van*, amelyek néha gyorsan diktálnak, *és az elgyengült kéz, amely nehezen képes követni a diktáló „hangok” gyors szavait*.

Mi történik ezekben az esetekben? Az, hogy némelyik részlet megszakad, és néhány kifejezés kimarad. A szóvivő igyekszik visszaemlékezni; miközben engem követ, vagy más „hangokat” követ, hogy utána hozzáadja a befejezett látomáshoz. De amikor azt teszi; többé nem sikerül ez pontosan, és elfelejti a mondott szavakat, vagy rosszul írja le azokat, olyant írva le, amiket nem mondtak.

Ilyenkor – és megparancsolom nektek, hogy higgyetek ezekben a szavakban. Parancsolom azt nektek teljes isteni Fenségemben és isteni Mesterként. Én tudok parancsolni alattvalóimnak, úgy, amint parancsoltam a pátriárkáknak és prófétáknak. Megparancsoltam nekik, mit ne tegyenek, és miben higgyenek, mit vigyenek végbe, hogy választott népem legyenek a földön, és gyermekeim az örök Országban. – *Ilyenkor közbelép és segít a Mester: én, Jézus, vagy a szóvivő őrangyala*. Az őrangyal tiszteletteljesen segíti az égi megnyilvánulásokat. Az angyali értelem nincs alávetve a kifáradásnak és az emberi gyengeségeknek. Ezek megvannak a szóvivőben, aki mindig emberi teremtmény, jöllehet az a kedves kis János, akit rendkívüli módon szeretek. *És segítségére vagyunk Isten eszközének, befejezve a félbe maradt részeket, betöltjük a mondatokban keletkezett hiányokat. Vagy újból lediktáljuk elejétől végéig, azokat a szakaszokat, amelyekben a szóvivő jóakarata de tudatlansága kárt okozott. Helyreigazítjuk ezért a tanításokat, úgy, amint azokat kapta és hallotta. Azért* – és megparancsolom nektek, hogy higgyétek – *a Mű pontosan adja vissza gondolatomat, cselekedeteimet, megnyilvánulásaimat, Anyámnak és a Tizenkettőnek szavait és cselekedeteit, és azokat, akik körülöttem és mindnyájunk körül ténykedtek*.

Fogjátok kézbe nyugodtan a Művet, úgy, amint azt nektek adtam. *Ez pontos. És természetfeletti*.

És ne törődjenek azokkal, akik – többé vagy kevésbé meggyőződve arról, amit mondanak – azt suttogják, hogy „az ördög sugallatai és a sötétség szellemeinek meglátásai vannak a Világosság művében.” Ezek *az ő sugallataik*. Hagyjátok ott az ördögöt! Ő jobban tud számítani, mint ők maguk. És sose végez haszontalan munkát. És ebben az esetben az ördög tudja, hogy idejét vesztegetné a téves szavak sugallásával. Idejét vesztegetné: mert a kis János

nagyon figyel, és azonnal észreveszi a Zavaró közeledtét. Erőtéljes, kis Dávid az én kis Jánosom. Leparittyázza azonnal Lucifert a szavakkal, amelyek menekülésre készítetik. És Angyala vele együtt harcol, hogy segítse őt.

Nagyon kevésbé hisztek, emberek, az őrangyal szolgálatában és oktatásában, akit Isten oldalatok mellé helyezett. De ők *léteznek*, és szeretnek, tevékenyek, bölcsék, szeretnek, segítenek, irányítanak, oktatják lelketeket. A jó társ sose mulasztja el feladatát, még akkor sem, amikor az ember vétkezik, és nem tetszik neki. De amikor utána az ember az Úr kegyelmében él, és közreműködik, és minden erejével szolgál, akkor, úgy, amint rólam mondták a pusztában történő kísértés után, „angyalok szolgálnak neki”. Azt hiszitek talán, hogy az én Őrangyalom nem küzdött velem a Sátán ellen abban az órában? Igazán küzdött! És a győzelem elérése után hívta testvéreit, hogy védjék a Győztes erejét.

És az ördög nem kíséri meg, hogy megrongálja a Mű szavait mérgének köpéseivel, mert tudja, hogy ez felesleges munka lenne, mivel én örködöm és megvédelmzem az én Szavamat és eszközümet. Azonkívül, én korlátokat szabtam a Romboló elé, amiken az Átkozott nem tud átlépni.

Ahelyett, hogy elvesznének a sátáni föltételezésekben és sugallatokban, *fontolják meg*, hogy megmagyarázzák a sorok közé írt vagy újra lemásolt szavakat, *azok egyetlen igazi indítókát*. Emberi indítás, nem emberfölötti. Természetes, nem természetfölötti. *Azt mondom, természetes*. Fontolják meg a szóvivő állapotát, és hogyan és hol ír. Csak ezt fontolgassák.

Körülötte nincs meg a béke nyugalma, ami megvan egy kolostorban és egy szerzetesi szobácskában, ahol könnyű összeszedetten leckéket és prédikációkat írni. De a szóvivő körül egy közönséges ház környezete van, amelyet megzavar a vele együtt lakók hangja, megzavarja a felebarát, akinek *mindenkori* fogadását én megparancsoltam a szóvivőnek, a szeretettől indítatva, és hogy helyrehozza a károkat, amiket az előjárók oktalan viselkedése okozott, hogy megvédjék „a király titkát”, a Műre káros magasztalásokat ébresztve, amik fájdalmasak a szóvivő számára.

Igazában, a szeretet által, amit a szóvivő gyakorol felebarátja iránt, parancsom szerint, a felebarát nem segíti a szóvivőt minden szükségletében, vagy vigasztalásra szorulásában. És ez, ha a türelem és a szeretet sok virágát kivirágoztatja is, a szóvivő virágágyában, kivirágoztatja a zavarokat is, szóvivői munkáját illetőleg.

Egyházam bölcsői megmondták és meghatározták, azokat illetőleg, akik rendkívüli életet élnek, hogy mialatt elragadtatásban vannak – legyen az tökéletlen, hogy módot adjon nekik a diktálásra vagy a kapott kinyilatkoztatások leírására, vagy teljes – értelmük képessége növekszik a megértésre, a felfogásra és közlésre, míg utána, amikor véget ért az elragadtatás, visszatér saját értelmük. És az, ami a kis Jánossal történik, aki „sas, miközben én lakom benne, egy galamb, amikor többé nem adom neki villámaimat.”

És azt is megmondták és megállapították, hogy jöllehet az Isten mindig tökéletes kinyilatkoztatásokat ad a természetfeletti és rendkívüli küldetésre kiválasztott léleknek, azokat tévesen magyarázhatják, és a teremtménytől származó tévedésekkel adhatják vissza. Ez azért van, mert az isteni vagy égi tökéletesség elvegyül és összekeveredik a teremtmény szerény képességeivel, és néhány részletben megváltoztatva jöhet ki belőle. *Ezért örködöm én és örködik a kis János Angyala, hogy visszaállítsa a gondolatot úgy, amint azt diktáltam. A külső okok azt összetörhették és a szóvivő akaratlanul is, helytelenül fejezhette ki.*

De ismétlem: *úgy, amint azt ti kaptátok, a Mű az én tanításom pontos és teljes igazságát fejezi ki.*

Valaki ellenveti: „Az Úr megadhatta volna az erőt, gyorsaságot, emlékezetet, értelmi képességet az írónak, és a nyugodt környezetet, hogy megakadályozza a változtatásokat, amelyek nekünk bosszúságot okoznak.”

Mindent megadhattam volna, a világos és biztos írást is. De nem akartam megadni neki, hogy meggátoljalak titeket annak mondásában: „Ez nem remegő írás, nem látszik sem a

fáradtság, sem a lassúság a leírásban, *azért* a szóvivő csak tetteteti a betegséget.” Van már, aki ezt mondja ... Nem akartam megadni azt, hogy meggátoljalak titeket annak mondásában: „Nincs egy hozzáadott szó, egy hozzáadott tévedés sem, tehát a szóvivő nem szóvivő, hanem emberi szerző, aki tudja, amit le akar írni, vagy amit másutt tanult meg, vagy ami saját képességéből származik.” És már van, aki azt mondja...

És erre az utolsó dologra azt válaszolom: „*Nem így van. De ha így lenne, akkor is megmutatná, hogy ha saját képességéből, bármily képzett, a kis János isteni szavakat mond, akkor nyilvánvaló, hogy a Bölcsesség Szerzője, a Szentlélek, él benne ajándékainak teljességével. Azért az Mű még akkor is Isten szava.*”

Mindent megtehetek. Azt is, hogy tönkretegyem a Művet, és utána újra lediktáljam. A tönkrement Mű *pontos* ismétlése lenne (a természetfeletti szavak által *diktált* pontokban). A különbség csak a szóvivő által használt szavakban lenne, amelyekkel leírja a helyeket és az eseményeket. A tönkrement mű *pontos* ismétlése lenne, úgy, amint megtörtént Jeremiás jövendölésével, amit a júdeai Joachim király elégetett. (Jer 36,32) De akkor még hangosabban kiáltanátok: „Látjátok, hogy a szóvivő nem sugalmazott, nem égi szavakat gyűjt össze, hanem saját szavait írja le?” És igyekeznének lerombolni egy békét és egy Művet. A szóvivő békéjét. Az Úristen Művét.

Ó, igazán hallom egyesek gondolatait, látom cselekedeteit, véleményüket, méltatlankodásukat, az én akaratomat és az én kis Jánosomat illetőleg! Igazán mondom nektek, hogy a tudás hályogot tett szemetekre, és lomhává tette értelmeteket, amely által nem ismertek fel engem ott, ahol ragyogok, mint Mester és Isten.

Ne akarjátok az ő működésének tagadásával megszorítani a Szentlelket, akinek barátságára oly nagyon rászorultok. Minden kinyilatkoztatás és sugalmazott mű Szerzője a Szentlélek. Ne harcoljatok és támadjátok lakóhelyét! Izrael bölcsei is harcoltak és üldözték a Szentlelket, aki látható volt az Ige szavaiban és cselekedeteiben, de ez nem vált javukra.

Mondtam: „Minden bűn és káromlás bocsánatot nyer, ha valaki megbánja, de a Szentlélek elleni káromlás nem nyer bocsánatot. Amit az Emberfia ellen fognak mondani, bocsánatot nyer, de nem nyer bocsánatot az, amit a Szentlélek ellen fognak mondani.” Szavak, amelyek még magukban foglalják az első parancsokat, amelyeknek megtartói részesednek az örökéletben: „Szeresd Istenedet teljes erődből. Szeresd felebarátodat!”

Szeretet: üdvösség. A szeretet hiánya: az isteni Szeretet megsértése, azaz a Szentléleké, aki jelen van az élő templomokban, felebarátotokban. Harcolni szavai ellen, vagy kitekerni azokat a Szeretet megsértése. Üldözni egyik eszközét a Szeretet megsértése, aki bölcsen tudja, miért választotta ezt az eszközt.

(1947. dec. 6.; 500-503)

Élj máglyádon!

Annyira csüggedt vagyok a sok háborúzástól és annyira fáradt és kimerült – testileg is kimerült – hogy egyre harcolnom kell a Mű ellenségeivel, hogy nem látszik többé jónak előttem, hogy imádkozzam, továbbra is nagylelkű legyek, tovább semmi sem jó. És megmondom Jézusnak.

Ő válaszol nekem: „Talán elhagytad a feláldozás útját, amit oly régen (sok öt éve) megkezdél? Talán megbántad, hogy kérted a keresztet, az áldozatot, a szenvedést Isten és a felebarát iránti szeretetből? Talán visszataszító számodra hogy beteg vagy, egyre betegebb, mert azt akartad? Nem hiszel talán többé a szeretetből vállalt szenvedés erejében? Talán nem akarsz többé felajánlani mindennapos áldozatodat? Talán bizalmatlan vagy irántam, és emiatt kihűlt irántam való szereteted? Talán meg szeretnéd változtatni sorsodat, meg szeretnél gyógyulni, örvendeni szeretnél, és úgy akarsz élni, mint az emberek 98%-a? Talán már nem vagy képes állandóan engesztelni irántam és Egyházam iránti hűséges szeretetteddel? Engesztelsz a lelkek minden bűnéért, és főleg a papokéért és a nekem szenteltekéért, amit azok elkövetnek? Talán az elkedvetlenedés annak megállapítása miatt, hogy a bűnök tengere növekszik a fogadalom, a papság, a vallás ellen, azt sugallja neked; hogy hasztalan minden, és jobb többé nem szenvedni? Válaszolj!”

Nem, Uram. Ezek egyike sem. Szervenem akarok, most, hogy a szenvedés teljes és teljesen ismert, mint amikor kértelek téged, hogy fogadj el engem áldozatul, nem tudva, mily pontig tud emelkedni a fájdalom. Szeretni akarlak, és szenvedni, hogy lelkeket adjak neked, és megelégedetté tegyelek téged.

„És akkor? Azt hiszed, hogy az imák, amelyek oly gépiesek, mint valami felhúzott eszköz hangja, azok, amelyek értékesek számomra? Hagyd veszni azokat a dolgokat, amelyek hamis aranyak, és nem (igazi) aranyak, a papírhamukat, szalmalángokat, ami hamu, amit a szél szétszór. És élj máglyádon, amely éget, és amely az én trónom előtt ég és elfedi előlem, kellemes lángolásával, az ocsmányságokat és a káromlásokat. Amely igyekszik, hogy elfedje azokat. Mert én Isten vagyok és látok... De ha látva szenvedek, a te szereteted megvigasztal. Órizd meg békédet, élj békében! A szeretet az, ami számít. És te szeretsz engem, minket, égieket. Szeretsz teljes lényeddel, erőddel és akaratoddal. Ennél fogva tökéletes mértékben szeretsz, és boldoggá teszel minket. Többet ér, ha azt mondod: „Felajánlom neked mai szenvedésemet legkedvesebb szándékaidra”, mint az, ha ezernyi imát mondasz önző szívvel”

(1949. szept. 5.; 518-519)

Én meg te – Párhuzam Jézus és Valtorta Mária szenvedései között

Jézus 1949. márciusában párhuzamot vont saját kínszenvedése és Valtorta Máriaé között: „Én meg te. Én tebenned. Te Énbennem. Krisztus és a kis krisztus. A nagy Áldozat és a kis áldozat. A nagy Megrágalmazott, Elárult, Megvetett, Elítélt, holott ennek megtételéhez nem volt joguk, és a kis megrágalmazott, elárult, megvetett, elítélt, holott ennek megtételéhez nem volt joguk.

A személyek: cselekedeteik miatt ugyanazok, ámbár személyükben mások. Isten ítélete szigorú lesz az akkoriakhoz és a mostaniakhoz, az igazságtalan vagy végtelenül szent dráma *minden* főszereplőjéhez aszerint, hogy a drámát az emberek vagy a krisztusok szemszögéből nézzük.

Jöjj, hadd éljük át újra, együtt. És meglátod, hogy te Jézusod hú tükörképe vagy.

Mikor kezdődött el a Kínszenvedés? Mikor a per? Talán a csütörtökről péntekre virradó éjszakán? Talán Kaifás előtt a Főtanács tanácstermében? Nem. Jóval előbb. Akkor, amikor a világra jöttem.

Mindig ott volt körülöttem, egymásnak ellentétéként, a kevesek tökéletes szeretete és a sokak tökéletes gyűlölete. Körülöttem volt az igen kevesek tökéletes megértése és az igen sokak tökéletes meg nem értése. Nálad is így volt. Születésed óta. És ettől te ugyanúgy szenvedtél, ahogyan én szenvedtem, noha én sokkal szerencsésebb voltam, mert anyám *az az* Anya volt. S az az Anya minden fájdalmamban megvigasztalt. Az ő szeretete, amely erejében és tökéletességében isteni Atyámé után következett, kárpótolt engem minden gyűlöletért.

Kiskoromtól fogva üldöztek az emberek. Te is ismered a megokolatlan féltékenységeket; az ostoba irigységeket, amelyek az üldözött iránt gyűlöletté, tőle való félelemmé fajulnak valami ismeretlen veszélytől tartva, s amely már akkor fenyegető és szorongató, amikor az ember – hiszen még csöppség – fel sem tudja fogni a számára kedvező vagy vele szemben ellenséges dolgok igazi értékét. És a lombsusogás, a sötétség, egy mérges ember dühös kiabálása, és egy szaladgálás ismeretlen okai nagy veszély látszatát keltik.

Voltam száműzetésben, de az soha nem volt számkivetés, mert velem volt *az az* Anya. Neked súlyosabb számkivetésed volt, bár nem kényszerültél idegen földön lakni, mert idegen volt hozzád annak szíve, aki oly kevés szeretetet adott.

Én éheztem. Te is.

Fáztam. Te is.

Gyermekkoromtól kezdve elveszítettem barátaimat. Te is. Majd túl korán kezdtem dolgozni – s a munka olykor meghaladta gyenge erőmet – mert szegények voltunk. Te is idő előtt kezdted dolgozni, s a munka olykor felülmúlta gyenge erőidet, mert otthonod szegény volt a szeretetben. Nemes szívednek nem volt elég az apád nyújtotta szeretet, az egyetlen, igazi nagy szeretet, amit az emberektől kaptál. Ez a soha ki nem elégített szeretet-éhséged készítetett arra, hogy hozzám jöjj, az embereknél nem szokásos módon. Így hát jó a neked juttatott kevés szeretet gyümölcse, ám nagyon fájdalmas, amikor meg kell ízlelni ezt a szeretet-hiányt.

Valójában nem neheztelsz a sokakra, akik nem szerettek téged rokonságodban, vagy az iskolában, vagy a társaságban. Én sem nehezteltem rokonaimra, akik engem sohasem szeretettek úgy, ahogyan kellett volna, és szerencsétlenségük, meg-nemértésük csak fokozódott, ahogy én ifjúból férfi, férfiből pedig a Mester lettem. Ugyanígy nem nehezteltem názareti honfitársaimra, akik oly ellenségesek voltak a Mesterhez, mint más városbeliek közül kevesen.

Sírtam szeretetreméltó és igaz nevelőatyám halálán. Te is sírtál szeretetreméltó és igaz apád halála miatt, amely akkor következett be, amikor közelsége számodra leginkább szükséges és

kedves lett volna. Nekem is könnyebbséget jelentett volna az Anya mellett tudnom őt hathatós védelmezőként a rokonok és a názáretiek vádaskodásaival szemben, amikor az ács Jézusból a rabbi Jézus lett. És édes lett volna magam mellett tudnom őt küldetésem idején, annak legnehezebb pillanataiban. És édes lett volna, ha mellettem van, és szeretetével támogat a kínkeserves napokban, amikor az árulást és a szenvedést kellett elviselnem.

József hűséges szeretete nagy vigaszomra lett volna Júdás árulása miatt. És József jelenléte az Anya mellett, a Kálvárián békét adott volna halálomkor. Ha itt volna apád, akit ugyanúgy hívtak, mint az Igazat, és akiben ugyanolyan eleven és atyai volt az igazságosság és a szeretet, te sem szenvednél annyira a keserűségtől, amit sokak árulása és az okoz neked, hogy egyedül vagy, védtelenül akkora küzdelemben, mint Mária volt...

* * *

De mindezek csak régmúlt bevezető események a *mi* igazi, megokolatlan perünkhöz. Menjünk tovább, a közeli bevezető eseményekhez!

Én és te, Isten akaratát mindig jobban szerettük, mint a magunkét, és mindig azt akartuk szolgálni és teljesíteni, elébe helyezve minden érdekünknek és akaratunknak. Talán nem igaz?

Nos, amikor elhagyom a názáreti házat, ahol nagy béke honolt, és ahová aránylag kevés hatolt be a meg nem értésből, amit a rokonok és a falubeliek hoztak, elhagyom az Atyánkat, velem kapcsolatos, még könnyű és édes akaratát. Embernek kell lennem, nekem, aki Isten voltam, és vállalom kell az emberből a test különféle állapotait. A test éhes, szomjas, álmos, érzi a fáradtságot, meg a rossz időjárás és a napsütés és a nyári hőség okozta kellemetlenségeket. Érzi a lélek állapotát is, amely szenved a gyászesetek vagy a gyűlölködések miatt, vagy attól, hogy nem nyújthat nagyobb kényelmet a Kedvesnek, aki engem világra hozott. És az, hogy mint ember, alá voltam vetve a véges hatalmú embereknek, én, aki az örök, végtelen hatalmú Úr, Király voltam. És vállalom Atyám súlyosabb akaratát, azt az akaratot, amelyet odahelyezett, mint valami közbülső szakaszt, hogy összekapcsolja a két szélső pontot: életem első, családi idejét életem utolsó idejével: a tulajdonképpeni kinszenvedése idejével. És elkezdem a nyilvános életet.

Te is. Téged én – én, akinek akarata megegyezik Atyám akaratával – életed második szakaszában hívtalak meg szóvivőm szerepére. Én tudtam, mi vár rám nyilvános életemben, és te sem tévedtél azt illetőleg, hogy mi vár rád, amikor engem rendkívüli módon szolgálsz. Jobban egyesülve lenni Istennel, igen, mert az Atya annál inkább magához szorít minket, minél jobban teljesítjük akaratát, és magával egyesít minket, ha teljesítjük a szenvedést okozó akaratot, amit Ő annak javára kér tőlünk, aki nem tudja szeretni Istent és a felebarátot, s aki – mivel már nem élvezzi az Istenhez tartozást – Isten ellenségévé válik, ha fájdalom éri. Jobban egyesülve, igen, de ugyanakkor ó, mennyire, mennyivel jobban gyötörve az emberektől, amiért Isten Szavának hordozói!

Itt vagyunk mindketten az úton, hogy hirdessük, vigyük a Jó Hírt, kapjunk bírálatokat, rágalmakat, szitkokat, megrovásokat, vádakot, megismerjük arcokat, amelyek festett színtfalak, s amelyek mögött kígyószív rejtőzik. Felmérjük, mennyire mulékony a barátság, a hála, az emberi hűség, mennyire változékony az ember szíve, és az arany csillogása annyira letéríti a helyes útról, hogy a Barát ellensége lesz. Sokkal inkább szereti egy marék pénz hideg, fakó fényét, mint a lélek igaz barátja meleg és értelmes szeretetének élénk csillogását. Holott a pénzt nyilván nem tudja magánál hordozni életében, és, amikor jön a halál, mindenképpen itt kell hagynia.

Jöjj, jöjj, jöjj, Mária, Máriám! Fáradt kis kezedet tedd az én erős, szilárd kezembe, és félelem nélkül jöjj velem! Így! Mintha én inkább apád volnék, mint Jegyessed és Istened, vagy jó fivéred, *aki megért, mert már mindent ismer* abból, ami Isten küldötteinek szenvedést jelent, és szeret téged, mert szereted Őt, és nem vádolod, hogy okozója szenvedésednek.

Az igaz ember nem téveszti össze mással szenvedése okait. Mindig, mindenkinek megbocsát, azonban ismeri hóhérai arcát és szívét. És főleg Isten arcát és szeretetét ismeri, és tudja, hogy ha Ő megengedi, hogy az emberek embertársaik gyötrésével szolgáljanak a Sátánnak, azért van, hogy felragyogtassa *igazi* fiainak *valódi* nagyságát. Felragyogtassa és megjutalmazza.

Menjünk hát vígan, kéz a kézben! Azért jöttem érted, hogy együtt járjuk be Palesztina falvait és városait. Szép a te Jézusod földje tavasszal, és neked nagyon tetszik. Szép. Akkor is szép, ha a gazdag természetben a tiszta vizek mellett és fönn az erdőfölte magaslatokon, mindenütt, áspiskígyók és sakálok bújnak meg. Ne kerüljük el őket! Inkább menjünk oda hozzájuk. Hogy felismerjük az *én* ellenségeimben a te kízóidat.

E lapok csak neked szólnak. Csak annak a jónak, akit te ismersz, a te Kálváriád egyik Máriájának adhatod oda vigaszul, amiért *nem* tarthattam meg ígéretemet. Néha bizony meg kell büntetnem azt, aki engem gúnyol. De fogadja el Jegyesétől ezt a fenyítést. Értse meg, hogy kedvelem őt, és nem megváltozott akaratom miatt nem tartom meg ígéretemet. Ez is kedves lesz neki. De közöld vele, erről senkinek se szóljon egy szót sem. Senkinek, mondom. Még a legkedvesebbeknek sem...

„Jézus egy napon maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, csak őket, fölment a hegyre, és színében elváltozott.” (Mk 9,2) Nos, én magam mellé veszem kicsi Jánosomat és nővérét, aki ez esetben Jakab lesz, és csak nekik fogom megmutatni, hogy te annyira énbennem vagy és én tebenned, hogy végül kis másom leszel.

Tehát menjünk!” Ez itt a megkísértés helye, találkozás az Ellenséggel, aki az igazak minden más ellenségének fejedelme és kezdete, mert minden igazságtalan emberi tett elindítója. Isten szolgájának többi ellensége csak általa mozgatott báb, az ő eszközei, olykor nem is tudatosan eszközei. Elszörnyednének, és sértődötten tiltakoznának, ha valaki megmondaná nekik, hogy azok, mert ők... ó, ők azt hiszik, hogy igazuk van, minden külső nyomástól függetlenek, és meggyőződésük, hogy Istent szolgálják, amikor Isten szolgáját gyötrik, akit ők bűnösnek tartanak, míg „szentek”-nek nevezik önmagukat.

És ugyan volt-e valami különbség azok között, akik engem három éven keresztül igazságtalanul bírálhattak, és minden cselekedetemben, amit én, a megtestesült Ige tettem, bűnről vádoltak, és akik egy éjszakánál is rövidebb idő alatt, mint halálra méltót, elítéltek?

Izraelben *ők is* „az igazak”-nak nevezték magukat, az egyedüli igazaknak, a Törvény és a Bölcsesség letéteményeseinek, Isten védelmezőinek, akit valójában oly kevéssé védelmeztek és szerettek. Odáig mentek, hogy megölték a Fiát.

Ők is függetleneknek tartották magukat minden külső nyomástól, ennél fogva szabadoknak az ítéletükben, holott valójában a Sátán az ő mozgatójuk. A Sátán eresztette bennük szabadjára a hármas bűnös vágyat, és annyira hajtotta és ösztökölte őket a dicsőség, a hatalom, a gazdagság utáni féktelen sóvárgás, hogy végül istengyilkost csinált belőlük.

Ők is azt mondták, azért cselekszenek, hogy kifejezzék hódolatukat Jahvének, és szolgálatot tegyenek neki azzal, hogy kivetik maguk közül az istengyalázó názáretit.

De hogyan adták meg a tiszteletet és hogyan szolgáltak atyáik Istenének – annak, aki közvetlen tanításával oktatta az ősszülőket az eljövendő Messiásról annak, aki a jövendölésüket az ő népük prófétáinak ajkára adta, annak, aki ott tündökölt bennem, aki velem egy vagyok az isteni természetben, minden cselekedetemben, a tökéletesen szent Ember minden cselekedetében, akit soha senki sem tudott bűnben találni – ha üldöztek engem, és végül kereszthalálra adtak?

De ők voltak azok az ellenséges emberek, akiket a fő Ellenség mozgatott, az, aki a pusztai sziklánál várt rám, hogy megkísértsen és így elpusztítsa azt, aki majd legyőzi és elpusztítja az ő gyilkos munkáját, amit Isten fogadott gyermekeiben végzett. És Isten Ellensége – mindig Istené, akkor is, ha az embereket kísérti, mert vajon ki ellen indít háborút, amikor az ember

ellen kezd harcot? Isten ellen indít háborút, mert ha legyőzi az embert, akire rátámad, a Mennyei Atyától ragadja el egyik fiát – Isten ellensége, mint mondtam, megkísértett engem.

Fondorlatosan. Ó! Ő tudja, hogyan győzött első ízben, és tudja, hogy az asszonyok szülöttei között csak egy ember, *csak egy*, mondom, nem fog egyáltalán megremegni az érzéki gyümölcs előtt, amelyet a parázna ördög nyújt oda, és magasztal. Mert a tisztaságnak sok hőse volt a földön – ők, a mennyei seregek: a szüzek, a tiszták – de hófehér köntösük alatt ott vannak, égő rubinként, a harcok, amelyeket a test gerjedelmeivel vívtak, hogy hűek maradjanak a hófehér erényhez, ami őket emberkülsőjű angyalokká tette. Én nem ismertem ezt a remegést. Hogyan is ismerhettem volna, ha a Szeplőtelennek és Istennek szeplőtelen Fia voltam? És ha nem nyitottam meg elmémet a Sátán szavai előtt?

És amikor Őt, a Messiást kereste az asszonyok szülöttei között, fáradhatatlanul ezzel az eszközzel tette próbára az embereket. És amikor olyat talált, aki meg se rezgett, és nem volt kíváncsi az ő testi csábításaira, biztos volt abban, hogy megtalálta a keresett Messiást, aki majd legyőzője lesz, ha neki nem sikerül legyőznie Őt. És akkor az Embert kísértette meg, hogy elpusztítsa az Üdvözítőt, Megváltót, Győzedelmezt, még mielőtt üdvözítene, megváltana, legyőzné a bűnt és a halált. De ahelyett, hogy győzött volna, őt győzték le.

Mária, emlékszel a te megkísértéseidre? Nem ugyanazt a módszert követte-e, hogy megkíséreljen téged elpusztítani, az én szememben gyűlöletessé tenni, hogy többé ne hívjalak az embereknek szóló szavaim átvételére? Majd utána, a kísértés második szakaszában, már mint szóvivőmet, nem arra akart-e kísérteni, hogy vétkezz kevélységgel, engedetlenséggel, hazugsággal; hogy ne csak a te lelked vesszen el, hanem az én Művem is?

Azt gondolod: „Hisz Műved így is elveszett, jóllehet hűséges voltam hozzád az engedelmisségben, alázatos voltam a tőled kapott megtiszteltetés ellenére, őszinte voltam az aggályosságig, hogy csak és mindig az igazat mondjam arról, amit hallottam és láttam.”

Nem. A Mű nem veszett el, noha az emberek *tökéletesen* szolgálták a Sátán céljait, hogy azt elpusztítsa. Én mondom neked: nem veszett el. Nem veszhet el. Én és Anyám örökünk fölötté. Azok fognak elveszni, akik rosszul oltalmazták, és rosszul ítékeztek, de a Mű nem vész el. Az emberek ugyan felülkerekedhetnek tisztátalan érzelmeikkel, de Isten művét nem pusztíthatják el. A büntetés azt sújtja majd, aki vétkezett. A Mű azonban nem vétkezik és te sem vétkeztél. Ezért nem fog elveszni.

Azt hiszed, véget ért megkísértésed? Ne hidd! És azért hívtalak ma ily módon (márc. 30-án, délután fél négykor), és azt mondtam neked, add ide kezedet, hogy átöntsem beléd az én erőmet. Mert tudtam és tudom, milyen gyűlölet szabadul rád most, amikor – hogy hű maradj a négy sarkalatos erényhez a három isteni erényen kívül – csalódást okoztál az embereknek, és egy újabb kísértést győztél le.

Köszönetet kellene mondaniuk neked, amiért megakadályozod, hogy bűnt kövessenek el, és büntetést vonjanak magukra. De ugyan mikor szeretted téged igaz szeretettel az a Rend? Mikor igazsággal? Melyik tagja volt szentül gyámolítód? Érdek, nagyképűség, bizalmatlanság, rágalmozás, hazugság, nos ez kavargó az egyes szívekben, az őket takaró fekete ruha alatt. De az, aki leleplezte az írástudókat és a farizeusokat, az, aki belefáradt – két év óta undorodom cselekedeteiktől! – leleplezi őket, megmutatja őket neked. Nézd, itt vannak az emberek, azok az emberek, akik már annyi kárt okoztak neked, akik tönkretették a Művet, akik oly sok fájdalmat okoztak neked, íme, itt vannak igazi, gyűlölködő arcukkal. Gyűlölködők, mert terveikben csalódást okoztál nekik.

Emlékezz! Emlékezz csak! 1947 márciusa volt, és ezt mondtam neked: „Az a pap, aki tányérodba teszi kezét és azt a kenyeret eszi, amelyet én adtam neked: Szavamat, sarkát emeli ellened és szívében gonosz dolgot határoz el, mondván: »Ez után nem fog felkelni!«” Látod? Nem számít. Megmondtam neked, és megismétlem: *szóvivőnek lenni bizony szerencsétlenség, de hűnek lenni az igazságban az a dolog, ami örökre megmarad. Így hát csak ezzel törődj!*

Menjünk tovább! Ismerjük fel más ellenségeinket!

Nézd, az én tengerem, a Galileai-tenger partjain azokat, akik a holtakkal törődnek, hogy elhagyják az Életet. Ezek mindazok az emberek, akiket a földi dolgokért való buzgólkodás foglal le, akik szem elől tévesztik a helyes célt, ami majd örök jutalmat ad, hogy olyan cél felé tartsanak, amely itt a földön végződik. Helyes dolog a holtakat eltemetni, de főleg, ha ezek a szülők. De még jobb cselekedet Istent követni, aki életet ad a léleknek.

Egy mű kiadása szintén helyes dolog, mert abban a lelkek életet fognak találni, de még jobb dolog engedelmessé válni Istennek, az igazságnak, alázatosnak lenni, körültekintőnek lenni, tisztelettel viseltetni a Titokzatos Test iránt, mert mindez jutalmul az örök életet adja. Azt a jutalmat, amely *mentes* minden emberi táptalajtól.

Bizony, ha a mostani sietséget, hogy kinyomtassák, az az egyetlen ok vezérelné, az a buzgóság, hogy ételt adjanak a lelkeknek, engedtlenségük részben még feloldozást nyerhetne az isteni és végtelen Irgalomtól. De igen sok, *túláságosan emberi szenny* van ebben a mostani sietségben, sok! És én, aki nemcsak irgalmas, de igazságos is vagyok, nem tudom őket fölmenteni, annál is kevésbé, mert ők, akik a te lelked számára világosság, só, támasz, példa kellett volna, hogy legyenek, a te és tanúid lelke számára, füstforrássá, teherré válnak, olyan ízzé, amely megteveszti az egészséges ízeletet, rossz példává: egyszerűen botrányra. Ismeretes, hogyan vélekedtem azokról, akik megbotrányoztatják a „kicsinyeket”.

És mégis, lám, te is találkozol olyanokkal, akik holt dolgokkal foglalkoznak, és azt szeretnék, ha te is olyanokkal foglalkoznál, és akik – mivel nem annyira hősiessé, mint a tóparti emberek – nem tudják követni lépéseimet, amelyek a helyes utat jelölik ki, hanem késlekednek, tisztátalan érzellemmel, hogy kedvükre foglalkozhassanak holt dolgokkal. Nem ilyen módon nyerhető el az égtől a holtak feltámadásának csodája. Magdalai Mária, a nagy bűnös és nagy megtért, a naimi halott egyszerű anyja, Jairus, a zsinagógafőnök, vakon hittek szavaimnak. Nem ők akartak cselekedni, *hanem hagytak engem cselekedni*. Bizalommal követték adott rendelkezéseimet, és elnyerték halottaik föltámadását. Azok, akik olyan cselekedeteket akarnak veled tétetni, amelyek megtételét én *nem* tanácsolom neked, talán bölcsőbbek Istennél? Hatalmasabbak nálam?

Haladjunk tovább, figyelemre se méltatva a zúgolódást, amit az esetről jelenlévőkben támasztott a meghalt apa fiának adott válasza. Emberhangú zúgolódás. Ezért mellőzhető.

Megérkeztünk városomba, Názáretbe. Ebben is Tanító és csodákat művelő vagyok. *De ez a város nem szeret engem*, és „a názáretiek hitetlensége miatt Krisztus nem is művelt sok csodát Názáretben”. (Mt 15,38) Nem szeret engem, és amikor megmondom neki az igazságot, szeretetből városom iránt, amelyet szentnek szeretnék tudni – *az igazság, amit azért mondtunk annak, aki vétkezik, hogy kimentessük tévedéséből*, mindig szeretet, és pedig a legfennköltebb – köveket ragad, hogy megkövezzon, és, miután fölvenszoltak engem a hegy tetejére, megpróbáltak elpusztítani.

Téged sem szeretnek abban, amelynek a te városodnak kellene lennie (a szerviták Rendje), és ezért a hitetlenségükért nem adhatod oda Pál levelei magyarázatának másik csodáját, amelyeket csak én tudok világossá tenni a Pál gondolkodásával megegyező teljes igazságban. És amiért az igazságot mondom, megköveznek, és a mélységbe szeretnének letaszítani. Igen, a kövek meg tudnak sebesíteni téged, de elpusztítani nem, mert *te velem haladsz át köztük*. És ha meg nem változnak, nemcsak áthaladsz velem, hanem velem együtt messzire elmegy tőlük. Rossz folyadékukból már csak pár csepp hiányzik, hogy beteljen a mérték, és színültig legyen hitetlenségük, szeretetlenségük és az én türelmemnek a kelyhe. Amint tele lesz, elviszlek magammal tőlük messzire, hogy legalább békés kimúlást adjak neked a Szeretet karjai között, és ne zavarják meg az emberek végső órádat kiabálásukkal és rossz cselekedeteikkel.

Menjünk még tovább! A hamis barátok felé.

Kik azok? Az írástudók, a farizeusok, a szaduceusok, a heródespártiak, akik meghívják lakomáikra, hogy aztán bírálgassanak engem és tanítványaimat, amiért azok nem végezték el a külső tisztálkodást, vagy azért morognak, mert megbocsátok a bűnös nőnek, aki felülmúlta őket

azzal, hogy megadta nekem a héberek körében szokásos felüdítést, amit ők elmulasztottak. Vagy kérdést tesznek fel nekem a Törvénnyel vagy a lelki dolgokra vonatkozó vitás pontokkal kapcsolatban, tetteve, hogy tanulni kívánnak tőlem, holott, valójában, szívükben azt a reményt melengetik, hogy tévedésen kaphatnak engem. Én a testté lett Bölcsesség és a Tóra igaz fia voltam. Válaszaim mégsem tudták meggyőzni őket arról, hogy a megjövendőlt Messiás vagyok. Ehelyett válaszaim arra szolgáltak, hogy belőlük vádpontokat készítsenek ellenem a nagycsüörtökről nagypéntekre virradó éjszakán.

Itt vannak. Azok, akik azt kérdezték tőlem, miért nem mosakszanak meg tanítványaim, mielőtt asztalhoz telepszene, megfélemlenek arról, hogy egyikük, Simon farizeus, szándékosan nem adott alkalmat a mosdásra és illatosításra, a palesztinai szokás szerint, holott azt akarta, hogy legyen a vendége. Ellenben zúgolódott szívében a bűnbánó nő engesztelő cselekedete miatt. Engesztelő, mondom, a saját bűneiért, de Simon farizeus bűnéért is.

Itt vannak! Azok, akik a válásról kérdeznak, azok, akik a császárnak járó adó felől kísértenek engem, hogy legyen ellenem vádpontjuk Pilátusnál... Ő, ravasz vádaskodók, akik halálotat akarják, de nem szeretnék, ha törvénytelen lenne a vérontás!

Itt vannak! Azok, akik a lábamhoz hurcolják, kettős céllal, a házasságtörő asszonyt...

Azok, akik megbotránkoznak, amikor megtisztítom Atyám házát, amely pénzváltás uzsora és vásár helye lett.

Azok, akik azt mondják, jelre van szükségük ahhoz, hogy higgyenek bennem. Miután megkapták, talán hittek? *Nem.* Ahogy neked sem hisznek, ahogy nem hittek neked; és igazán soha sem fognak hinni neked; akkor sem, ha azt mondják; elhiszik, hogy az én szóvivőm vagy és a Mű tanításai a Bölcsességtől származnak. Ezt csak azért mondják, hogy félrevezessenek igazi szándékukat illetően. Vagy állhatatlanul hisznek és hittek és fognak hinni, de csak akkor, ha bizonyos tanúbizonyságok ereje földig hajtja majd őket, mint orkántól meghajlított kevély fákat, de készek utána nyomban fölegyenesedni és megtagadni ezt az átmeneti hitüket, amint Isten hatalma már nem nehezedik rájuk, és ragyogása nem lángol előttük félelmetesen.

Barátok? *Nem.* A barátok nem gyötörnek csalárdul, hogy lássák, sikerül-e tévedésbe ejteniük, minthogy az írásműben nincs tévedés.

A barátok nem dorgálnak meg nem-igaz vétkek miatt, holott tudják, hogy őket kellene megróni nem-jó cselekedeteikért, amelyeket *tudatosan* tettek és tesznek.

A barátok nem készülnek a felettes hatóságok cselekedeteinek bírálgatására és az azok elleni lázadásra, megváltoztatva az igazságot a hatóságok cselekedeteiről, hogy azután a hatóságoknál följelentsék a lázadásokat vagy bírálatokat, amelyeket éppen a célzatosan rosszindulatú szavaik szítottak és támasztottak.

A barátok nem háborognak, amikor egy jogos indulat kisépri, mint szemetet és gyalázatos üzérkedést, mindazt, ami elfoglalja az elme érzékiségétől meggyalázott lelküket.

A barátok nem tesznek úgy, mintha félreértenék a világos magyarázatokat, hogy aztán ellenvetések tegyenek abban a reményben, hogy hitbeli tévedésbe esel.

A barátok nem követnek el árulást tiltott cselekedetekkel, hogy aztán a barátot cinkostársuknak mondják.

A barátok a barátot nem úgy festik le, mint bolondot vagy ördögtől megszállottat, hazugot vagy alattomosot.

Az *igazi* barátok semmi ilyesmit nem tesznek. Tehát ők, a te ál-barátaid, barátok? *Nem.* Kísértők. Rágalmazók. Tagadók. Ravaszok. Tolvajok és hazugok. Merénylői életednek, amelyet felőrölnék tetteikkel, így tehát meg nem büntetett gyilkosok és rombolók... *Nem.* *Nem* meg-nem-büntetettek. Ezek lehettek addig, amíg tartott a türelmem... de nem azután, hogy elfogyott.

Szeretetlenek, ezért Isten-nélküliek. Figyelnek, úgy és még jobban is, mint a Templom egykori hadvezérei, de nem hódoló szeretetből az Úr, a Templom igazi Feje iránt, hanem, hogy keressenek valami olyan okot, amellyel az egyszerű embereket meggyőzhetik a bűnről. Mindig

készen állnak a nem-igaz bizonyítására, a dolgok meghamisítására, hogy azokhoz hozzátegyenek vagy belőlük elvegyenek valamit, szívükben tisztátalan terveket szövögetve.

Én őket „bűnös-vágyúak”-nak hívom. És ilyenek ők az átkos fa három ága közül kettőben, amely fa a tiltott alma magjából kelt ki az emberben. Ilyenek ők a szemek bűnös kíváncsiságában, mert beteges kíváncsiság indította őket arra, hogy foglalkozzanak veled. A szemek bűnös vágya ez: kíváncsiság és kapzsiság. És ilyenek ők az elme bűnös kíváncsiságában, vagyis az élet gögijében, hogy világosabbá tegyem előtted az emberi kéjvágynak ezt az oldalát. Ez a gög abból az önzésből fakad, amit a féktelen önszeretet támasztott bennük, oly fokban, hogy magukat Istenhez hasonlóknak vélik, sőt, Istennek is megparancsolhatják, hogy azt tegye, amit ők akarnak. Minden erejükkel igyekeznek elnyomni és meghajlítani felebarátjukat, rabszolgájukká tenni, aki szolgálja és féli őket, és tiltakozni sem mer rosszul álcázott erőszakosságuk ellen. Az elme bűnös kíváncsiságának átkos ágán csüngenek az önteltség mérgezett gyümölcsei. Az önteltség – önmagát helytelenül értékelve – mindenkitől dicséretet és köszönetet vár el. Az önteltek mindenkire rátelepszének képmutató szent ábrázattal, amelyet azért öltöttek magukra, hogy elfödjék kéjsóvár lelkük sötét valóságát. Az élet kevélysége kioltja bennük az Életet. Az Élet pedig nem más, mint az igazi és véget nem érő dicsőség. Istent az *én* után helyezi az élet kevélysége. Az emberből, akinek Istent kellene szolgálnia, az isteni törvény ellen lázadót csinál, aki a bűn törvényének szolgálja.

Ezektől jobban irtózom, mint a nyílt ellenségektől, akikben van bátorság, hogy annak mutassák magukat, amik, bár tudják, hogy ezért a jók szigorúan elítélik őket. Nem szeretem a kígyókat, amelyek virágos ágak közé tekerednek be, hogy elrejtsek igazi külsejüket és marjanak anélkül, hogy a megtámadottnak ideje lenne védekezni. A gyilkos erőszaknál is jobban gyűlölöm a képmutatást. Mert a képmutatás nemcsak egy emberi testet és életet öl meg, szembeszállva a törvény szigorával, hanem megöli, vagy megkísérli megtenni, egy igaz ember jó hírnevét, becsületét, tekintélyét – a földön – olykor végérvényesen. Meg-nem-büntetett gyilkos, aki nem ont vért, de valójában hóhérból a hóhérnál. Gyilkos, akire majd csak Isten sújt le büntetéseivel. De – mielőtt elérné Isten büntetése – mennyi rosszat művel! Mennyi jót elpusztít! Mennyi fájdalmat okoz!

Tekints szét magad körül! Hamis barátaidat látod. És most már minden kétséget kizáróan ismered őket. Légy határozott az ellenállásban, mint én voltam. Ne alkalmazd a szemet szemért, fogat fogért törvényt, de egyezkedésbe se bocsátkozz velük csak azért, hogy *földi* békét élvezz! Kétszeres hiba lenne. Mert engedékenységed csak fokozná lelkükben a te károdra hozott gonosz döntéseiket. És mert – hiszen ők úgysem válnának barátaiddá a földön – elveszítenéd örök Barátodnak, Jézusodnak, örök barátságát. Én mondom neked: légy határozott, ne állj bosszút, sőt, bocsáss meg, de annyit se engedj terveiknek, amilyen vastag fejed egy hajszála! És bocsáss meg! Te bocsáss meg! Isten majd megteszi a magáét.

És folytassuk utunkat más tájakon, a rejtett barátok másik csoportja felé. Ezeket én „állhatatlan barátoknak” nevezem. Ők azok, akiket elcsábított a csoda, az igazság és a nagy hatalom ragyogása, a remény álma és a diadal reménye. Ők azok, akik követnek, amíg a követés nem jár veszéllyel, holnap azonban készek elmenni, ha úgy gondolják, hogy a követés nem jár haszonnal, sőt kellemetlenségeket okozhat.

Ki az első, nem időrendben, hanem bűne súlyosságát tekintve? Péter. Első az apostolok között, a Kőszikla, amelyre Egyházamat alapítottam. Oly készséggel jött hozzám, oly merész volt védelmemben, a rám vonatkozó igazság megvallásában! És utána? S utána itt van, ő, a gyáva, a hazug, lelkében Jézusának árulója. „Én nem ismerem ezt az Embert. Nem tartozom tanítványai közé.”

Bizony, bizony mondom neked, *abban* a pillanatban Péter hitványabb volt, mint Júdás. Mert Júdásban volt merészség gáztettéhez, és, bár tudta, hogy teljes szörnyűségében mutatja meg önmagát, és örökre beszennyezi magát a világ megvetésével, amíg fennáll a világ, mindennel dacolva odajött – egy egész nép előtt, azt sem tudva, milyen hatást kelt majd benne

– hogy megmutasson engem hóhérjaimnak. E tetteivel tanítványomnak vallotta magát, nem tagadta le, hogy az és az volt. Így akart ismert lenni, mint „az áruló” és „az istengyilkos”.

Péternek ellenben nem volt bátorsága ezt mondani: „Tanítványa vagyok, ismerem Őt”. Még hozzá kellett volna tennie: „És megvallom; hogy Ő Igaz, ahogyan illik lennie az Igaz Isten igaz Fiának”. Nem tett volna mást, csak tisztelettel adózott volna az igazságnak, annak az igazságnak, amelyben mindig hitt, amíg nem jelentett veszélyt benne hinni; annak az igazságnak, amely számára is dicsőséget jelentett, hiszen megtiszteltetés követni és szeretni az igazakat, és nagy kitüntetés Isten tanítványának lenni. De ő tagad...

Mesteredet most a Főtanács elé hurcolják, mint gonosztevőt, istengyalázót, ördögöt. Veszélyes dolog a Főtanács elé kerülni. De ugyanolyan veszélyes dolog egy népség elé kerülni, amely szembefordul azzal, akit tegnapig éljenzett. Hősiesség kell olyan valaki megvédéséhez, aki kegyvesztett lett. A hősiesség pedig a szeretettől erősen táplált belső életből fakad, vagyis amelyet az Istennel való egyesülés támogat, és kell hozzá még szerető és szilárd hit a Barátban.

Péter még nem erősödött meg sem a szeretetben, sem a kegyelemben. Péter még „az ember”, és az emberből megvan benne az önzés, a gyávaság, az állhatatlan hit, a mulékony barátság. Úgy gondolja, megvédi magát az esetleges veszélyektől. Arra nem is gondol, hogy – legalább szavaival – védelmezze a Barátot. Hagyja, hogy róla csak ellenségei és a felbérelt tanúk beszéljenek. Hazugságaik ellen nem emeli fel nyílt és igaz szavát. És így Péter is – aki alig pár órával előbb az én tányéromba mártotta kenyerét, velem táplálkozott, és kijelentette, hogy életét is kész feláldozni érttem – sarkát emeli ellenem, amikor engem megtagadva mondja: „Nem ismerem őt”.

Miért követte el Péter azt a bűnt, ő, aki már kijelölt főpapja volt Egyháznak, amely alapítása hajnalán volt? Mert „testi ember” volt, akit még nem tudott átalakítani „lelki emberré” a próbára tétel és a megbánás. Miért engedte meg Isten azt a bűnt, Krisztus Egyházának első főpapjában? Azért, hogy „miután belátta bűnét, megerősítse testvéreit”, azaz, visszaemlékezve gyengeségére, *a magáéra*, az övére, aki három éven át táplálkozott szeretetemmel és bölcsességgemmel, valódi igazsággal tudja majd megítélni, a régi izraelita kérlelhetetlensége nélkül és a nem tökéletes pap gyarlóságai nélkül, bárányai vétkeit. Ezek a bárányok soha nem lesznek annyira vétkesek, mint ő, csupán azért, mert nem táplálkoztak közvetlenül az én szavammal. És azért is engedte meg Isten azt a bűnt, hogy – az ő példája nyomán, aki vétkezett és bocsánatot nyert, és azután megalázkodva és bűnét belátva, „lelki emberré” és szent pappá válva, igazi Atyja és Pásztor legyen Isten gyermekeinek és nyájam bárányainak – minden főpap, miként az első, Péter, legyen bíró és atya kérlelhetetlenség és gyengeség nélkül, jó pásztor *énem mása*, hogy nyájam el ne pusztuljon és tanításomat el ne tapossák.

Más állhatatlan barátaim: azok a tanítványok, akik elhagyják a Mestert a Mennyei Kenyérről szóló beszéd után. Ezek miért hagytak el? Mert Jézus arra szólítja fel őket, hogy ne a test ösztönzésére kövessék Krisztust, hanem a lélek indítására, vagyis a régi ember újjáteremtésével, aki Isten újjászületett fia, mivel hitt bennem és befogadott engem.

Vajon nem azt mondtam-e a szamariai asszonynak: „Eljön az idő, amikor az igazi imádók *lélekben és igazságban* fogják imádni az Atyát? És Nikodémusnak nem mondtam-e: „Aki nem születik újjá lélekben, nem nyeri el a Mennyei Országát”. És a tisztátalan életű, vallása szerint elszakadt asszony befogadta szavamat, és attól fogva lélekben és igazságban imádta Istent. És az előkelő Nikodémus, a Főtanács kiválósága, elfogadta hívásomat, és újjászületett, annyira, hogy nyíltan barátom volt, akkor, amikor egy Péter megtagadott engem. Tehát miért ne tettem volna szemrehányást a tanítványoknak, akik engem sok olyan dolog miatt követtek, amelyek hiábavalóságok, nem pedig Lélek és igazság?

De bennük volt a kevélység amiatt, hogy ők „a tanítványok”, és ezért úgy képzelve, hogy már jártasak az Országban, nos, a Mesternek támadnak, és ők akarnak az Ő tanítói lenni egy olyan ellenkezésben, amelyből kitűnik, hogy *nem* szilárd a bennem való hitük, kialakulásuk nem tökéletes, és – ami még súlyosabb – akaratuk az, hogy én *ne* tökéletesítsem őket. Az ösbűn

ez, ami föléd. Mindig az. A Gonosz Szellem a fülükbe füttyüli dalát, ők pedig befogadják. Magukat *isteneknek* érzik. Úgy vélik, tanítók nélkül is elboldogulnak, és eltávoznak. És elmennek! Hová? Oda, ahová mindazok mennek, akiket a kevélység vonzol, akiket részeggé tesz a test törvénye: messzire az úttól és Isten közelségétől.

Jóval kevésbé súlyos a gazdag ifjú állhatatlansága. Vonzza ugyan a Mester, de ugyanúgy vonzza a gazdagság is. A két ellentétes áramlat közé fogva, inkább a kényelmesebbet választja: a vagyon élvezését.

Másik példa, de súlyosabb, mert az állhatatlan ember itt olyan valaki, aki nagy csodát kapott tőlem, s aki többször beszélgetett velem: Kúza példája. Ő is csak addig áll mellettem, amíg tart beteg felesége miatti aggodásának emléke, és amíg az, hogy *igazi* barátom, nem hozhatta veszélybe az Udvarnál betöltött állását. De amint Heródes már nem tart tőlem, mert – az ő szemében – már a legyőzött, a leprás, a bolond, az átkozott voltam, akit megtagadott a Templom és a nemzet, sőt, minthogy már nem félt tőlem és hallgatásom miatt is megsértve érezte magát, meggyűlölt. S akkor Kúza, (aki már segített ellenségeimnek a csselfogásban, házába csalt engem lakomára, és ezen álnokul felkínálta nekem a királyságot – a végtelenül emberi és megvetni való királyságot,) – ellenem foglal állást, olyannyira, hogy feleségét is megbünteti hozzám való hűségéért. Nem téríti meg sem feltámadásom, sem egyetlen más csodám. A hamis értékektől elvakított ember ő, aki elhagyja a biztos és örök dolgokat egy király ideiglenes kegyéért és egy Udvarnál betöltött állás mulékony hatalmáért.

Hány olyan ember van, aki azt követi, ami ideig-óraig tartó dicsőséget ad, azt követi, ami bilincset jelent a lélek és az elme szabad akaratának és döntésének! Hány szolgája, sőt rabszolgája van saját gögójének, az én szolgálattelvéim között is!

Ezek az én állhatatlan barátaim. Felismered bennük a te barátaid alakját?

Nézd, itt vannak azok, akik – miután nagyobb tekintélyűeknek érezték magukat csak azért, mert barátaid – készek ezt mondani: „Nem törődöm ezzel a teremtéssel. Nem ismerem, és nem is akarom ismerni”.

Itt vannak azok, akik szeretetet mutattak neked, amíg remélték, hogy fényed dicsfényvel övezi őket, és a te fáradozásod hasznot jelent nekik. Igazi érzésük azonban megmutatkozott, amikor fényed elhomályosultnak tűnt egy döntés miatt, amelyet inkább ők és – tanácsaimmal mindig ellentétes – cselekedeteik idéztek elő, mint bármi más ok, és akik most nem mutatnak szeretetet irántad, igazán nem, nem mutatnak irántad szeretetet.

Itt vannak azok, akik vártak a nyilatkozattal... mert nincs bennük szerető bátorság, hogy támogassanak, amíg nem biztos a diadalod.

Itt vannak azok, akik a helytelen gazdagság és az igazi gazdagság között – vagyis, hogy az Ő eszközében szolgálják Istent – az előbbi kényelmét választották, a kellemetlenségek elkerülését....

Itt vannak azok, akik – miután felszólítottam őket, hogy kötelesek „lelkiek” lenni, mivel ők testiek – inkább *maguktól* elmennek, saját ösvényükön, amely már nem az, amelyet én mutattam.

Itt vannak azok, akik – miután sokat kaptak tőlem és tőled – elhagyják a királyok Királyának és az Ő hívének barátságát, hogy benső királyuknak legyenek tetszésére: És; miután felkínáltak neked egy dicskoszorút szalmából és virágokból, amelyek ma ilyenek, de holnap szénává és utána *semmivé* lesznek, ellened sorakoznak fel, mivel te azt elutasítod – és helyette inkább a tökéletesség és az örök dicsőség töviskoszorúját választod – gúnykoronát tesznek fejedre...

Ó, hagyd, hadd tegyék! És ügyet se vess rájuk! Meg van írva: „Jaj a magányosnak!” (Préd 4,10) De jobb magányosnak lenni, mint rosszra kísértő barátokkal rendelkezni. Jobb gúnyolódásokkal megkoszorúztatva lenni – amelyek száraz falevélként le fognak hullani, sőt máris hullanak, amikor én majd föl akarom ragyogtatni az igazságot – mint hamis koronát

viselni, amely csak az ostobákat és a test szerint élőket vezetheti félre. Éppen ez a sötét óra adja majd meg neked a tökéletes fényt itt és odaát. Ezt én mondom neked.

És most az áruló barátok. Ezeknek Júdás a tökéletes mintapéldánya. De mindazok az ő követői, akik – miután jótéteményekben részesültek – hamis vádakkal kezdnek vádolni. Nekem voltak ilyen árulóim. Neked is vannak.

Az enyém a tökéletes mintapéldány volt, aki pénz után sóvárgott, és csalódott terveiben. A tieid is *ilyenek*.

Az enyém oly kedves volt nekem, mint egy testvér. A tieid neked kedvesek. Engem a szeretet jelképével árult el. Téged a szeretet hamis jeleivel árultak el.

Azt mondta magáról, hogy hisz bennem, de szavaival úgy írt le, mint sátánt. Neked is azt mondták, elhiszik, hogy Isten eszköze vagy. De amikor, mivel valóban az vagy, szembeszegültél egyik tervükkel, lám, azt mondták, és mondják, hogy a Sátán eszköze vagy.

Azt mondta: megigézte Bölcsességem, de nyíltan bolondnak nevezett, amikor – a szívében lévő tervek és azok kitudódása miatti – csalódása és haragja az isteni Barát ellenségévé tette. Neked is azt mondták: el vannak ragadtatva a belőled szóló Bölcsességtől, aki szóvivőjévé tett. Most, csalódottan és leleplezve, azt mondják; hogy elmeháborodott és abnormális vagy születési hibából és a betegségektől, amelyek súlyosbították elmebeli tökéletlenségedet.

Bűnre kísértett, mert nem tudta elviselni, hogy én fölötte állok a bűnnek, mivel Isten vagyok, és mert igaz ember vagyok, tökéletesen igaz, szándékosan igaz. Téged is kísértettek bűn elkövetésére, de nem ugyanolyan eszközzel, ahogyan Júdás kísértett, hanem abban, ami nekik volt fontos, és pedig azzal a kettős céllal, hogy elérjék hasznos hozó és gögös céljukat, és csattanós bizonyítékot nyerjenek ahhoz, hogy téged vétkesnek mutassanak ki. Örült álmuk az volt, hogy – ha téged kiiktatnak – nekik még nagyobb és szabadabb haszon és büszkeség jut.

Bizony, a harminc dénár volt az a kődarab, amit Júdás saját nyakára kötött, hogy a mélybe zuhanjon. És az az örült reménye, hogy bármi módon diadalmaskodik, ha már nem lehetett Krisztusnak, Izrael Királyának „fő” embere, volt az a kötél, amely őt öngyilkossá tette, elveszítve az Életet és az életet, aki halott, halott, mindörökre halott, sátán, sátán, mindörökre sátán, második Lucifere lett Isten Fiának, ahogyan az első az Atya- Fiú- Szentlélek Istennek volt a Lucifere. Mindkettő lázadó, kapzsi, és mindkettőre – az Arkangyalra és az Apostolra – az isteni igazságosság sújtott le.

De mi más van most? És bizony, ha nem járt volna közben imád, hogy legyen idejük a megtérésre, a büntetés már lejött volna az égből. Júdás, hogy igazolást nyerjen gonosz tetteire, minden eszközzel engem igyekezett bűnösnek feltüntetni, s így magát mutatni *igaznak, aki gyötrődve* küzd barátja ellen azért, hogy Istent megtisztelje, a bizonytalankodókat meggyőzze, hogy én hamis Krisztus vagyok, erőt öntsön az ellenfelekbe, saját örült álmára pedig feltegye a koronát. Veled ugyanezt teszik, mások.

Eljött az óra, amit most két éve jövendöltem meg neked. Elég, ha újra elolvasod azokat a szavaimat, és megtudod, hová jutottak. Nem is kell folytatnom a párhuzamot, ami téged gyötör, engem pedig undorít.

Amikor valaki hazug és nincs bátorsága elviselni saját igazságtalanságainak következményeit, akkor más fegyverrel: a könnyekkel és a szeretet érzelmeire való megtévesztő hivatkozásokkal igyekszik elhallgattatni vagy megállítani annak szavait és tetteit, aki lelkiismeretesen teljesíti küldetését, ami a nem-tökéletesnek nem tetszik.

Az érzelmek kelepcéje! Engem, hogy ne legyek a Krisztus, azzal kísértettek, hogy felemlegették nekem Anyám aggodását és kötelességemet, mivel testszerinti Fia vagyok. Válaszom ismeretes: „Anyám és testvéreim *azok*, akik Isten akaratát teljesítik.” Anyámnál is több volt nekem ez az akarat. Kell, hogy Isten minden igaz gyermeke számára minden más dolognál többet jelentsen ez az akarat, legyen ez édes vagy keserű, mint a Getszemáni-beli kehely és a keresztnek epével átitatott szivacsa.

Téged is szeretnének elhallgattatni vagy letéríteni arról az útról, amelyre ráléptél, arra a szeretetre és fáradozásra hivatkozva, amit tőlük kaptál, és amit érted és a Műért tettek. Nem. Nem szeretet és nem miattad végzett fáradozás az. A szeretet tiszteletadás és nyájasság, óhaj, hogy annak, akit szeretünk, ne okozzunk kárt vagy fájdalmat. Te szereted őket, te, aki – jóllehet ezernyi módon szenvedsz tetteiktől – meg akarod menteni őket, el akarod érni, hogy ne szenvedjenek, és úgy véded őket, mintha saját fiaid volnának... Ó, te szegény, aki még nem ismered szívük mélyét! Azt mondják, szeretnek téged, azt mondják, emlékezz szeretetükre, de erre csak azért hivatkoznak, hogy megbénítsák cselekedeteidet és szavaidat, amelyek okai lehetnének megbüntetésüknek, elfojthatnák szavaikat, és megakadályozhatnák újabb cselekedeteiket.

Semmitől se ijedj meg, és semmi se késztesen megalkuvásra, amely miatt aztán nem éreznéd magadat boldognak. Ne örülj többé-kevésbé őszinte könnyeiknek, se többé-kevésbé őszinte szeretet-bizonygatásaiknak, de ugyanígy ne tartson vissza téged a sírás vagy azok a bizonygatások attól, hogy az igazságnak megfelelően cselekedj. Még az az értelmetlen félelem se tartson vissza, hogy vétesz a szeretet ellen, amikor már kimerítettél minden türelmet és meggyőzést, hiába.

Ezt tanítottam: „Ha vétkezik ellened testvéred, menj, fedd meg őt négyszemközt. Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal tanukat, hogy az ő szájuk által jöjjön rendbe minden. Ha nem enged, és nem látja be bűnét, mondd meg az Egyháznak. Ha pedig nem enged és az egyházi közösségre sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos.” (Mt 18,15-17)

Látod, ezért választottam neked tanukat, évekkkel ezelőtt. És most azt mondom neked: kezdjenek ezek nyíltan cselekedni, mivel jelen vannak és helyetted is beszélhetnek, hogy azok, akik visszaélnék türelmeddel, neveltségeddel és a papi ruha iránti tiszteletteddel, hadd érezzék magukat kényelmetlenül azokkal szemben, aki nem te vagy.

Nem jelent szeretet-elleni mulasztást, ha igazságosak vagyunk a vétkesekhez, és igazak, amikor minden cselekedetünkben az igazságot gyakoroljuk. Én talán vétettem az Anyám iránti szeretet ellen, amikor a hősiességét gyakoroltam azzal, hogy megtettem Atyám teljes akaratát? Igazán nem. Sőt, azzal, hogy ezt tettem, őt, a Szeplőtelen, Társmegváltóvá tettem. Megkoronáztam őt ezzel a második dicsőséges koszorúval, amit különben nem nyert volna el. De ő sem utasította vissza, hogy azt fejére tegye, jóllehet az a mérhetetlen fájdalom koszorúja volt. Nézz ránk! Rám, a Fiúra, aki *nem* tagadja meg hőn szeretett Anyját, de elébe helyezi Isten akaratát, mert kell, hogy ez az akarat megelőzzön minden emberi szeretetet, akarást, jogot, még a legszentebbeket is. És nézz őrá: az Anyára, aki *nem* tartja vissza Fiát annak az akaratnak teljesítésétől, amely miatt testet öltött. A mi hősiességünkbe öltöztess szívedet, és cselekedj igaz szeretettel!

Ostobasággá válik a türelem és balgasággá maga a szeretet is, ha nem társul igazságossággal. Én, a tökéletes Türelem, amikor azt láttam, hogy eljutottam a határig, amelyen túl a türelem és a szeretet cinkossággá és részrehajlássá válna, szigorú szavak után, elhatároltam magamat a vétkesektől. Nincs az a szeretet, legyen mégoly nagy is, amely megengedhetné, hogy a szeretett személy gonosztettet kövessen el. Ezt ne feledd el! Az ember cselekszik. Majd imádkozik a vétkesek megtéréseért. De cselekszik. Mindig. Mert ennek elmulasztása azt jelentené, hogy az ő bűntársaik vagyunk.

És, miután sorra vettük ellenségeinket, régi és közeli szenvedéseinket, megismertük ellenségeink – főleg lelki – arcát, mielőtt belemélyednénk a tulajdonképpeni kinszenvedéseembe, álljunk meg, és gondolkodjunk el kevés barátunkon!

Kevesen vannak, és a kevés közül is igen kevés volt a papok és a törvénytudók között. De ez az igen kevés jó barát volt. Nos, az igen kevés között volt Jairus és József és Nikodémus, és igen kevés más, köztük a jó írástudó.

S mivel igazságos vagyok, ezek közé sorolom a nagy Gamálielt, noha ez különösnek tűnhet a felületes szemlélők előtt. Valódi igazságérzete készítette őt arra, hogy elítélésemkor távol

legyen. Nagy és súlyos tett volt ez *abban* a pillanatban és *azelőtt* az előkelő gyülekezet előtt. És én megemlékeztem erről Szívemben, amelyet agyongyötört a sok gyűlölet, árulás, egy egész nép bűne. Az én népemé, amelyet én oktattam, csodákat műveltem neki, szerettem; az én követőim bűne és követőim bűnénél is jobban az általam kiválasztottak bűne, akik most szétfutottak, mert elfogták a Pásztort... Kevesek kivételével mindenki ellenem volt! Népem! Jeruzsálemem! Megemlékeztem. Megemlékeztem Gamáielnek, Izrael legkiválóbb rabbijának tetteről. Csontja velejéig héber volt, belekérgeződve a hagyományokba, sőt, bezárkózva az ősi tan megtámadhatatlan jáspisába, de mindenképpen igaz ember.

Nem volt ő nekem sem barátom, sem ellenségem, amikor szabad és erős voltam. A jelet várta annak elhívéséhez, hogy én vagyok a Messiás. Amikor azonban meglátott engem a méltatlan, gonosztevőre valló ruhában – mégis felhagyott tartózkodó viselkedésével, hogy törvényességre intse a gyűlölettől megrészegült bírakat. Ha igazza tudta volna tenni szilárd hitét egy bölcs Kisfiúnak egy régi húsvéton elhangzott ragyogó szavaiban, ott lett volna a Golgotán Józseffel és Nikodémussal. De hite túlságosan kötött volt, s így gátolta az igazság meglátásában.

Neked is van néhány olyan barátod, aki – hitbeli merevségével – önmagát gátolja, hogy meglássa az igazságot nálad és a Műnél. Egy jelet várnak. Ahogyan Gamáiel várta. De így is mindig sorold őket barátaid csoportjához. Akkor is, ha nem tűnnek barátaidnak, mert valami túlzásba vitt igazságérzet lassúvá teszi őket az igazság felismerésében. És imádkozz, hogy egy égből jövő földrengés náluk is hasítsa szét a hármasság függőnyt, ami ráterült igaz és szorosra zárt lelkük szentélyére, és lelkük *lássa meg e Mű* igaz voltát és a tiedet is, szóvivőm! És ne legyen fölösleges a *mi* fáradozásunk: a Diktálóé és a leíróé.

És most itt vannak a laikus (nem pap) barátok. Szám szerint többen vannak, bár látszólag kevésbé szentek, mivel laikusok, és olyan vidékekre valók, amelyek Izrael „szentjei” szemében „átkosoknak” számítanak.

Lázár, aki minden órában és minden történésben barátom, és az ő nőtestvérei. És a tengermelléki, a hegyvidéki és a tóparti lakosok, meg Szamaria lakói, akik – az esetek többségében – jobbak, mint a városbeliek. Efraim lakói vendégszeretők az üldözöthöz, akiben hittek, és nem követeltek jelet ahhoz, hogy higgyenek.

A laikusok között te is találtál olyat, aki tudott hinni, és nem követelt jelet, azt a jelet, amit – nem rosszindulatból, hanem túlzott óvatosságból – kérnek más, nem laikusok. De ezeknek, ha tudnak látni, megadtad a jelet. Köztük azoknak is, akik igazak, és köztük azoknak is, akik annyira rosszat tesznek neked, mivel nem-igazak.

A jel ez: a te mély tiszteleted az Egyház iránt, ami biztos próbája annak, hogy én vagyok a Tanítód. Mert ha valami csaló oktatót volna, mások lennének mostani cselekedeteid. Mert bizony a Sötétség nem taníthat tiszteletre a Fény iránt, s az ördög már nem lenne ördög, ha a lelkeket a jóra tanítaná.

És még ez: az én rég mondott szavaim beteljesedése, amelyeket te meg sem értettél, annyira lehetetlennek tűntek előtted a mondott dolgok. Pedig azok igazak voltak, állapítod meg keserűen. Az igazságot csak Isten mondja meg előre. A Sátán mindig a hazugságot. Ő becsap, hogy tönkre tegyen. Isten nem csapja be kedveltjeit, hanem oktatja, hogy felkészültek legyenek, amikor ki kell állniuk a csalódás okozta keserűséget, és tudják magukat mihez tartani.

És még ez: az, hogy össze tudod egyeztetni a szeretetet és az igazságosságot, nem gyűlölvél, sőt megbocsátva, de nem engedve a sértések és vádak súlya alatt sem, a fondorlatok forgószeleiben sem, amelyek elérnek téged, és minden oldalról körülfoznak.

És még ez: hogy ellen tudtál állni minden kísértésnek.

Ó, a hármasság kísértés, amellyel újra megkörnyékezzek, de ez alkalommal nem a Sátán, hanem az emberek, azok, akik téged sátánnak szeretnének mondani, holott ők a Sátán szolgálói, mert téged kísértenek, mert lázadók, mert kapzsiak, kevélyek, hazugok. A hármasság kísértés, amely a vég felé ugyanúgy jelentkezik, mint az elején, és mindig azért, hogy kegyvesztett légy

Isten szeretete előtt és az emberek szemében. És annyira örültté teszi őket a rajtuk uralkodó törvény, ami nem a lelki ember törvénye, hogy fel sem érik eszükkel, hogy a te lecsúszásod a „végét” jelentené minden, pénzszerzéssel, kitudtetéssel, önteltséggel kapcsolatos álmuknak. Ezt az álmod benned akarták megvalósulva látni, hogy ők jussanak el saját álmuk megvalósulásához. Pénzszerzés-dicsőség-önteltség, hogy a maguk akarata felé hajlítsák Istent és az Egyházat, hasonlóan a kenyérhez, amelyet erős éhségemre kínáltak fel nekem a böjtölés után, hasonlóan a királyságokhoz, amelyeket az örök csábító kínált fel nekem, hasonlóan ahhoz az elgondoláshoz, hogy az Atya köteles megmenteni meggondolatlan Fiát, aki önteltségből vetné le magát a Templom legmagasabb ormáról.

Soha, Mária, soha, soha, soha ne légy elbizakodott! Isten gondviselő Atya. De nem támogatja az esztelenségeket és az elbizakodottságot. Isten nagyon szeret téged. De ez ne késztesse annak a feltételezésére, hogy mindent merhetsz. Isten segít téged, és mindig is segíteni fog, de csak akkor, ha szeretőn hűségese leánya és alattvalója maradsz.

Ha holnap Isten ellen emelnéd homlokodat, attól a gögtől vezérelve, hogy úgy érzed, nagyon szeret az Isten, veled is ugyanaz történe, ami Luciferrel, Ádámmal és Júdással történt, és – mivel villám sújtotta homlokod mögött kegyelem híjával lévő gondolatok volnának – olyan utakra térnél, amelyeket már nem a szeretet, az igazság és az igazságosság tesz világossá. Olyan sötét ösvényekre kerülnél, amelyek tele vannak a test és a vér hangjaival és bűneivel, meg a Sátán hangjaival és bűneivel, aki az ember örök lépre csalója. S ha az ember nem őrködik kitaróan, az ő prédájává válik, utána pedig a kegyelem számára halottá, biztos lakójává egy országnak, amely nem a mennyeké.

És ezzel a megújuló hármaskísértéssel álltad és állod ki legfájdalmasabb getszemáni órádat; és ha tagjaid nem is, de szíved vért izzadott. Mert a Getszemáni ez: harc, amelyet az *én* folytat az Istentől felkínált akarat és a másik akarat között, amelyet a Sátán vagy az emberek, vagy magának az *én*-nek alsóbbrendű része ajánl. Ez utóbbi három arra ösztönzi az embert, hogy inkább válassza a testi szerelmet, és siessen élvezni és saját *én*-jének élvezetet nyújtani ahelyett, hogy olyan dolgokkal törődne, amelyek természetfölötti és halhatatlan örömet adnak. Ezt a természetfölötti és örök élvezetet nem lehet megszerezni sem azzal, hogy az ember engedelmeskedik a testi *én*-nek, sem azzal, hogy egyetértünk a világ és a Sátán hangjaival, hanem csak áldozatos és erényes étellel. Mert az erény és az áldozat mindig össze van kapcsolva, és mindig ott van, ahol engedelmeskednek Isten akaratának. Bármi legyen is az.

Ez a küzdelem, az isteni akarat és az alsóbbrendű akarat között, úgy kisajtol minket, mint a szőlőfürtöket a prés, úgy zúz össze minket, mint az olajbogyókat az olajsajtoló, úgy morzsol szét, mint két malomkő a közéje tett búzát. De ahogyan a szőlő tovább él, ha borra lesz, s ugyanígy az olajbogyó, ha olajjá válik, és hasznossá lesz a búza, ha liszt lesz belőle, ellenben a penész és a szű martalékaként elpusztulna az olajbogyó, a szőlő és a búza anélkül, hogy használt volna, ugyanígy az áldozathozataltól és az áldozat által válik az ember az örök Királyság polgárává, miután – hősi példamutatásával – hasznára volt az embertestvéreknek.

Fájdalmas dolog a folytonos önfeláldozás egy természetfeletti cél érdekében. Tudom. Ismertem ezt, és pedig oly mértékben, amelyet csak én álltam ki, előbb, mint te. S hogy ez még fájdalmasabb legyen, ahhoz hozzájárul az emberek rideg tunyasága, akik ahelyett, hogy barátságukkal támogatnának minket a legádázabb küzdelem óráiban, vagy alszanak, vagy elhagynak minket, vagy – szenvedés a szenvedésben, kínzás a kínzásban – vagy elárulnak minket. Elárulnak, miután jóllaktak velünk, imáinkkal, szavainkkal, szeretetünkkel, és szerető tetteink viszonzásául a kígyó kínos marását adják nekünk, amely kígyó azon tölti ki bosszúját, aki fölvette, és szíven melengette, s ezzel megakadályozta, hogy ártson, igen, de azt is, hogy meghaljon. Meghaljon lelkében, a mi esetünkben...

Ó, amikor a legnagyobb szeretetet – a kettős szeretet szent parancsára gondolva – annak adjuk, aki nem kész a szeretetre, akkor a legnagyobb szeretet is gyűlöletté változik, amely megsebzti az adományozót. Ó, az Istenhez való hűségünk annyira hűtlenné tesz minket

barátaink szemében, hogy hóhérainkká teszi őket. De viseld el! Minden arra szolgál; hogy díszesebbé tegye menyegzős ruhádat. Minden: a kiállott kísértések, amelyeknek nem engedett, az elszenvedett rágalmak, a kegyetlen árulások, a csalódott emberek bosszúállásai. Minden.

Mária, ibolyám, akit ki akartak tépni az én földemből, hogy olyan ösvényre dobjanak, amelyen *nem* halad el Jézusod, és, hogy bosszút álljanak rajtad, amiért oly erősen bele vagy gyökerezve az én Kősziklámba (az Egyházba), elborítottak a rágalmak köpéseivel és rád tapostak nyomorék lábukkal, azt remélve, hogy utána többé nem tudsz virágot hozni. Ibolyám, nézd, mire volt jó a tettük! Arra, hogy téged szebbé és virágokban gazdagabbá tegyenek.

Növényed ezzel a szenvedéssel és hűséggel táplálkozott, szárait sírásod ékesítette gyöngyökkel, gyökereit a sok árulástól megsebzett szíved vére táplálta, bimbóit barátaid és ellenségeid, az én titokzatos Testem és Istened iránti szereteted melege bontotta ki. Csupa virág vagy, és az olyan emberek békéjét élvezed, akik az igazság útján jártak, és ezért üldözték őket. És ebben az örömbeli békében törsz az Ország felé, amely már a tied, és ahonnan könyörülő Szeretetével csókol meg Napod.

De térjünk vissza laikus barátainkhoz, akik nem kérnek jelet, hogy hihessenek neked; ahogyan tőlem sem kértek. Térjünk vissza a laikusok közt lévő igaz barátokhoz. Azok között, akik nem a Templom és nem Jeruzsálem, hanem igaz emberek, akik szétszórta élnek, vagy vágyakoznak az igazságra – és bizony én nagyobb számban találkoztam ilyenekkel Szamariában és Szír-Föniciában, vagy a rómaiak között, mint a zsidók között – te ugyanazt találod, amit én találtam: tiszteletet, őszinteséget a szeretetben vagy a nem-szeretetben, ami azonban nem válik gyűlöletté, kívánságot, hogy táplálkozzanak a SZÓ-val, hogy abból világosságot kapjanak, és az Úrhoz térjenek, elcsatangolt bárányokat, amelyek visszatérnek a Pásztorhoz, farkasokat, amelyek bárányokká válnak, vakokat, akik újra meglátják az elvesztett Fényt, kialudt lámpákat, amelyek erősebb lángot lövellve világítanak. Ezek a laikus barátok, vigaszodra.

Ezt gondold magadban: „S akkor miért ne bízzam magamat rájuk? Miért hozod tudomásomra ezeket az utolsó, fájdalmas tapasztalatokat?”

Hallgass ide: voltak lelkek, akik többször is dacoltak velem, szívükben így szólva: „Isten akarja ezt, és kínos dolgokkal fenyegetőzik, ha nem tesszük meg, amit tőlünk kér? Nos, azt teszem, ami nekem jobban tetszik. Nem hiszem, és nem engedek!” És kigúnyolták Istent.

Más lelkek ezt mondták: „Ebből a rendkívüli esetből, ami hozzánk került, *ránk* dicsőség származik”, és kevélyekké lettek.

Ismét mások – akiket én ezzel az eszközzel próbáltam kigyógyítani nagy észimadásukból, amely természetlenné teszi a lelkükbe öntött erényeket és a vigasztaló Szentlélek ajándékait és az állapotbeli kegyelmeket – minden megvilágosításomat elemzésnek vetették alá. Kutattak, de nem a szeretet lángjainak fényénél, hanem az ő emberi tudományuk fakó és hideg sugarával, és észimadásukból és az ő tudományukból védőbástyát készítettek az én bölcsességem elé, amely beléjük akart jutni, hogy újra élővé tegye őket, és az üdvöt adó eszközből gonoszságot csináltak... De nem vethetik majd szememre, hogy nem tettem meg mindent érdekükben.

Ahogy Júdással tettem, (és másokkal, akik szintén hűtlenné váltak hozzám) *pár hónap híján, három éven át*, úgy próbáltam őket is visszavezetni az igazsághoz és főleg a szeretethez. Célom az volt, hogy megbocsássam egykori és ismételt elbizakodottságukat az elsőknél, balga önteltségüket a másodikoknak, lázadásukat a harmadikoknak, mert még súlyosabb lázadás az, hogy nem akarják elfogadni az Ige tanácsait. Mert ezeket a tanácsokat – észimadásuk homályos lencséjével elemezve – ostobáknak és figyelmet sem érdemlőknek tartották. Ugyanígy vélekedtek más tanácsokról és parancsokról is, amelyek előtt meg kellett volna hajolniuk, hogy meg ne botránkoztassák a nyáj kicsinyeit. A sok lázadás juttatta őket oda, hogy súlyosan vétsenek *Isten tízparancsolata közül négy ellen*, vétsenek *az Egyház és a Rendi Szabályzat ellen*, vétsenek a kettős *szeretet ellen*: az irántam való szeretet ellen, akik „téged uszító Sátán”-nak neveztek, és ellened, akire azt mondták: „belé bújt az ördög”. Engem azért,

mert nyilvánosságra hozom gonosz cselekedeteiket, téged azért, mert nem hajolsz meg akaratuk előtt.

Tudtam, hogy irgalmasságom nem hoz eredményt. Az ő talajukat túl sok minden zsúfolta tele ahhoz, hogy jóságom abban gyökeret eresztessen, és őket szentekké tegye. De ahogy Júdás iránt is számalommal viseltetem az utolsó pillanatig, ugyanúgy hozzájuk is, hogy ne mondhasák: „Ha Isten segített volna minket...” Isten segítsége hiábavaló, ha az ember nem fogadja el. És ez az én segítségem, *nekik*, mire volt jó? Semmire, mert nem fogadták el, sőt, lelkük ahelyett, hogy kilépett volna önmagából, hogy velem egyesüljön és bennem – aki oly hathatósan segitettem őket – átalakuljon, egyre jobban bezárult, és – tőlem elszakadva – zuhant lefelé. Annál inkább emberekké, és egyre kevésbé krisztusokká váltak, minél inkább megnyilvánult irántuk türelmes jóságom.

Megakadályozhattam? Én hagyom, hogy az ember szabadon cselekedjék. Kész vagyok segíteni neki, ha a jó felé fordul. És őket is hagyom, hogy szabadon cselekedjenek. És hogy megakadályozzam, hogy az ő és az egész Rend vádaskodása ellened – vagyis, hogy állhatatlan, nem őszinte, örült, mást kihasználó, hirtelenkedő és még más is vagy – az igazság látszatát keltse, szükségesnek véltem hagyni, hogy lesüllyedjenek *egészen a fenékgig*. Így elvált az arany a hamis aranytól, és tisztázódik az igazság rólad és róluk. És azok közül, akik igazak, senki sem hiheti majd, hogy elárultad őket és a Rendet, mert beteg vagy elmédben, erkölcsileg és lelkileg, ahogyan mondták; hanem azok, akik igazak, azt fogják mondani, hogy cselekedned kellett Isten, az Egyház és lelked, és lelkeddel együtt a Mű védelmében, most, hogy a mélységbe való lejutásuk megmutatta *erkölcsiségük* értékét. Egy ilyen mélyre jutás tilos lett volna bárkinek a cselekedetekhez, amelyeket onnan visznek végbe.

Bizony, az alávalóság, amelyre eljutottak, felülmúlja az emberi aljasságot. Alávalóságuk már egyé olvadt az embert túlhaladó aljassággal. Mert ha az, amit ők tettek, minden emberre megszegyenítő, bizony, mivel azt ők követték el, több mint megszegyenítővé: istengyalázóvá válik, annak szerzőjére nézve éppúgy, mint akit azzal illettek.

Mit is mondtam (1948) november 21-én? „Elővesszük a tarisznyát és a pásztorbotot. Elhagyjuk Jeruzsálemet Efraimért.” Ez világos figyelmeztetés volt, és meg kellett volna érteniük, ha alázatosan önvizsgálatot tartanak. De – csak emberi gondolkodástól vezetett hallásnak – azok a szavak csak arra adtak ösztönzést, hogy meggyorsítsák nem jó cselekedeteiket. És hogyan értelmezték a többi szót az Egyháznak *egy megmásíthatatlan* ítélete után? Mint hasznos ürügyet tervük megvalósításához. Ez elárulja, hogy *soha* nem értették meg a Mű igazi természetét. És ez a cselekvési vágy annyira megbolondította őket, hogy rávegyenek téged, járulj hozzá tervükhöz, nem törődve azzal, hogy így téged megsebeznek – esküvel állították, hogy az ítélet elítélést jelent számodra és a Mű számára, holott nem az sem a számodra, sem a Mű számára.

Te, elbizonytalanodva az én és az ő beszédüktől, Mesteredre tekintettel, és az Ő szavát fogadtad el, noha az még érthetetlen volt a fájdalomtól és az elképedéstől kába lelkednek. Elméd szinte sötét volt a fájdalomtól és az ő körmönfont szavaik miatt. De lelked nem tévedett – mert látott és bízott a szeretet révén – nem tévedtél, amikor igazi Barátodra hallgattál, aki most már tudod – hová vezetett téged: a legkeserűbb megtapasztaláshoz és a legerősebb megpróbáltatáshoz. De mindkettő szükséges.

Te szinte vak vagy, annyira, hogy csak az Igazság vakító fényét látod meg anélkül, hogy azt ki tudnád elemezni, de ahhoz elegendő, hogy megtartsion téged a helyes úton ideiglenes vakságod alatt. Ők szánt-szándékkal vakok, teljesen vakok, annyira, hogy jónak mondják azt, ami nem jó, és elutasítják, mint ellenségeset, az én és a te szeretetedet, amelyek őket a világosságához akarták visszavezetni. Az én szavaim és a te szavaid – amelyek az én szavaimat visszhangozzák – a te egyre kitartóbb ellenállásod, a mások szavai, mindaz, aminek fényt és rendet kellett volna jelentenie az ő sötétségükben és zürzavarukban, sűrű pikkellyé lett, ami csak fokozta a sötétséget és a rendetlenséget, és a káosszal járó rendetlenség eljuttatta őket a

végső, igen zavaros cselekedetükhöz az isteni és emberi törvény ellen, a természetfölötti de egyben emberi szeretet ellen.

Ez a sors éri mindazokat, akik elhagyták az Úr útjait. Eljutottak Simon mágus simóniájára (ApCsel 8,9-24), és mindkettő megérdemli Péter szavait. Ők azonban nem tudják őszinte gondolattal kimondani azt, amit Simon Mágus válaszolt Péternek, sőt, önmagukat mondják csodatevőknek.

Miattuk Isten csak egyetlen csodát művelt. Azt, hogy jól álcázott rothadtságukat kihúzta a fehérre meszelt sírboltból, amelybe bezárkóztak rothadtságuk, hogy megöljön téged és a Művet. Miután kihúzta, felfedte rejtett és mérgező sebeiket, hogy ismertté legyenek, és felőlük többé senki, másoknál is kevésbé te, ne essen tévedésbe vagy maradjon tévedésben. „Holtak” ők, akik nem akarják, hogy feltámasszák őket. Holtak, akik még halottként is megpróbálnak gazságot árasztani. Ezért öröködöm én sírboltjuk küszöbén, nehogy azon kívülre jöjjenek, hogy ártsanak neked.

Most már megérted, miért öröködöm régóta a sírboltnál, annak sötét bejárata küszöbén? Az a sírbolt még nincs lepecsételve, mert én – az Élet és Irgalom – még nyitva hagyom az ajtaját, hogy jöjjenek az Élethez, és kérjék Irgalmamat... Megérted most, miért öröködöm én ott; már a Mória közelében és abban a szürkületi félhomályban, amitől félsz? Félsz, hogy az már a „leszálló éjszaka”, holott emlékeztetek, hogy az az óra is szürkületi félhomály, amely megelőzi a tiszta hasadó hajnalt.

Minden természetfölötti jelképnek szó-értéke van. S az, hogy én eléd megyek, azért van, hogy árulással be ne csalogassanak abba a sírboltba. És azért vagyok hófehér ruhában, hogy abban a szürkületben is mindig jól láss engem, mint valami világítótornyot vihar idején, a te világítótornyodat. És azért öröködöm a neked állított csapda küszöbén. Ilyen csapda nem volt sem Szamariában, sem Jeruzsálemben a hívek között. De volt a Mória, a Templom-hegy közelében (értsd: a papság között, amely már a templom de nem a nagy Templom: az Egyház legfőbb hierarchiája). Ott sem mindenki tökéletes. Egyedül Isten tökéletes. De közülük, veled kapcsolatban, még senki sem jutott olyan cselekedetekre, amelyekben azok vétkesek, akik okai az én és a te mostani fájdalmaidnak.

Pedig én figyelmeztettem őket, hogy ez az utolsó próba! Mondtam, hogy utána majd intézkedem, mert újabb oktalanságot megengedni meggondolatlanság lett volna Isten részéről lelked iránt, vagy képtelen isteni cselekedet lett volna, mert Isten sohasem meggondolatlan.

Látod, most ismered mindet: a nagy kinszenvedést megelőző idők barátait és ellenségeit.

* * *

Kezdjük el az igazi, nagy kinszenvedést. Azt, amelyik a Getszemáni-beli vérrel-verejtékezés után következik. És jön, mert azután is hűségesek maradunk Isten akaratához, a szeretetéhez, az igazsághoz.

Itt van Júdás érkezése, aki „barát”-nak szólítja áldozatát. Számodra nem *egy Júdás*, hanem *több Júdás* is van, hogy tökéletes legyen az árulás, ravasz és teljes a cselekedet, amelyet szervező elme, előkészítő kéz és mutatós ruha állított össze, biztosan abban, hogy nem kelti csapda látszatát. Ugyanis *annak* a ruhának mindig mentesnek kellene lennie a becstelenségtől. Kellene...

Sírok Mária. Sírok. Mert mindent elviselek az emberek bűnei közül, akik még és mindig gyengék a nagy erejű Kígyóval szemben. De a papság vétke marcangol. Ezek a vétkek olyanok, mint a titokzatos Jegyesem Fejére dobott sár. Így az én Fejemre is. Mert én vagyok annak Feje. És ha nem lenne szabad sárnak lennie Jegyesem ruháján, még kevésbé lenne szabad lennie a Völegény koronáján. De éppen a papság bűnei az a sok maréknyi sár, a pofonok, a köpések, amelyeket az örök Főpapa adnak, annak, aki sokakat hív szent szolgálatába, akik azután

fejüket hátra fordítják, sarkukat ellenem emelik, elárulják küldetésüket és Urukat: ezek az évszázadok Júdásai.

Igen, a papság bűnei marcangolják Szívemet. Az ő bűneik az okai a laikusok tömérdek bűnének, és rengeteg lélek pusztulásának, és olyanok, mint a szű, amely veszedelmesen kikezd sok szent dolgot, főleg a három legszentebbet: az Egyházat, a vallást és az emberszeretetet. Mert a papság szüntelenül különleges segítséget kap, az állapotbeli kegyelmen kívül, hogy szent legyen. Azonban a papság sokszor nem értékeli ezeket, és nem kamatoztatja. Máskor viszont ruháját arra használja, hogy kárt okozzon. Végül, néhányszor a bűntényig tiporja lábbal a papi adományokat és kötelességeket. És bűntény minden, az Egyház, a vallás és a lelkek ellen elkövetett erkölcstelen cselekedet. És a gonosz akarat, a lázadó elme bűnei még súlyosabbak, mint a meggondolatlan, talán egyetlen, testi bűnök...

Ó, vigasztalj meg engem, hisz Mária vagy, és a Máriák küldetése az, hogy vigaszt nyújtsanak azok bűneiért, akik a legkedvesebbek és Isten szolgálatára vannak kiválasztva, de akik nem szeretnek engem minden erejükkel, szívükkel, lelkükkel és elméjükkel. Pedig ez kötelessége mindazoknak, akik hisznek az igaz Istenben, de főleg azoknak a kötelessége, akiknek többet adtam, amikor szolgálattevőimmé tettem őket. De önmagukat szeretik, meg a pénzt és a magas állásokat. Mint Júdás! Júdás megörökítői.

Itt van az elfogott, megkötözött, barátaitól elhagyott, sértegetett, ellenségeitől bántalmazott Krisztus, akit a bírák elé hurcolnak. Nem. Nem bírák, hanem hóhérok elé. Mert bíró az, aki pártatlanul vezet le egy pert, meghallgatja a vádlottat, kikérdezi mindkét fél tanúit, és végül igazságos ítéletet hoz. Ennek, az én esetemben, felmentőnek kellett volna lennie, mivel én nem voltam bűnös a bűnökben, amelyekkel vádoltak. De azok az ítélőbírók már előre elhatározták halálomat. Így nem bírák, hanem hóhérok voltak.

Veled is így bántak, kicsi krisztus. Egyesek megkötöztek. Mások elhagytak. Ismét mások sértegettek. Hamis öltözetben mutattak be a bíráknak. Ott hamisan tanúskodtak ellened. Befödték arcodat, hogy ne lásd a Fényt és az ő kígyó-arcukat. Arcul csaptak azzal, hogy ördögnek, örültnek, erkölcsi érzék híján lévőnek neveztek, amikor azt mondtad: „Mindig nyíltan és őszintén beszéltem. Kérdeztétek meg azokat, akikhez beszéltem, és látni fogjátok, hogy nem vagyok hazug, örült, erkölcsi érzék nélküli sátán”.

Főleg azon voltak, hogy az ő bilincseikben tegyenek téged rabszolgává, fogollyá: az ő érveléseikben, gyanúsításaikban, fenyegetéseikben vagy hízelkedéseikben... Ezek már hiábavalók, mert a régóta tartó játékkal te már nem törődsz. De, Mária, emlékszel-e Ágnes vértanúra? Te láttad őt! A csuklóira tett bilincsek lábaihoz hulltak és őt szabaddá tették. És mint vele, ugyanaz történt sok más vértanú leánnyal is, akik csak azért nem menekültek meg a vértanúságtól, mert ahhoz a legerősebb lánc kötötte őket: a Jézusuk iránti szeretet. Azok a láncok is, amelyeket megpróbáltak rád tenni, hogy oda vigyenek, ahová ők akarnak, lábaidhoz hullottak. Te ezeket a láncokat talapzattá tetted, hogy magasabbra emelkedj szabad, jó akaratoddal, a szeretet és az igazság felé. Hiábavaló tehát, hogy téged alattomosan kötözzenek meg.

Azonban – Isten igazságos megtorlásaként – a neked készített láncok, lám, most az ő számukra jelentenek bilincset. És, a rád szórt sértések és vádak rájuk hulltak vissza, miután azok még mélyebben beléd vették vértanú Mestered képmását. De őrajtuk más képmás mutatkozott, amikor összetöredezett sírboltjuk fehér vakolata.

Nem. Te nem vagy ördög, örült, hazug, beteg. *Előbb* hihették ezt néhányan, de most már nem. Sokak előtt ismeretlen volt külsőd, kicsi krisztus. Most nézd: cselekedeteik jégesője szétszaggatta rejtett életed fátylát, és sokan, akik tegnap még nem ismertek, ma ismerik igazi természetedet.

A szenvedés után én örök külsőmmel, a feltámadt Jézus örök külsejével jelentem meg, és minden kétség megszűnt isteni természetem felől, miután föltámadtam a halálból. Nálad azonban azt akartam, hogy előbb ismerjenek meg, s így helyreálljon az igazság a Művel

kapcsolatban is, amelyet csak tőlem származónak tarthatnak, ha téged saját valóságodban ismernek.

Azután, a *hamis* bírák és *igazi* hóhérok Pilátushoz hurcolnak engem, hogy ő szennyezze be magát ártatlan véremmel, és nem ők. Hasztalan farizeusi fondorlat! Az én vérem, bár azt anyagát tekintve – egy római ontatta ki, a héberekre hullott vissza, annyira, hogy Róma volt Péter székhelye, és ma is az, és a keresztény világ szíve, Jeruzsálem pedig húsz évszázad óta nem fővárosa az Istenét megölő népnek – nem, most sem az.

És Pilátus, egy újabb, hiábavaló kísérlettel, Heródeshez vezetett, hogy az ítélkezzék fölöttem. Ellenségek voltak. De azzal, hogy egymásra háritották a gonosztett felelősségét, barátok lettek. Téged is már régóta hurcolnak, a Művel együtt, Pilátustól Heródeshez és Heródestől Pilátushoz, és barátokká válnak, ha azelőtt ellenségek voltak, ha ugyan később nem lesznek újból ellenségek, ha Heródes nem tesz kedvére a Pilátusoknak.

És Pilátus megalkuvó lesz saját igazsága és a nép igazságtalansága között. És megostoroztat! S utána hagyja, hogy tövissel koronázzanak meg, és gúnyruhában mutat meg engem a tömegnek. Téged is hagytak megostorozni. Sőt, téged egyenesen ők ostromoztak meg, és saját kezükkel koronáztak meg tövisekkel, és mutattak meg gúnyruhában... Most nincs itt az ideje, hogy fölfedjem előtted ennek a megmagyarázhatatlan eljárásnak az okát. Egy napon majd megtudod...

Ellenségeim meghamisították az igazságot, s így rábírták Pilátust, hogy ítéljen el engem. A tiéd – és itt van párhuzambeli eltérés – *előtted* változtatták meg az igazságot Pilátusaid és Heródeseid felől, akik elé az ő cselekedeteik hurcoltak téged. Így akartak rávenni, hogy undort és megvetést érezz irántuk. De most már tudod, hogy kik a te *igazi* Pilátusaid és *igazi* Heródeseid.

Nekem kérdéseket tettek fel vitás dolgok felől is, hogy hazugságba vagy az igazság káromlásába vigyenek bele, s ezáltal kevesebb szenvedésben legyen részem. Csodajeleket is kértek saját számukra, és biztosítottak, hogy azok után kegyelmet fogok kapni. Neked is tettek fel kérdéseket, vitás dolgok felől is, hogy tévedésbe vigyenek bele, hazudj, vagy csökkentsd a fájdalmat. És egyik engedékenységeből fegyvert kovácsoltak annak kipróbálásához, hogy természetedből kifolyólag vagy betegséged miatt színlelsz-e? Hónapok óta állandóan hazudtak neked... Miért? Engedd, hogy ne mondjam meg neked a szörnyű valóságot. De ha keresed, mindent végiggondolva, magadtól is rájössz.

Miért engedtem meg? Mert csak ezen, a neked oly fájdalmas áron lehetett megbizonyosodni lelkük felől és terveik valóságáról. Emlékezz, te magad is kételkedtél bennem, hogy én vagyok-e az, aki neked azokat a keserű dolgokat mondom, annyira erősen bíztál öbennük.

Mária, emlékszel-e az én első rendelkezéseimre? „Amikor szóvivőm már biztonságban lesz a rosszindulattól, a kíváncsiskodástól, minden veszélytől, lévén teste a sírban, lelke pedig Istenben, csak akkor válik ismertté fáradozása”. Azért, hogy megkíméljelek *sok* fájdalomtól. Én tudtam. Az emberek gonosz cselekedetei kényszerítettek engem más parancsok adására, hogy elkerüld – a lelked számára – még fájdalmasabb dolgokat. Azoknak az embereknek – mindig *azokénak* – a konok rosszindulata változtatta „fájdalommá” azt, ami lelked békéjét kellett volna, hogy jelentse.

Most hallgass ide!

Utánozz engem a hallgatásban és a beszédben, ahogy én tettem emberi életem döntő óráiban. Hallgattam, vagy megmondtam az igazat aszerint, amint a vizsgáztató érdemelte, vagy helyes volt megmondani, vagy hallgatni volt helyes, hogy szolgáljam az Urat, és megdicsőítsem. Utánozd példámat, lelkem! Hallgass azok előtt, akik számára már minden szó fölösleges. Ezt több mint két éve meghagytam neked. Beszélj azokhoz, akiknél helyes, ha tudják az igazságot. Beszélj keménység nélkül, sőt kedvesen, ami megindítja a szíveket, de beszélj!

Még ez is egy régi parancs, amit megismétlek neked. Ezt mondtam: „Hallgass, amikor nem kérdeznék téged magadról, a rendkívüli adományról, a Műről, vagy annak Szerzője felől. De ha ezekről kérdeznak, és *megérdemlik*, hogy *választ kapjanak*, beszélj, és az igazat mondd, hogy megdicsőítsd az Urat!

Én így tettem Kaifás és a Főtanács előtt, Pilátus előtt, Heródes előtt, amikor mindegyik magától kérdezte meg tőlem, ki vagyok. Ki azért tette, hogy elítéljen, ki azért, hogy megmenten, ki azért, hogy kigúnyoljon. Hallgathattam szánakozón, amíg a természetes teremtményről: rólam, az Emberről volt szó. *Nem hallgathattam*, amikor a Messiás és az Ő örökkévaló isteni Atyja, s az én küldetésem, és Isten akarata volt közvetlenül érintve. Akkor sem szabad hallgatnunk, ha a szólás nagyobb vértanúságot és halált okoz, amikor az igazságot kell megvédelmeznünk, és Istent kell megdicsőítenünk.

És miután beszéltél az igazság védelmében, a visszaélés megakadályozásáért, az Úr megdicsőítéséért, tűrj és hallgass!” Egyedül azért tűrj és beszélj, hogy bocsánatért esedezz a vétkeseknek, megtérítsd azt, aki bűnt követett el, rábízd a *mi* gyermekünket arra, aki méltó annak oltalmazására. A *mi* gyermekünket, Mária. A Művet; amelynek én vagyok a Szerzője, te pedig az, aki kiformáltad annak testét sok szenvedéssel, és öröködtél fölötte hősies szeretettel. És örködj! Most jobban, mint előbb!

Hallgass a júdások előtt, akik nem bánják meg tettüket; a Heródesek előtt, akik telve vannak az – összes közt legrosszabb – szellemi érzékiséggel. Ők odamentek hozzád, feldicsérték téged, úgy kérdeztek meg, mint valami nagy tekintélyű embert, azt remélve, hogy kevélységet ébresztenek benned, és rávesznek, hogy hamis csodajeleket tégy, azokat színleld, hogy aztán gúnyoljanak és vádoljanak. Vagy csupán azt remélték, hogy olyan csodajeleket lássanak, amelyek nekik nagyon tetszenek, mert – minthogy abnormálisak a természetfeletti ízlésben – szeretik a természetfeletti csodajeleket, vagy az ördögbe mártottakat, jobban szeretik, mint a tiszta, egyszerű hitet, amely tud hinni, és hisz anélkül, hogy hitéhez szüksége volna a rendkívülinek látására.

Modern és tudományos szóval téged pszichopatának akarnak mondani. De akkor mik ők, akik jobban hajlanak arra, hogy „tudományos” műnek tartsák ezt a művet, vagy médiummal kapcsolatosnak, amely oly világosan természetfölötti? Nem tudják, hogy – általában – mindenki aszerint ítél, ami ő maga?

A pszichopatikus egyén – én régi nevén holdkórosnak mondanám – remek talaj a Sátán megszállásaihoz, és majdnem mindig kapcsolatban van az ördöggel. Az ördögiből pedig megvannak benne a biztos jegyek: szokás a hazugságra, kevélységre, engedetlenségre és érzékiségre. Benned talán megvannak ezek az elemek? Nincsenek. Sőt, könyörtelenül őszinte vagy; nem tett kevélyé még a Mű rendkívüli adománya és sok más adományom sem, amelyeket csak igen kevesen ismernek; annyira engedelmes vagy, hogy ezért vértanúságot szenvedsz; lelki érzékiség sincs benned, mert vallásosságod egyszerű és erős, nem vágyakozik abnormális izgalmakra, amelyek nem misztikusok, hanem egészen mások.

Természeted, amely hevesnek és lobbanékonynak tűnik – *tűnik*, mondom – tud magán uralkodni akkor, amikor az, aki téged megítél, jóval kevesebb miatt sem fékezi magát. És, bizony, ebben is hasonlítász hozzám. Mindenkinek emlékeznie kellene szent haragomra a különféle kereskedők ellen, akik befészkeltek magukat a Templomba, és heves szavaimra az írástudók és farizeusok ellen. Lelkem, mennyire hasonlítász rám sok mindenben, kezdve a nyers őszinteségtől a tökéletes engedelmesséig, a határozottsáig és állhatatosságig, az igazságtalanságokra és a bűnösöknek adott jogos válaszaidig, és megbocsátásodig, amely – noha nem enged a bűnösöknek – megbocsát nekik.

Azoknak az abnormálisoknak – akik benned csak a természetmelletti csodajeleket keresték – kellene mondani, hogy gyógyuljanak ki lelki kapzsiságukból. Előbb *saját* lelküket gyógyítsák meg, mielőtt el akarnák ítélni a te lelkedet és elmédet: mindkettő egészséges, és kedves az Úrnak. És mindkettő tudott szeretni anélkül, hogy ehhez rendkívüli jelre lett volna szüksége.

A rendkívüli benned! Rendkívüli volt egész életedben a szeretet, amely annál nagylelkűbb és erősebb lett benned, minél inkább nőtt a fájdalom, vagyis újra csak Krisztus volt tebenned, hogy megtegyen áldozata folytatójának a világ üdvéért.

Ez az – ti balgák – ami vonzza Istent: az áldozati lelkek nagylelkű és erős szeretete. Ekkor leszáll Isten Lelke, a Szeretet, lángra gyújt, kinyilatkoztatja magát a befogadására készített templomban. Különbem nem. Isten nem elégíti ki a vágyakozásokat, amelyeket elítél, és amelyekhez az embernek nincs joga, hogy tőle kérje.

Én Isten vagyok. Akik azért akarnak csodajeleket látni, hogy kielégítsék esztelenségüket és romlott lelküket, azok a „föld lakói”, ahogy János apostol nevezi őket (Jel 13,8), *a Vadállathoz fordulnak, aki majd megadja nekik mindazt, amit jobban kívánnak, mint az Igazságot*. Adja majd nekik a hazugságot, hogy letérítse őket a helyes útról, és az örök halálba vezesse őket...

Hallgass vagy beszélj, elviselve kínszenvedésedet, menve a kereszttel, amit az emberek tettek rád – és ennek hordozása a legnehezebb – megterhelve téged, akire már nagyon ránehezdednek a keresztek, amelyeket más emberek adtak, és azzal a kereszttel is, amit Isten adott neked. De ez, a maga keménységében is, mindig békével jár együtt. Mert ami Istentől jön, az mindig béke, akkor is, ha fájdalmas béke. Hallgass vagy beszélj, mialatt *fölfelé haladsz* utolsó kereszteddel, aszerint, hogy menet közben kivel találkozol.

Hordozz és tűrj! Ajánlj föl és mutass be áldozatot! Utadon találkozol majd jámbor lelkekkel, a Cireneivel, a Máriákkal, ahogyan én találkoztam.

Haladj fölfelé! Ha el is esel a túlságos erőlködéstől, ne csüggedj! Én előbb estem el, mint te. Mert mint rád, énram is akkor tették a keresztet, amikor – az erőfeszítés, hogy elviseljem az áruolt és sokak ármánykodását, és a két akarat közt folyó küzdelemtől kisajtolt véres verejtékezés, és a megostorozás és a többi kínszás – elgyengítették testemet. Az ember gyengeségtől vagy fáradtságtól roskad le, nem a büntől és nem a bűn elkövetésének akaratától. Az Atya nem ítéli el, hanem szánalommal viseltetik az esések iránt, amelyeket a túl sok fájdalom okoz...

Menj fölfelé! A Kálvárián az Anya és János volt keresztem mellett. Melletted én vagyok és az Anya van. Helyesebben: ő van az én és a te kereszted között. Mert az én Szívem szenved – úgy, mintha most is a kereszten volna – mindattól, amit ellenem elkövettek: ellenem, a Mű Szerzője ellen, és ellened, eszközöm ellen, és a *sok* lélek ellen, akiket megfosztottak az Életet jelentő Szótól.

De számomra már nincs sírbolt. És számodra sincs sírbolt, *igazi* sírbolt. A sír nem más, mint alvásra való ágy. Ebből az álomból biztos az ébredés az igazak teste számára, akik mindig az Úrnak szolgáltak. És nincs halál a hú lélek számára. De a Mű számára sincs örök sírbolt.

Most a türelem ideje van. Ebben a szép erényben sok szeretet van, és sok benne az állhatatosság, az alázat, az önmegtartóztatás és más lelki drágakövek. Ezért itt véget ér a párhuzam.

Keresztedről és példáddal váltsd meg azt, aki vétkezett Isten, az Egyház és te ellened, és csak cselekedeteid szavával hirdesd a benned jelenlévő Krisztust, minden – rendes és rendkívüli – tettet egyetlen Mozgatóját.

Hadd csiszolja egyre jobban a jelenlegi fájdalom és megpróbáltatás emberi mivoltodat, és belőle, miután felőrlődött, ragyogjon elő világosabban – mint arc egy megtapinthatatlan fátyol mögül – a benned lakó Igazság; és csillogtassa a *mi* szeretetünket, minden rendkívüli adomány okát.

Lángoljon annyira, hogy eleméssze az áldozati lényt, hogy ezzel megnyissa a szeretett lélek számára a börtönt, ami visszatartja attól, hogy teljesen egyesüljön a Lélekkel, aki a Szeretet, aki leszáll rád, beléd, állandóan, oly mértékben, amilyenben élő ember azt megkaphatja, hogy megadja neked békéjét, ami végtelen vigasz és gyógyír az emberektől kapott fájdalmadra és sebeidre, s hogy közölje veled Életét, Bölcsességét és Világosságát.

Légy békében! Aki hozzád beszél, valóban a királyok Királya, az Atya örök Igéje, Jézus Krisztus, Tanítód és Urad, és nem más.

Légy erős hitedben, és az egyre fokozódó szeretet erősítse meg mindjobban hitedet!

Ismételd a nagy Jánossal, te, a kicsi János, a rövid és tökéletes kérést: „Uram, Jézus, növeld bennem szeretetedet!” Ismételd ezt! Ismételd!

Szükségem van arra, hogy kiárasszam ezt a végtelen szeretetemet, amelyet annyian elutasítanak... Abba öntöm, aki szeret engem, hogy nyerjen abból enyhületet. Beléd öntöm, megfeszített és boldog ibolyám, Mária... János... mint Anyám és a tökéletes Apostol, Mária, az igazi Pásztor hűséges báránya, kész és nagylelkű minden áldozatra, azért, hogy az elcsatangolt juhok visszatérjenek az Akolba, és csak egy Akol legyen az egyetlen Pásztor vezetésével, és mindazok, akiket szerettem, *legyenek újra* „egyek velem”, ahogyan én és az Atya egy vagyunk.

Imádkozz az én mindig szent szavaimmal, melyek végtelenül szentek voltak azon az estén, abban az órában és abban az imában, amelyben én – aki tudtam, hogy hamarosan elhagynak akkori és mindenkori legkedvesebbjeim – számukra a „Mennyek Országát” kértem (Jn 17).

Kérd: „Atyám, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyenek ők is.” Vagyis bennük legyen Isten Országá, ha bennük van a szeretet, és legyen lelküké Isten Országá az élet után és mindörökre.

Most pihenj, mert én örökösöm...

(1949. márc. 532-562)

Befejezés – Jézus stílusának szépsége

Miközben én a gépelt oldalakat javítom és csodálkozom a stílus szépségén, Jézus ezt mondja:

Látod, Mária, ha én csak szép oldalakat adtam volna neked, irodalmilag beszélve, *semmit sem* adtam volna. Semmi hasznosat, semmi igazán értékeset. Csak egy muzsikát adtam volna neked. És egy olyan muzsikát, amely üres, könnyed, amely csak a hallást simogatja, de nem ösztönzi kiváló gondolatokra azt, aki hallgatja. Mert van olyan zene, amely ima, amely oktatás, amely felemel a természetfeletti szemléletére, zene, amelynek hangjaiban valóban ott rezeg és áttetszik, nem annyira az ember lángelméje, hanem az embert teremtő Istennek a hatalma.

Az emberi lángelme nem más, mint eszköz, ami Isten hatalmáról tanúskodik, aki azt értelemmel és ésszel, azonfelül, hogy lélekkel, testtel és vérrel teremtette. Az ember lángelméje válasz a fejlődéstudomány támogatónak, amely szerint a jelenlegi ember csak egy kifejlődött állat, amely lassan felemelkedett az állati színvonalról az emberiig. Az ember lángelméje válasz a Teremtés – és ezáltal a Teremtő Isten – tagadóinak, a tévtanítóknak, akik azt tartják, hogy a világegyetem magától jött létre. Az emberi lángész az istenteleneknek adott válasz. Az emberi lángész vallja, hogy *Isten létezik*, és hogy minden azért létezik, mert Ő akarja: a világosság, az élet, az elemek, az értelem, *minden*.

De én az üres muzsikáról beszélek. Ehhez hasonlítanám oldalaimat, ha csak a szavak összhangja és a stílusbeli tökéletesség lenne bennük. De a Bölcsesség van bennük. Az én Bölcsességem. Az én Igazságom Igazság. Bennük van a Szeretet, az én Szeretetem. Ezért Isten. Íme, miért értékesek ezek. És jaj annak, aki nem keresi, és nem találja meg ezekben azok *igazi* értékét!

Ismerem sokak ellenvetését: „Jézus egyszerűen beszélt”. A példabeszédekben egyszerűen beszéltem, mert a nép tömegeihez fordultam. De amikor kiművelt agyakhoz beszéltem, zsidókhöz vagy rómaiakhoz és görögökhöz, akkor inkább úgy beszéltem, amint az megfelelt a tökéletes Bölcsességnek.

Az evangélisták között csak ketten voltak apostolok. Továbbá, szavaim az evangélisták változataiban, nagyon össze vannak vonva, olyannyira, hogy csontvázszerűek: inkább vázlatok, mint változatok. Ez megfosztja őket a stílus formájától, amelyet én adtam hozzájuk. Jól megfigyelhető ez abban a két evangéliumban, amely jobban visszatükröz engem, mint Lukácsé, ami jó stílusú, és azt lehet mondani, inkább Anyám és gyermekségem evangéliuma, ami részletesen elmondja azt, amit a többiek erről nem mondanak el, mintsem az én nyilvános életem evangéliuma. Lukács evangéliuma inkább a többiek visszhangja, és nem új fény, mint Jánosé. János, a Világosság tökéletes evangélistája. Ez a Világosság Krisztus, az Istenember.

Mátéban a Mester van (nézzétek a hegyi beszédet, az apostoloknak szóló oktatást, a Keresztelő dicséretét és a többi ebben a fejezetben, a 15. fejezet első eseményét és az égi jelet, a válást, a 19. 22. 23. és 24. fejezetben.) A Mester főleg Jánosnak, a szerető apostolnak fényes evangéliumában van benne, aki összeolvad a szeretetben az ő Krisztus-Világosságával. Mennyire fölfedi ez az evangélium a szónok Krisztus hatalmát, összevetve Márk evangéliumának lényegre szorító szűkszavúságával, aki pontos a Pétertől hallott eseményekben, de igen rövidre fogja azokat. Meglátjátok, hogy vajon én, az Ige, csak egy nagyon egyszerű stílust használtam-e, vagy pedig gyakran tündökölt bennem a tökéletes Szó hatalma. Igen, Jánosban az ragyog, jóllehet nagyon összevonva, sok eseményben.

Mármost, ha a kis Jánosnak többet akartam adni a rám és tanításomra vonatkozó ismeretből, miért kellene ennek titeket hitetlenké és köszívűekké tenni? Nyissátok, nyissátok meg értelmeteket és szíveteket, és áldjátok engem mindazért, amit nektek adtam!

(1947. szept. 30.; 479-480)